39

พระพรหมคุณาภรณ์

นิพพาน

3

ที่ไหน อย่างไร เมื่อไหร่ ยังคงสภาพของการนีฬพชนม์อยู่หรือว่าได้กลายเป็นวิญญาณไปแล้ว รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่อาจทราบได้ แต่รู้เพียงบรรยากาศรอบด้านมืดสนิทคงสว่างเรืองรอง เป็นรัศมีเหมือนอาบไว้ด้วยฟอสฟอรัสทั้งกาย มายืนเด่นตระหง่านงามอยู่บนตำแหน่งหนึ่งอันสูงขึ้นไปเล็กน้อย ด้านซ้ายของเขา

งามเยี่ยงเทวนารี แต่ดูน่าเกรงขามเสียกว่าพบเมื่อกลางวันของวันนี้เสียอีก แม้ว่าริมฝีปากนั้นจะแย้มเยือนให้ มงกุฎเพชรรูปนาคราชสองหัวที่เกี่ยวกระหวัดอยู่เหนือเศียร แลดูเหมือนเป็นสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวได้

“พราน!...”

น้ำเสียงเยือกเย็น กอปรด้วยความการุณย์นั้น เอ่ยขึ้น

แผ่วเบา แต่กังวานเหมือนใช้ระบบเอ็คโค่ ของเครื่องเสียงยุคคอมพิวเตอร์

“สำนึกหรือยังว่า มฤตยูเทพโฉบพระหัตถ์ใกล้ดวงปราณของท่านเข้ามาแล้ว!”

“ก็ให้ท่านปลิดเอาดวงปราณของข้าฯ ไปเสียเดี๋ยวนี้เถิดเชิญเลย”

นาคเทวีสรวลเบาๆ

“เหนื่อยหน่ายท้อแท้ หมดหวังต่อชีวิตต่อสังขารอินทรีย์นี้เต็มทนแล้วกระมัง?”

“ใช่!”

“ไม่คิดจะหวงแหน รักสังขารอินทรีย์ ในภพภูมินี้บ้างหรือยังไง?”

“ไม่!”

“แล้วคิดห่วงถึงอิสตรีนางหนึ่ง อันเป็นคู่สร้างสม รวมทั้งคู่เวรกรรมมาแล้วหลายชาติหลายภพบ้างหรือไร นางยังรักแน่วแน่มั่นคงต่อท่านเพียงผู้เดียวนะ”

คราวนี้เขานิ่งชะงัก ลดทิฐิลงทันที

น้ำเสียงอ่อนละมุนเชิงปลุกปลอบนั้น กังวานต่อมา

“มฤตยูปลดปลงท่านลงเมื่อใด นางก็ไม่อาจที่จะดำรงชีพอยู่ต่อไปได้อีกแล้วเช่นกัน ท่านประสงค์เช่นนั้นรึ?”

“ในชีพชนม์นี้ ในสังขารอินทรีย์นี้ ข้าฯ ยังมีหวังที่จะได้พบกับเธอผู้นั้นอีกหรือ?...ข้าฯไม่มีความหวังใดๆเหลืออยู่อีกแล้ว!”

“เมื่อชีพยังอยู่ ความหวังก็ยังมี นี่มิใช่เป็นสัจธรรม แต่เป็นตรรกศาสตร์ของชาวพิภพโลก ที่ตั้งกันขึ้นไว้”

“ถ้าเช่นนั้น จะให้ข้าฯทำอย่างไร?”

“ตั้งสัจจาธิษฐานเปลี่ยนแนวทางในการดำเนินชีวิตเสียใหม่ได้ไหม?”

“อย่างไร?”

“เมื่อภารกิจของท่านในครั้งนี้เสร็จสิ้นลงแล้ว ไม่ว่าจะสำเร็จหรือไม่สำเร็จก็ตาม...”

ราชธิดาแห่งบาดาล ผู้มีเมตตาจิตต่อเขาเป็นพิเศษ เอ่ยแช่มช้า

“ขอให้เลิกปาณาติบาตเสียที ยติการพล่าผลาญชีวิตอื่นใด เพราะท่านก็ตระหนักดีว่ามันเป็นบาปเวรยิ่งนัก ทุกชีวิตที่ถือกำเนิดมาในพิภพโลกนี้แล้ว มีสิทธิ์ที่จะอยู่ในโลกนี้ ท่านไม่ควรจะไปเบียดเบียนเขา สัจจะนั้น ท่านรักษาได้มั่นคงแล้ว แต่ศีลในข้อนี้ท่านยังขาดตกบกพร่องอยู่ ถึงไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ท่านก็ดำรงชีพอยู่ได้”

“มหาเทวี! ชีวิตในอดีตที่แล้วมา กระทั่งปัจจุบันกาล ข้าฯคือ ‘พรานป่า’ ข้าฯ ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมานับไม่ถ้วนแล้ว บาปเวรนี้...ไม่มีวันที่จะหลุดหายชำระล้างไปได้หรอก แม้ว่าต่อไปข้างหน้าข้าฯจะยุติลงก็ตาม”

นางแย้มริมฝีปาก เห็นไรฟันงามปานมุกประดับ

“อดีต ก็คืออดีต และอนาคตก็คืออนาคต ก้าวหนึ่งไปสู่อีกก้าวหนึ่ง ย่อมไม่เหมือนกัน ท่านเกิดมาเป็น ‘พราน’ เพราะกรรมเก่าเป็นตัวบันดาล สรรพสัตว์ที่สิ้นชีพไปแล้วเพราะท่านล้วนเคยมีบาปเวรผูกพันมากับท่านในชาติปางก่อนทั้งสิ้น และต้องมาชดใช้คืนให้แก่ท่านในชาตินี้ แต่บัดนี้มันใกล้จะสิ้นสุดลง

แล้ว เห็นแก่ศานติสุขในชีวิตของท่านเอง เราจึงมาให้ความจริงในเรื่องนี้แก่ท่าน และชี้แนะแนวทางให้เท่านั้น อรหันตสาวกของพระพุทธองค์บางองค์ ก็เคยได้กระทำบาปในการเบียดเบียนล้างผลาญชีวิตมาแล้ว หนักยิ่งกว่าท่านเสียอีก แต่เมื่อถึงคราวแห่งการตามทวงหนี้คืนหมดสิ้น และยุติบาปชนิดนั้นลงก็ยังไปสู่ความเป็นอรหันตเจ้าได้ ตัวท่านเองไม่ได้มีบุญบารมีใดมาส่งเสริมถึงขั้นที่จะละกิเลสในทางโลกย์ไปถึงขั้นอรหันต์หรอก แต่ท่านก็ยังมีทางที่จะหลุดพ้นจากห้วงวิบากกรรม เมื่อท่านยอมยุติภายหลังเมื่อตามทวงหนี้ชีวิตชดใช้คืนได้หมด”

“พระองค์ย่อมทรงทราบดีแล้วว่า ถ้าแม้นชีวิตข้าฯยังไม่ปลิดปลงลงเสียก่อน ภาระของข้าฯก็ยังมีอยู่ และในหนทางข้างหน้า ข้าฯมีความจำเป็นที่จะต้องประทังชีพ มีความจำเป็นที่จะต้องป้องกันชีวิตตนเองและของผู้อื่น ในความรับผิดชอบ ข้าฯจะยุติการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตลงอย่างฉับพลันได้อย่างไร”

หัตถ์เรียวงามข้างหนึ่ง ยกขึ้นโบก

“เรามิได้หมายความว่า จะให้ท่านยุติลงเสียในทันที ณ บัดนี้...ความจำเป็นในการประทังชีพหนึ่ง การป้องกันชีวิตของตนเองหนึ่งและการป้องกันชีวิตผู้อื่นที่ท่านเห็นอยู่คาตาอีกหนึ่ง อยู่ในข้อยกเว้นเพราะเมื่อท่านต้องลงมือกระทำเมื่อใด ก็หมายถึงว่า ท่านยังเป็นเจ้าเวรนายกรรมของสำสัตว์เหล่านั้นอยู่ เป็นการปลดเปลื้องหนี้สินลบล้างกันไป แต่เราหมายถึงว่า **‘ภารกิจของท่านเสร็จสิ้น’** นั่นก็หมายถึงว่าภาระการเกิดมาจองเวรของท่านหมดสิ้นลงแล้ว ขอให้หยุดลงเพียงเท่านั้น ท่านจะให้สัจจะกับเราได้หรือไม่”

รพินทร์รู้สึกว่าตนเองได้พนมมือขึ้น

“ถ้าเช่นนั้น ข้าพระองค์ขอให้สัจจาอธิษฐานข้อนี้ ถ้าภารกิจเสร็จสิ้น ถ้าชีพนี้ยังอยู่ แม้จะอยู่อย่างยากแค้นแสนสาหัสเพียงไร ข้าฯจะเลิกเป็นพราน เลิกฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอีกแล้ว จวบจนลมหายใจสุดท้ายแห่งชีวิตนี้ หากพระองค์เป็นตัวแทนของยมทูต ก็ได้โปรดรับคำสัตย์ปฏิญาณนี้ไว้ด้วยเถิด”

“เราไม่ได้เป็นตัวแทนของยมทูต เรามาเตือนท่านเยี่ยงมิตรเท่านั้น เพราะยมทูตหรือมฤตยูเทพเอง จะไม่มาตักเตือนท่านอย่างเด็ดขาด นอกจากรอคอยจังหวะอยู่เท่านั้น...ขณะนี้ความเย็นอันเป็นสัญลักษณ์แห่งมรณกาล กำลังครอบงำท่านแล้วกว่าครึ่งกาย แต่เมื่อท่านได้รับสัจจะแก่เราแล้ว เราก็จะเพิ่มความร้อนอันเป็นสัญลักษณ์แห่งชีวิตให้แก่ท่าน นี่เป็นสิ่งเดียวเท่านั้น ที่เราจะทำได้”

กล่าวจบ สตรีลึกลับอันมีนาคราชเป็นมงกุฎสวมอยู่บนเศียรก็พนมหัตถ์งามทั้งคู่ขึ้นเหนือทรวงอก ห่อริมฝีปาก มีอาการเหมือนจะเป่าลมออกมาเบา ๆ และบัดดล ก็ปรากฏเป็นลำแสงสีเขียวปลาบเหมือนไฟจากท่อออกซิเจนเชื่อมเหล็กพ่นเป็นทางออกมา เปลวแห่งรังสีนั้นพุ่งเข้ามาหมุนวนล้อมรอบกายเขาไว้ม้วนตัวเป็นเกลียวเหมือนจะลุกท่วม

มันไม่มีความทรมานใด ๆ ทั้งสิ้น มีแต่ความอบอุ่นเหมือนถูกอบอยู่ในเตาผิงหรือเครื่องฮีตเตอร์ ขณะที่ร่างกายเหมือนถูกหมกจมอยู่ในหิมะฉะนั้น! มันเริ่มแทรกความอบอุ่นนั้นเข้าไปในกระแสเลือดที่กำลังจับเป็นก้อนแข็งของเขา...

มันเป็นเวลาเดียวกันกับที่ แคลเซี่ยม คลูโกเนท ที่ คริสติน่าฉีดเข้าเส้นเลือดของเขา เริ่มออกฤทธิ์...

อินทรีย์หยาบคือร่างกายของรพินทร์ เริ่มสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมในขณะนี้แล้ว แม้ยังเต็มไปด้วยความมึนตื้ออ่อนเพลียเหลือประมาณ โสตประสาทของเขาแว่วเสียงพูดจ้อกแจ้ก

“ตัวนายอุ่นขึ้นแล้ว! มือกับขาไม่แข็งเหมือนแต่แรก ตะ–คริวคลายตัว...ฮา!นายกูเห็นจะรอดแน่”

สัมผัสต่อไปก็คือ รู้สึกว่าฝ่ามือและฝ่าเท้าทั้งสี่นั่นแหละแต่หนังตาหนัก ยังลืมไม่ขึ้น ลมหายใจที่เคยติดขัด รู้สึกคล่องสะดวกขึ้น แต่ก็รู้สึกอีกเหมือนกันว่ามีอะไรครอบอยู่ที่ปากและจมูก ท่อนแขนข้างซ้ายเจ็บนิดๆ เหมือนมีเข็มแทงผ่านผิวปักคาอยู่

ต่อมา มีมืออุ่นๆ มาแตะที่หน้าผาก ซอกคอ มีหูฟังมากดตามหน้าอก และลิ้นปี่อยู่อึดใจใหญ่ แล้วภาษาอเมริกันก็ดังเบาๆว่า

“โอเค พ้นจุดวิกฤตแล้ว หัวใจเต้นดีขึ้น เลือดเริ่มเดินสะดวก แต่คงยังอ่อนเพลียอยู่มาก คริส...หรี่ปริมาณน้ำเกลือลงหน่อยซิ รู้สึกจะหยดเร็วเกินไป”

มีการเคลื่อนไหวอยู่รอบกาย และสำเนียงของนายจ้างอเมริกันพูดพึมพำกันอยู่รอบๆ จับถ้อยคำยังไม่ถนัดนัก

มือของใครอีกคนหนึ่ง มาจับคลำอยู่ที่แขนและฝ่ามือขวาของเขา เป็นมือใหญ่โตค่อนข้างสาก แล้วก็เป็นเสียงต่ำห้าว จำได้ว่าคือ สแตนลีย์หัวหน้าคณะ

“ตัวอุ่นขึ้นมากแล้ว เกือบจะร้อนเสียด้วยซ้ำ เอาละ อย่า

เพิ่งรบกวนอะไรทั้งสิ้นปล่อยให้เขานอนนิ่ง ๆ ตามสบายก่อน และยังไม่ต้องเอาออกซิเจนออก”

“พีอาร์เท่าไหร่?”

เสียงเข้มแต่เบาของคริสดังมาจากใกล้ๆ แต่อยู่ตรงไหนไม่รู้

“75 ต่อนาที” ผู้ตอบคือหมอเบล

“แล้ว บีพี?”

“ลดลงแล้ว แต่ยังอยู่ในเกณฑ์สูง 150-135 ดีกว่าครั้งแรกที่พุ่งขึ้นสูงเกือบ 200”

“ระวังหน่อยนะ ช่วงระหว่างบนกับล่างมันใกล้กันเหลือเกิน อัตราเฉลี่ยโดยปกติของเขาเคย 120-90 ไม่เกินนี้”

“ไม่ต้องห่วง ฉันจะดูแลไว้ก่อนเอง นั่นเวลาเท่าไหร่แล้ว?”

เสียงพูดโต้ตอบกันอย่างรวดเร็วเหล่านี้ โสตเขาเริ่มรับได้ทุกประโยค แต่ยังกระดิกกระเดี้ยไม่ได้

“อย่ามาถามฉัน นาฬิกาไม่มีใช้ไปนานแล้ว”

เป็นเสียงเบา ๆ ของเชิดวุธ

“สามทุ่มสิบสองนาที”

เสียงห้าว ๆ ของนายคี๊ธประกาศบอกทุกคน

“สามชั่วโมงเต็ม ๆ ที่เขาสลบไป แต่คงไม่เป็นไรแล้ว เอาล่ะทุกคนแยกย้ายกันไปพักเถอะ ฉันจะอยู่เวรดูแลเขาก่อนเอง... เอ้า! บุญคำ จัน เกิด และเส่ยไปนอนได้แล้ว ไม่ต้องนวดอีกหรอก พอแล้ว รับรองว่าเจ้านายกระดูกเหล็กของพวกเธอไม่ตายหรอก ไม่ต้องวิตก”

เป็นคำสั่งอย่างเอางานเอาการของอิสซาเบล

เสียงอ่อย ๆ ของบุญคำดังอุบอิบขึ้นว่า

“แล้วนี่นายจะฟื้นรู้สึกตัวขึ้นมาเมื่อไหร่นี่?”

“ประเดี๋ยวก็คงรู้สึกตัวเอง”

“พรุ่งนี้ล่ะจะหายไหม จะต้องต่อสาย ‘เติมน้ำมัน’ อีกไหมหมอแหม่ม?”

จันถามบ้าง มีเสียงหัวเราะหึ ๆ

“พรุ่งนี้จะหายหรือไม่ ฟ้าดินเท่านั้นที่จะบอกได้ แต่สำหรับฉันในฐานะหมอบอกได้ว่า พรุ่งนี้เขาจะดีกว่าคืนนี้ และเรื่อง ‘เติมน้ำมัน’ ก็เหมือนกัน ถ้าเขายังไม่แข็งแรงดีก็ต้องเติมกันต่อไป”

“รักษาให้ดีนา แหม่มเบล นายรพินทร์เป็นอะไรไปเสียคนเดียว พวกของบุญคำพาพวกนายแหม่มไปต่อไม่ได้หรอก”

“เถอะน่า ไปเสียทีได้แล้วทั้งสี่คนนั่นแหละ บ่นเสียจริง เจ้านายของพวกเราน่ะดื้อรั้นมากรู้ไหม ฉันห้ามแล้วเขาไม่เชื่อเองถึงได้หนักลงในครั้งนี้ อาการของเขาดีขึ้นมาแล้วละ หามร่องแร่งกันขึ้นมาเมื่อตอนหัวค่ำ ฉันก็นึกว่าเสร็จแล้วเหมือนกัน โชคดีเท่าไหร่บ้างแล้วที่ยังหายใจอยู่ได้”

เสียงเบลดุพวกนั้นเบา ๆ

“นายกู...มาคราวนี้เคราะห์ร้ายสารพัด ไอ้ที่ไม่เคยเป็นก็ดันมาเป็นขึ้นมา ไอ้ที่ไม่เคยพลาดก็พลาด...เฮ้อ! ไม่น่ามาเสี่ยงชีวิตเลย นายอ่อนแอลงไปมากเดินป่าคราวนี้”

“ทำใจให้ดี ๆไว้เถอะบุญคำ รับรองว่า ถ้าพวกฉันยังอยู่ นายของบุญคำไม่เป็นอะไรหรอกในด้านโรคภัยไข้เจ็บ แต่ช้างเหยียบ เสือขบหัว หรือตกเขาตกเหวลงไปเอง ก็ช่วยไม่ได้จริง ๆ”

คริสติน่าบอกกับคนเหล่านั้นด้วยเสียงเรียบปกติ

“ช้างเหยียบ เสือขบหัว หรือตกเขาตกเหวน่ะมันเรื่องขี้ผง แหม่ม! นายของบญคำเอาตัวรอดได้สบายมาก แต่โรคภัยไข้เจ็บนี่ซิแกช่วยตัวเองไม่ได้”

“ก็ช่วยกันตัวเป็นเกลียวอยู่นี่แล้วยังไง เอ...ตานี่บอกว่าให้ไปนอนพักได้แล้ว”

เสียงคริสเฉียบขาดขึ้นอย่างฉุน ๆ

ตบะของหล่อนเหนือกว่าทุกคนในคณะ บุญคำซึ่งจัดว่าแก่นกะโหลกไม่เคยกลัวใครก็ยังต้องหุบปากเงียบ เพราะรู้ดีว่าชีวิตของ‘นาย’ฝากไว้กับวิชาการแพทย์ของนาย‘ฟารั้ง’ทั้งหลายสะกิดชวนลูกน้องอีกสามคน เลี่ยงถอยห่างออกไปภายหลังจากนั่งเฝ้ากันอยู่ตลอดเวลา พอห่างพวกนั้นแกก็ขบฟันพูด

“ให้กูเป็นนายเสียหน่อยไม่ได้ พ่อจะล่อเสียให้หมด...นายหญิงก็เหมือนกัน ไม่รู้ป่านนี้ไปอยู่เสียที่ไหน กูชักโกรธนายหญิงแล้วนะนี่ ไม่รู้จักตามมาเสียที หรือว่าทิ้งนายของพวกเรา ตัดหางปล่อยวัด เอ๊ยปล่อยป่าไปเสียแล้ว”

“ฮี้! ลุงเก๊าะหุบปากเสียทีเหอะพูดอะไรไม่เป็นมงคลเลย”

เกิดและเส่ย เจ้าพรานเด็กหนุ่มสองคนทนรำคาญไม่ไหวร้องออกมาพร้อม ๆกัน ตาเฒ่าจึงยอมเงียบเสียงไป แต่ไม่วายจุ๊ปากจิ๊กจั๊กขัดอกขัดใจสารพัด

แล้วเปลือกตาของรพินทร์ก็ค่อย ๆ เปิดขึ้น สิ่งแรกที่เห็นบนปลายจมูกของตนเอง คือฝาพลาสติกใสครอบออกซิเจน

จุดที่สองคือเสาน้ำเกลือต่อสายโยงเข้าแขนความสลัวของสถานที่เกิดจากกองไฟที่ก่อไว้โดยรอบ และตะเกียงนีออนใช้แบตเตอรี่แห้งดวงเล็ก ๆซึ่งบัดนี้สวิตช์ไม่ได้เปิด

แม่ผมแดงนั่งเอาหลังพิงกองสัมภาระมองดูเขาอยู่ใกล้ ๆ เพียงคนเดียว นอกนั้นมองไม่เห็นว่าหายกันไปไหนหมด

เขายกมืออันอ่อนล้า ไม่มีแรง หยิบฝาครอบออกซิเจนออกจากปากและจมูก หล่อนจึงขยับตัวไปปิดวาล์วท่อออกซิเจนพอเอื้อมมือไปคลำแขนซ้ายที่มีเข็มน้ำเกลือปิดทับด้วยพลาส-เตอร์ หล่อนก็คว้าข้อมือไว้

“ควรจะรู้ตัวดีแล้วไม่ใช่หรือ ว่าตกอยู่ในสภาพไหน อย่าดึงสายน้ำเกลือออกนะถ้ายังไม่อยากตาย”กระแสเสียงของหล่นอ่อนโยน

รพินทร์นิ่ง ลืมตาเหม่อลอยอย่างปราศจากจุดหมายแน่-นอน คิดชั่งกำลังตนเองแล้วก็บอกได้ทันทีว่า แม้จะผงกศีรษะขึ้นก็แสนยากตอนนี้ เสียงถามต่อมาว่า

“หายใจคล่องสะดวกดีแล้วรึ?”

เขาพยักหน้านิดหนึ่ง

“รู้สึกเจ็บแน่นที่หน้าอกบ้างไหม?”

แทนคำตอบ รพินทร์สั่นหน้านิดหนึ่ง

“หนาวเย็นตามมือและเท้าอีกไหม?”

คนเจ็บสั่นหน้าอีก

“ขอสอบประวัติอาการเจ็บป่วยของคุณหน่อยนะ ไม่ต้องตอบเป็นคำพูด ถ้าใช่พยักหน้า ถ้าไม่ใช่สั่นหน้า เป็นคำถามสั้น ๆ ให้เข้าใจง่าย ๆ”

บุคคลสำคัญที่สุดในคณะ ซึ่งบัดนี้กลายเป็นคนเจ็บอีกครั้ง ใช้ภาษาใบ้อยู่เช่นเดิม

“นอกจากอาการไข้มาลาเรีย เคยมีอาการเจ็บป่วยอย่างอื่นบ้างไหม เว้นปวดหัวตัวร้อนหรือไข้หวัดธรรมดา”

“โน!”

คราวนี้เสียงแหบ ๆ ผ่านริมฝีปากของเขาออกมา เบลยิ้มออกมานิดหนึ่ง ก้มลงมาใกล้

“อาการของตะคริวกล้ามเนื้อบางส่วนเกร็ง มึนศีรษะอย่างแรงจนหมดสติล่ะ?”

“โน!”

“เวลาเดินหรือทำงานเหนื่อยมาก ๆ ล้มฟุบหมดสติไปเฉย ๆ?”

“โน!”

“ขาดออกซิเจน หายใจไม่ออกในบางขณะ?”

“โน!”

“ลมบ้าหมู ลมชักกระตุกบางครั้ง?”

“โน!”

“อาการที่คุณปฏิเสธทั้งหมด เคยมีทางด้านบรรพบุรุษคุณบ้างไหม? เท่าที่คุณรู้?”

“เท่าที่รู้ ไม่เคยมี”

เขาเริ่มพูดออกมาเป็นประโยคแรกด้วยเสียงแห้ง เบลจับสำเนียงรู้สึกว่าแม้ว่ามันจะแตกพร่า แผ่วเบา แต่ภาษาอเมริกันยังชัดเจนอยู่เหมือนเดิม

“อย่าถือว่าเป็นการละลาบละล้วงนะถ้าคุณให้รายละเอียด

ได้มากเท่าไหร่ก็จะทำให้สามารถวินิจฉัยโรคและหาทางบำบัดเยียวยาได้สะดวกขึ้นเท่านั้น เท่าที่เราทราบ คุณพ่อคุณเสียชีวิตไปแล้ว...ถกต้องไหม?”

“เยส”

“สาเหตุการเสียชีวิต อายุขณะที่ท่านถึงแก่กรรม?”

“มาลาเรีย ขณะเสียอายุ 72 ปี”

เบลพยักหน้าช้าๆ

“คุณแม่คุณล่ะ ทราบว่ายังมีชีวิตอยู่ แต่สุขภาพไม่ดีนักท่านเป็นอะไร?”

“โรคชรา โรคประสาท มีอาการเบาหวานเล็กน้อย และความดันต่ำ”

“ทีนี้ว่าถึงตัวคุณเอง ชีวิตปกติถ้าไม่ออกป่าดื่มจัดไหม?”

“ไม่...แต่บุหรี่ค่อนข้างจัด”

“ประมาณสักกี่ซองต่อ1วัน?”

“เอาแน่ไม่ได้ ถ้าปกติซองเดียวอาจไม่หมด ถ้าประสาทตึงเครียดอาจถึง 2 ซอง”

“พักผ่อนวันละกี่ชั่วโมง ถ้าไม่ออกป่า?”

“หก ถึง แปดชั่วโมง แล้วแต่เหตุการณ์”

“แล้วแต่เหตุการณ์ หมายถึงยังไง?”

“ถ้ากลุ้ม มีกังวล ก็นอนน้อย นอนไม่ค่อยหลับ ถ้าสบายใจก็นอนได้นานหน่อย”

“กลุ้มกังวลบ่อยไหม?”

“ค่อนข้างบ่อย”

“ติดยาอะไรเป็นประจำบ้าง นอกจากควินิน?”

“ก็...แอสไพริน กับ...ประเภททรานควิไลเซอร์บางชนิด”

“บอกชื่อของผู้ผลิต หรือชื่อตราสินค้าได้ไหม ที่ว่าทราน-ควิไลเซอร์น่ะ?”

คนเจ็บอึ้งไปครู่ มองดูท้องฟ้าดำสนิทเบื้องบน เขารู้สึกเหมือนถูกแพทย์สอบประวัติในโรงพยาบาล

“ผมไม่อยากจะใช้ยี่ห้อไหนเป็นประจำ กลัวติด...เปลี่ยนมันไปเรื่อยๆ ก็มีพวกลิมบิทรอล เม็มโปร ไดอะพิน แวเลี่ยม ทิปตานอล ซาแน็ค สารพัดตราของผู้ผลิต จำไม่ได้แต่พยายามไม่ให้เกิน 5 มิลลิกรัม”

หมอเบลจุ๊ปากเบาๆ เบิกตาโตมองดูหน้าเขา

“หลายชนิดเป็นยาประเภทแก้ซึมเศร้า และเป็นยาบังคับประสาทค่อนข้างแรงชนิดที่เขาให้พวกโรคประสาทหรือคนคลุ้ม-คลั่งเสียสติกิน ใครเป็นคนแนะนำให้คุณกินยาประเภทนี้?”

“หมอที่โรงพยาบาลในตัวจังหวัด เขาจ่ายมาให้เป็นครั้งๆ เท่านั้น เวลาไปปรึกษาเพราะนอนไม่หลับ หรือหลับไม่สนิท แต่เขาก็ไม่ได้ให้ใช้ประจำ ผมจำชื่อยาไว้แล้วแอบไปซื้อกินรักษาตัวเอง”

“โอ!มายกู๊ดเนสส์...นานเท่าไหร่แล้ว ที่คุณแอบไปใช้ยาประเภทนี้ด้วยตัวเองโดยหมอไม่สั่ง”

เขาอึ้งไปครู่ หลับตาลง

“ก็...หลังจากกลับจากเทือกเขาพระศิวะคราวนั้น”

“คิดว่าฉันเป็นหมอที่พยายามจะรักษาคุณ และคุณเป็นคนไข้นะ ขอทำความเข้าใจอีกครั้ง”

รพินทร์พยักหน้า

“ต้องไม่ฉุนเฉียว โกรธ หรือไม่พอใจในสิ่งที่ฉันจะขอถามไปเรื่อย ๆ นี่ถ้าตอบได้ก็ตอบ ไม่อยากตอบก็ไม่ต้องตอบ ตกลงไหม?”

“ผมเป็นอะไรไป เบล?”

เขาพึมพำ ถามอาการของตนเอง

“ประเดี๋ยวจะบอกให้ แต่ต้องตอบคำถามฉันให้กระจ่างแจ้งเสียก่อน ม่ายงั้นฉันอาจวิเคราะห์โรค...หรือสาเหตุไม่ถูก”

“ตกลง”

อย่างคนป่วย เขาตอบรับอย่างจำนน ซึมเซาดน่าสงสารผิดไปกว่ารพินทร์คนเดิมมาก

“ฟังให้ดีนะ หลังจากคุณกลับจากเทือกพระศิวะ เอาคนหายสาบสูญกลับคืนมาได้สำเร็จ ฝ่ายนายจ้างของคุณก็แยกย้ายกันไป เพราะพวกเขาหมดภาระหน้าที่กับคุณแล้วนี่ ใช่ไหม?”

“ใช่”

“คู่รัก หรือผู้หญิงคนที่คุณรัก รวมทั้งคิดว่าเธอก็รักคุณก็ได้แยกจากไปด้วย เอาละ ขอทราบว่าระยะหลังจากนั้นเป็นต้นมา คุณกับเธอมีการไปมาหาสู่พบปะกันบ่อยครั้งไหม?”

สุภาพบุรุษไพรยังคงหลับตาอยู่เช่นนั้นอย่างอ่อนเพลียตอบแผ่ว ๆ

“เคยแต่ติดต่อกันทางจดหมายนาน ๆ ครั้งเท่านั้น”

“คุณยังอยู่ที่หนองน้ำแห้งตามเดิม ในฐานะอาชีพเดิม บุกป่าฝ่าดงไปตามเรื่อง ส่วนผู้หญิงคนที่คุณรักก็แยกตัวไปตามทิศทางของเธอ”

“ใช่!”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น?”

รพินทร์สั่นศีรษะ

“ไม่ทราบเหมือนกัน”

“แล้วอะไรที่ทำให้คุณแน่ใจว่าเธอยังรักและมั่นคงต่อคุณอยู่?”

คนป่วยไม่ตอบ แต่ชี้ไปที่สมองและทรวงอก อันเป็นตำแหน่งที่ตั้งของหัวใจตนเอง เบลพยักหน้าช้าๆ ถามต่อ

“เอาละ แปลว่าคุณมีความมั่นใจและเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ ซึ่งความมั่นใจนี่มันเป็นสิ่งที่ไม่มีใครจะรู้ได้ดีไปกว่าตัวคุณเอง เพราะมันเป็นอำนาจจิตพิเศษเฉพาะตัว...”

“คุณจะด่าว่าผม ‘หลงตัวสำคัญผิด’ ก็ได้นะ”

เขาสอดมาเบาๆ หล่อนส่ายหน้า

“ไม่! ฉันไม่ดูหมิ่นความคิด ความเชื่อของคุณถึงเพียงนั้นหรอก มันอาจมีสิ่งบอกเหตุยืนยันให้คุณมีความเชื่อมั่นเช่นนั้นก็ได้ ซึ่งมันลึกซึ้งเกินกว่าที่คุณจะบอกให้ฉันฟังได้...เอาละ...คุณไม่พบกับเธออีกเลย หลังจากแยกกันคราวนั้นแล้ว”

“พบครั้งเดียว โดยไม่คิดฝัน”

“เมื่อไหร่ อย่างไร เล่าให้ฟังได้ไหม?”

“เธอจู่มาเยี่ยมผมจนถึงหนองน้ำแห้ง โดยไม่ให้รู้ตัวล่วงหน้า และพักอยู่ด้วยกัน 1 คืน ขอคำมั่นสัญญาว่า ขอให้ผมไปในงานวันเกิดเธออีก 7 วันข้างหน้า ผมรับปากกับเธอและตั้งใจจริงๆ แต่...”

“พูดให้จบ”

“พอวันรุ่งขึ้น พวกคุณก็เข้ามาแทรกแซงเสียก่อน”

“โอ! เสียใจมากนะ ในข้อนี้...”

เบลครางออกจากใจจริง ขยี้ปลายจมูกแล้วเอื้อมมือไปลูบแผ่วเบาบนหว่างอกเขา

“มันเป็นเรื่องของพระผู้เป็นเจ้า อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด ห้ามมันไม่ได้หรอก คุณเชื่อใช่ไหมว่า พวกเราไม่ได้มีเจตนาที่จะแยกคุณกับคนรัก”

“ถูกต้อง ผมเข้าใจ”

“คุณเริ่มโกรธ และเกลียดพวกเรามานับแต่วินาทีแรกที่รู้จุดประสงค์?”

“ผมพยายามระงับ และในที่สุดผมก็ทำใจได้ และคิดอย่างคุณพูดเมื่อกี้ คืออะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด ทรรศนะคติของพวกเราเรียก ‘พรหมลิขิต’ และ ‘วิบากกรรม’”

“ย้อนกลับมา ณ วันที่เธอได้พบกับคุณที่หนองน้ำแห้ง... ทุกสิ่งทุกอย่างในเรื่องความรักสดใสราบรื่นดีหรือ?”

“ดีมากที่สุด”

“คุณเคยขอเธอแต่งงานบ้างไหม?”

“ไม่เคย”

“ทำไม?”

“ขอไม่ตอบในข้อนี้”

“แล้วเธอล่ะ มีทีท่าว่าจะยอมร่วมชีวิตกับคุณไหม?”

เขาพยักหน้า

“ใช่! เธอรักและต้องการผม”

“อีกคำถามหนึ่ง...อะไรนะที่ทำให้คุณไม่เป็นฝ่ายขอแต่งงานกับเธอ และแยกกันอยู่...ล่วงเลยมาเป็นเวลานาน ทั้งๆที่ก็

ไม่น่าจะมีอุปสรรคอะไร แต่กลายเป็นว่าคุณอยู่ตามประสาของคุณ เธอก็ยังคงดำเนินชีวิตไปตามฐานะของเธอเอง เราสัญญากันแล้วนะรพินทร์ ว่าคุณต้องไม่โกรธ เมื่อถูกถาม และมีสิทธิ์ไม่ตอบได้ ถ้าไม่ต้องการตอบ”

“เธอรวยมาก ผมจนมาก เธออยู่ในสังคมอีกชั้นหนึ่ง สถานภาพของเราแตกต่างกันฟ้ากับดิน ผมเองเป็นคนไม่กล้าทะเยอทะยาน พูดแค่นี้คุณคงเข้าใจ”

“ฉันเข้าใจ...”

เบลรับคำ จับหลังมือของเขาบีบเบาๆ อย่างให้กำลังใจ

“และเชื่อมั่นในความรักของเธอผู้นั้นเหมือนคุณด้วย มิฉะนั้นเธอคงไม่มาพบคุณจนถึงหนองน้ำแห้งและใช้ชีวิตร่วมอยู่กับคุณตลอดทั้งคืนหรอก...**คุณเคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเธอไหม?**”

จากอาการมองอย่างเหม่อลอยขึ้นไปยังท้องฟ้าดำมืด ผู้ถูกตั้งคำถามเปลี่ยนมาจับประสานตาผู้ถาม นิ่งไปขณะ แล้วตอบช้าๆ แม้จะแหบแห้ง แต่ก็หนักแน่นเด็ดเดี่ยวยิ่งนัก

“ไม่เคย!”

“แน่ใจ?”

“แน่!”

“ลองทบทวนให้ดี ฉันหมายถึงตลอดระยะทางที่เดินป่าอยู่ด้วยกันอย่างใกล้ชิด และทั้งขณะที่เธอมาอยู่กับคุณที่บ้านพักหนองน้ำแห้งตลอดคืน...ตามที่บอกไว้”

“ไม่ว่าที่ไหน เมื่อไหร่ คำตอบก็คือ...เนเวอร์!”

“แปลก! ฉันแทบจะไม่เชื่อคุณเลยนะ”

“สิทธิ์ในการเชื่อหรือไม่ เป็นของคุณแต่ผมก็ยืนยันอยู่อย่างนี้”

สีหน้าของหมอเบล แสดงความฉงนอย่างแท้จริง และคำถามของหล่อน เป็นไปในรูปแบบเอางานจริงจังเยี่ยงการสอบประวัติคนไข้มากกว่าที่จะแซะไซ้ในเรื่องส่วนตัวด้วยเจตนาอย่างอื่น

“ถ้างั้น คุณเป็นคนรัก คู่รักแบบไหนนี่?”

“แบบไหนไม่ทราบ แต่ที่แน่ๆ คือไม่ใช่แบบอเมริกัน หรือพวกยุโรป เราคนไทยถือมากในเรื่องนี้ และคนไทยคู่อื่นๆ เขาจะเป็นอย่างไรในยุคนี้ ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน ผมหมายถึงเฉพาะตัวผมเองกับเธอเท่านั้น”

อิสซาเบลกะพริบตาถี่ มีอาการงุนงง หล่อนประหลาดใจจริงๆ เพราะความเป็นต่างชาติต่างภาษา

“อาจซอกแซกละเอียดนิดหน่อยนะ...ในคำถามข้อนี้เพราะฉันไม่เคยเข้าใจมาก่อน ตามปกติแล้ว ขึ้นชื่อว่า ‘คู่รัก’ มันก็ต้องมีการเกี่ยวพันกันมาก่อนบ้างเป็นเรื่องธรรมดา ส่วนจะถี่หรือห่างมากน้อยขนาดไหนมันอีกเรื่องหนึ่ง...คุณไม่เคยจูบกอดเธอบ้างรึ?”

“สัมผัสภายนอกเคยบ้าง”

“วิทเอาท์ อินเตอร์คอร์ส?”

“คุณได้ยินที่ผมพูดนี่ไหมว่าผมไม่เคยล่วงเกินเธอมากไปกว่านั้น!!”

“ทำไม? เธอไม่ยอม?”

“ไม่ใช่...คุณต้องรู้ขนบประเพณีทางตะวันออก โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งคนไทย เหนือไปกว่านั้น คุณต้องเข้าใจผมด้วย เพียงครั้งเดียวที่มีการร่วมเพศกับผู้หญิงดีๆ สักคนหนึ่ง คนไทยถือว่าฝ่ายชายจะเป็น 'สามี' และฝ่ายหญิงจะเป็น 'ภรรยา' ผมยังไม่แน่ใจว่า ผมจะเป็นสามีของเธอได้ ผมจึงไม่อาจทำอย่างที่คุณว่าน่าจะทำได้"

น้ำเสียงของเขายังเลื่อนลอยอยู่เช่นนั้น

"ฮือม์...อินเตอร์ เรสติ้ง! คุณรู้จักหักห้ามใจได้ดีมาก มีอำนาจจิตสูง เหนือสภาวะทางกาย แต่มันบังเอิญไปฝืนกฎของชีววิทยาทางเพศ...ขอทราบสั้นๆ เฉพาะเธอผู้นั้น เธอเป็นคนหัวโบราณรึ?"

"เธอเป็น 'กุลสตรีไทย' แต่ไม่หัวโบราณหรอก การศึกษาสังคม ก็ไม่ด้อยไปกว่าพวกคุณอเมริกันทั้งหลายเลย ผมแน่ใจว่า ไม่ว่าทางฐานะหรือทางสังคม เธอสูงกว่าพวกคุณเสียอีก ไม่ใช่เฉพาะในเมืองไทย แต่สังคมทั่วทุกซีกโลก"

"ในฐานะที่เธอเป็นแพทย์ ทั้งทางอายุรกรรม และศัลย-กรรมมือเกียรตินิยม เธอเคยทราบบ้างไหมว่า คุณต้องอาศัยยาประเภททรานควิไลเซอร์อยู่ตลอดเวลา"

"เธอไม่ทราบ เพราะผมไม่เคยบอกให้เธอทราบ"

"รู้ไหม รพินทร์ ถ้าเธอทราบ...เธอจะสั่งให้คุณระงับยาพวกนั้นทันที เพราะมันเป็นยาอันตรายและเสพติด"

เขานิ่ง

"คุณกำลังคิดถึงเธอมาก และก็เชื่อว่าเธอต้องคิดถึงคุณมากเช่นกัน ถูกต้องไหม?"

ฝ่ายถูกสอบประวัติ พยักหน้า

“คิดว่าเธอจะถึงกับฆ่าตัวตายไหม?”

“เธอไม่สิ้นคิด หรือบ้าบัดซบถึงขนาดนั้นหรอก แต่เจ็บปวดแน่?”

“เธอจะตามมาไหม? ขณะนี้ฉันเชื่อว่าเธอรู้ข่าวแล้ว”

“คิดว่าคงไม่ตาม เธอไม่ได้อยู่คนเดียว...ยังมีพี่ชายอีกถึงสองคน ที่จะคอยให้สติ หรือห้ามปรามในสิ่งที่เธอทำไม่ถูกต้อง”

“พี่ชายของเธอทั้งสอง เข้ากับคุณได้ดีหรือเปล่า?”

“เข้าใจว่าเข้ากับผมได้”

“ถ้าน้องสาวของเขา แสดงความประสงค์จะแต่งงานกับคุณ คุณว่าพี่ชายทั้งสองคนจะทักท้วงห้ามปราม หรือขัดขวางไหม?”

“ผมไม่แน่ใจ”

“ทำไม เธอไม่ใช่เด็กไม่ใช่รึ?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ถอนใจยาว

“เป็นประเพณีไทยอีกชนิดหนึ่ง ที่คุณควรจะรับรู้ไว้ การมีคู่ของหญิง...จะต้องได้รับความเห็นชอบพร้อมใจของญาติฝ่ายตนด้วย รายนี้เธอมีพี่ชายสองคนเป็นญาติผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดที่สุด ผมมันคนป่าคนดอยมีชีวิตแคบ ๆ อยู่กับลิงค่างบ่างชะนี ส่วนเธอก็อย่างที่บอกแล้ว ในชีวิตแต่งงานของคนไทย ผู้ชายจะเป็นผู้นำ แต่ผมด้อยกว่าเธอทุกอย่างนี่ น่าจะเป็นอุปสรรคที่ญาติผู้ใหญ่ของเธอขัดข้องก็ได้”

“แต่คุณเองแม้จะอ้างว่าจนและหมกตัวอยู่แต่ในป่า ทว่าคุณก็มีพื้นฐานของการศึกษาและทางสังคมมาดีพอสมควรไม่ใช่หรือ?”

“นั่นไม่ได้เป็นสิ่งช่วยยกฐานะของผมขึ้นมาได้เลย เมื่อเทียบกับเธอ”

“คุณก็เลยเก็บเอาเรื่องชนิดนี้ สะสม หมักหมมอยู่ในจิตใต้สำนึก ปวดร้าวทรมานใจตัวเองมาตลอดเวลา จนกระทั่ง...ปัจจุบันนี้”

“ใช่...ผมคิดหนัก หวาดหวั่นไปสารพัดชนิดเกี่ยวกับเรื่องนี้”

เขาตอบเหมือนถูกสะกด...และก็ถูกสะกดจิตจริงๆ เพราะในน้ำเกลือที่กำลังเดินเข้าเส้นเลือดเขาอยู่ในขณะนี้ ซีไอเอ.สาวสวยในฐานะของแพทย์ประจำคณะ แอบเอาตัวยาบางชนิดผสมเข้าไปด้วย

“น่าเห็นใจ แต่ฉันว่าคุณไม่น่ากลัดกลุ้มหรือคิดอะไรมากนะ ถ้าเธอรักคุณเสียอย่างเดียว อะไรๆ มันก็มาเป็นอุปสรรคขัดขวางไม่ได้หรอก และเมื่อคุณกลับไปแล้วฉันเชื่อว่าเธอคงยังรอคอยคุณอยู่คงไม่เปลี่ยนใจง่ายนักหรอก–ไม่ใช่หรือ?”

“ขอบคุณที่ให้กำลังใจ ผมภาวนาไว้เช่นนั้น”

“ขอทราบประวัติในด้านเซ็กซ์ของคุณ ถ้าคุณพอจะให้ได้”

“ลองถามดู”

“ตายด้านหรือมีแนวโน้มหรือเปล่า?”

“ปกติธรรมดา เหมือนผู้ชายทั่วๆไปนั่นแหละ”

“ใช่ซินะ บางครั้งก็รุนแรงเสียด้วย...”

เบลพูดหน้าตาเฉย เพราะตัวเองเคยทดลองเข้าก่อนแล้ว

“ทีนี้ฉันอยากรู้ว่า คุณมีทางผ่อนคลายอย่างไร?”

“สำหรับผมไม่จำเป็น ทนไม่ไหวเข้าจริงๆ ผมก็เคย‘ฝันเปียก’”

“อดีตย้อนหลังไปอีก ก่อนที่คุณจะพบ...และรักเธอผู้นี้ คุณเคยยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงบ่อยไหม”

“เคย แต่ไม่บ่อยนัก ในวัยรุ่น...ในต่างประเทศที่ยังเรียนอยู่ ผมโลดโผนมากในเรื่องนี้ แต่เมื่อหนุ่มใหญ่ขึ้น ผมพยายามหลีกเลี่ยง เพราะผมเองก็ยังไม่อยากแต่งงานกับใคร หรือถูกผู้หญิงคนไหนล็อกตัวไว้ มันเกี่ยวกับอาชีพอันไม่น่าพิสมัยของผม”

“เคยยุ่งกับผู้หญิงพื้นบ้าน หรือหญิงชาวป่าชาวเขาที่เขาเลื่อมใสนิยมชมชื่นคุณบ้างไหม ประเภทปล่อยอารมณ์เฉพาะปลดเปลื้องน่ะ”

“ไม่เคย เพราะจะเสียความเคารพนับถือไป จากหนอง-น้ำแห้งตลอดทั่วแนวป่า ผมเปรียบเหมือน ‘พ่อ’ ของพวกเขาทุกคน”

“มาสเตอร์เบชั่น?”

“ถ้าโดยความจงใจ ไม่เคย!”

“เบสเชี่ยลลิตี้?”

“ผมถือว่า เป็น‘คน’ มีใจเป็น ‘มนุษย์’ จึงเสพย์กับสัตว์ไม่ได้ ทั้งๆที่บางขณะก็เคยคิดอยากจะทดลองเหมือนกัน ในสัตว์เพศเมียบางชนิด ที่มีลักษณะอวัยวะเพศใกล้เคียงกับของมนุษย์ผู้หญิง”

“เคยถูกผู้หญิง‘ข่มขืน’บ้างไหม?”

หล่อนวางหน้าเฉยถาม แต่นัยน์ตายิ้ม

รพินทร์เพิ่งจะยิ้มบางๆ ออกมาได้เป็นครั้งแรก

“ว๊อท อะ ซิลลี่ เควสชั่น! คุณเล่นงานผมมาก่อนแล้ว”

“ก่อนหน้าฉันล่ะ?”

คราวนี้ หล่อนชวนคุยไปในเรื่องสนุกเพื่อผ่อนคลายประสาทเขา

“อาจเคยมี หรืออาจไม่เคย...จำไม่ได้แล้ว”

“เคยเกลียดเพศตรงข้ามบ้างไหม?”

“บางที”

“เอาให้แน่ชัด เคย...หรือไม่เคย”

“เคย!”

“อย่างเช่นฉัน หรือคริสเป็นต้น?”

“ขอปฏิเสธว่าผมไม่เคยมีความคิดเช่นนั้นกับคุณหรือคริสเลย”

“ถ้างั้นอธิบายสักนิดซิ ถ้าอธิบายได้”

“เอาสั้นๆ ก็แล้วกัน แต่ก่อนผมไม่เคยเกลียดหรือมองผู้หญิงคนไหนในแง่ลบ ครั้งหนึ่ง...ผมเคยถูกหักหลังจากผู้หญิงในเรื่องเช่นนี้ ผมเกลียดผู้หญิงทุกคนไปนาน จนกระทั่งมาพบคนที่รักษาแผลหัวใจของผมสำเร็จ คือเธอผู้นั้น”

“ไอ ซี!...ตอนนี้รู้สึกยังไงบ้าง ถามถึงภาวะทางร่างกายแล้ว?”

“อ่อนเพลียเหลือเกิน เหนื่อยระโหย หมดแรงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน งงๆ ง่วงๆ แต่คิดว่าคงไม่หลับสนิท...คุณยังไม่ได้บอกผมเลย...ว่าผมเป็นอะไร ในฐานะที่เป็นคุณหมอ และตรวจอาการผมแล้ว”

เบลยิ้ม จับแก้มเขาบีบเบาๆ แล้วลูบไปที่คางอันสากไปด้วยเคราเขียว

“ไม่เป็นอะไรมากนักหรอก เลิกห่วงกังวลอะไรทั้งหมดเสียเถอะ ทำให้ใจสบาย แล้วก็นอนพัก บางทีพรุ่งนี้อาจหายคุณเป็นโรคที่ชาวบ้านเรียกว่า โรคคิดถึงบ้าน-โรครัก คนเราลงใจมันไม่เป็นสุขเสียอย่างเดียว อาการอะไรต่อมิอะไรมันก็ติดตามมาสารพัดอย่างแหละ”

“อย่าพยายามกลบเกลื่อน...อย่าพูดกับผมอย่างคิดว่าคุณเป็นหมอ ส่วนผมเป็นคนด้อยพัฒนา บอกผมตามตรงดีกว่าผมไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อน มันเป็นอาการของอะไร ขอให้ผมได้รู้ตัวเองไว้บ้าง”

“ฮือม์...ฉันจะบอกกับคุณว่าอย่างไรดีละจะเรียกว่า‘ฮาร์ทแอ็ตแท็ค’ มันก็รุนแรงเกินไป และมันก็ยังไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ภาษาแพทย์บางคำ มันก็เป็นเทคนิกัลเทอม คุณไม่ได้เรียนมาทางนี้ คุณฟังแล้วก็ไม่เข้าใจหรอก ก็คงต้องถามอีกแหละว่ามันหมายถึงอะไร ยังไง อธิบายอย่างชนิดที่หมอจะพึงอธิบายให้คนไข้ทั่วๆ ไปฟังรู้เรื่องได้ง่ายก็แล้วกันนะ คือหัวใจคุณตอนนี้ทำงานไม่สู้จะดีนัก เส้นเลือดตีบชั่วขณะ เลือดไม่พอจะไปหล่อเลี้ยงส่วนต่างๆ โดยเฉพาะบนสมอง ทำให้เป็นลมหมดสติบางทีก็มีอาการทุรนทุราย...เรื่องเล็กน้อยน่า บอกแล้วยังไง...ทำใจให้หมดกังวลเสียอย่างเดียว มันก็จะหายไปเอง ไม่หนักหนาอะไรหรอก เอาละ นอนพักเสียเถอะ ฉันไปก่อนละนะ ขอบใจมากที่ยอมร่วมมือให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวคุณเอง จะได้รักษาง่ายขึ้น อ้อ! ถ้าตื่นลืมตาขึ้นมาเห็นพวกเราคนใดคนหนึ่งอยู่

ใกล้คุณละก็ ให้รู้ไว้ด้วยว่า เขามาอยู่ดูแลคุณ โดยผลัดเปลี่ยนเวรกัน”

“เดี๋ยว เบล!...”

เขาเรียกเบา ๆ หล่อนหันกลับมามองเลิกคิ้ว

“ถ้าผมไม่หนัก ทำไมถึงจะต้องมีคนมาเปลี่ยนเวรเฝ้าดูผมอย่างคุณว่า แล้วก็น้ำเกลือนั่น?”

รพินทร์บุ้ยปากไปที่น้ำเกลือ เบลโบกมือหัวเราะเบา ๆ พูดให้ฟังเป็นเรื่องธรรมดา

“พวกเราเป็นห่วงคุณทุกคนแหละ ก็เลยตกลงกันว่า จะมาทำหน้าที่นอนดูแลคุณอยู่ใกล้ ๆ โดยผลัดกัน อย่างน้อยก็ควรระวังเข็มน้ำเกลือหลุดยังไงล่ะ ส่วนเรื่องน้ำเกลือก็อย่าถือว่าเป็นเรื่องใหญ่อะไร คนอ่อนเพลียไม่มีแรงก็ให้ได้ คุณเองก็ยังไม่ได้กินอาหารหนักอะไรเลยตั้งแต่บ่ายวันนี้ น้ำเกลือจะช่วยให้คุณแข็งแรงเร็วขึ้น มันไม่ได้หมายความว่าถ้าให้น้ำเกลือแล้ว คุณกำลังอยู่ในอาการหนักใกล้จะตายหรอก...ขอให้นอนสบายนะ แล้วพบกันใหม่พรุ่งนี้เช้า”

หล่อนทำริมฝีปากจุ๊บ เหมือนจะส่งจูบมาให้ แล้วผละออกมาอย่างเงียบ ๆ

เบลกลับมายังที่พักของพรรคพวกทุกคนซึ่งบัดนี้กำลังคอยฟังข่าวอยู่ แม้บางคนจะอยู่ในอาการนอนก็ตาม หัวหน้าคณะดึงกายขึ้นทันที

“เป็นยังไงบ้าง เบล?”

“ทายไม่ผิด อาการ ‘สเตรสส์ แอนด์ สเตรน’ ในสมองมีอย่างมากที่สุด...สะสมไว้นาน เลยเป็นต้นเหตุแสดงฤทธิ์ขึ้น ตอนนี้กำลังสะลึมสะลือ แต่ยังพอพดรั้เรื่อง และพดได้น่ารักกว่าทุกครั้ง ไม่พลุ่งพล่านหุนหันพลันแล่น หรือเย่อหยิ่งจองหองเหมือนปกติสภาพของเขา อาจารย์จะเข้าไปดูก็ได้ แต่ถ้าเห็นเขาหลับ หรือไม่มีแรงจะพูดก็อย่าชวนเขาพูด ยังอิดโรยเหนื่อยอ่อนอยู่มาก อาการเต้นของหัวใจดีขึ้นพอสมควร ระวังอย่าให้เขาดึงเข็มน้ำเกลือออกก็แล้วกัน”

สแตนลยควาแขนเบลเดนหางพรรคพวกออกมาเลกน้อย กระซิบถาม

“ล้วงความในใจออกมาได้หมดไหม?”

“ก็มากพอควร ชนิดที่ในเวลาปกติแล้ว เขาจะไม่ยอมบอกความจริงอะไรเลย เกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของเขา...จำไว้นะคะ จะพูดอะไรก็ตาม ให้เขามีความสบายใจเข้าไว้”

อเมริกันอาวโสพยักหน้า คว้าได้เสื้อแจ็กเกตหนังและไรเฟิลประจำมือ เดินช้าๆ ตรงเข้าไปที่คนเจ็บอย่างเงียบๆ ในขณะที่เบลผู้หมดภาระหน้าที่ลงแล้วทอดกายลงไปนอนเคียงข้างคริส ผู้มีอาการเหมือนจะหลับ

เสียงนายคี๊ธ ซึ่งนอนคุยกระหนุงกระหนิงกับเชิดวุธถามมาเบาๆว่า

“ไม่ตายแน่นา เบล”

“ใครจะรู้ได้”

แพทย์โฉมประโลมโลกีย์ประจำคณะ ตอบมาด้วยเสียงขรึม

"ถ้าหากหัวใจเกิดการล้มเหลว หรือเส้นโลหิตอุดตันขึ้นกะทันหัน เขาจะไม่มีโอกาสเห็นตะวันพรุ่งนี้ แต่เท่าที่พูดคุยกันตะกี้นี้ ฉันหวังว่าเขาควรจะรอด 75 เปอร์เซ็นต์"

"แล้วเธอบอกเขาให้ เข้าใจหรือเปล่าว่า 'ฟัคกิ้ง อิส อะกู๊ด เอ็กซเซอร์ไซส์ เอสปิเชียลลี่ ฟอร์ฮิม' "

เบลแยกเขี้ยว สบถมา แปลเป็นไทยว่า

"หยุดอัปปรียะวาทังเสียที เจ้าช้างน้ำ! เดี๋ยวแม่ซัดด้วยเอ็ม16 กะโหลกเปิด"

เชิดวธตามปกติแล้ว ถ้าไม่เกิดอะไรขึ้น ป่านนี้เขาคงหัวเราะก๊ากก แต่ขณะนี้ เขาก็อยู่ในสภาพเดียวกับเบล งอเท้าถีบปังเข้าไปที่สีข้าง จนคี๊ธคะมำไป

"ไอ้เวรตะไล ปากเสีย! เดี๋ยวพัดบอกให้เบลเอาสามเหลี่ยมตบหน้าเสียเลย รพินทร์ตายเสียคนเดียว เอ็งก็หลงป่าตายห่าอยู่นี่แหละ อย่านึกว่าจะรอด"

คี๊ธยิ้มแห้งๆ ไม่มีปากเสียงอะไรอีก นอกจากทำปากขมุบขมิบอะไรอู้อี้อยู่คนเดียว

ลืมตาโรยๆ อีกครั้ง เวลาเว้นห่างกันเท่าไหร่ไม่ทราบ เขาได้กลิ่นซิการ์เตะจมูก แต่ก่อนนี้เคยรู้สึกหอมหวน แต่สำหรับเดี๋ยวนี้ รู้สึกรำคาญอึดอัด

สแตนลีย์นั่งมองเขาอยู่ก่อนแล้วเงียบๆ เหมือนพยาบาลเฝ้าไข้ พอเห็นเขาลืมตาตื่นก็ยิ้มพราย ชะโงกเข้ามาใกล้ รพินทร์เอามือข้างหนึ่งชี้ไปที่ซิการ์ อเมริกันอาวุโสบอกว่า

“คุณยังไม่ควรสูบตอนนี้”

แต่อีกฝ่ายกลับพูดแผ่ว ๆ

“ตอนนี้ผมไม่ถูกกับกลิ่นของมัน โปรดเอาออกไปห่าง ๆ หน่อย”

เสียงของคนเจ็บแม้จะเบา แต่ก็ฟังถนัดในความเงียบ

“โอ! ขอโทษ...”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ทำท่าตกใจ รีบดับซิการ์ลงทันที แล้วจับไหล่เขาไว้ บีบหนักหน่วงกล่าวช้า ๆ ในน้ำเสียงกันเอง และเปี่ยมไปด้วยกรุณา

“คุณปลอดภัยแล้ว รพินทร์! ทำใจให้สบายแล้วหลับเสีย ไม่ต้องห่วงถึงการเดินทางหรืออะไรทั้งสิ้น เราจะพักกันอยู่ที่นี่จนกว่าจะแน่ใจว่าคุณแข็งแรงเรียบร้อยดีที่สุดเสียก่อน อ้อ! ผมมีความคิดใหม่ ที่จะบอกให้คุณทราบด้วย อยากฟังไหม?”

สีหน้า และสายตาของเขาแสดงคำถาม

หัวหน้าคณะหัวเราะเบา ๆ

“คือผมตัดสินใจอย่างนี้นะ รพินทร์...ถ้าคุณหายดีแล้ว เราก็จะออกเดินทางต่อ แต่จะตั้งกำหนดเวลาไว้เพียง 30 วัน หรืออีก 1 เดือนเท่านั้น ถ้าเรายังไม่ได้ร่องรอยอะไรเกี่ยวกับบี 52 ลำนั้น พวกเรากลับกันละ”

แววประหลาดใจ ผ่านไปในดวงตาแห้งผากของจอมพรานผู้นอนซมอยู่

“ทำไม?”

“อีก 1 เดือน ถ้าเรายังไม่ได้เค้าเงื่อนอะไรเลย มันก็ไม่มี

ประโยชน์อะไรอีกแล้ว ผมและคณะของผมมีความเห็นตรงกัน แบบนี้ เราก็อยากกลับบ้านเหมือนกัน”

“แล้ว หน่วยเหนือของพวกคุณ...?”

สแตนลีย์ยังยิ้มพรายอยู่เช่นนั้น สั่นศีรษะช้าๆ

“เราทำดีที่สุดแล้ว เมื่อมันไม่สำเร็จ ก็ช่วยไม่ได้นี่ จริงไหม คำสั่งของเขาก็คือ ‘พยายาม’ แต่ไม่ได้สั่งว่า ‘ถ้าหาไม่พบไม่ต้องกลับ’ เพราะมันไร้เหตุผล”

“ผมเสียใจมาก ถ้าการเจ็บป่วยของผมทำให้พวกคุณต้องเปลี่ยนใจ”

รพินทร์พูดอย่างใจลอย

“รับรองว่า ไม่เกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยหรือไม่เจ็บป่วยของคุณหรอก ผมมีความตั้งใจเช่นนี้อยู่ก่อนแล้ว เพียงแต่ยังไม่ได้บอกให้คุณทราบเท่านั้น ถ้าค้นหากันจนสุดความสามารถแล้วยังไม่สำเร็จผลจำเป็นด้วยหรือที่เราจะต้องเดินหากันจนตลอดชีวิต คุณไม่ต้องกังวลเรื่องค่าจ้าง เราไม่อยู่ในฐานะที่จะเรียกคืน หรือหักคุณแม้แต่ดอลล์เดียว”

“ขอบคุณ แต่ถ้าผมไม่ยอมกลับล่ะ?”

นั่นคือนิสัยที่แท้จริงของรพินทร์ ไพรวัลย์

“คุณไม่มีสิทธิ์ที่จะไม่กลับ ถ้าเราสั่งให้คุณเดินทางกลับเข้าใจไหม?”

รพินทร์นิ่งไปขณะหนึ่ง เค้าหน้าอิดโรยหมองคล้ำนั้น สแตนลีย์อ่านความรู้สึกภายในไม่ถูก

“ผมรับทำงานให้ใครแล้ว ไม่ต้องการทิ้งก่อนที่จะสำเร็จผล เว้นแต่จะตายเสียก่อนเท่านั้น”

“ข้อนี้ผมเข้าใจดี เพื่อนยาก และพวกเราทุกคนก็เข้าใจคุณดีเช่นกัน แต่ถ้ามันเกินความสามารถ ธุระอะไรที่จะต้องเอาชีวิตไปทิ้งเสีย ผมไม่ได้หมายถึงคุณหรอก แต่หมายถึงความรู้สึกของพวกเราที่มานี่ทุกคน ทุกอย่างจะต้องวางรากฐานอยู่บนเหตุผลและความจริง”

แทนที่จะเห็นวี่แววของความยินดีปรีดา หัวหน้าคณะกลับมองไม่เห็นอะไรเช่นเคย บนใบหน้าเย็นกระด้างของมัคคุเทศก์นำทาง หรือถ้าจะเห็น ก็เห็นแววตาเศร้าหมองลึกลงในดวงตาโรยค่นั้น ขอบตาเขียวจนดคล้ำ

แล้วก็ได้แต่ฟัง ไม่ได้แสดงความเห็นอะไรอีก

“มีอะไรที่คุณอยากจะพูดกับผมบ้างไหม...หรือว่าอยากนอน”

รพินทร์สั่นศีรษะอย่างปราศจากความหมาย แต่ตายังเปิดอยู่

เว้นระยะไปครู่ใหญ่ เมื่อเห็นคนป่วยยังไม่เอ่ยอะไร และยังไม่หลับตาลง สแตนลีย์ก็กล่าวด้วยน้ำเสียงแจ่มใสร่าเริงมาอีกว่า

“คุณคงไม่รู้หรอกว่า พวกเรา 4-5 คนที่มากับคุณนี่ ก็มีความคิดถึงบ้านเช่นไร อยากจะหันหลังกลับเพียงไหน และทุกคนก็รักตัวกลัวตายด้วยกันทั้งนั้น”

นั่นเป็นคำพูดที่ฉลาดที่สุดของหัวหน้าหน่วยซีไอเอ. ชุดนี้ อันไม่ทำให้คนป่วยที่กำลังสะลึมสะลืออยู่เพราะเลือด

ลมยังเดินไม่ปกตินัก ไม่สามารถจะไหวทันเลยว่า นั่นคือการบำบัดเยียวยากันด้วยหลักของจิตเวชวิทยา

“กลัวตาย แล้วมากันทำไม?”

เขาถามออกไปอย่างซื่อ ๆ

“ไม่ลองดูก่อน ก็ไม่รู้ ครั้งแรกเรานึกว่าการเดินป่ากับคุณมันจะเป็นของง่ายแต่กลับพบว่า...มันสาหัสสากรรจ์เหลือเกิน คี๊ธ เชิดวุธ เบล และคริส ย่ำแย่กันหมดทุกคน ยิ่งการติดต่อทางวิทยุกับสถานีลอยของเรา ไม่เป็นผล เราก็ยิ่งท้อแท้หมดหวัง เพราะไม่รู้จะยึดหลักอะไรเป็นที่พึ่ง ในกรณีที่ความคับขันขีดสุดมาถึงจริง ๆ”

“อย่าเพิ่งหมดหวัง พรุ่งนี้ หรือมะรืน พวกคุณอาจได้สัญญาณติดต่อจากหอควบคุมก็ได้”

คนป่วยกลับเป็นฝ่ายปลอบใจมา พร้อมกับฝืนยิ้มโรย ๆ

“และคุณก็ไม่ต้องเป็นห่วง ถ้าผมตาย...ช่วยเพียงแค่ฝังผมเท่านั้น แล้วให้คนของผมนำทางกลับ รับรองว่าพวกนี้พาคุณกลับได้สบาย”

“ผมไม่เชื่อว่าคุณจะตาย ในเส้นทางนี้ แต่พวกเราคนใดคนหนึ่งหรือทั้งหมด อาจตายได้ทั้งหมด สำหรับอาการที่จะเกิดพิการขึ้นชั่วขณะนี่ ทั้งเบลและคริสก็ยืนยันกับผมแล้วว่าไม่มีอะไรมาก พรุ่งนี้อาจเดินตัวปลิว พวกเราเดินไม่ทันอีกตามเคยนั่นแหละ...”

แล้วดร.สแตนลีย์ก็หัวเราะอย่างขัน ๆ เขย่าอกเขาเบา ๆ

“เออนี่ ถามจริง ๆเถอะ ในชีวิตผจญภัยของคุณมาตลอดนี่น่ะ คุณเคยกลัวตายบ้างไหม?”

“ทุกคนกลัวตายทั้งนั้น ด็อกเตอร์สแตนลีย์...”
เขาพูดเสียงแห้ง
“ผมไม่ได้ผจญภัยเพื่อหารสชาติอะไรในชีวิต แต่เพื่อดำรงชีพตลอดเวลาก็ไม่เคยประมาท คิดเสมอว่า ไม่ช้าก็เร็วผมคงต้องตาย และตายในป่านี่แหละ แต่ยังไม่เคยมีครั้งไหนในชีวิตที่ตนเองคิดว่าน่าจะตายได้ง่าย ๆ เหมือนเช่นที่เกิดขึ้นในวันนี้เพราะผมไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อน มันดูเหมือนสัญญาณบอกเหตุ...”

เสียงของเขาขาดหายไป พร้อมกับถอนใจเบา ๆ สั่นหน้าไปมาอย่างรำคาญตัวเอง

สแตนลีย์หัวเราะอย่างขบขันดังขึ้นไปอีก อาการของอเมริกันอาวุโส ดูร่าเริงปราศจากแววิตกกังวลใด ๆ ทั้งสิ้น กล่าวพลางหัวเราะไปพลาง

“ไอ้เรื่องโรคภัยไข้เจ็บของคุณเท่าที่เห็นอยู่นี่นะ มันเรื่องขี้ผงเหลือเกิน คนเราทุกคนเกิดมา มันก็ต้องเจ็บป่วยทุกคน แล้วอาการของคุณครั้งนี้ ก็ไม่ได้หนักอะไรสักนิด เพียงแต่มันแปลกไปจากที่คุณเคยเป็นเท่านั้น อย่าไปคิดมากหรือจริงจังต่ออะไรนักซิ ทำไม ตกใจมากนักหรือ?”

“ยอมรับว่าตกใจ เพราะไม่เคยมาก่อน ไม่ได้ตกใจกลัวว่าตัวจะตายหรอก แต่ตกใจว่า ถ้าเกิดอาการแบบนี้ แล้วผมเป็นอะไรลงไปพวกคุณจะลำบาก ผมนั้นจะตายที่ไหน อย่างไรเมื่อไหร่ ได้ทั้งนั้น แต่การตายของผมมันทำให้ฝ่ายคุณสูญเสียหลาย ๆอย่าง”

“ไร้สาระ! พรุ่งนี้คุณก็หาย เชื่อเถอะ อย่ามัวห่วงโน่นห่วงนี่อยู่เลย...ว่าแต่รู้สึกเหนื่อยหรือเปล่า ในขณะที่ออกเสียงพูด”

“ตอนรู้สึกตัวครั้งแรก แทบไม่มีเสียงเลย แต่ตอนนี้ ค่อยยังชั่วขึ้นแล้ว”

สีหน้าของสแตนลีย์ยิ้มแย้มอยู่ตลอดเวลา และเริ่มชวนเขาคุยเรื่องสนุกสนานในชีวิตประสบการณ์ของตนเองให้ฟัง เป็นเรื่องเบาๆ ตลกๆ หรือบางเรื่องก็ตลกโลนผสมอยู่บ้าง ทำให้คนป่วยยิ้ม และเค้าหน้ามีสีเลือดขึ้นบ้าง

พอได้จังหวะหัวหน้าคณะก็วกเข้าจุดหมายทันที โดยพยายามจะใช้วิธีพูดที่ไม่ให้อีกฝ่ายหนึ่งรู้สึกตัวเลย

“เมื่อบ่ายนี้ ตอนที่เราเดินคุยกันเล่นลงมาตามเนิน ก่อนจะถึงทะเลสาบบนเขาลูกนี้ คุณเกิดอะไรขึ้นนะ ถึงกับปวดปัสสาวะขึ้นอย่างกะทันหัน”

จอมพรานซึ่งกลายเป็นคนเจ็บไปแล้ว (อย่างน้อยก็ในขณะนี้) หัวเราะค่อยๆ ออกมาเป็นครั้งแรก เพราะสแตนลีย์พูดติดพันเชื่อมโยง อยู่กับเรื่องสัปดนคลาสสิค ที่เล่ามาก่อนในตอนต้น

“ก็คุณเล่นบรรยายให้ฟังเสียจนผม...”

เขาเว้นระยะหัวเราะอีก

“ผมบอกไม่ถูกในตอนนั้น มันเกร็งไปหมด แม้กระเพาะปัสสาวะคุณให้ภาพพจน์กับผมจนมองเห็นหมดทุกแง่มุม เหมือนดูวีดีโอเทปประเภท ‘เอ็กซ์’ งั้นแหละ”

“มันไหม?”

อีกฝ่ายตบไหล่ถามยิ้มๆ

“มันมาก!”

“ฮ่า! ฮ่า! ผมเห็นคุณมีอาการเครียดมากเหลือเกินใน

ตอนนั้น ก็เลยหาเรื่องเดอร์ตี้ โจ๊ก มาเล่าให้คุณฟัง มันได้ผลดีแฮะ ผมเห็นคุณเกร็งไปหมดทั้งตัว...”

ว่าแล้ว สแตนลีย์ก็หัวเราะงอหาย ตบไหล่เขาไปพลาง

“หมายความว่ายังไง เดอร์ตี้ โจ๊ก?”

“อ้าว! ก็เรื่องราวที่ผมเล่าให้คุณฟังเกี่ยวกับ เบลกับคริสยังไงล่ะ”

“อธิบายให้กระจ่างซิ ผมยังไม่เข้าใจ”

“ผมไม่เคยเกี่ยวข้องอะไร กับแม่สาวสวยของเราทั้งสองคนนั่น ไม่ว่าเบลหรือคริส สร้างเรื่องสนกตื่นเต้นขึ้นมาเล่าให้คุณฟัง แล้วเกิดความรู้สึกขึ้นมาเท่านั้นเอง...”

รพินทร์จ้องหน้า ขมวดคิ้ว สแตนลีย์กล่าวไปเรื่อย ๆ อย่างทำเป็นไม่สนใจกับถ้อยคำของตนเองนัก

“ความจริง ผมไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับใครสักคน ในจำนวนสองคนที่มากับเรานี่ ผมเป็นหัวหน้างาน ผู้สั่งการแก่หล่อนทุกคน ขืนลดตัวลงไปแบบนั้น จะเสียการปกครองทันที ก็แค่สร้างเรื่องให้คุณฟังเล่นเพลิน ๆ ไปเท่านั้นแหละ รู้แต่เพียงเบลเท่านั้น... ง่ายสำหรับชายทุกคนถ้าหล่อนพอใจ ส่วนคริสลึกลับมากในเรื่องนี้ ผมไม่เคยรู้ประวัติในด้านเซ็กซ์ของหล่อนเลย และผมก็ไม่เคยสนใจ เท่าที่เห็นหล่อนเคยเตะคี๊ธเข้ากลางหว่างขาลงไปนอนหน้าเขียว ในขณะที่นายนั่นปล้ำหล่อนแบบทีเล่นทีจริง ก่อนหน้าออกเดินทางมานี่ แล้วจะฟาดซ้ำด้วยแผ่นไม้สกีน้ำ ดีแต่ผมเข้าไปล็อกไว้ได้ทัน ก่อนที่หล่อนจะฟาดลงไป รายนี้ดุเดือดมากนะ ถ้าคุณคิดจะยุ่งเกี่ยวด้วย ก็ระวังตัวหน่อยก็แล้วกัน แม่ไม่เหมือนผู้หญิงอเมริกันทั่ว ๆ ไปหรอก”

พรานใหญ่นอนลืมตาฟังด้วยสีหน้าสงบ แต่แววตาฉงนแล้วพึมพำว่า

"ด็อกเตอร์ ผมไม่เคยคิดจะไปลวนลามย่งเกี่ยวอะไรกับคริสหรือเบลเลย...แปลว่าเรื่องที่คุณเล่าให้ผมฟัง คุณกุขึ้นเอง?"

"ก็ปลุกความเป็นผู้ชายของคุณมาไงล่ะ เผื่อคุณจะพลอยนึกสนุกไปด้วย แต่ความจริงผมก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่น่าจะพูดอะไรส่งเดชไร้สาระเลย ผู้ชายเราก็ยังงี้แหละ เรื่องที่คุยกันได้สนุกที่สุดก็เห็นจะเป็นเรื่องใต้สะดือเสียมากกว่าอย่างอื่น บางทีเราก็ลืมคิดไปว่า มันทำให้ผู้หญิงที่เราพูดถึงความเสียหายขึ้น"

"ก็ไม่เห็นจะเสียหายอะไร ในสังคมฟรีเซ็กซ์ของพวกคุณ"

เขาพูดเนือย ๆ

สแตนลีย์ยิ้มคราวนี้เจื่อน เขากะผิด เพราะกะว่า รพินทร์อาจคาดคั้นซักถามอะไรต่อไปในเรื่องนี้กลับเป็นตรงข้าม มัคคุ-เทศก์ หนุ่มฟังด้วยอาการเฉย ๆ และสงบจนดูไม่ออก

และเพื่อไม่ให้รพินทร์สงสัย ว่าตนเองจะต้องมีหน้าที่มาคลี่คลายทำความเข้าใจเสียใหม่ ตามที่รับปากกับคริสไว้ เขาจึงไม่พาดพิงไปถึงเรื่องนี้อีก โดยเห็นว่า...**การนำความมาบอกเล่าชนิดนี้ ก็เป็นการมาคุยให้ฟังอย่างไม่มีเจตนาเช่นกัน**

แล้วรพินทร์ ก็ซึมหลับ ๆ ตื่น ๆ ไปอีก สมองของเขาคิดอะไรไม่ค่อยออกในขณะนี้ด้วยฤทธิ์ยาข่มประสาท...

มันเป็นราตรีอันยาวนานที่สุดของรพินทร์ ไพรวัลย์ ในสภาพหลับ ๆ ตื่น ๆ อยู่เป็นระยะ ๆ นั้น ภาวะทางกายยังคงกะ-ปลกกะเปลี้ย ไม่มีเรี่ยวแรงอยู่เหมือนเดิม สมองก็เลอะ ๆ เลือน ๆ

ไม่สามารถจะกำหนดได้แน่ชัดว่า ตนเองอยู่ในสภาวะใด และอยู่ที่ไหนกันแน่ ประเดี๋ยวก็พอจะนึกออกลำดับภาพได้ ประเดี๋ยวก็เริ่มสับสนคิดไม่ออกอีก

คลับคล้ายคลับคลาว่า นอกจากดร.สแตนลีย์แล้ว ก็มีคี๊ธมานอนเฝ้าอยู่ใกล้ๆ พยายามจะพูดอะไรกับเขาอยู่สองสามครั้ง แต่เมื่อเขายังนอนซึมนิ่งอยู่โดยไม่ได้โต้ตอบอะไร นายจี.ไอ.ผมเกรียนนั่นก็ไม่รบกวนอะไรอีก และถัดมา ก็รู้สึกว่าจะเป็นเชิดวุธ ซึ่งรับเวรผลัดเปลี่ยน เขาก็ไม่ได้ลืมตาขึ้นมาพูดอะไรด้วยเช่นกัน เพียงพยักหน้าและคราง ‘อือๆ’ ในลำคอเมื่อถูกกระซิบเรียกเท่านั้น

จากนั้นก็ไม่ทราบว่าเชิดวุธอยู่เฝ้าไข้อีกนานเท่าไหร่ดวงจิตถูกกดลงจมลึก แม้จะแน่ใจว่าตนไม่ได้หลับสนิทก็ตาม

ครั้นแล้ว เวลาใดเวลาหนึ่งไม่ทราบได้ เขาก็เห็น ภาพของแงซายมานั่งอยู่ใกล้ๆ ทางด้านซีกซ้าย ของแขนที่กำลังให้น้ำเกลืออยู่ เจ้าอดีตคู่ปรับเก่าเท่าๆ กับมหามิตรผู้ยิ่งใหญ่มาจริงตามที่มันได้รับคำกับเขาเหมือนกัน อย่างน้อยก็จริงในห้วงจินตนาการ หรือการคิดเพ้อไปของเขา

การปรากฏให้เห็นโดยแผ่นภาพของดวงจิตอยู่บ่อยๆสร้างความเคยชินให้แก่เขาเสียแล้ว ไม่ได้มีความตื่นเต้น ประหลาดใจอะไรทั้งสิ้น แงซายนั่งเอามือเท้าคางมองนิ่งๆมาที่เขาเป็นครู่ใหญ่ นัยว่าต่างคนต่างมองตากัน โดยไม่เอ่ยคำใดเป็นเวลาช้านาน

แล้วเจ้านั่นก็โคลงหัวช้าๆ

“อ่อนแอลงไปมากนะ ผู้กองเรา...ไม่เหมือนการเดินทางในสมัยก่อนเลย”

“ทเรศมากไหมวะ?”

“น่าสมเพชเสียมากกว่า ศุกร์เข้า เสาร์แทรก จันทร์หด อังคารสลด พุธพินาศ พฤหัสขาด...เกณฑ์ชะตา ท่านว่ามีเคราะห์มาก ตกที่นั่งพระรามเดินดง ซ้ำไม่มีหนุมานคอยช่วยเหลืออีกด้วย จุ๊ๆๆๆ แย่จริงๆ”

“ฉันกำลังจะตายใช่ไหม?”

“ก็ฉิวเฉียดไปนิดเดียวเท่านั้น ถ้าไม่ได้กำลังภายในจากลูกสาวพญานาคช่วยไว้ กับกำลังภายนอกโดยวิทยาศาสตร์การแพทย์จากแม่สองแหม่มนั่น ดวงผู้กองเป็นอย่างนี้เอง ผู้หญิงแม้จะเป็นพิษในทางหนึ่ง ก็ให้คุณอีกทางหนึ่ง”

“แปลว่า ถึงอยากจะตาย ก็ยังตายไม่ได้?”

แงซายโคลงหัวอีกครั้ง

“ชดใช้กรรมไปก่อน ไอ้ที่ก่อไว้ทั้งชาตินี้ และชาติก่อนๆ น่ะ มันยังไม่หมด แล้วคิดหรือว่าถ้าตายเสียได้ จะหนีพ้นทุกข-เวทนาไปได้ ไฟบาป มันตามเผาผลาญทรมานสำสัตว์ได้ ทั้งยังมีชีวิตอยู่และทั้งตายแล้วชนิดไม่มีวันหนีพ้นหรอก กรรมภาระของผู้กองมันยังไม่หมดสิ้น ทนไป พี่ชายเรา...ถ้านายจ้างอเมริกันพวกนั้น เขารู้ว่าผู้กองหนีตายไปเสียก่อนด้วยเจตนาของตนเอง เขาจะประนามว่าผู้กองขี้ขลาดที่สุด โดยการหลีกลี้หนีหน้าที่อย่างคนอ่อนแอพ่ายแพ้เอาง่ายๆ รวมทั้งโกงเขาด้วย”

คำพูดของแงซาย ทำให้เขาเริ่มมีสติคิด

“ถ้างั้น ฉันจะยังไม่ยอมตาย”

“นั่นเป็นความคิดที่ถูกต้องที่สุด สู้ซิ ผู้กอง สู้กับวิบากกรรมต่อไปอย่างลูกผู้ชายชื่อไอ้แผน...เอ๊ย! ไม่ใช่...ชื่อรพินทร์น่ะ”

“ขอบใจจากที่แกมาเตือนสติฉันพรุ่งนี้ฉันจะต้องหายป่วยให้ได้ และจะเดินทางต่อ”

อดีตคู่ปรับ คู่คิดของเขาโบกมือ

“ยังก่อน ยังไม่เก่งได้ถึงขนาดนั้นหรอก อย่างน้อยผู้กองจะต้องนอน‘เติมน้ำมัน’อย่างลุงคำว่าแบบนี้ไปอีกวันเต็มๆและถ้าคิดจะ ‘สู้’ ต่อไปอย่างสมศักดิ์ศรีของพรานรพินทร์ ก็จงทำตามที่ผมบอก รับปากซิ ว่าจะทำ ได้ไหม?”

“ฉันจะต้องทำยังไงบ้าง?”

“ข้อที่หนึ่งสำคัญที่สุดทำใจให้เข้มแข็งสลัดนายหญิงออกไปจากความคิดชั่วขณะก่อนเพราะนั่นเป็นสิ่งบั่นทอนทุกข์ทรมานทางใจขีดสุด”

“แกจะให้ฉันลืมนายหญิงของแกน่ะรึ ไม่มีวันเสียละ!”

รพินทร์ตอบอย่างเด็ดเดี่ยว

“ฟังผมให้จบเสียก่อนซิ...ผมไม่ได้บอกให้ผู้กองลืม ‘นายหญิง’แต่ขอร้องให้เก็บถนอมเธอไว้ในหัวใจส่วนลึกที่สุดเสียก่อนไอ้นี่อะไร นั่งคิด เดินคิด กินคิด หลับคิด ตื่นคิด คิดอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก มันก็บั่นทอนผู้กองให้ดวงจิตอ่อนแอลงไปทุกขณะเชื่อผมเถอะว่าเป็นคู่สร้างกันแล้วก็ไม่มีวันจะแคล้วคลาดกันไปได้หรอก ตอนนี้เรามีภาระหน้าที่ เราก็มุ่งในหน้าที่ของเราก่อน นึกจะทำอะไร ก็ทำไปเถอะ อย่าไปมัวหมกมุ่นอยู่เลย ผมไม่ขัดคอผู้กองอีกแล้ว”

“แกมาแปลกนี่ คราวนี้ จะมายุยงอะไรฉัน?”

“ก็ไม่ได้ยุยงอะไร ทุกสิ่งทุกอย่างมันอยู่ที่ตัวผู้กองเอง ใช้ปัญญาใคร่ครวญเองก็แล้วกัน ผมจะไม่ขยายความอะไรทั้งสิ้น รู้จักยิ้ม รู้จักหัวเราะ ทำใจให้สบายๆ เสียมั่ง นี่อะไร ปั้นหน้าเป็นหินบนหลุมฝังศพอยู่นั่นแหละ จะตรอมใจตายไปเสียด้วยความ ‘เฉารัก’ ก่อน หรือว่าจะประคับประคองชีวิตไว้ให้รอดเพื่อจะได้พบรักที่ปรารถนา เลือกเอาเอง”

“เอาละ ฉันจะพยายามเชื่อแก แล้วมีอะไรอีกไหม?”

“ข้อที่สอง อย่าดื้อดึง แต่ยอมตัวให้พวกนั้นรักษาเยียวยาโดยไม่ขัดขืนต่อต้าน ขณะเดียวกัน อย่าลืมสิ่งลี้ลับเหนือโลกภูมิศาสตร์ ที่เป็นอีกกำลังหนึ่งอันจะช่วยผู้กองได้ นอกเหนือจากเวทมนตร์คาถาที่ร่ำเรียนมา จะต้องภาวนาท่องบ่นอยู่เป็นประจำแล้ว นั่นก็คือ...ลูกสาวคนสวยของนาคราช รายนั้นเอ็นดูผู้กองมาก จะเป็นกำลังสำคัญช่วยได้อย่างมหัศจรรย์ทีเดียว อ่อนน้อม คารวะเข้าไว้ แต่อย่าไปหลวมตัว ‘เกี้ยว’เข้าล่ะ แม่เกิดเสน่หาขึ้นมาเมื่อไหร่ จะยุ่งเสียกว่าแม่ผมแดง หรือแม่ผมทองอันเป็นนางมนุษย์ด้วยกันเสียอีก ระเบิดนิวเคลียร์ที่ผู้กองเดินแสวงหาอยู่ 10 เมกตันนะ ยังฤทธิ์น้อยกว่านาคเทวีองค์นี้ ขณะนี้ไม่ได้ไปไหนไกลวนเวียนคอยเฝ้าดูผู้กองอยู่ในละแวกใกล้ๆ นี่แหละ รู้สึกว่าจะหมั่นไส้เขม่นหน้าผมเข้าให้ด้วยซิ แต่อรหันต์โกฑัญญะคุ้มผมอยู่ตลอดเวลา ศีลของผมก็เหนือกว่าผู้กอง เธอทำอะไรผมไม่ได้หรอก”

รพินทร์เริ่มรู้สึกแช่มชื่น และมีกำลังใจดีขึ้นโดยทันที

“นี่เป็นครั้งแรก แงซาย ที่แกมาให้สติ ชี้แนวทางที่ดีแก่

ฉัน ผิดไปกว่าทุกครั้งที่จะมาบีบคั้นความรู้สึกให้ทรมานหนักไปกว่าเดิม รวมทั้งคอยยั่วโทสะ”

ใบหน้านั้นยิ้มอย่างปลกปลอบใจ

“ถ้าไม่รู้ตัว ก็รู้ไว้เสียด้วยว่า คราวนี้ ‘หนัก’ มากนะ! พวกนายจ้างเขาปิด เขาไม่บอกผู้กองหรอก และเตรียมรับมือกับอาการของผู้กองเต็มที่เมื่อหัวค่ำที่ผ่านมาเข้าขั้นโคม่าแล้ว พรุ่งนี้ถึงอย่างไรก็ยังเดินทางไม่ได้หรอก อย่าดิ้นรนตะเกียกตะกายเลย ยอมรับสภาพเสียโดยดีเถอะ ผมมาบอกผู้กองเท่านี้แหละ...ไปล่ะ!”

แล้วอย่างง่าย ๆ ร่างสูงตระหง่านเป็นเงาตะคุ่มนั้นยืนขึ้นแล้วเดินลับหายไปในหมู่โขดหินทางด้านปลายเท้าเขา

มือแผ่ว อ่อนโยนมือหนึ่ง ลูบเสยช้า ๆ อยู่ที่เส้นผม ของเขา รพินทร์คอแห้งผาก พึมพำออกมาว่า

“น้ำ!”

ทั้ง ๆ ที่ยังลืมตาไม่ขึ้น รู้สึกว่าต้นคอของเขาถูกประคองให้สูงขึ้นพร้อมกับเสียงกระซิบ

“อ้าปาก มียาที่คุณจะต้องกินพร้อม ๆ กับน้ำด้วย”

เขายอมอ้าปากโดยดี ยาเม็ดเล็ก ๆ สองเม็ดต่างขนาด ถูกหย่อนลงไปบนลิ้นเขา ต่อมาก็มีหลอดดูดเล็ก ๆ แตะริมฝีปาก พร้อมคำสั่งแผ่วเบาเช่นเดิม

“ดูดจากหลอดนี่ แล้วกลืนเข้าไป”

คนป่วยปฏิบัติตามคำสั่ง รู้สึกในทันทีว่า...ของเหลวที่ผ่าน

ลำคอมีรสหวานอมเปรี้ยวนิดๆ มันพาเอายาเม็ดที่วางอยู่บนลิ้นผ่านลำคอเข้าไปด้วย ช่วยให้เกิดความชุ่มชื่น และลดการกระหายน้ำ เพียงแค่สองสามอึกที่ดื่มเข้าไปราวกับปลิดทิ้ง และเขาก็ดูดจากหลอดจนหมด พร้อมกับถอนใจเฮือก มือที่ประคองช้อนต้นคอนั้น ค่อยๆ ผ่อนลงให้ศีรษะหนุนบนผ้านุ่มที่ทบหลายชั้นไว้สูงขนาดหมอนตามเดิม

“ใคร”

เขาพึมพำถาม

“เบล”

เสียงบอกนั้น จ่อที่ริมหูเขา จอมพรานสั่นหน้า

“ผมจำเสียงคุณได้ คริส”

เสียงเขาชัดเจนขึ้น แม้จะยังแผ่วโผย

“นอนเสีย และไม่ต้องพูดอะไรอีก”

“ทำไมผมมองไม่เห็นอะไรเลย?”

“จะเห็นได้ยังไงล่ะ ในเมื่อตาคุณหลับ และไม่จำเป็นจะต้องลืมตาขึ้นมาหรอก ฉันรู้ว่าคุณยังลืมตาไม่ขึ้น พักได้มากเท่าไหร่ อาการของคุณก็จะดีขึ้นเท่านั้น”

“คริส”

เขาพึมพำเรียก

แทนคำตอบ หล่อนกุมข้อมือที่วางอยู่บนอกของเขาไว้บีบเบาๆ

“คุณให้ยาอะไรแก่ผม เมื่อกี้”

“ขยายหลอดเลือด กับให้พักหลับระงับความฟุ้งซ่าน”

“ผมรู้สึกว่า ผมดีขึ้นมากแล้ว...”

รพินทร์พูดเหมือนคนตกอยู่ในภวังค์

“ไม่ร้อน ไม่หนาว นอนสบาย”

“นั่นเป็นสิ่งที่ดีมาก พระเจ้าประทานพระหัตถ์อันเมตตามาให้แก่คุณแล้ว...หิวไหม?”

“ไม่”

“อยากหลับ?”

เขาพยักหน้า

“ก็หลับเสียซิ หลับแล้วก็ฝันดี อย่าเพ้อตะโกนเรียกชื่อ ‘แงซาย’ อย่างตะกี้อีก ใคร ๆ เขาจะตกใจ”

“ผม...ผมตะโกนเรียกชื่อนั้นหรือ?”

“ใช่! ทุกครั้งที่คุณไม่สบาย คุณมักจะเรียกหานามนี้อยู่เสมอ ทั้ง ๆ ที่คุณควรจะเรียกนามของยอดรักของคุณ”

ริมฝีปากแห้ง แตกเป็นเกล็ดนั้น ยิ้มเชียว ๆ

“ผมฝันเห็นเขาบ่อยครั้ง เขามาหาผมในฝันเสมอ แต่ยอดรักของผมน้อยครั้งมากที่จะได้เห็นเธอในฝัน เธอคงไม่ได้คิดถึงผมเลย”

“ถึงเธอจะคิดสักเพียงไหน ห่วงคุณเพียงไร คุณก็ไม่มีโอกาสรู้ได้หรอก”

“เช่นนั้นหรือ?”

หางเสียงของเขาเริ่มเป็นสขึ้น

“จริงซินะ แม้เธอจะคิดถึงผม หรือปวดร้าวทรมานใจในการจากมาของผมเพียงไร ผมก็ไม่มีโอกาสรู้ได้หรอก”

“ไม่ต้องห่วง คุณจะได้กลับไปพบเธออย่างแน่นอน”

“ขอบคุณ คริส คุณดีกับผมมาก และทุกๆ คนก็ดีกับผมทั้งนั้น”

“ไม่มีใครคิดร้ายกับคุณหรอก ทุกคนเป็นมิตรกับคุณทั้งสิ้น กาลเวลามันเป็นเครื่องพิสูจน์แล้ว คุณคิดมากเกินไป เลยทำให้ไม่สบาย”

รพินทร์กระเดือกน้ำลายลงคอ ไม่เคยมีครั้งใดในชีวิตที่เขาจะอยู่ในภาวะ ‘สิ้นท่า’ เหมือนเช่นครั้งนี้ สภาพของเขายามนี้ คือคนป่วยอย่างแท้จริง ชนิดที่ถ้าอยู่ในถิ่นเจริญก็ต้องเข้าโรงพยาบาลแล้ว

“ผมอยากรู้ว่า ขณะนี้เวลาเท่าไหร่?”

“ดูดาวเก่งไม่ใช่หรือ?”

เมื่อเขานิ่ง มีเสียงบอกต่อมาว่า

“04.30 น. ใกล้สว่างแล้ว แต่คุณยังต้องนอนพักไปเรื่อยๆ”

“น้ำเกลือ?”

เขายกแขนข้างนั้นขึ้น แต่ก็ถูกจับกดไว้เบาๆ

“ทำไม?”

“เมื่อไหร่มันจะหมด ผมรำคาญ”

“ทนหน่อย เหลืออีกไม่ถึง 100 ซี.ซี. เท่านั้น หมดไปแล้ว 4 ใน 5 ส่วน”

“ทุกคน เป็นอย่างไรบ้าง?”

“ดูเอาเถอะ ยังไม่วายเป็นห่วงถึงคนอื่นอีก ทุกคนเขาสบายดีทั้งนั้น มีคุณคนเดียว ที่น่าห่วงกว่าเพื่อน อย่าคิดถึงใครคิดถึงตัวเองก่อนดีกว่า”

"เมื่อกี้ รู้สึกว่าจะมีคี๊ธกับเชิดวุธอยู่ใกล้ผม เขาไปไหนกันหมดแล้ว?"

"พวกเราทุกคนเข้าเวรดูแลคุณ คนละ 2 ชั่วโมง คี๊ธกับเชิดวุธหมดหน้าที่ไปแล้ว ตอนนี้เป็นหน้าที่ของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่คุณทั้งเกลียดทั้งกลัว แต่ไม่ต้องกลัวฉันหรอก ฉันไม่มีพิษภัยอะไรกับคุณในทุกด้าน ขอให้วางใจเถอะ"

"ไม่มีอะไรที่จะเป็นพิษเป็นภัย...กับผมได้หรอก นอกจากหัวใจของผมเองเท่านั้น"

คนป่วยตอบอย่างทระนง

"ถ้ามั่นใจอย่างนั้นก็ดีแล้ว ขอร้องว่า อย่าพูดอะไรอีกเลย สงบจิตนอนพักเสียให้หลับเถอะ"

"แล้วคุณล่ะ?"

"ในฐานะเพื่อน และตามหน้าที่ มันเป็นเวรของฉันที่จะต้องดูแลคุณอยู่ใกล้ๆ จนกว่าจะสว่าง"

"ผมจะไม่สำแดงความอวดดีกำแหงพอที่จะบอกให้คุณกลับไปที่พักของคุณหรอกนะ เพราะยอมรับในสภาพของตนเองว่าหนักแค่ไหน แม้ว่าพวกคุณจะไม่บอกความจริงแก่ผมก็ตามทีเอาละ เมื่อเป็นเวรของคุณที่จะต้องดูแลผมตามหน้าที่ ก็ไม่จำเป็นจะต้องนั่งเฝ้า คุณนอนก็ได้ ผมทรุดหนักอย่างไรคุณก็รู้สึกและเห็นได้เอง คงตื่นขึ้นมาแก้ไขช่วยเหลือได้ทัน"

"โอเค..."

หล่อนบอกมาง่ายๆ มีเสียงการเคลื่อนไหวแผ่วเบาข้างกาย เขาทางซีกขวาแล้วก็รู้สึกว่า 'พยาบาลเฝ้าไข้จำเป็น' ทอดกายลงนอนอยู่ใกล้ๆ มือที่กุมเขาไว้ปลดออกไป และไม่มีส่วนใดของ

หล่อนมาแตะต้องกระทบกายเขาเลย คงได้ยินแต่เสียงลมหายใจเท่านั้น

ทั้งๆ ที่ยังหลับตา รพินทร์ก็ลองเอามือกวาดแตะคลำคู่ข้างกายซีกนั้น พบไรเฟิลประจำมือวางเคียงอยู่ใกล้ๆ แสดงว่า พวกนั้นทุกคนรู้ดีว่า แม้เขาใกล้จะตายหรือหนักเพียงไร ก็จะต้องมีอาวุธคู่มืออยู่ข้างๆ ตัวเสมอ เพราะมิฉะนั้น เขาจะร้องเรียกหา

และเมื่อเอื้อมมือคลำพ้นไรเฟิลออกไปอีก ก็สัมผัสกับเนื้อหยุ่นๆ ภายใต้เสื้อผ้าที่เจ้าของร่างกายสวมใส่อยู่โดยไม่ตั้งใจ รู้สึกว่ามันจะเป็นบริเวณตำแหน่งกลางลำตัว ที่ผู้หญิงทุกคนถือเป็นสิ่งหวงแหนลับเฉพาะ รพินทร์ตกใจ และก่อนที่เขาจะทันชักมือกลับ มือข้างนั้นก็ถูกขยุ้มหมับ แล้วนำกลับมาวางไว้บนหว่างอกของตนเองตามเดิม

เขาพึมพำขอโทษเบาที่สุดเสียงแห่งความอายซ่านขึ้นหน้า ศัตรูฝ่ายคงเงียบกริบ ภายหลังจากเอามือเขาออกไป กึ่งสุภาพกึ่งแข็งแรงมั่นคง

“ถ้าผมจะพูดอะไรไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหมดเสียงหรือหลับไปเองได้ไหม?”

สุภาพบุรุษไพร กล่าวเบาๆ ต่อมา

“ตามปกติ คุณเป็นคนไม่ชอบพูดอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นพูดเสียบ้างก็ดี ฉันพร้อมที่จะรับฟัง และยินดีที่ได้ยินคุณพูดเสียบ้าง”

น้ำเสียงของหล่อนเรียบเย็น

“ร่างกายของผมอ่อนแอ แต่จิตใจผมยังเข้มแข็งอยู่นะ”

“คุณพยายามโกหกตัวเอง และฉันก็กำลังพยายามเชื่อ”

“และสำหรับคุณ ผมรู้ว่าเข้มแข็งมาก ไม่ว่าด้านกายหรือใจ”

“รู้มานานแล้ว หรือเพิ่งจะมารู้?”

“เห็นครั้งแรกก็รู้แล้ว”

“ฟังได้สองแง่นะ รพินทร์ ฟังว่าชมเชยฉันก็ได้ ฉันรู้สึกเสียใจที่บังคับให้คุณต้องแช่น้ำเย็นจัดเกินไป เมื่อตอนเย็นวันนี้มันเป็นอีกสาเหตุหนึ่ง ที่ทำให้คุณเกิดไม่สบายขึ้น นอกเหนือจากอาการแทรกซ้อนอย่างอื่นที่ประดังกันเข้ามา ฉันทารณกับคุณมาก โดยลืมคิดไปถึงสุขภาพโดยทั่วๆ ไปของคุณในขณะนั้น นี่เป็นสิ่งที่ฉันเสียใจจริงๆ แต่ฟังให้ดีนะ ผลพิสูจน์ตรวจสอบมันออกมาแล้ว สาเหตุใหญ่มันมาจากความกดดันในสมอง และจิตใจของคุณเองที่มีอยู่ก่อนแล้ว แต่ก็พวกเราอีกนั่นแหละ ที่เป็นตัวก่อเหตุโดยไม่เจตนา”

รพินทร์ฟังอย่างนิ่งสงบ อากาศยามใกล้รุ่งเย็นฉ่ำและสดยิ่ง ความซึมเซาง่วงเหงาเริ่มค่อยๆ คืบคลานเข้ามาครอบงำ สะลึมสะลืออยู่ในอาการสบายเคลิ้มๆ ใกล้หลับ แต่ปากก็ยังพูดอุบอิบต่อไป

“ลืมมันเสียเถอะ ผมเองก็พยายามไม่ให้มีอะไรมากดดันทางสมองและจิตใจอีกแล้ว ผมคุยว่าจิตใจของผมเข้มแข็งมาก แต่ความจริงมันอ่อนแอที่สุดในการเดินทางครั้งนี้”

“ทำไมฉันจะไม่รู้ ดูแค่แววตา ก็อ่านทะลุถึงหัวใจแล้ว

ว่าคุณปวดร้าวชอกช้ำแค่ไหน คุณรักผู้หญิงคนนั้นมากเท่าไหร่ คุณก็พลอยเกลียดชังพวกเรามากขึ้นเท่านั้น ฉันจะไม่สงสัยหรือกังขาสักนิดเดียว ในกรณีที่โอกาสหนึ่งข้างหน้า คุณพาให้พวกเราตกเหวตายกันทั้งหมด มันมีเหตุผลที่คุณจะทำได้"

"แต่คุณก็น่าจะรู้ว่า แม้ผมจะชอกช้ำเจ็บปวดสักแค่ไหน ผมก็ไม่อาจทรยศต่อหน้าที่และวิชาชีพของผมได้ ความรักก็คือความรัก หน้าที่ก็คือหน้าที่ ผมจะต้องแบ่งให้ได้"

"ก็เพราะคุณยังแบ่งไม่ได้ แบ่งไม่ถูกนี่อย่างไรล่ะ ถึงได้ล้มเจ็บหนักลงในครั้งนี้ แต่เราก็ไม่โทษหรือประณามคุณหรอก"

ยามนี้ คริสติน่าอยู่ในฐานะเพื่อน พูดคุยกับเขาเหมือนพยาบาลที่พูดเพื่อประคับประคองจิตใจของคนป่วย หล่อนพยายามระมัดระวังถ้อยคำที่สุด(ตามที่ได้ตกลงกันแล้วกับหมอเบล และทุกคน) **หวังเพียงประการเดียวก็คือ ให้คนป่วยมีความสบายใจ และตัดกังวลออกไปให้มากที่สุด ขณะเดียวกัน หล่อนก็จะไม่แตะต้องสัมผัสกายเขาโดยไม่จำเป็น เพียงแต่นอนเฝ้าอยู่ใกล้ๆ เท่านั้น**

การพูดของเขา มีการเว้นช่วงระยะ ไม่สู้จะติดต่อกันนัก ประเดี๋ยวก็เงียบหายไปเหมือนหลับ ประเดี๋ยวก็ดังมาอีก หล่อนสดับฟังได้ชัดเสมอ เพราะตัวเองไม่หลับ หากแต่นอนชันเข่าข้างหนึ่งขึ้น มือทั้งสองกอดอกตาลืมดูความมืดของใบไม้เบื้องบนนานๆ ก็ใช้ไฟฉายส่องดูถุงน้ำเกลือเสียทีหนึ่ง หล่อนจะใช้วิธี ถ้าเขาพูดก็จะพูดด้วย ถ้าเขานิ่งก็พลอยนิ่ง เพื่อเปิดโอกาสให้หลับ

"คริส..."

"หืมม์?"

“คุณอยู่ห่างผมแค่ไหนตอนนี้?”

เป็นคำเพ้อเสียมากกว่าเจตนาพูด

“ประมาณ 2 ฟิต มีไรเฟิลของคุณกั้นอยู่”

“พรุ่งนี้ ผมจะหายไหม?”

นั่นเป็นคำถามที่ปกติธรรมดาที่สุด แต่สำหรับชายผู้นี้ เป็นคำถามที่ฟังแล้วน่าสงสารที่สุด คริสหันไปมองใบหน้าซีดคล้ำซึ่งดวงตาปิดสนิทนั้น แม้ตั้งใจว่าจะไม่แตะต้องเขา ถ้าไม่จำเป็นก็อดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไปลูบประคองใบหน้านั้นแผ่วเบา

“คุณต้องหาย คุณไม่เป็นอะไรหรอก สวดมนต์ขอพรจากเทพเจ้าของคุณ ขอให้ท่านคืนพละกำลังกลับมาให้คุณ ฉันจะเอาใจช่วยสวดภาวนาอีกคน”

“ตอนนี้ผมสับสนจำอะไรไม่ค่อยได้มันเลอะเลือนไปหมด แม้แต่เวทมนตร์คาถา หรืออัตถ์ปาลีคำสวดที่เคยใช้อยู่ในยามเผชิญหน้ากับเคราะห์กรรมหรือภัยพิบัติต่าง ๆ”

“คุณยอมรับออกมาแล้วนะ ว่าคุณเรียนมาทางไสยเวทมนตราอาคม ทั้ง ๆ ที่ในเวลาปกติ คุณปฏิเสธพวกเรา โดยพูดอะไรเป็นวิทยาศาสตร์หมด ปฏิเสธในศาสตร์ลี้ลับมนต์มืดของทางตะวันออก ก็ดีไปอย่างที่เจ็บป่วยคืนนี้ มีอะไรต่ออะไรหลาย ๆ อย่างที่คุณเปิดเผยออกมา”

“ผมรู้สึกคล้าย ๆ มีอะไรมาบังคับให้ผมต้องพูด...คล้ายตกอยู่ในอำนาจสะกดจิต”

“ไม่มีใครเก่งพอที่จะสะกดจิตคุณได้หรอก มันเกิดจากความเจ็บป่วยของคุณเอง ที่ทำให้ดวงจิตอ่อนลง แล้วอะไรต่ออะไรในใจมันก็ระบายออกมาเองก็...ระบายออกมาเสียบ้างเถอะ

วพินทร์ อย่าเก็บอัดอั้นไว้คนเดียวเลย มันจะช่วยให้สมองของคุณคลายความตึงเครียดลง ฉันว่า ในชีวิตส่วนตัวของคุณไม่น่าจะมีความลับอะไร อันจะเปิดเผยให้ใครฟังไม่ได้หรอก...อยากจะพูดอะไรจงพูด แม้แต่อยากจะด่าหรือว่าอะไรฉัน หรือใครในพวกเรา ก็จงระบายอกมาให้หมด ไม่มีใครถือสาคุณ...พูดซิ ฉันคริสตินา กรูบิล หรือ ไลล่า อาร์มิเตจคนนี้ เป็นผู้หญิงกาลกิณีชั่วช้าอันตรายที่คุณจะต้องระวังตัวมากที่สุด”

เขาสั่นศีรษะช้า ๆ

“โน!...ผมไม่เคยคิดอย่างนั้น คุณจะชั่วช้าอันตรายกับใครอย่างที่ไหนผมไม่รู้ แต่คุณเป็นมิตรที่ดีที่สุดของผมคนหนึ่ง เท่าที่ผมเคยมีมิตรมา”

“ฉันเป็นหญิงสำส่อนในเรื่องเพศ หญิงแพศยา...เป็นกามวิปริตชอบยั่วผู้ชาย และทำร้ายร่างกายเขาอย่างซาดิสม์ หรืออาจรุนแรงถึงขั้นฆ่าเพื่อสนองราคะตัณหา”

“โน! ผมไม่เคยเห็น และไม่เชื่อ ไม่ว่าจากปากคุณเองหรือจากใคร”

“แล้วคุณคิดว่าฉันเป็นอะไร เป็นใคร?”

“ใครไม่รู้ แต่สวย มีเสน่ห์ บางขณะน่ารักที่สุด ที่องค์การประมวลข่าวกลางของสหรัฐใช้ให้มาทำงานในครั้งนี้”

อีกฝ่ายถอนใจลึก

“พิษไข้ทำให้คุณพูดได้อย่างชนิดที่ฉันไม่เคยคิดฝันมาก่อน สร่างไข้เมื่อไหร่ ก็คงจะละลายหายไปกับความลืม”

“คุณอนุญาตให้ผมพูด ผมก็พูด...คริส ผมนึกอะไรขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง”

“อะไร?”

“ทำไมคุณต้องโกหกผมด้วย เกี่ยวกับด็อกเตอร์สแตน-ลีย์?”

“ในเรื่องอะไร?”

“ก็ในเรื่องที่คุณสวมรอยยอมรับว่าคุณเคยมีความสัมพันธ์กับเขานะซิ”

“ก็จะให้โกหกหลอกลวงได้ยังไง”

“แต่มันก็ไม่เป็นความจริง”

“คุณจะรู้ได้ยังไง?”

“ด็อกเตอร์สแตนลีย์บอกผมหมดแล้วว่าเขาเมคเรื่อง‘โจ๊ก’ขึ้นเท่านั้น”

“มันมีอะไรสำคัญนักหรือ เกี่ยวกับเรื่องนี้?”

“ทำไมโกหกผม?”

“ก็ถามอยู่นี่ยังไงว่า มันมีอะไรสำคัญนักหรือ เกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่ว่ามันจะจริง หรือเท็จ?”

“นั่นซินะ ผมก็นึกไม่ออกเหมือนกันว่ามันมีอะไรสำคัญนักหรือสำหรับผม แล้วทำไมจะต้องสำคัญด้วย...”

เขาพึมพำออกมาอย่างฉงนตนเอง

“แล้วก็ต้องมาย้อนถามคุณซ้ำอีกทำไม ไอ้ที่ถามก็เพราะมันเกิดค้านกันเสียแล้ว คุณอ้างว่า ‘เคย’ หน้าตาเฉย ส่วนเขากลับเป็นฝ่ายมาปฏิเสธบอกว่าเป็นเรื่องโจ๊ก คุณไม่เคยมีอะไรกับเขา ทำไมคุณถึงจะต้องบอกว่ามี”

“ก็อยากจะให้คุณเชื่อเช่นนั้น”

“เพื่ออะไรกัน?”

"จะได้สะสาใจคุณยังไงล่ะ อย่างน้อยก็จะได้บอกกับตัวฑุเแแองว่าที่คิดไว้น่ะ ไม่ผิดไปหรอก"

"สาบานว่าผมไม่เคยคิดเรื่องนี้เลย มันเป็นเรื่องส่วนตัวพางแต่ละคน ซึ่งคนอื่นจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวไม่ได้ เอ้อ! นี่ผมพูดเ เมอะไรเลอะเทอะไปมากซินะ"

"พูดไปเถอะ ตามที่อยากจะพูด เพราะโอกาสพูดของฑุเนมีน้อยมาก เอาแต่พาเดิน แล้วก็พูดเฉพาะแต่เรื่องงานเหเียดๆ เท่านั้น หรือมิฉะนั้นก็พูดแดกดันเหน็บแนมตลอดเวลาท่าไมนะ คุณต้องเกลียดฉันด้วย?"

"ผมเกลียดคุณด้วยหรือ?"

"สายตา กิริยา และปฏิบัติการของคุณบอกชัด แม้ว่าเ เงขณะคุณอาจเคยแสดงน้ำใจอ่อนโยนที่ดีงามต่อฉันเป็นพิเศษไแแวลาที่ฉันเจ็บป่วย คุณเคยปลอบโยนฉัน เคยกล่าวคำกลอนไพเราะให้ฉันฟังในคืนหนึ่งที่ฉันป่วยก่อนจะไต่ขึ้นหน้าผาอินทรีท่าได้ไหม? และคืนนั้นฉันก็หลับไปได้อย่างเป็นสุข ฉันไม่เคยคิดมาก่อนจริงๆ ว่าพรานไพรที่มีชีวิตกรากกรำอยู่แต่ในป่าดงอย่างคุณ จะมีความอ่อนโยนและโรแมนติกถึงเพียงนั้น คุณซ่อนมันไว้มิดชิดเหลือเกิน ภายใต้สีหน้าท่าทีอันหยาบกระด้าง"

รพินทร์นิ่ง

หล่อนก็นิ่ง

ในที่สุด...

"คุณจะมองดูผมเงียบๆ อย่างนี้น่ะหรือ?"

"จะให้ฉันทำอะไรให้ดีไปกว่านี้"

"หลับเสียซิ"

“ฉันจะไม่หลับก่อนคุณ”

“ผมกลัวว่า ผมหลับลงแล้วจะไม่มีโอกาสตื่นอีก”

“คุณต้องตื่น อย่างน้อยก็...เพื่อผู้หญิงคนที่คุณรัก และกำลังรอคอยคุณอยู่เบื้องหลัง”

“คุณให้กำลังใจผมเหลือเกิน”

“ฉันปรารถนาดีต่อคุณ และต่อเธอผู้นั้นด้วย นี่คือใจจริง”

“กรุณาเอาไรเฟิลที่มันขวางกั้นระหว่างผมกับคุณออกหน่อยได้ไหม?”

“ขอโทษที่ต้องขัดใจ ไม่ได้! ให้มันขวางกั้นไว้แบบนี้แหละถูกต้องแล้ว”

“ถ้างั้นทำอะไรสักอย่างก็ได้ ให้ผมหลับ ตัวยาของคุณออกฤทธิ์ช้าเหลือเกิน เพิ่มอีกหน่อยได้ไหม หรือขอแวเลี่ยมอีกสัก 5 มิลล์”

“เริ่มฟุ้งซ่านอีกแล้ว เอางี้ดีกว่า คุณชอบบทร้อยกรองที่เกี่ยวกับความรัก ความคิดถึงไม่ใช่หรือ ฉันจะกล่าวให้ฟังเอาไหม บางทีคุณอาจหลับลงได้ คุณเคยให้ฉันมาก่อนแล้ว คราวนี้จะให้คุณบ้าง”

“ลองดู”

คริสนิ่งไปนิดหนึ่ง ก็กล่าวขึ้นแผ่ว ๆ ด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นชัดเจน เว้นช่วงเป็นระยะ ถอดความออกมาเป็นไทยได้ว่า

“ความคิดถึงของฉันที่มีต่อเธอ
มันจะทำให้ฉันลืมปฏิบัติภารกิจอันควรกระทำเสียสิ้น
แม้แต่สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่คนทั่วไปจะพึงปฏิบัติ
ชีวิตฉันก็มีความสุขราวกับพระราชินี

มันช่างเป็นความโง่งั่งเสียนี่กระไรในทุกสิ่งทุกอย่างที่สร้างฝันนั้นขึ้นมา

ความคิดคำนึงที่ฉันมีต่อเธอ
ก็ได้แต่เฝ้าหลงคอยเธออยู่ที่นี่เอง
เธอจะไม่มีวันรู้หรอกว่า
กาลเวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้าเพียงไหน
จนกว่าฉันจะได้มาอยู่ใกล้ชิดเธอ
ในดอกไม้ทุกดอก, มีดวงหน้าของเธอปรากฏให้เห็น
ดวงตาของเธอฝากไว้กับปวงดาริกาเบื้องบน
คิดถึงเธอ รำพึงถึงเธออยู่ฉะนี้แหละสุดที่รักเอ๋ย...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ หลับไปแล้ว ลมหายใจระรวยแผ่วสม่ำเสมอ...คริสติน่ายังนอนมองดูดาวบนฟ้าอยู่เช่นนั้น...

อรุณเริ่ม เหนือหุบเขาห้วยเสือร้อง ดาริน และคณะตื่นขึ้นพร้อมกันเมื่อฟ้าเริ่มสาง แต่ หนานอิน คะหยิ่นและพวกลูกหาบตื่นกันก่อน แล้วตามหน้าที่ ทุกคนอยู่ในภาวะเตรียมตัวที่จะออกเดินทาง บุกขั้นต่ออย่างชนิดไม่มีอะไรมาหยุดยั้งได้ โดยเฉพาะเชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา สมบูรณ์เต็มที่ทั้งด้านกำลังกายและกำลัง ใจ เนื่องจากพักผ่อนกันได้เต็มที่เมื่อคืนที่ผ่านมา

หลังเวลาอาหารเช้า และระหว่างการเตรียมเก็บข้าวของกันอย่างเร่งด่วนของฝ่ายพวกลูกหาบ ดารินมีโอกาสได้พบกับซอกาเล่อีกครั้งหนึ่งพร้อมกับโบเมียะ และกะเหรี่ยงชั้นสำคัญของทั้งสองหมู่บ้าน ซึ่งเข้ามาเยี่ยมพบปะอีกครั้ง หล่อนสะกิดหนานอิน ให้เดินตรงเข้าไปพบกับพวกนั้น ก่อนที่จะเดินเข้ามาถึงกลุ่มของพี่ชายเพื่อใช้หนานอินเป็นล่ามในกรณีที่ตนเองอาจ

พูดกับซอกาเล่ไม่ได้กระจ่างชัดนัก แล้วก็ตรงเข้าไปสกัดหน้านายบ้านห้วยเสือร้องไว้ ทุกคนของพวกนั้นยิ้มรับหล่อนพร้อมทักทาย

“ซอกาเล่ อีกไม่นานพวกเราก็จะจากพวกเจ้าเข้าไปในป่าดำแล้ว”

หล่อนพูดน้ำเสียงอ่อนโยน

“ฉันอยากจะคุยกับเจ้าโดยเ ฉพาะสักหน่อยได้ไหม?”

“นายหญิงจะคุยอะไร?”

นายบ้านห้วยเสือร้องถามเบาๆ

“บอกพวกนี้ให้เข้าไปพบกับพวกของฉันก่อนก็แล้วกัน และซอกาเล่อยู่ที่นี่ก่อน”

ดารินสั่งเรียบๆ นายบ้านห้วยเสือร้องพยักหน้าให้พรรคพวกที่เดินรวมกลุ่มมาด้วยกันล่วงหน้า ไปพบกับพวกเจ้านายที่มาจากกรุงเทพฯ ก่อน ตนเองยังคงยืนหน้าตื่นอยู่ตรงนั้น พอพวกนั้นเดินผละห่างออกไป ราชสกุลสาวก็เดินเข้ามาตบแขนนายบ้านวัยค่อนข้างสูงอายุ

“เมื่อหลายปีมาแล้ว”

หล่อนพยายามใช้ภาษากะเหรี่ยงโดยให้ล่าม คือหนานอินช่วยน้อยที่สุด และก็ประหลาดใจตนเองเหมือนกันที่สามารถพูดภาษาชาวเขาเผ่านี้ได้คล่อง...เกินกว่าที่ตัวเองจะเชื่อได้คล่องกว่าอีนวานเสียอีก

“พรานใหญ่ ได้มาวางปางพักอยู่ที่นี่นานพอควร เพราะเขาไม่สบาย...ฟังให้ดีนะ ซอกาเล่...พรานใหญ่อาจผ่านและมาพักอยู่ที่นี่หลายครั้งมาแล้ว แต่ที่ฉันจะพูดถึงนี่ หมายถึงครั้งที่เขา

ได้พบกับนักเสี่ยงโชค เป็นพม่าคนหนึ่งชื่อ ‘เนวิน’ ชาวพม่านักเสี่ยงโชคคนนั้นได้เดินทางเข้าไปใน ‘นรกดำ’ เพื่อมุ่งไปสู่เทือกพระศิวะ แล้วเนวินก็ซมซานกลับออกมาจากป่าดำเพียงคนเดียวในลักษณะคนเจ็บป่วยหนักใกล้ตาย และพบกับพรานใหญ่ระ-หว่างที่พักอยู่ห้วยเสือร้องพอดี พอจำได้ไหม? ตอนนั้น ซอกาเล่เป็นนายบ้านอยู่ที่นี่หรือเปล่า?”

กะเหรี่ยงดอยพยักหน้าลง

“ซอกาเล่จำได้ดี ซอกาเล่เป็นนายบ้านอยู่ที่นี่ในครั้งนั้น”

“เนวินมาเจ็บหนักอยู่ในปางพักของพรานใหญ่ พรานใหญ่พยายามช่วยเหลือเขา แต่เขาก็ตายในวันรุ่งขึ้นตอนเช้า ถูกต้องไหม?”

“ถูกแล้วนายหญิง พม่าที่ชื่อเนวิน มาตายอยู่ในอ้อมแขนประคองของพรานใหญ่ ตอนนั้น ซอกาเล่ก็มายืนดูอยู่ด้วย”

“ดีแล้ว ฉันอยากจะรู้ว่า ในครั้งนั้น พรานใหญ่ตั้งปางพักอยู่ตรงไหนของบริเวณห้วยเสือร้องนี่”

นายบ้านห้วยเสือร้อง ชี้มือไปทางป่าทึบด้านเหนือของหมู่บ้าน

“นายรพินทร์ไปวางปางพักอยู่กลางดงทางโน้นใกล้ๆธารน้ำไหล เป็นธรรมดาของแก...ที่มาถึงเขตหมู่บ้านใด แกจะไม่นอนในหมู่บ้าน นอกจากจะมาเยี่ยมเท่านั้น ส่วนมากแล้วจะไปวางปางพักอยู่นอกเขตหมู่บ้านเสมอ”

“ห่างจากที่นี่มากไหม?”

“เดินแค่อมยาฉุนไม่ทันจืดก็ถึง”

ซอกาเล่ตอบ

"ถ้างั้นช่วยพาฉันไปที่ตรงนั้นหน่อยได้มั้ย ตรงที่นายรพินทร์พบกับเนวินระหว่างที่เขาพักอยู่ ศพเนวินคงถูกฝังอยู่แถวๆ เดียวกันไม่ใช่หรือ?"

อย่างไม่มีพิธีรีตองอะไรทั้งสิ้น ซอกาเล่หมุนตัวเดินนำหน้าตัดลานหมู่บ้านตรงเข้าทางด่าน ซึ่งซอกซอนเข้าไปในหมู่ละเมาะไม้ทันที ดารินออกตามไปติดๆ หนานอินจึงเดินตามไปด้วย กระซิบถาม

"นายหญิงมีอะไรหรือ จะไปทำไมที่นั่น?"

"เอาเถอะน่า ลงตามมาก็แล้วกัน ฉันอยากจะไปเยี่ยมบริเวณที่พักของรพินทร์ในครั้งที่เขาพบกันเนวิน และเยี่ยมดูหลุมฝังศพของเนวินด้วย มันคงไม่ไกลนักหรอกตามที่ซอกาเล่บอก"

หล่อนหันมาฉุดแขนพรานครูผู้เฒ่า ซึ่งมีอาการงงๆ ไม่รู้เรื่องให้ไปด้วยกัน ทั้งสามเดินลับจากสายตาของพรรคพวกที่กำลังจัดเตรียมตัวกันอยู่ เข้าไปในป่าทันที ภายใต้การนำของซอกาเล่ซึ่งออกเดินดุ่มๆ อย่างรวดเร็ว ขณะนั้นเอง เสียงวิทยุที่เหน็บเอวดารินอยู่ ก็ดังเรียกขึ้น

"น้อย! อะไรกันนะ จะไปไหน?"

นั่นเป็นเสียงของเชษฐาที่ดังถามมาอย่างประหลาดใจ หล่อนปลดวิทยุขึ้นมาพูดตอบ "ไปดูอะไรใกล้ๆ นี่หน่อยเดียวเท่านั้นค่ะ ไม่ต้องห่วงมีซอกาเล่กับลุงอินมาด้วย ไม่เกิน 15 นาทีเท่านั้น"

"บอกให้รู้ชัดๆ ว่าจะไปไหน?"

คราวนี้เป็นเสียงกร้าวดุของอนุชา หรือพรานชด

"น้อยต้องการจะไปดูตำแหน่งที่รพินทร์เคยพัก และได้

พบกับเนวิน...เจ้าของลายแทงในอดีตฉบับที่รพินทร์เคยใช้นำทาง เราไปติดตามพี่กลางกับลุงอินคราวนั้น โปรดอย่าห่วง ซอกาเล่บอกว่าไม่ไกลนัก รับรองว่ากลับมาทันก่อนออกเดินทาง และทุกคนไม่ต้องตามมาให้เสียเวลา จัดเตรียมของไว้ให้พร้อมเถอะ”

“น้อยนี่บ้าไม่รู้จักหายสักที”

มีเสียงบ่นดังมาจากวิทยุของไชยยันต์ หล่อนไม่สนใจจะตอบใดๆ อีกทั้งสิ้น และตัดความรำคาญ ก็ปิดสวิตช์วิทยุมือถือขนาดจิ๋วนั้นลงเสียเลย ป้องกันไม่ให้ใครเรียกรบกวนมาอีก

ชั่วไม่นาน นายบ้านห้วยเสือร้อง ก็นำทั้งหล่อนและหนานอินตัดละเมาะเข้าเขตทึบอันเต็มไปด้วยไม้ใหญ่และเถาวัลย์ยักษ์ แล้วต่อมาอีก 6-7 นาที ของการเดินกันไปอย่างเร่งด่วน ก็มาพบกับเนินราบลงไปสู่ที่ลุ่มของลำห้วยบริเวณหนึ่ง เหมือนใครจะมาถากถางไว้ให้เป็นพื้นที่โล่งขนาดย่อมๆ ข้ามลำห้วยไปฟากตรงข้าม เป็นความทึบทะมึนของราวไพรอันเต็มไปด้วยไม้ดึกดำบรรพ์ แต่ละต้นย่อมๆ ก็ 3-4 คนโอบ มียอดสูงแหงนคอตั้งบ่า

แล้วก็มาหยุดตรงตำแหน่งหนึ่ง ใต้ต้นสยาใหญ่ มีโขดหินขนาดย่อมๆ งอกอยู่โดดเดี่ยว...เพียงก้อนเดียว ลักษณะเหมือนแท่น กะระยะว่าห่างจากเขตหมู่บ้านออกมาไม่เกิน 6-7 ร้อยเมตร

“ตรงนี้แหละ ที่นายรพินทร์มาวางปางพักอยู่คราวนั้น เนวินตะกายมาจากฝั่งลำห้วยข้างหน้าโน่น”

ซอกาเล่ชี้มือบอก

ดารินหรี่ตาลง ตรวจดูบริเวณรอบ ๆ อันเคยเป็นตำแหน่งที่มาวางแค้มป์ในอดีตอันมานานแล้ว ก่อนที่หล่อนจะได้พบและสังเกตเขาอาการของหล่อนเหมือนจะเพ่งภาพที่ปรากฏขึ้นในครั้งนี้ให้มาปรากฏขึ้นตรงหน้า และย้อนรำลึกไปถึงคำบอกเล่าของเขาแต่ก่อน ก่อนหน้าที่คณะของหล่อนจะออกเดินทางติดตามพี่ชายมาในครั้งนั้น มันหมายถึง 'ลายแทง' ที่นักเสี่ยงโชคชาวพม่าผู้เคราะห์ร้ายได้มอบไว้ให้แก่จอมพรานด้วย...ตรงนี้ชินะ ที่เขามาพักอยู่ในคราวนั้นตามคำบอกเล่า หล่อนได้มาพบมันแล้ว

หนานอินจุดบุหรี่ใบตองแห้งของแกสูบ แล้วยืนมองดู 'แดหญิง' เงียบ ๆ โดยยังไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น

"แล้วศพของเนวิน ฝังอยู่ที่ไหน?"

อึดใจใหญ่ หล่อนก็เอ่ยถามขึ้น

"นั่น!..."

นายบ้านห้วยเสือร้องเอาปากยื่นไปเบื้องหน้า

"ใกล้ ๆ ริมฝั่งห้วยนู่นแหละ ซอกาเล่ยังมาช่วยแกขุดหลุมฝังห้วยเลย ก่อนนี้มีไม้หลักอันโตปักไว้เหนือหลุมศพ แต่มันผุไปนานแล้วสงสัยช้างป่ามันถอนออก แต่ซอกาเล่จำที่ได้"

"พาเข้าไปซิ" หล่อนสั่งสั้น ๆ

ซอกาเล่ เดินนำลงเนินไปในทันที ตัดลงไปยังป่าหญ้าขนาดเวินและพรานเฒ่าตามไปอย่างกระชั้นชิด ตามหนทางที่ลาดต่ำกว่าระดับที่ยืนกันอยู่เล็กน้อย ขณะนั้นเอง ซอกาเล่ผู้นำเดินคู่เบื้องหน้าก็ชะงักกึกยืนตัวแข็งทื่อลงอย่างกะทันหันและเงียบ

กริบ หนานอินผู้เดินตามหลังหล่อนก็รั้งแขนหญิงสาวไว้ กดให้นิ่งอยู่กับที่

พงไม้เตี้ยๆ ริมทาง อะไรชนิดหนึ่ง โผล่วูบขึ้นมาชูศีรษะร่อนแลบลิ้นอยู่แปลบๆ แผ่พังพานกว้างขนาดสองฝ่ามือกาง

มันคือเจ้าแห่งอสรพิษจงอาง!

ขนาดลำตัวเท่าหน้าแข้งของชายฉกรรจ์ ห่างออกไปเพียง 5-6 เมตรเท่านั้น เสียงเดินเหยียบกอหญ้าสวบสาบของมนุษย์ที่ใกล้เข้ามา ทำให้มันชูคอขึ้นดู

ซอกาเล่นั้น แทบช็อคไปแล้ว ทำอะไรไม่ถูก นอกจากยืนตาเหลือกตัวแข็งเป็นหิน ดารินขยับตัวอย่างแผ่วเบาอีกครั้ง ไรเฟิลที่ถืออยู่ในมือกำลังจะยกขึ้น แต่ครูพรานกดไหล่หล่อนบีบแรง กระซิบต่อมาเบาที่สุด

“นิ่ง! นายหญิง อย่ากระดุกกระดิก...อย่ายิง!...ไอ้ซอกาเล่มึงเฉยนะ อย่าวิ่งหรือส่งเสียงอะไรขึ้นเป็นอันขาด”

หล่อนจึงต้องชะงักนิ่งอยู่เพียงแค่นั้น มือจับลูกเลื่อนเตรียมพร้อมจะขยับขึ้น แต่ระยะใกล้ขนาดนี้ และโดยไรเฟิลอันเป็นกระสุนลูกเดียวโดดๆ แบบนี้ หล่อนเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะยิงได้ถูกจุดสำคัญคือก้านคอ หรือกลางศีรษะของมันหรือเปล่า ถ้าหากมันพุ่งตัวเข้ามา

เจ้าป่าผู้ไม่มีตีน อันน่ากลัวกว่าสัตว์ร้ายทุกชนิด คงชูคอมองดูสิ่งแปลกปลอมและจ้องตาเขม็งอยู่เช่นนั้น หันส่วนหัวติดกับลำคอที่แผ่กว้างอยู่ไปมา ดารินสะกดกลั้นลมหายใจ หล่อนรู้สึกมีกระแสลมอุ่นๆ จากปากของหนานอินผู้ยืนอยู่เบื้องหลัง

เป็นแบาๆ ผ่านซอกคอและเสียงพำแผ่วเบาเหมือนจะร่ายเวทมะไรสักอย่างหนึ่ง

ครึ่งนาทีที่ผ่านไปของการประจันหน้ากับมหาภัย โดยที่เพื่อนไม่ทันรู้ล่วงหน้านั้น มันยาวนานสักร้อยปีก็ไม่ปาน

และแล้ว อย่างอัศจรรย์ที่สุด จงอางร้ายที่ชูคอขึ้นก็ค่อยๆ เผศีรษะต่ำลงทีละน้อย-ละน้อย จนกระทั่งลับหายไปจากพุ่มไม้ที่มันโผล่ชูคอขึ้นมา ต่อไปก็มีเสียงเลื้อยบดกิ่งใบไม้แห้งตามพื้นเพเงื่อนห่างไกลออกไป เหมือนจะเปิดทางให้

“เอาละ ซอกาเล่ เอ็งเดินต่อไปได้แล้ว”

เสียงหนานอินบอกมาจากเบื้องหลังต่ำๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

นายบ้านห้วยเสือร้อง ถอนใจเฮือกใหญ่ราวยกภูเขาออกพ้นอก อาการคล้ายจะเป็นลม แต่ก็สู้ระงับไว้ ดารินเองแข้งขาก็ก้าวเดินไปชั่วขณะแทบไม่มีแรงเดิน **หล่อนจะเคยรู้จักหนานอินมาก่อนแล้วเช่นไรก็ตาม แต่สำหรับเช้าวันนี้ หล่อนรู้จักเพิ่มขึ้นมาอีก ชายชราเผ่าลาวโซ่งผู้นี้ ถึงจะไม่ใช่รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ ‘หนึ่ง’ ในอาณาจักรป่าดงพงไพรเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งไสยเวทอาคม**

และเป็นการโชคดีมาก ที่หล่อนเอาแกมาเป็นเพื่อนด้วยในการเดินมากับซอกาเล่เช้านี้

“ขอร้องอะไรซักอย่างนะ ทั้งซอกาเล่และลุงอิน อย่าบอกใครว่าเราพบอะไรเมื่อตะกี้นี้”

หล่อนบอกเสียงเหือดๆ ซอกาเล่นั้นพูดไม่ออก ได้แต่ยิ้มแห้งๆ ส่วนหนานอินหัวร่อหึๆ ในลำคอ

"เรื่องเล็กน้อย นายหญิง ถ้าหนานอินสะกดมันด้วยอาคมไม่ลง แผ่เมตตาแล้วยังไม่ไป หนานอินก็จะแผ่ให้มันด้วยไอ้นี่ ไม่เคยมีเวรกรรมต่อกันมาก่อน มันก็เลยยอมเปิดทางให้เรา"

พร้อมพูด แกชูปืนที่ถือในมือให้ดู ดารินยิ้มเจื่อน ๆ ออกมาได้ หล่อนเพิ่งสังเกตเห็นเดี๋ยวนี้เอง ตามปกติแล้วหนานอินใช้ .375 แม็กฯ เป็นไรเฟิลประจำมือ แต่สำหรับเช้าวันนี้ ขณะที่หล่อนพยักหน้าเรียกให้มาเป็นเพื่อนนี่ แกถือลูกซองเบราว์นิ่งออโต้ 5 นัด อันเป็นปืนของพวกลูกหาบคนใดคนหนึ่งมาก่อน ราวกับจะรู้ว่ามีความจำเป็นที่จะต้องใช้งานในยามฉุกเฉินได้ดีกว่าไรเฟิล

"ไอ้ตัวยาว ๆ ก้านคอมีรูปเกือกม้าชนิดนี้ ฉันกลัวมันเสียยิ่งกว่าเสือหรือช้างเสียอีก ขอบใจลุงมาก ที่ช่วยแก้ไขเหตุการณ์ได้อย่างสงบราบคาบที่สุด"

ครูพรานไม่พูดอะไร เพราะตามปกติแกก็ไม่ใช่คนขี้โอ้อวดตัวอยู่แล้ว คนละประเภทกับตาบุญคำ กระตุ้นหลังให้หล่อนเดินตามซอกาเล่ที่เดินอย่างหวาด ๆ ไปข้างหน้า

ตำแหน่งอันเป็นที่ฝังศพของเนวิน ตามที่นายบ้านห้วยเสือร้องนำมาให้เห็นนั้น ณ บัดนี้ มันขึ้นรกไปด้วยพงเสือ-หมอบ มองไม่เห็นร่องรอยอะไรอีกแล้ว แต่ก็ถูกยืนยันอย่างมั่นคงว่าเป็นตำแหน่งที่ตนเอง ลูกบ้านห้วยเสือร้องและรพินทร์ฝังซากปราศจากวิญญาณของนักเสี่ยงโชคชาวพม่าไว้ตรงนั้นแล้ว ก็ใช้มีดถากถางพงนั้นเข้าไปจนถึงบริเวณ ชนิดจำได้อย่างแม่นยำ

ข้นใจ แล้วก็ควรจะเป็นตำแหน่งที่ถูกต้องไม่คลาดเคลื่อนไปแน่ เนื่องจากมันไม่ห่างจากหมู่บ้านเท่าไหร่นัก

ดารินมายืนพิจารณาดูอีกครั้ง พลางกวาดสายตาไปรอบ ๆ อย่างถี่ถ้วน สถานที่ภูมิประเทศในป่า มันเปลี่ยนแปลงไปได้รวดเร็วเสมอโดยเฉพาะในพื้นที่ซึ่งไม่ใช่เป็นตำแหน่งอันพอจะสังเกตเห็นได้เด่นชัดอาทิเช่นทิวขุนเขาหรือก้อนหินขนาดใหญ่ เพราะมวลวัชพืชจะต้องขึ้นปกคลุมไปหมดแม้เพียงชั่ว 3-4 เดือนเท่านั้น เวลานั้นน้ำค้างยังเปียกชื้นไปทั่วบริเวณ ลำแสงแรกของตะวัน เพิ่งจะสาดจับท้องฟ้าเท่านั้นระไอหมอก ก็ยังคงปกคลุมเบาบาง ๆ อยู่ทั่วไป

“มาดูหลุมฝังศพคนตายไปตั้งหลายปีแล้ว มันจะมีประ-โยชน์อะไรขึ้นมา นายหญิง”

หนานอินถามอย่างไม่สนใจอะไรนัก

“ฉันอยากดร่องรอยทกสิ่งทกอย่าง ที่รพินทร์เคยผ่านพบ ...เคยเกี่ยวข้องด้วย”

หล่อนตอบอย่างคนที่มีอะไรฝังลึกติดแน่นอยู่ในใจ

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่ถูกฝังอยู่ใต้แผ่นดินนี้ อย่างน้อยก็เป็นเจ้าของลายแทงที่มอบไว้ให้แก่เขาและมาตายในวงแขนของเขา พร้อมทั้งเล่าอะไรต่ออะไรให้เขาฟัง ซึ่งเรื่องราวเหล่านั้นเป็นต้นเหตุให้พวกเราทั้งหมดสามารถไปตามลงอินกับพรานพบ”

แล้วหล่อนก็หันมาทางครูพราน

“ลุงพอจะติดต่อกับวิญญาณของเนวินได้ไหม เขาน่าจะ

ให้ประโยชน์ในการติดตามรพินทร์ในเช้าวันนี้ของเราได้มากที่เดียว ถ้าลุงติดต่อกับวิญญาณของเขาได้”

ครพรานจ้องหน้าหล่อนอย่างแปลกใจ ย้อนถามว่า

“นายหญิงเชื่อในเรื่องนี้หรือ?”

“ฉันเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม!”

หล่อนกล่าวเน้นคำหนักแน่น จริงจัง

“ถ้างั้นหนานอินจะลองดู แต่จะได้ผลหรือเปล่าไม่รู้นา”

แกก็พยักหน้าบอกมาง่ายๆ เหมือนกัน แล้วต่อมาว่า

“นายหญิงกับซอกาเล่ถอยออกมาก่อน ไปนั่งตรงที่โล่งๆ และเงียบๆ ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น เดี๋ยวก็รู้ว่าเนวินยังวนเวียนอยู่แถวนี้หรือไปผุดไปเกิด หรือล่องลอยไปไหนแล้ว แต่นายหญิงก็ต้องไม่ไปบอกพวกเจ้านายนา...ว่าเรามาทำอะไรกันตรงนี้”

“รับรอง ฉันไม่พูดหรอก”

หนานอินหันไปส่งภาษากับซอกาเล่เร็วและเบา เหมือนจะสอบซักอะไรอยู่อีก 2-3 ประโยคสั่งความกับมัน จากนั้นซอกาเล่ก็พยักหน้าทำกิริยาบอกใบ้กับหญิงสาวให้ถอยห่างออกไปจากบริเวณนั้น โดยเลือกหาที่โล่งนั่งสงบลงห่าง จากตำแหน่งที่ครูพรานผู้เฒ่ายืนอยู่ประมาณ 5-6 เมตร

หนานอินล้วงย่าม หยิบธูปออกมาดอกหนึ่ง จุดขึ้นแล้วปักลงตรงพื้น อันเป็นบริเวณด้านศีรษะ (ที่ได้รับการบอกเล่าจากซอกาเล่) ของซากที่ถูกฝังลึกอยู่ใต้แผ่นดิน แล้วตัวแกเองก็ลงนั่งขัดสมาธิเพชรมือทั้งสองประสานกันวางอยู่บนตัก หลับตานิ่ง

ในความสงัดของดงบริเวณนั้น กระแสลมเริ่มพัดโชยมาเป็นระลอก และแรงขึ้นตามลำดับจนกระทั่งมีอาการเหมือนจะเป็นพายุทั้งที่ปราศจากเค้ามาก่อน พงไพรรอบด้านไม่ว่าใหญ่เล็กไกวตัวลู่ระเนนไปหมดเสียงดังอู้

ประมาณแค่ 3-4 นาทีเท่านั้น มันก็สงบลงตามเดิม เหมือนจะเกิดขึ้นจากมายากล ธูปหมดไปเพียงแค่ 1 ใน 4 ของดอก หนานอินก็ลืมตา และลุกขึ้น ผละเดินออกจากตำแหน่งนั่นตรงมายังทั้งสองที่นั่งคอยกันอยู่ สีหน้าไม่เสบยนัก

“ลำบาก นายหญิง”

“ทำไม ลุง?” หล่อนถามโดยเร็ว

หนานอินล้วงย่ามเอาหมากแห้งขึ้นมาอม

“วิญญาณของคนตาย ยังไม่ไปไหนหรอก วนเวียนอยู่แถวนี้แหละ หนานอินเรียกโผล่จากดินขึ้นมาครึ่งตัวแล้ว แต่พอจะถามเท่านั้นไอ้ยักษ์ตัวสูงเท่ายอดกร่างก็มายืนคร่อม แยกเขี้ยวกึงฟันชี้หน้าหนานอินแล้วเหยียบหัวเนวินให้จมลงไปใต้ดินตามเดิม มันไม่ยอมให้คนตายบอกความอะไรทั้งนั้น ซ้ำยังประกาศดีกว่า ถ้าไม่อยากตาย...ให้ถอยกลับกันไปเสีย...ฌานของหนานอินยังไม่แก่กล้าพอ สะกดเจ้าป่าที่เป็นยักษ์ร้ายไม่ลง เวลาก็ไม่มีมากนัก ม่ายงั้นจะลองฤทธิ์กับมันสักตั้งเรากลับกันเถอะ ป่านนี้ พวกเจ้านายทั้งหลายคงรอกันงุ่นง่านไปหมดแล้ว”

ราชสกุลสาวขยี้ปลายจมูกอย่างผิดหวัง ยืนลังเลอยู่ครู่หล่อนอยากจะลอง ‘นั่งธูป’ ด้วยตนเองดูบ้าง แต่เกรงว่าพวกพี่ๆ จะมาตามหรือเห็นผิดสังเกตเกินไป จึงพึมพำไปทางหลุมฝังศพของเนวินว่า

“จุติ จุตัง อรหัง จุติ! ขอให้ไปสู่ที่สงบเถิดนะ เนวิน ฉันไปก่อนละ”

แล้วหล่อนก็โบกมือกับซอกาเล่ เป็นความหมายให้ถอยกลับด้วยกันทั้งหมด พอเฉียดแท่นหินใหญ่ อันเป็นตำแหน่งที่รพินทร์เคยวางแค้มป์อยู่ หล่อนก็เอานิ้วแตะริมฝีปาก ส่งจูบแตะไว้ที่หินก้อนนั้นก่อนที่จะเดินผ่านไป นึกอยู่ในใจว่า

สุดที่รัก เธอคงจะไม่มีวันรู้หรอกว่า บัดนี้ฉันได้ติดตามมาถึงตำแหน่งที่เธอเคยเล่าให้ฉันฟังไว้ในสมัยก่อนนี้แล้ว ซึ่งในครั้งนั้น ฉันฟังเป็นเรื่องนิทานที่เธอกขึ้นเองเสียมากกว่า เอาละ วันนี้เป็นตายอย่างไร ฉันก็จะตามเธอเข้านรกดำแล้ว มันเป็นแต่เพียงการเริ่มต้นเท่านั้น

ขอเทพดาอารักษ์ จงปกปักษ์คุ้มครองเธอไว้ จนถึงเวลาที่ฉันตามไปพบเธอ และถ้าเธอจะถึงที่ตาย ก็ขอจงตายในอ้อมแขนของฉัน เหมือนๆ กับที่เนวินเคยมาตายในอ้อมแขนของเธอ...

รอฉันด้วย ที่รักขา...

เมื่อทั้งสองเดินกลับมาถึงแค้มป์ในหมู่บ้าน พวกพี่ๆ และทุกคนรอคอยพร้อมอยู่ก่อนแล้ว อนุชาหน้ามุ่ย มองนาฬิกาข้อมืออยู่ตลอดเวลา แต่ก็ไม่ได้พูดตำหนิอะไร เชษฐานั้นน่ารักสำหรับน้องสาวคนเล็กตามเคย กวักมือเรียกเข้าไปใกล้ ถามว่า

“เป็นยังไง พบที่ที่รพินทร์เคยมาพักแรม และหลุมฝังศพของเจ้าของลายแทงในอดีตแล้วรึ?”

น้องสาวฝืนยิ้ม

“พบแล้วค่ะ”

“มีอะไรน่าชื่นใจมากไหม?”

ไชยยันต์ถามมาบ้าง หล่อนไม่เอาใจใส่ต่อการเสียดสีกึ่งเย้าแหย่นั้น ก้มลงคว้าเป้หลังขึ้นมาสะพายไหล่ และจัดเครื่องแต่งกายให้รัดกุม พวกลูกหาบทั้งหลายมัดของเสร็จ เตรียมหามหาบและตั้งขบวนแล้ว พวกกะเหรี่ยงยังมุงรายล้อมอยู่เต็มไปหมด คราวนี้ดูเหมือนจะออกกันมาทั้งหมู่บ้านเต็มลาน แดดเช้าเริ่มจะสาดแสงอบอ่นลงมาอาบบริเวณแล้ว

“เรามีข่าวใหม่ล่าสุดนะ น้อย”

พี่ชายใหญ่บอกยิ้ม ๆ

“พวกนี้เพิ่งบอกเราเมื่อกี้นี้เอง”

“ข่าวอะไรคะ?”

“เต็นท์กระโจมพักนอนของพวกอเมริกันที่ใช้กันมาตลอดระยะทาง จากหนองน้ำแห้งจนถึงที่นี่ พวกนั้นไม่ได้เอาไปด้วย ฝากทิ้งไว้ที่หมู่บ้านนี่เอง เพราะมันเป็นภาระหนักสำหรับการแบกหาม ตั้งแต่ที่นี่เป็นต้นไป พวกเขาไปแบบเดียวกับพวกเรา ที่แหละ คือไม่มีเต็นท์สำหรับกางนอนอีกแล้ว อย่างมากก็ผ้าใบปูนอน และผ้าพลาสติกกันน้ำค้างหรือฝน มันแสดงว่า...พวกเขารู้ตัวอย่างแน่ชัดแล้วว่าเขาจะต้องนอนกลางดินกินกลางทรายอย่างแท้จริง ไม่ใช่การเดินทางแบบผู้สำรวยแล้ว ก็ไม่เลวทีเดียวแหละจัดว่าเป็นหน่วยผจญภัยพร้อมที่จะเผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่างได้เสมอ ไม่มีใครมาห่วงความสะดวกสบายอยู่อีกแล้ว”

“คงเหมือน ๆ กับที่เราเคยตามพี่กลางกับลุงอินไปถึง

หล่มช้าง และเห็นทั้งสองคนทิ้งเกวียนกับข้าวของที่ไม่จำเป็นอื่นๆ ไว้กับคะหยิ่นกระมังคะ”

“อือม์ ก็ทำนองนั้นแหละ ภาระแบกหามเป็นเรื่องสำคัญที่สุด แต่ทั้งหลายแหล่ก็คงเป็นการแนะนำจากรพินทร์นั่นแหละเพื่อให้เกิดความคล่องตัวขึ้น”

ไชยยันต์บอก เดินเข้ามาโอบกอดดาริน ด้วยความรู้สึกของพี่ชายคนหนึ่ง พร้อมกับถามว่า

“พร้อมแน่นะ สำหรับวันนี้ และวันต่อไป ใน ‘นรกดำ’ ข้างหน้าโน่น”

“แน่นอน พร้อมเสมอ ไม่ว่าเป็นหรือตาย”

“ดีมาก ฤกษ์เดินทางของเราวันนี้ ตามการดูฤกษ์ลมของพ่อพรานชดเขา 08.15 น. เหลือเวลาอีก 10 นาทีเท่านั้น”

ดารินพยักหน้า และถือกรรไกรกับหวีและแปรงผม เดินตรงเข้าไปหาพี่ชายใหญ่ บอกเสียงเบา แต่เด็ดเดี่ยวว่า

“ยุคก่อนนี้ ณ วันที่เราจะผละออกจากหล่มช้างเพื่อเข้านรกดำ พี่ใหญ่เป็นคนตัดผมให้น้อย วันนี้ที่ห้วยเสือร้อง พี่ใหญ่ช่วยจัดการ ‘ปลงผม’ ให้น้อยอีกสักครั้งเถิดค่ะ เอาให้สั้นที่สุดเหมือนคราวนั้น...จะได้ไม่เกะกะ”

พี่ใหญ่แห่งตระกูลหัวเราะรับกรรไกรและมีดโกนซอยผมมาทันที

“กำลังจะเตือนอยู่เหมือนกัน ว่าให้ตัดผมได้แล้ว ม่ะ! นั่งลงตรงนี้แหละ พี่ตัดให้เอง”

หล่อนทรุดตัวลงนั่งกับกองสัมภาระ เอาผ้าขาวม้าของไชยยันต์ที่ยื่นส่งไปให้คลุมไหล่แล้วหันหลังให้พี่ชาย

เส้นผมยาวเป็นคลื่นงาม สัมผัสกับความคมของกรรไกร ขาดออกเป็นปอยๆ หมดสิ้นกันเสียทีสำหรับความงามที่ควรจะคู่ในเฉพาะแสงสีแห่งอารยธรรม **มันเป็นสัญญาณแห่งการประกาศศึกของหญิงสาวผู้หนึ่ง ซึ่งมีนามว่า ดาริน วราฤทธิ์ แล้ว สัญลักษณ์ที่พร้อมจะผจญกับความตายได้ทุกขณะจิต**

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น'นรกดำ' ป่านอกพ้นการสำรวจ ก็เผชิญหน้ากับทุกคน ผู้กำลังจะเหยียบย่างเข้าไปสู่ จะตาย หรือจะรอดกลับมา พ้นจากความที่จะต้องมาคิดคำนึง

อนุชา วราฤทธิ์ครอบหมวกที่ห้อยอยู่สวมศีรษะ ยืน ปัดควันบุหรี่จากก้นที่เหลือกุดอยู่เบื้องหน้าของทุกคน ลูกหาบ ๖ คู่ แบกของขึ้นบ่า คะหยิ่น หนานอิน แยกกันออกตรวจดูความเรียบร้อย ท่ามกลางการรายล้อมของพวกห้วยเสือร้องและตะเคียนทอง ซอกาเล่ และโบเมียะสองนายบ้าน รวมทั้งสะเอิง ยืนซึมเหงาหงอย สิ่งของเครื่องใช้อันไม่จำเป็นหลายสิ่งหลายอย่าง(แม้จะประหยัดน้ำหนักกันเต็มที่แล้วก็ตาม)ถูกมอบไว้ให้แก่พวกกะเหรี่ยงหมู่บ้านสุดท้าย อันเป็นชมรมของมนุษย-ชาติ ที่พอจะเข้าใจภาษามนุษย์ด้วยกันได้

เครื่องวิทยุติดตัวของแต่ละบุคคลถูกเปลี่ยนถ่าน และทดสอบว่ามันจะทำงานได้ดีที่สุด ปืนพกสั้นขนาดหนักที่เคยติดเอวกันอยู่ บัดนี้ถูกสอดเก็บไว้ในเป้หลัง คงมีแต่มีดโบวี่คมกริบเท่านั้นที่ติดเข็มขัดอยู่ การผ่านผจญกันมาก่อนแล้ว สอนให้ทุกคนรู้จักดีว่า เมื่อไรเฟิลอยู่ในมือแล้ว ปืนพกสั้นก็เป็นสิ่ง

รองลงไป มีความจำเป็นน้อยกว่ามีดมากนัก ยกเว้นเวลาจำเป็นจึงจะล้วงขึ้นมาใช้เท่านั้น ดีกว่าพกติดสองข้างเอวให้ถ่วงหนัก

“เราขอขอบใจพวกเจ้าทุกคน ที่ให้ความร่วมมืออย่างดีที่สุด!...”

พรานชด หรืออนุชา วราฤทธิ์ ประกาศก้องเป็นภาษาชาวดอยเพราะพูดคล่องกว่าทุกคน

“และเราก็กำลังจะจากพวกเจ้าไป ณ บัดนี้แล้ว สู่เส้นทางที่มนุษย์คนใดก็ตาม เหยียบเท้าเข้าไปแล้ว ยากจะมีชีวิตรอดกลับออกมาได้ เราอาจหายสาบสูญไปเลย หรือเราจะกลับมาได้อีกครั้ง ผีสางเทวดาเท่านั้นที่จะรู้ได้ แต่เราขอให้สัญญาว่าเราจะตามรพินทร์ ไพรวัลย์จนกว่าเราจะตาย หรือจะพบเขาถ้าเราไม่ตายรอดชีวิตกลับมาได้เราจะย้อนกลับมาทางด้านห้วยเสือร้องของพวกเจ้าอีกครั้ง...และบัดนี้ขอลาก่อน เพื่อนยากทั้งหลาย!”

บรรยากาศของกลางลานอันชุมนุมด้วยชาวป่าร่วมร้อยนั้นเงียบกริบ

ตะวันฉายแสงแรงขึ้นทุกขณะ หมอกจางลงไปทุกที

ซอกาเล่ โบเมียะ และสะเอิง มีหยาดน้ำตาซึม แล้วทั้งสามคนก็ตะโกนขึ้นว่า

“ขอให้เจ้านายทุกคนตามนายรพินทร์กลับมาด้วยความปลอดภัย เอาอูถะกับพะโต้ คนของเรากลับมาด้วย ขอให้ผีป่าผีเขาผีห้วย ผีธาร คุ้มครองเจ้านายและพวกที่ไปในครั้งนี้ทุกคน”

หนานอินจบไรเฟิล .375 แม็กฯ ประจำตัวของแกขึ้น
เทโดศีรษะ ภาวนาอยู่กึ่งอึดใจ ก็ส่งปากกระบอกปืนขึ้นท้องฟ้า
เทียวไกลั่นตมสนั่น เป็นการเบิกไพรมรณะ เสียงของมันดัง
กระทบคำรามก้องไปทั้งหมู่บ้านและป่าเขาที่แวดล้อมอยู่
ตะวันพ้นตัวออกจากกลีบเมฆ ทอแสงสุกปลั่งอร่ามจ้า
แต่นั้น...

ดาริน วราฤทธิ์ นำรุดหน้าไปก่อนแล้ว โดยเลือกเส้น
ทางระยะแรกที่พวกห้วยเสือร้องชี้บอกถึงการบ่ายหน้าไปของ
วพินเทร์เมื่อ 3 วันก่อน มือนุชาและหนานอินทอดระยะเดินตาม
หลังห่างประมาณ 10 เมตร ซึ่งทั้งสองเริ่มใช้ความพินิจพิจารณา
ทางถี่ถ้วนรอบคอบและระมัดระวังเพิ่มขึ้นผิดไปจากทุกครั้ง
แต่ๆ ก็จะซุบซิบหารือกันเสียทีหนึ่ง

สำหรับเชษฐา ไชยยันต์ จับคู่ทอดระยะห่างออกมาอีก
เล็กน้อยเพื่อมองเห็นการเคลื่อนไหวเบื้องหน้าได้ถนัดโดยตลอด
มันไม่มีประโยชน์อะไรในการที่จะไปบีบบังคับ หรือฝืนใจน้องสาว
คนเล็กให้เข้ามาเดินรวมกลุ่มอยู่ใกล้ๆ เพราะรู้ทั้งนิสัย และความ
รู้สึกนึกคิดดีอยู่แล้ว คงกำหนดไว้ในใจกันแต่เพียงว่า จะไม่ยอม
ให้หล่อนห่างพ้นจากสายตาเท่านั้น และในระยะที่เว้นทอดกัน
พอสมควรขนาดนี้ เกิดอะไรขึ้น...ก็ย่อมที่จะช่วยเหลือกันได้อย่าง
ทันการ

เจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้างนั้น หน้าที่ประจำของมันที่รับ
มอบมาตลอด ก็คือคุมท้ายขบวน ป้องกันไม่ให้เสือหรือสัตว์

ร้ายอะไรมาแอบเล่นงานคนเดินหลังสุด ยกเว้นในกรณีพิเศษเฉพาะคราว ก็อาจถูกเรียกให้ย้ายไปทำหน้าที่อื่น ขบวนการเดินทางได้วางรูปแบบ และซักซ้อมความเข้าใจกันไว้อย่างดีแล้ว ไม่ว่าในสภาพปกติ หรือสภาพที่เกิดฉุกเฉินเร่งด่วน อันหมายถึงอันตรายซึ่งจะจู่โจมมาในรูปแบบต่างๆ ความคุ้นเคยมาก่อนของบุคคลขณะนี้ ช่วยให้เกิดความคล่องตัวสูงและจะทันต่อเหตุการณ์ทุกชนิด โดยไม่จำเป็นที่ใครจะต้องคอยเป็นห่วงใครเกินไปนัก

กลุ่มที่น่าเป็นห่วงที่สุด ก็เห็นจะเป็นพวกลูกหาบ 5 ค่ 10 คนนั่นแหละ เพราะถึงแม้จะเป็นลูกป่าโดยสายกำเนิด แต่ประสบการณ์ในป่าอันดุร้ายอันตรายอย่างแท้จริง เช่น 'นรกดำ' ที่กำลังก้าวลึกเข้าไปนี้ พวกเหล่านี้ไม่เคยมาก่อนเลย เชษฐา อันเป็นหัวหน้าคณะจึงกำชับให้ทุกคนคอยทำหน้าที่พิทักษ์คุ้มครองพวกลูกหาบเป็นพิเศษถ้าหากเกิดอันตรายใดๆ ขึ้น

ราชสกุลสาว ณ บัดนี้ เดินไปด้วยลักษณะของนักเดินป่าอาชีพอย่างแท้จริง ไม่เหลียวหลังกลับมาดูใครทั้งสิ้น สังเกตทุกทิศทางร่องรอยรอบด้านระหว่างผ่านตามที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีแล้วจากบุคคลที่หล่อนกำลังออกติดตามอยู่ในขณะนี้ด้วยความมุมานะและพลังใจที่มั่นคงเด็ดเดี่ยวยิ่ง ดูจะแข็งแรง ประ-เปรียว และเดินเร็วกว่าทุกครั้งนับตั้งแต่ออกจากหนองน้ำแห้งมา

เวลาล่วงผ่านไปเป็นลำดับ จากสภาพไร่ซากเริ่มล่วงเข้าสู่ป่าแดงสลับไปกับทุ่งแฝก ร่องรอยของคณะรพินทร์ที่ล่วง

หน้าไปก่อนแค่ 3 วัน เห็นชัดอยู่เป็นระยะๆ ตะวันลอยตัวสูงขึ้นทุกขณะ อากาศเริ่มเปลี่ยนจากความเย็นสดชื่นของเวลาเช้ามาเป็นร้อนระอ้าวขึ้นทุกขณะ

หนึ่งชั่วโมงแรก ไม่มีการหยุดลังเลเพื่อคำนวณหาเส้นทางเลยเพราะอนุชาขีดเส้นกำหนดไว้แล้ว นั่นคือทิวขุนเขาที่แลเห็นขวางลิบๆ อยู่เบื้องหน้า โดยสั่งให้บ่ายหน้าตัดตรงเข้าหาเขาเหล่านั้น และก็ไม่มีการพูดจาอะไรกันทั้งสิ้น ขบวนทั้งหมด 16 คนเดินกันไปอย่างเงียบเชียบที่สุดเส้นทางเดินยังจัดว่าอยู่ในระดับพื้นราบ สลับไปกับลักษณะภูมิประเทศท่งบ้าง ละเมาะบ้างและดงบ้าง

ไม่มีวี่แววของสัตว์ใดๆ ให้เห็นเลย นอกจากเหยี่ยวที่ถลาเหินอยู่บนยอดกิ่งไม้ และกิ้งก่าตัวขนาดข้อมือมีหนามเต็มตัวไปหมด

ก่อนจะล่วงเข้าทุ่งแฝกอีกช่วงหนึ่ง ซึ่งสูงท่วมศีรษะอันแลเห็นอยู่เบื้องหน้า ขณะที่เฉียดผ่านปลวกสูงปกคลุมไปด้วยหญ้าทึบ ทุกคนเห็นดารินผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้าหยุดชะงัก และทำไรเฟิลขึ้นในท่าเฉียงอย่างฉับพลัน อาการเตรียมพร้อม ร่างแลงหล่อนยืนสนิทนิ่ง

และก่อนที่ใครจะทันร้องถามอะไรออกไปนั่นเองก็ปรากฏเสียงคำรามสะเทือนเลื่อนลั่น เสียง อ๊าวว์...และลงท้ายฮึ่มกระหึ่มไปทั้งความเงียบ อานุภาพแห่งเสียงคำรนนั้น ดูราวกับว่า...ทุกกิ่งก้านสาขาของพุ่มไม้ไหวสะเทือนไปหมด

“น้อย!”

อนุชา ผู้อยู่เบื้องหน้า แต่ใกล้กว่าทุกคน ตะโกนลั่นไม่ทันขาดคำร่างของน้องสาวคนเล็กก็เบี่ยงแวบ ไรเฟิลที่ถือเสยปากกระบอกอย่กดวบลง พร้อมกัน ก็มีเสียงแผดระเบิดแหลมของกระสุน กลบสำเนียงใดลงหมดสิ้น มันดังเปรี๊ยะก่อนแล้วก็ตามติดมาในทันทีด้วยเสียงกัมปนาทแสบแก้วหู

อะไรชนิดหนึ่ง ที่พุ่งลอยสวนเข้าใส่ มองเห็นแวบเป็นทางเหลืองสลับดำ จากลำแสงของตะวันที่ลอดกิ่งไม้ลงมา พลิกม้วนกลางอากาศเหนือศีรษะของดารินขณะนี้ และตัวหล่อนเองก็เผ่นฉากเข้าข้างทางในชั่วพริบตา

เสียงมันหล่นลงมากระแทกกับพื้น ราวกับกระสอบข้าว-สารโยนลงโดยแรง ดิ้นหมุนปัดเป็นวงกลมฝุ่นและใบไม้แห้งตลบ เสียงอนุชา เชษฐา ไชยยันต์ ร้องอย่างตกใจออกมาพร้อม ๆ กัน แล้วตวัดไรเฟิลประจำตัวขึ้น

แต่มันไม่จำเป็นเสียแล้ว สัตว์ร้ายตัวยาวขนาดโซฟาเขื่อง ๆ มีลายดำสลับเหลืองและขาว เห็นชั่วแวบเดียวก็รู้ว่าเป็นอะไรนั้น บัดนี้หยุดการเคลื่อนไหวอย่างอื่นแล้ว มีแต่อุ้งเท้าทั้งสี่ด้าน ที่เหยียดเกร็งและส่วนปลายสั่นอยู่ริก ๆ ในสภาพนอนตะแคงกับพื้น **ไม่มีสัญญาณใด ๆ ที่ส่อให้เห็นว่า มันสามารถจะเผ่นโผนขึ้นมาอีกได้เลย หรือแม้แต่จะขยับตัว**

ทั้งหมด แม้กระทั่งลูกหาบและคะหยิ่น ก็วิ่งฮือกันเข้ามาโดยปลงของที่แบกหามชั่วคราว เสียงตะโกน เสียงร้องถามแซ่ดฟังไม่ได้ศัพท์

คู่ของหนานอินและพรานชด แล่นเข้าไปถึงที่ร่างนั้นก่อน ตามติดมาด้วยคู่ของเชษฐาและไชยยันต์ ส่วนดารินกระชาก

ดูแต่เพื่อนสลัดปลอกทิ้งแล้วในทันทีที่ยังประทับอยู่กับไหล่ ผลักแต่ไหม่เข้ารังเพลิง เร็วจนดูไม่ทัน

เจ้าสิ่งนั้น คือลายพาดกลอนขนาดเขื่องเต็มที่ เท่าเสือเบงกอลอันจัดว่าเป็นเสือโคร่งชนิดที่ใหญ่ที่สุดในโลก (แต่ก็ขนาดกลางที่สุดของเขตป่าดำ) หยุดการชักกระตุก แล้วเลือดสดๆ ก็พุ่งเป็นลิ่มๆ ออกมาจากปากที่อ้าค้างของมัน กับบาดแผลที่ทะลุออกกลางกระหม่อมซึ่งกระสุน .300 แม็กนั่ม ตีคว้านเข้าไปทำให้กะโหลกเท่ากระบุงย่อมๆ แหว่งหายไปชิ้นเกือบฝ่ามือ ใครเล่าที่ลักษณะบาดแผลการยิงอย่างเฉียบขาดชนิดนี้ทุกคนที่เห็นรู้ดี...**มันหมดฤทธิ์กลางอากาศก่อนที่จะหล่นลงพื้นด้วยซ้ำ ส่วนที่ยังเห็นดิ้นเป็นวงกลมเมื่อตกลงถึงพื้นนั้น เป็นไปด้วยกำลังอำนาจบังคับของประสาทเท่านั้น!**

มองเลยไปเบื้องหน้า ระดับต่ำกว่าเล็กน้อยอันห่างออกไปประมาณ 8 เมตร คือซากของกระทิงย่อมๆ ตัวหนึ่ง ถูกกัดกินทางด้านท้องเข้าไปแล้วเกือบครึ่งตัว นอนขากางอยู่

ครูพราน พี่ชายทั้งสองและเพื่อน มองไปทางน้องสาวคนเล็กซึ่งยืนถือไรเฟิลหรี่ตามองดูเสือตัวนั้นอยู่ ใบหน้าของหล่อนเหงื่อซุ่มโชก ทุกคนเงียบไปขณะจิต มีแต่คะหยิ่นและพรานลูกหาบเท่านั้น ที่โวยวายกันอยู่ระหว่างเข้ามามุงดูซากเสือใหญ่

พี่ชายกลาง ขยี้ปลายจมูกอย่างหงุดหงิด แต่ไม่พูดอะไรไพรยันต์เองก็นิ่ง ได้แต่โคลงหัวมองหน้าหญิงสาวเฉย พี่ชายใหญ่เท่านั้น ที่เข้ามาใกล้ พูดเสียงต่ำๆ

“น้อย! คราวหลังถ้าจะยิงก็ยิงเลยนะ อย่าปล่อยให้มัน

ชาร์จกระโจนเข้าใส่แบบนี้ มันอันตรายเหลือเกิน ถ้ากระสุนนัดนั้นไม่ถูก เธอแหลก”

“น้อยเสียใจค่ะ”

หล่อนตอบเบาๆ บรรจุกระสุนเพิ่มเติมแทนนัดที่ยิงไปแล้วให้เต็มอัตราตามเดิม

“น้อยไม่ตั้งใจจะยิงมันเลย พอพ้นเนินปลวกก็เห็นมันสองตัวกำลังหมอบแทะซากลูกกระทิงนั่นอยู่ รู้สึกว่ามันจะหิวและหวงเหยื่อมาก ครั้งแรกนึกว่ามันจะเผ่นหนีไป ปรากฏว่าไอ้ตัวเล็กกว่าเผ่นหลบเข้าท่งแฝก แต่ไอ้ตัวนี้...”

หล่อนบุ้ยปากไปที่ซาก

“มันกระโจนเข้าใส่น้อยทันที โชคน้อยดีกว่ามันที่กระสุนฟลุ้กเข้าปากแล้วทะลุออกกลางหัว ถ้าผิด...อย่าว่าแต่มันจะขย้ำหัวน้อยแหลกเหลวไปเลย เอาแค่น้ำหนักตัวหล่นทับน้อยก็คอหักแล้ว”

ไชยยันต์สะกิดแขน แล้วบอกเรียบๆ ว่า

“ฉันและพวกเราทุกคนรู้ว่าเธอคือลูกศิษย์เอกของรพินทร์ ไพรวัลย์ แต่ขอโทษที ถึงอย่างไรเธอก็ไม่ใช่รพินทร์ เพราะฉะนั้นอย่าทำอะไรตามอย่างอาจารย์ให้มากนัก ชั่วโมงบินยังห่างกันหลายขุม”

ดารินเงียบ ไม่โต้เถียงอะไรทั้งสิ้น หล่อนยิงเสือมามากแล้วก็จริง แต่ก็ไม่เคยมีครั้งใดที่จะยิงแบบชนิดสวนหน้า ขณะที่มันกระโจนเข้าใส่ในระยะประชิดแบบนี้มาก่อน **และโดยแท้จริงมันก็เป็นเจตนาของหล่อนเองที่จะรอจังหวะให้มันกระ-โจนเข้าใส่เสียก่อน ซึ่งเพื่อนและพี่ชายทั้งสองรู้เท่าทันดี**

‘นรกดำ’ เปิดฉากต้อนรับหล่อน และคณะทุกคน แล้วเพียงชั่วโมงเศษๆ ที่ล่วงล้ำเข้ามาเท่านั้น

หนานอินก็ได้แต่บ่นอุบอิบอยู่ในลำคอว่า

“นายหญิงยิงเสือแบบนี้ไม่ดีเลย ไม่มีพรานหรือนักล่าเผ่าคนไหนเขาทำกัน นอกจากนายรพินทร์คนเดียวเท่านั้น หนานอินเองก็ยังไม่เคยกล้ายิงแบบนี้”

“ก็แลกกันซิ”

หล่อนบอกด้วยสีหน้าราบเรียบปกติ ไม่ส่ออาการยินดียินร้าย

“เรายิงผิด เขาก็เอาชีวิตเราไป แต่ถ้าเรายิงถูก เขาก็จบเห่ชีวิตกลิ้งโค่โล่อยู่นั่น มันยุติธรรมดีที่สุดแล้ว ฉันบอกแล้วว่าฉันไม่ตั้งใจจะฆ่าเขา นอกจากจะป้องกันตัวเท่านั้น”

คะหยิ่น และพวกพรานพื้นเมืองทุกคน มองดนายหญิงแล้วกระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ โดยเฉพาะพวกหนองน้ำแห้งที่เป็นลูกหาบมาด้วย เคยได้ยินได้ฟังแต่เฉพาะบุญคำ เกิดเสียและจัน เล่าเท่านั้น ว่านายหญิงคนนี้ มีฝีมือขนาดไหน ก็เพิ่งจะมาเห็นกันชัดๆ จะๆ ตาเอาเดี๋ยวนี้เอง

“พูหญิงอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ เหมาะแล้ว ที่จะเป็นเมียของนายวพินทร์”

นายช้วน หัวหน้าลูกหาบซุบซิบกับพรรคพวกที่มายืนตะลึงดูซากเสืออยู่อย่างเบาที่สุด หนานอินโบกมือไล่พวกนั้นให้ไปทำหน้าที่หาบหามสัมภาระที่กองทิ้งไว้ตามเดิม และคราวนี้

ทั้งสี่คนของฝ่ายเจ้านาย จึงเดินไปพร้อม ๆ กัน โดยผ่านซากเสือและเหยื่อที่มันกัดกินไว้ไปอย่างไม่หันมาสนใจอะไรอีก

การบุกเข้าไปในทุ่งแฝกสลับไปกับต้นหญ้าขนสูงท่วมศีรษะ เริ่มเป็นสิ่งที่ทุกคนจะต้องไตร่ตรอง จริงอยู่ อันตรายจากสัตว์ร้ายสี่เท้าอาจหมดสิ้นไปชั่วคราว เพราะเสียงระเบิดกึกก้องของไรเฟิลเท่ากับเป็นการไล่พวกที่ซุ่มซ่อนอยู่ ให้เตลิดเปิดเปิงไป แต่งพิษ กับความคมระคายของใบหญ้า เป็นสิ่งทรมานไม่ใช่เล่น

ท่ามกลางแสงแดดอันร้อนระอุ อนุชากับหนานอิน เริ่มพิจารณาหาลู่ทางที่จะผ่านเข้าไปโดยไม่ต้องบุกแหวกกันมากนัก โดยเดินเลาะลัดพิจารณาดูตามแนวอันหนาทึบนั้น แล้วชั่วไม่นานก็มองเห็นร่องรอยโล่งราบเป็นทาง เหมือนลักษณะสัตว์ประเภทกระทิง หรือวัวแดงเดินตัดเข้าไปทั้งฝง ทำให้แฝกและหญ้าอันขึ้นอยู่หนาทึบเหล่านั้นแหวกลู่เป็นช่องทาง จึงนำเข้าไปก่อนทันที แล้วโบกมือให้ทุกคนตามเข้ามา การเดินในระยะนี้ไม่ทอดระยะห่างกันนัก หากแต่เป็นแถวเรียงเดี่ยว โดยหนานอินนำเข้าไปก่อน ใช้ดาบที่สะพายหลังอยู่ ฟาดฟันเบิกทางเข้าไปด้วย

หลังจากเสียงระเบิดของไรเฟิลที่ดารินยิงเสือตัวนั้นแล้ว ไม่มีสัตว์ใดหลบซ่อนอยู่ในบริเวณทุ่งนั้นอีกเลย นอกจากนกบางชนิด ที่นาน ๆ ครั้งจะส่งเสียงร้อง และโผบินขึ้นจากพงรก

ทั้งขบวน บุกบั่นกันเข้าไป โดยเฉพาะพวกเจ้านายกลัดดุมเสื้อติดที่คอมิดชิด เอาแขนเสื้อที่พับไว้แค่ข้อศอกลงจนถึง

ปิดมือและใช้ผ้าขาวม้าหรือผ้าเช็ดตัวพันหน้าไว้อีกชั้นหนึ่ง ป้องกันความสากคายของใบหญ้าใบแฝกไม่ให้มากระทบผิวหนัง อันจะก่อให้เกิดความระคายเคือง

มันดูหนาทึบจากเบื้องหน้าก็จริง แต่เมื่อตัดลึกเข้าไป ก็พบแอ่งและปลักที่มีรอยลงเกลือกนอนของพวกควายป่า หรือแม้แต่ พร้อมทั้งรอยเท้าเก่าๆ ร่องรอยของคณะรพินทร์ค้นไม่พบแล้ว กลางดงแฝกนี้อาจแยกเข้ากันคนละทาง ในความคิดของทุกคน

ร่วมชั่วโมงเต็มๆ ที่ทั้งหมดตัดทุ่งแฝกเข้ามา สภาพอันมืดทึบมองอะไรข้างหน้าเห็นได้ไม่ไกลนัก ก็เริ่มโปร่งบางขึ้นเป็นป่าโปร่งทึบ จนกระทั่งมาพบกับทุ่งหญ้าเตี้ยๆ เป็นลอนสูงๆ ต่ำๆ ผ่านผ่วเข้าไปสู่ป่าไม้โปร่งๆ และขวางทางอยู่เบื้องหน้า ห่างออกไปประมาณ 100 เมตร กระทิงทั้งฝูง กำลังหากินกันอยู่เต็มไปหมด ไม่ต่ำกว่า 20-30 ตัว ก็คงเจ้าพวกนี้แหละ ที่ดินแหวกทางนำดงให้ไว้ก่อนแล้ว

อนุชายกมือขึ้นสูง เป็นเชิงบอกให้ทุกคนหยุดรออยู่ก่อน เพราะกระทิงเหล่านั้นอยู่เหนือลม มันไม่ระแคะระคายอะไรในกลิ่นหรือเสียงของมนุษย์ที่ตามมัน และโผล่ออกมาพบโดยไม่ทันตั้งใจเลย ถ้าคิดจะล่ากันก็สบายมาก แต่บุคคลคณะนี้ไม่ได้มาล่าสัตว์ เว้นแต่จะหาเป็นเสบียงยามจำเป็นเท่านั้น และขณะนี้แม้เสบียงประทังชีพก็ยังเต็มอัตราอยู่ จึงไม่มีความจำเป็นอะไร

ระหว่างที่ทุกคนหยุดรออนุชาใช้กล้องส่องทางไกลสำรวจและบอกเบาๆ กับทุกคนที่ก้าวขึ้นมายืนเคียงเรียงเป็นหน้ากระดานอยู่ว่า

“ฝูงเบ้อเริ่มเลย มีกูปรีตามหากินห้อยท้ายอยู่ด้วย 7-8 ตัว”

“เราจะต้องตัดไปทางที่พวกมันขวางอยู่ไม่ใช่หรือ?”

พี่ชายใหญ่ถาม

“ครับ นั่นเป็นระยะทางที่ย่นที่สุด ดีกว่าจะเดินอ้อมหลีกมัน”

“แล้วจะเอายังไง?”

ไชยยันต์ถามขึ้นบ้าง

“ถ้าจะเดินใกล้เข้าไปเรื่อย ๆมันก็ไม่เหมาะนักหรอกเพราะถ้ามันแตกตื่นและวิ่งเข้าหาทั้งฝูง จะลำบาก ยิงปืนไล่ดีกว่า แต่อย่ายิงให้ถูกตัวพวกมัน ขณะนี้เราก็ยังไม่ต้องการเสบียงเพิ่มเติมอะไร”

“เอ้า! ถ้างั้นก็จัดการเลย นี่ก็ใกล้เที่ยงเข้ามาเต็มทีแล้ว”

เชษฐาสั่ง เพราะไม่ต้องการเสียเวลาอะไรทั้งสิ้น

อนุชาหันไปร้องบอกหนานอิน และหนานอินก็สั่งไปทางคะหยิ่นเจ้านั่นชูปืนลูกซองขึ้นฟ้า เหนี่ยวไกบึมดังกังวานไปทั้งท้องทุ่ง เสียงกระสุนที่ดังขึ้น ช่วยให้ฝูงกระทิงและกูปรีเหล่านั้นตระหนก และออกห้อควบตะบึงเป็นแถวไปทางด้านใต้ เลียบชายป่าโปร่งลับเนินละเมาะทึบเตี้ย ๆ บริเวณหนึ่ง หายไปอย่างรวดเร็ว เสียงฝีเท้าของพวกมันดังสะเทือนไปหมด

แต่เจ้าสิ่งที่ติดตามมา ในทันทีที่ฝูงกระทิงแล่นเตลิดหนีไป เป็นสิ่งที่ไม่น่าพิสมัยเลย เพราะใกล้ๆ แค่ 40 เมตร อันมีต้นหญ้าเตี้ย ๆ บังอยู่ และเห็นนกบางชนิดบินขึ้นบินลงอยู่

เป็องหน้านั่นเอง **เจ้าทุ่งผู้ทรหด และดุเดือดอีกชนิดหนึ่ง ก็ทะยานพรวดขึ้นจากหล่มโคลนอันทุกคนมองไม่เห็นมาก่อนว่ามีหล่มโคลนอยู่ตรงนั้น**

แรดสองนอ หรือกระซู่ ขนาดน้องๆ ช้าง น่าจะเป็นสองตัวผัวเมียเพราะมีลูกขนาดย่อมๆ อีกตัวหนึ่ง รวมเป็น 3 ตัว มันแผ่นโผนขึ้นมาวิ่งเหยาะๆ หมุนวนสูดกลิ่นอยู่ไปมา แต่ไม่ได้ท่ายหน้าไปไหน คงวิ่งวนเวียนอยู่บริเวณใกล้ๆ นั่นเอง หันหน้าไปตามทิศทางต่างๆ ลักษณะของมันพยายามจะจับกลิ่นไอ

“เฮ่ยๆๆๆ ไอ้นี่ไม่เหมาะแล้วแฮะ”

ไชยยันต์คร่างขึ้นต่ำๆในลำคอ ขยับลูกเลื่อนขึ้นนกไรเฟิล .458 ของเขาทันที

“น้อย ครานี้เห็นจะต้องขอร้องให้เชื่อพี่บ้างแล้วละ”

คุณชายกลางสังเกตทิศทางลมให้แน่ใจอีกครั้ง พร้อมทั้งเอ่ยขึ้น

“ตกลงค่ะ จะให้น้อยทำยังไง”

“เธอ คะหยิ่น และไชยยันต์ พาพวกลูกหาบเดินอ้อมไปทางขวามือนี่นะ พยายามให้อยู่ใต้ลมเข้าไว้ พี่ พี่ใหญ่ และพุงพ่อนจะพยายามล่อมันไว้อีกทาง เราจะไม่ทำอะไรมัน ยกเว้นแต่อย่างเดียว ถ้ามันชาร์จเข้ามา ก็ช่วยไม่ได้”

ดารินพยักหน้าอย่างว่าง่าย แต่ไชยยันต์ถามว่า

“ทำไมไม่ให้น้อยกับคะหยิ่นคุมพวกลูกหาบไป ฉันควรจะอยู่ทางด้านแกอีกคนไม่ใช่หรือ ทำไมถึงให้ฉันไปกับน้อยด้วย”

“แกเองก็ชำนาญป่า และน่าจะรู้นิสัยไอ้รถถังประจำทุ่งนี่ดีแล้ว...”

อนุชาตอบห้วนๆ เอามือป้ายเหงื่อที่กำลังจะย้อยเข้าตา

“...มันไม่กลัวเสียงปืน ไม่กลัวอะไรทั้งนั้น ดุเดือด บ้าเลือด ตาไม่ดี แต่จมูกดีเป็นพิเศษ ระหว่างที่ฉัน พี่ใหญ่ และหนานอินคุมมันอยู่ใกล้ๆมันอาจได้กลิ่นพวกของน้อยที่เดินอ้อมห่างออกไป และพุ่งเข้าใส่ทางด้านนั้นก็ได้ และถ้ามันพุ่งไปทางด้านน้อย ก็ยังมี .458 คุมอยู่อีกกระบอก ลำพัง .300 เวฯ แม็กฯ ของน้อย ถ้าไม่ถูกที่สำคัญฉันกลัวว่าจะไม่อยู่ แล้วจะยุ่งกันทั้งขบวนทีเดียว ดีไม่ดีได้มีการตายเกิดขึ้นบ้าง ทั้งๆ ที่เราออกเดินทางจากห้วยเสือร้องเพียงยังไม่ถึงครึ่งวันเท่านั้น เราต้องการไรเฟิลขนาดใหญ่ไปทางด้านน้อยและพวกลูกหาบอีกกระบอกหนึ่ง และไม่มีใครเหมาะสมเท่าแก พวกลูกหาบทุกคนมีแค่ลูกซองเท่านั้น มันไม่มีความหมายอะไรเลยกับไอ้สัตว์หนังหนาบ้าดีเดือดชนิดนี้”

“เชื่อพี่กลางเถอะ เธอมากับฉัน...จะได้คอยคุ้มกันพวกลูกหาบไว้”

ดารินตัดบท คว้าแขนไชยยันต์ให้อยู่ฝ่ายตน ซึ่งอดีตนายทหารปืนใหญ่ จำต้องยอมปฏิบัติตาม ด้วยเหตุที่ ‘พรานชด’ บอก และเมื่ออนุชาโบกมือแทนความหมาย หล่อนและไชยยันต์ก็นำพวกลูกหาบตีวงอ้อมไปทางขวามืออันเป็นด้านใต้ลมทันที เลาะลัดตัดทุ่งไปอย่างรีบด่วนแข่งกับเวลา พวกลูกหาบแบกหามของในลักษณะกึงวิงกึงเดิน

เสียงเชษฐาร้องบอกมาเร็วปรื๋อว่า

“อย่าลืมเปิดวิทยุสแตนด์บายไว้ด้วย เกิดอะไรขึ้นจะได้พูดกันได้ยิน”

ราชสกุลสาวและไชยยันต์ปฏิบัติตามคำสั่ง ออกจ้ำอ้าว ๆ แต่เพวกลูกหาบตีอ้อมห่างไกลออกไปโดยเร็ว อนุชาสั่งการทางใจทันที

"ตีอ้อมห่างออกไปอีก พยายามห่างให้มาก ระวังไว้ด้วยไอ้ตัวใหญ่หันหน้าไปทางทิศที่พวกเธอบ่ายหน้าไปแล้ว"

จริงอย่างที่อดีตพรานชดว่า เจ้าตัวผู้ขนาดมหึมาซึ่งยืนพ่นรีหันขวางอยู่ บัดนี้หันหน้าเบิ่งไปทางด้านที่ดารินและไชยยันต์กำลังอ้อมทุ่งไป สองหูเรียวเล็กกระดิกไปมา หญิงสาวเม้มริมฝีปากแน่นเดินจ้ำอ้าว ๆ เคียงคู่ไปกับไชยยันต์ พลางก็หันหน้าคอยสังเกตอากัปกิริยาของเจ้าทุ่งตัวนั้นตลอดเวลา

คะหยิ่นไล่ต้อนพวกลูกหาบเหล่านั้นให้เดินกึ่งวิ่งให้เร็วขึ้นอีก ตัวมันเองรู้ดีอยู่ว่าลำพังลูกซองที่มันถืออยู่ อย่างมากก็ทำให้ 'รถถัง' ใหญ่สองตัวนั่นคัน ๆ เท่านั้น แต่ถึงอย่างไร ฝีเท้าคงมันก็ไม่เป็นรองใคร กะว่าหากเกิดอะไรขึ้น ก็คงโกยอ้าวเอาตัวรอดไปก่อน ระยะเวลาอันตัดสินใจกันอย่างกะทันหันนี้ตัวมันเองและพวกลูกหาบทุกคนไม่มีเวลาแม้แต่จะเปลี่ยนกระสุนจากลูกปรายขนาดใหญ่ชนิด เอสจี.หรือดับเบิ้ลโอบั๊ก มาเป็นลูกโดด

"ทำไมเราจะต้องเสี่ยงกันโดยใช่ที่แบบนี้ พี่ว่าถล่มมันเสียเลยไม่ดีกว่าหรือ พี่ยิงนังตัวเมียนั่นเอง เธอยิงไปที่ไอ้ตัวผู้ใหญ่นั่น ระยะแค่นี้ ถ้าชั่ว ๆ ก็ไม่เกินสองนัดเท่านั้นล้มแน่"

เชษฐาเริ่มกระสับกระส่าย เมื่อเห็นแรดสองตัวผัวเมียมีอาการไม่ชอบมาพากลนัก แต่น้องชายเยือกเย็นกว่า หรืออย่างน้อย ลักษณะของเขาก็คือพรานอาชีพมาแล้ว

“ยังไม่ถึงคราวจำเป็นจริง ๆ เราอย่าทำอะไรมันดีกว่าครับ เราก็ตั้งปณิธานกันไว้แล้วว่าจะไม่ฆ่าสัตว์อะไรโดยไม่จำเป็น ผมคิดว่าเราอาจผ่านมันไปได้โดยไม่ต้องฆ่า อีกอย่างหนึ่งมันก็มีลูกด้วย...เอาละครับตามผมมา”

กล่าวจบ อนุชาหรืออดีต ‘พรานชด’ ผู้พิชิตเทือกพระศิวะมาแล้ว ก็เริ่มออกจากที่ เดินเลาะไปด้านเดียวกับที่ดารินและไชยยันต์นำพวกลูกหาบอ้อมห่างออกไปแล้ว โดยมีหนานอินและเชษฐา เดินขนาบเป็น 3 จุด เว้นระยะห่างกันประมาณคนละ 5 – 6 เมตร เชษฐาสงวทยุอกครง

“น้อย ไชยยันต์...ถ้าจำเป็นจะต้องยิง ให้ระวังวิถีกระสุนด้วยเพราะฝ่ายพี่สามคนอาจจะอยู่ในวิถีกระสุน”

“ถ้ายังไงแล้ว ก็ล้มตัวลงนอนราบก่อนก็แล้วกัน!”

เสียงไชยยันต์ตอบมา

ใกล้เข้าไป และใกล้เข้าไปตามลำดับ สำหรับฝ่ายของอนุชาเชษฐาและหนานอิน ผู้กระชับไรเฟิลพร้อมอยู่ในมือ ทั้งหมดจ้องจับไปที่ครอบครัวของไอ้เจ้าทุ่งอันมีสมาชิกอยู่ 3 ตัวนั้นเขม็งพลางก็เหลียวไปดูฝ่ายของดารินและไชยยันต์ ที่ตะลุยอ้าวห่างไกลออกไปอีก โดยมีฝ่ายเขาย่องเงียบเฉียดใกล้แรดทั้งสามเข้าไปจนกระทั่งมองเห็นตัวมันอย่างเด่นชัด รวมทั้งปลักโคลนขนาดใหญ่ที่มันลงไปนอนเกลือกอยู่เมื่อครู่นี้ด้วย เป็นบริเวณที่ลุ่มต่ำลงไป จึงทำให้ไม่ทันจะมองเห็นในครั้งแรก

“เฮ้ย! ไปเสีย! ไปทางซีกซ้ายมือโน่น อย่าเสือกตีออกขวาล่ะ”

เสียงพรานครูผู้เฒ่างึมงำอยู่คนเดียว ตัวแกเองเคยตาม

แรดมาแล้วเป็นแรมเดือน แต่ในยามที่ไม่ต้องการพบแบบนี้ ดันเสือกมาเจอะเอาง่าย ๆ **ลำพังตัวแกนั้นไม่กระไรนักหรอก สำคัญพวกลูกหาบ ถ้ามันวิ่งตะลุยผ่ากลางเมื่อไหร่ เป็นได้เละกันเมื่อนั้น ถึงนายหญิงหรือนายทหารไชยยันต์ก็ยังไม่แน่นักว่าจะหยุดมันได้อย่างทันควัน**

ตะวันฉายแสงเปรี้ยงเกือบตรงศีรษะลมที่เคยพัดโชยเอื่อยออน ๆ ดูเหมือนจะสงบลงชั่วขณะ ทงหน่านอนและพรานชดทุกฝีก้าวที่เหยียบย่างไปอย่างระมัดระวัง สังเกตทางลมอยู่ตลอดเวลาด้วยความชำนาญ เชษฐาจึงไม่จำเป็นจะต้องกังวลอะไรในเรื่องนี้ นอกจากไรเฟิลที่พร้อมอยู่ในมือเท่านั้น โดยตัดสินใจเฉียบขาดว่า หากพวกมันมีท่าทีอันจะก่อให้เกิดพิษภัยขึ้นเมื่อใด ไม่ว่ามันจะวิ่งมาทางด้านเขาหรือด้านของไชยยันต์กับดารินที่เบี่ยงห่างออกไปอีก โดยทำมุมเยื้องกันอยู่ เขาจะยิงสกัดในทันทีโดยไม่จำเป็นจะต้องรอให้น้องชายกลางหรือหนานอินลงมือก่อน

พวกที่อ้อมห่างออกไป ไกลลิบ ๆ ออกไปแล้วอย่างเร่งรีบและดูจะออกพ้นรัศมีอันตราย เพราะอย่างน้อยขณะนี้ คณะของฝ่ายนั้นก็อยู่ห่างจากตำแหน่งที่พวกมัน 3 ตัวพ่อแม่ลูก แล่นตะโพงหันรีหันขวางอยู่ไม่น้อยกว่า 130 เมตรแล้ว

ส่วนทางด้านเขา อนุชาและหนานอินซิ กลับเป็นฝ่ายที่เฉียดปลายจมูกมันมากที่สุด หรืออีกนัยหนึ่งก็เดินเฉียดชิดเพื่อจะขวางดักหน้ามันนั่นเอง ในกรณีที่มันจะบ่ายหน้าไปทางขวา

มืออย่างที่คิดระแวงกัน และระยะที่จะต้องเฉียดผ่านก็เห็นจะไม่ไกลเกินกว่า 30 เมตรแน่ๆ บางทีอาจใกล้กว่านั้นก็ได้ ถ้าหากมันเลือกพากันวิ่งมาทางด้านขวามือ

“ไม่ต้องหยุดรอ เดินกันต่อไปเร็ว ยิ่งห่างเท่าไหร่ยิ่งดี ทางนี้เป็นหน้าที่ของพวกพี่เอง”

เชษฐาพูดเบาๆ ลงในวิทยุของเขา สั่งเตือนไปทางดารินอันบัดนี้เห็นพากันไปจับกลุ่มยืนดูเหตุการณ์อยู่ และมีอาการพะว้าพะวังเหมือนจะหยุดรอด้วยความเป็นห่วง

ลักษณะการเดินของฝ่ายเชษฐา อยู่ในรูปเรียงหน้ากระดานแต่เว้นระยะต่อคน ประมาณ 5-6 เมตร ไม่จำเป็นจะต้องซักซ้อมอะไรกันทั้งสิ้นระหว่างคนทั้งสาม **ความชำนาญที่เคยผ่านเหตุการณ์มาก่อนแล้วอย่างโชกโชน จะไม่ทำให้เกิดความสับสนชุลมุน เกรงว่าจะยิงถูกกันเองหรือจะมีใครบังทิศทางปืนของใครทั้งสิ้น จากวิธีที่เดินในลักษณะเช่นนี้...เข้าหาสัตว์ร้ายในทุ่งโล่ง โดยมุ่งหวังอยู่สองกรณี คือหลีกเลี่ยงได้ก็จะหลีกเลี่ยงเสีย แต่ถ้าจำเป็น ก็ต้องถล่ม หากมันชาร์จเข้าใส่**

ประมาณ 25 เมตร อันจัดว่าเป็นระยะอันตรายใกล้ชิดที่สุด พวกมันยืนเบิ่งมองเขม็งมายังคนทั้งสามแล้ว หนานอินเริ่มหยุดก่อนเป็นคนแรก คนที่สองคืออนุชา และเชษฐาเป็นคนสุดท้ายที่ต้องหยุดชะงักนิ่งลงด้วย

เจ้าตัวใหญ่ทั้งสองตัว หันศีรษะมาทางทั้งสามคนในแนวตรงนั้นยิ่งเท่ากับเป็นเป้าหมายที่เล็กลงไปอีกในมุมแบบนี้ เสียงมันสะบัดคออันหนาทึบและหายใจฟืดได้ยินอย่างถนัด สะเก็ด

ใหญ่ที่ติดอยู่ตามบริเวณศีรษะอันประกอบไปด้วยนอแหลมงอน
โค้งขึ้นปลิวเป็นฝอย

เชษฐาประทับปืนขึ้นไหล่แล้ว เป้าหมายของเขาคือกลาง
หน้าทึบราวกับหุ้มไว้ด้วยเกราะ ระดับต่ำกว่าใต้คางที่กำลัง
แกว่งนของมัน นิ้วแตะอยู่ที่ไก รอเวลาที่มันจะแล่นเข้าใส่เท่านั้น
สมาธิอันชาและหนานอินยังถือในท่าเฉียงปากกระบอกปืนขึ้นฟ้า
แต่ก็พร้อมที่จะลดลงมาใส่เป้าหมายได้พริบตา

“เฮ้ย! ไปซะดีๆ ถ้าไม่มีเวรมีกรรมกันมาก่อน แผ่เมตตา
ให้แล้วนาโว้ย”

เสียงหนานอินพึมพำออกมาอีกครั้ง ผ่านริมฝีปากอันมี
ฟันหน้าเหลืออยู่เพียงไม่กี่ซี่ของแก

ณ บัดนั้น ลมก็เริ่มโชยพัดมาอีกครั้ง สัมผัสกับด้านหน้า
ของบุคคลทั้งสาม เป็นการพัดจากด้านมันมาหาฝ่ายมนุษย์...เป็น
เพียงทุ่งอ่อนๆ ที่พัดในสภาพปกติโดยไม่เปลี่ยนทิศทาง

มนุษย์ยังคงเป็นฝ่ายอยู่ใต้ทิศทางลม!

เจ้าทุ่ง ผู้ไม่เคยประหวั่นพรั่นพรึงต่ออะไรทั้งสิ้นในอาณา-
จักรไพรและมีจักษุประสาทที่เลวที่สุด ไม่ยอมเชื่อในสายตาของ
ตนเองยกเว้นแต่เชื่อเฉพาะนาสิกประสาทซึ่งก็ไวสุดยอดเหมือน
กัน ยืนมองดูบุคคลทั้งสามเหมือนมองดูต้นไม้ และยิ่งไม่ได้เห็น
การเคลื่อนไหวใดๆ ที่ผิดปกติออกไป มันจึงหมดความสนใจ
ค่อยๆ วิ่งเหยาะๆ ห่างออกไปทางซ้ายมือมุ่งเข้าสู่พงรกทึบ ที่ขวาง
อยู่โดยไม่ตรงรี่เข้าใส่

และในที่สุดก็หายลับไปจากสายตาในชั่วไม่นาน

เชษฐาลดไรเฟิลลงจากไหล่ที่ประทับช้าๆ ถอนใจ เฮือกออกมาอย่างโล่งอก อนุชาและหนานอินขยับลูกเลื่อนลดนกก่อนจะตบลกเลื่อนลงตามเดิม แล้วเหวี่ยงขึ้นสะพายไหล่ทั้งสองอดีตบ่าวนายต่างอยู่ในสภาพปกติธรรมดาที่สุดเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย

อนุชาหันมาพยักหน้ากับพี่ชายใหญ่

“สิ้นเคราะห์คราวหนึ่ง...ไปครับ พวกน้อยโบกมือหยอยๆ อยู่โน่นแล้ว ท่าทางดีใจกันใหญ่ ที่เราไม่ต้องเปลืองกระสุน”

“เปลืองกระสุนน่ะไม่เป็นไรหรอก แต่ต้องเอาชีวิตออกมาวางไว้เป็นเดิมพันเมื่อตะกี้นี้ซิ มันไม่เข้าท่าเลย ระยะเมื่อตะกี้นี้เผาขนที่สุด ถ้านัดเดียวไม่อยู่ ก็แปลว่าถึงตัวทันที ลุงอินเก่งมาก ที่ไล่มันไปได้”

ท่านหัวหน้าคณะบอกอย่างค่อยผ่อนคลายความตึงเครียดลงได้บ้างแล้ว เปิดกระติกน้ำออกมายกขึ้นดื่มสองสามอึก

หนานอินหึๆ ในลำคอ

“หนานอินไม่เก่งถึงกับจะไล่มันไปได้หรอก นายใหญ่ ลมที่พัดมาตะกี้นี้ตะหากที่ช่วยเราไว้ ไม่ต้องให้เรายิงมัน แล้วก็ไม่ต้องให้เราแหลกเละไป ถ้าพลาด แต่หนานอินกะระยะแล้วใกล้ๆ จ้ำจี้จ้ำไชกันแบบนี้ ทั้งนายใหญ่และพรานชดไม่มีวันพลาดแน่ตูมเดียวเป็นทรุด...ยังไม่ทันเข้าถึงตัวเราหรอก”

“วิเศษสุด! โชคดีจังเลย ต่อร้อยเอาหนึ่งฉันว่า มันสองตัวนั่นชาร์จเข้าใส่พวกแกสามคนแน่ ใจหายใจคว่ำกันอยู่นี่แบบนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ อายไปเลย พรานชด!”

เสียงไชยยันต์ดังออกมาจากวิทยุอย่างยินดี ประโยคหลัง

เป็นการพูดสัพยอกอนุชา อันขณะนี้ทำหน้าที่เป็นผู้นำเดินเสี่ยงเข้าเผชิญหน้ามฤตยู

“เรื่องขี้ผง ไร้สาระ! ทำเป็นตื่นเต้นไปได้ พวกเราอยู่ใต้ผมมันตลอดเวลา และไม่ได้ทำอะไรกระโตกกระตากขึ้นเลย มันก็เลยเบนหัวไปทางอื่น...เอาละ เดินต่อไปแล้วไม่ต้องหยุดรอให้เสียเวลา มุ่งเข้าหาเชิงเขาที่เห็นข้างหน้าตามเดิม ประเดี๋ยวเราสามคนจะตามไปทันเอง”

“พี่กลางคะ น้อยดีใจ ที่พวกพี่ไม่ต้องฆ่าแรดทั้งสามตัวนั่น ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ เกี่ยวกับป้องกันชีวิต หรือหาอาหารประทังชีพแล้ว น้อยไม่อยากให้พวกเราต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเลยในการมาคราวนี้”

เสียงใสของดารินแว่วออกมาจากลำโพงอีกคน

“แต่เธอก็ล่อไอ้ลายเสียตัวหนึ่งแล้วเมื่อสองชั่วโมงที่ผ่านมานี่”

“ก็มันกระโจนเข้ามา จะหมายขย้ำขมองน้อยนี่คะ หรือคยากจะเห็นน้องสาวขมองแหลกไปเสียก่อน”

“ทำไมไม่ใช้วิธีตบขากางเกง แล้วตะเพิดไล่มันเหมือนคู่รักของตัวเคยทำล่ะ อย่ามัวแต่พูดมากอยู่เลย วิทยุควรใช้ยามจำเป็นเท่านั้นถ่านสำรองเรามีมาไม่มากนักบอกให้เดินล่วงหน้าไปก่อนได้แล้ว รีๆ รอๆ กันอยู่นั่นแหละ”

พี่ชายกลางร้องเร่งกำชับไป

ไม่มีการพูดกันทางวิทยุอีก ระยะลิบๆ ที่มองเห็นพวกของดารินที่ล่วงหน้าไปรอคอยอยู่ก่อนแล้ว เหมือนจะถ่วงเวลาเดินรอช้าลง ในขณะที่อีกสามคนก็เร่งฝีเท้าขึ้นไปแล้ว ชั่วไม่

นานก็ตามไปทันกันที่ป่าโปร่งบริเวณใกล้เคียงเชิงเขาอันสลับซับซ้อน

ณ ที่นี้ ทกคนยืนเบิ่งตาตะลึง โดยไม่ได้ปริปากพดคำใดกันออกมาก่อนเลย เพราะเมื่อขึ้นมาอยู่ยอดเนินก่อนลงไปยังทุ่งหญ้าอีกช่วงหนึ่ง

ต่างแลเห็นร่องรอยของไฟป่าที่มอดดับแล้ว เผาไหม้ทุ่งหญ้าและต้นไม้ดำเกรียมมีอาณาบริเวณกว้างไกลสุดลูกหูลูกตาเหมือนจะเป็นแนวไฟที่เคยลุกล้อมเชิงขนเขานั้นไว้

หนานอินกับคะหยิ่นแล่นลงไปก่อนทันทีเพื่อให้ถึงเนื้อที่ส่วนแรกที่สุดของแนวไหม้ของไฟที่ดับมอดไปแล้ว ส่วนเชษฐา ดารินและไชยยันต์ ใช้กล้องส่องทางไกลสำรวจดูตามบริเวณอันม่าจะกลายเป็นทะเลเพลิงนั้นด้วยความพิศวงสุดขีด

ไม่สามารถจะเดาเหตุการณ์อะไรได้ถูก รวมทั้งส่องกล้องไปยังบริเวณ ขุนเขาหินล้วนๆ ที่ซับซ้อนกันขึ้นไปสู่เบื้องสูงเป็นเต้านบนซึ่งในอีกระดับหนึ่งของมัน ที่สูงกว่าแนวทุ่งหญ้าและป่าโปร่ง ไฟกินลามขึ้นไปไม่ถึง เนื่องจากมีแนวของป่าหินกั้นไว้

"นาย! ไฟป่า มันเพิ่งไหม้เมื่อ 2-3 วันมานี่เอง!"

เสียงหนานอินกับคะหยิ่นตะโกนบอกขึ้นมา เมื่อก้มลงตรวจดูรอยเถ้าของบริเวณอันเคยเป็นทุ่งหญ้านั้น ซึ่งบัดนี้แลดูราบโล่งไปหมดด้วยพื้นสีดำ สลับสีเทาของกองขี้เถ้า ลักษณะ

เท่าที่ตรวจดูด้วยกล้องในขณะนี้ ทุกคนจะบอกได้ทันทีว่ามันลุกไหม้ลามไปทั่วทั้งทุ่งและไม้ยืนต้นที่เคยเรียงรายอยู่เป็นระยะ ซึ่งในที่สุดก็คงจะโทรมมอดดับไปเองเพราะหมดเชื้อที่จะกินลามต่อไปได้ แต่ถึงกระนั้น ก็เป็นแนวที่กว้างใหญ่เหลือประมาณคำนวณไม่ถูกว่ากี่ร้อยกี่พันตารางกิโลเมตรรอบ ๆ ตีนเขาชั้นล่างสุด อันห่างออกไปราว 1 กิโลเมตรเศษเบื้องหน้า ส่วนทางปีกซ้ายก็ดี หรือทางปีกขวาของแนวทุ่งก็ดี มันโปร่งโล่งแทบจะสุดระยะของกล้องส่องทางไกลกำลังขยาย 7 เท่าทีเดียว ไม้ใหญ่บางต้นไหม้ไม่หมด เหลือลำต้นดำเป็นเสาถ่านยืนอยู่โด่เด่เป็นระยะ ๆ

"รีบลงไปดูกันเถอะ มันเกิดอะไรขึ้นนี่ และทำไมมันถึงจำเพาะมาไหม้เอาบริเวณนี้ ส่วนอื่น ๆ ไม่เห็นไหม้ด้วยเลย"

เชษฐาบอกต่ำ ๆ และทั้งหมดก็เคลื่อนลงไปจากเนินป่าโปร่งนั้นทันที...

ท่ามกลางแสงแดดแผดจ้าตรงศีรษะ และลมทุ่งชาย

เขาที่พัดมาเป็นริ้วระลอก เศษขี้เถ้าจากร่องรอยเผาไหม้ ซึ่งแต่เดิมก็คงจะเป็นพวกแฝกและมวลวัชพืช ลอยตลบคลุ้งขึ้นเป็นระยะ ๆ บางขณะเศษผงธุลีเหล่านั้นก็ปลิวเข้าตา ทำให้แสบมัว ฝ่ายนายจ้างทุกคนเอาผ้าพันคอขึ้นมาปิดหน้าอีกครั้ง พร้อมทั้งเดินแยกกันออกสำรวจเข้าไปกลางทุ่งสีดำเกรียมเหล่านั้น ด้วยอาการพิเคราะห์

ไม่มีใครพูดอะไรกันในขณะนี้เลย และเนื่องจากไฟได้กิน

ฟ้าแต่ที่ไว้โล่ง มองเห็นอะไรได้ตลอดระยะกว้างไกล อนุชาจึงโบกมือเป็นสัญญาณให้พวกลูกหาบไม่ต้องเสียเวลา แต่ให้เดินตัดเข้าทางเชิงเขาโดยไม่ชักช้าพร้อมทั้งสั่งกำชับให้หาที่ร่มเพื่อพักเตรียมอาหารกลางวันรอคอยไว้ได้ก่อนเลย ตนเอง หนานอินและคณะคงแยกกันเป็นหน้ากระดานเดินตรวจหาไปในทุ่งไฟลาม ซึ่งมอดดับไปแล้ว คะเนระยะเวลาว่าไม่น่าจะนานนี้นัก

ทุกคนใช้วินิจพิจารณาญาณของตนเองไปเงียบๆ และต่างรู้รายละเอียดลออเต็มที่ เพราะแต่ละคน ก็หาใช่ 'มือใหม่' สำหรับป่าดงพงไพรเลยสักคนเดียว สรรพสารพัดสิ่งที่อุบัติขึ้นในอาณาจักรไพรล้วนแต่เคยผ่านผจญกันมาแล้วอย่างโชกโชนทั้งสิ้น

ทั้ง 4 คน และหนานอิน เดินแยกห่างกันออกไปเรื่อยๆ เพื่อจะแสวงหาหลักฐานร่องรอยเท่าที่คิดว่าอาจจะพบได้บ้าง ในปรากฏการณ์ของพื้นภูมิประเทศอันโผล่มาเห็นอย่างกะทันหันนี้ แต่ละคน บัดนี้เหงื่อออกท่วมกายราวกับอาบน้ำ และถึงแม้จะแยกกันออกเป็นหน้ากระดานแต่โดยทิศทางแล้วก็จะบ่ายหน้าไปรวมบรรจบกับพวกลูกหาบ ที่ล่วงหน้าไปรอคอยอยู่ก่อนแล้วบนตะพักของมอสูงก่อนจะถึงเชิงเขา

เกือบครึ่งชั่วโมงเต็มๆ ในความเงียบ ที่หนานอิน อนุชา เชษฐา ไชยยันต์ และดารินเดินลุยค้นอยู่ในทุ่งไหม้เกรียม เต็มไปด้วยกองเถ้านั้น และได้ใกล้เชิงเขาเข้ามาเป็นลำดับ เสียงวิทยุจากเชษฐาจึงดังเหมือนจะประกาศถามไปยังทุกคน

“ว่ายังไง มีใครได้ร่องรอยอะไรคืบหน้า หรือมีหลักฐานน่าสนใจบ้างไหม?”

อนชา ดาริน ไชยยันต์ ยังเงียบอย่เช่นนั้น ไม่ได้ตอบมาคงมีแต่เสียงหนานอินเท่านั้น

“ดูแล้ว มันก็ไฟป่าธรรมดานี่แหละนายใหญ่ อากาศมันแห้งมากที่นี่ ก่อนไฟเผามันคงเป็นทุ่งแฝกตายซาก รับเชื้อไฟนิดเดียวก็ลามไปหมดทั้งทุ่ง แต่มันกินอยู่ในบริเวณที่ล้อมส่วนหน้าของเขาข้างหน้าเรานี่เท่านั้น หลังจากมันมอดดับไปเองแล้วฝนก็ไม่ได้ตกลงมาเลย”

“กลาง!...มีความเห็นอะไรมั่ง?”

พี่ชายใหญ่เจาะจงถามไปทางน้องชายกลางบ้าง

“ก็คงเป็นอย่างที่ลุงอินว่านั่นแหละครับ ทุกคนเข้าที่พักตรงที่ลูกหาบไปรอคอยกันเถอะครับ แล้วค่อยคุยกันที่นั่น”

ทางด้านไชยยันต์ไม่มีปฏิกิริยาอะไรทั้งสิ้น แสดงว่าคงไม่พบสิ่งใดน่าสนใจเช่นกัน คงออกเดินดุ่มเร่งฝีเท้าหนีเปลวแดดมุ่งเข้าหาที่พักโดยเร็ว แต่**ดารินที่ห่างลิบออกไปทางซีกซ้ายมือของตีนทิวเขาใหญ่ก้มหน้าดูพื้น และเดินเหมือนจะแยกห่างออกไปทุกขณะ แทนที่จะเลี้ยวเข้ามาบรรจบ เหมือนกำลังตามอะไรสักอย่างหนึ่ง**

อีกสคน ที่เริ่มจะบ่ายหน้าเข้ามารวมกลุ่มกันแล้ว เห็นน้องสาวคนเล็กยังแยกห่างไกลออกไปคนละทิศเช่นนั้น เชษฐาจึงวิทยุเรียกทันที

“น้อย! นั่นจะไปไหนน่ะ?”

ร่างเพรียวระหง มองเห็นไกลๆ ขณะนี้ดูแกร่งเกินกว่าที่จะเป็น ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ หยุดชะงักลงชั่วขณะ ตาหรือใบหน้าของหล่อนก็ยังมองระอย่กับพื้นตรงหน้า และ...แลไกลออกไปยังเนินเขาอีกตอนหนึ่ง ต่อมาจึงมีเสียงตอบเบาขรึมมาทางวิทยุว่า

“พบรอยเท้าช้าง ตัวเดียวโดดๆ เดินตัดเถ้าของแฝกไหม้ในทุ่งนี่เข้าหาเนินเขา เป็นรอยใหม่ๆ ไม่เกิน 1 หรือ 2 ชั่วโมงมานี่เอง”

“เรากำลังตามรพินทร์ ไม่ได้ตามช้าง แม้ว่าช้างตัวนั้นจะเป็นไอ้ด้วนของเธอก็ตาม เพราะฉะนั้นถ้าไม่ใช่พบกระดูกของรพินทร์ ก็ขอสั่งให้กลับเข้ามารวมพวกเดี๋ยวนี้!”

อนุชากรอกคำพูดเฉียบขาดลงไปในวิทยุของเขา

เมื่อนั้น ดารินจึงเบนทิศ เดินตัดทุ่งตรงเข้ามา พี่ชายและเพื่อนโบกมือเป็นความหมายให้เร่งเวลา แล้วชั่วไม่นานต่อมา ทุกคนก็เข้ามาถึงตำแหน่งร่มไม้ใหญ่ ในป่าหินบริเวณเชิงเขาจะพักแรก ที่พวกลูกหาบปลงของรอคอยอยู่ก่อนแล้ว

**ระหว่างพักรับประทานอาหารกลางวัน ทุกคนนั่งหันหน้ามองลงไปยังบริเวณทุ่งหญ้าแห้งที่ถูกไฟเผาอีกครั้ง การขึ้นมาอยู่บนที่สูงทำให้มองเห็นสภาพของมันได้ถนัดยิ่งขึ้น

“ปัญหาที่เราจะต้องคิดก็คือ ไฟไหม้ทุ่งแฝกนี่เมื่อไหร่กันแน่ ภายหลัง...หรือระหว่างที่รพินทร์กับคณะเดินผ่านมา ในช่วงแรกนี่เขาจะต้องผ่านทุ่งแฝกนี่แน่นอนไม่ใช่หรือ”

ผู้เปรยทำลายความเงียบขึ้น คือเสนาธิการของคณะคุณ-ชายเชษฐา

“มีอย่สองกรณีเท่านั้นครับ เท่าที่ผมคิด น่าจะเป็นระหว่างที่ผ่านมา หรือมิฉะนั้นก็ภายหลังที่ผ่านไปแล้วไม่นานนัก เพราะถ้าเขาผ่านไปทีหลัง เราน่าจะเห็นรอยการเดินของพวกเขา ไปตามกองขี้เถ้าชัดเจนทีเดียว แต่นี่ไม่ปรากฏวี่แววร่องรอยอะไรเลย อีกอย่างหนึ่งคำนวณระยะเวลาของไฟไหม้บริเวณนั้น ก็น่าจะเป็นเวลาที่รพินทร์ออกจากห้วยเสือร้องมาถึงพอดี มันใกล้เคียงกันเหลือเกิน”

“ต้นไฟมันเกิดขึ้นได้อย่างไรกันนี่?”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นบ้าง

“เดายาก แต่มันก็มีสาเหตุได้ง่าย ๆ เหมือนกัน แหล่งไฟครั้งแรกอาจเกิดขึ้นจากกอไผ่แห้งเสียดสีกันแล้วลุกขึ้น ในที่สุดก็ลามลงทุ่งหรือมิฉะนั้นเพียงแค่มีใครสักคนในคณะของรพินทร์สะเพร่า ทิ้งก้นบุหรี่ลงบนกองแฝกแห้ง พอพวกตนเองเดินพ้นไปแล้ว พอลมพัดมันก็ลุกลามขึ้นทันที และที่มันไหม้เฉพาะในทุ่ง ไม่ได้ลามมาถึงบนนี้ด้วย ก็เพราะมีป่าหินขวางกั้นไว้ ลูกไฟปลิวมาไม่ถึง ประกอบกับทิศทางลมในขณะนั้นด้วยที่ไม่ได้พัดเข้าหาทางด้านเนินเขา แต่ที่แน่ ๆ ก็คือ ทุกคนของฝ่ายรพินทร์จะต้องผ่านพ้นบริเวณนี้ไปได้ คงไม่มีใครเซ่อซ่ายอมให้ไฟคลอกตายอยู่ในทุ่งหรอก”

อนุชาบอกอย่างใคร่ครวญลึกซึ้ง

“พวกเจ้านายอย่าห่วง ถึงไฟมันจะเกิดตอนที่นายรพินทร์เดินผ่าน แกก็จะต้องเอาพวกนั้นรอดไปทุกคนได้นั่นแหละ ไม่

ฟูน่ากลัวน่าคิดเหมือนตอนที่เราไปพบภูเขาถล่มใกล้ๆ เนินสักต่ำ”

หนานอินบอกมาอีกคนหนึ่ง อย่างมั่นใจเต็มเปี่ยม

เชษฐามองไปทางน้องสาวคนเล็ก ซึ่งนั่งเม้มริมฝีปากนิ่งหยู่ หล่อนขรึมและเครียดลงทุกขณะ ตามวันเวลาและระยะทางที่ผ่านมา เท่าๆ กับความมุมานะ ทรหดขาดใจสุดดิ้นทีเดียว

“น้อยว่าพบรอยตีนช้าง บนพื้นขี้เถ้า?”

“ค่ะ เจ้าด้วนแน่ๆ บ่ายหน้าไปทางโน้น”

หล่อนตอบแผ่วเบา ชี้มือไปยังเนินเขาห่างออกไปอีกด้าน

“อย่าเพิ่งไปสนใจกับมันก่อนเลย ถ้าเป็นเจ้าด้วนจริง ไม่ช้าก็เร็วมันคงโผล่มาให้เราเห็นแน่ๆ ก็อาจเป็นไปได้ ที่มันออกเดินทางล่วงหน้าผ่านทุ่งแฝกไหม้นี่ไปก่อนเรา...ว่าแต่ตัวเดียวหมายถึงรอยตีนของช้างตัวเดียวแน่หรือ?”

“แน่นอนค่ะ ไม่มีรอยอื่นๆ ปะปนด้วยเลย และร่องรอยก็หยกๆ นี่เอง ขนาดพื้นขี้เถ้าที่มันเหยียบลงไปยังเป็นแง่มุมอยู่ พอเอานิ้วแตะขอบของรอยก็สลายตัวร่วงลง ถ้าเดินไปก่อนหลายชั่วโมงหรือเป็นวัน รอยมันจะไม่ประทับไว้บนพื้นขี้เถ้าสดๆร้อนๆ แบบนี้”

“ตาไวเป็นพิเศษเลย น้อยนี่”

ไชยยันต์ว่า

“ทางพวกฉัน 3 คน รวมทั้งลุงอินไม่พบวี่แววอะไรสักอย่างนอกจากรอยเถ้า กับตอไม้ถูกไฟกินเป็นดุ้นถ่าน รอยสัตว์เล็กๆ ก็ไม่พบแสดงว่าไม่มีสัตว์อะไรย่างกรายเข้ามาแถวนี้เลย หลังจากไฟสงบลงแล้วจะหาเศษชิ้นส่วนข้าวของอะไรของพวก

นั้นตกหล่นอยู่บ้าง ก็ไม่พบเลย ว่าแต่เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่าพวกเขาผ่านมาทางทุ่งแฝกนี้ เป็นไปได้ไหม ที่รพินทร์จะนำเบี่ยงไปทางอื่น?”

“ถ้าจะเบี่ยง หรือบ่ายทิศทางไปทางอื่น เขาจะต้องมาเริ่มต้นเอาที่เชิงทิวเขา อันขวางหน้าอยู่นี่ก่อน เพียงแต่ว่า จะตัดทุ่งแฝกเข้าหาในมุมหรือองศาที่เท่าใดเท่านั้น รอยไฟไหม้ทุ่งมันกลบลบร่องรอยพวกเขาเสียหมดแล้ว...”

แล้วอดีต ‘พรานชด’ ก็หันมาทางเชษฐา บอกด้วยเสียงลึกว่า

“ตรงนี้แหละครับ พี่ใหญ่ ที่เราจะเริ่มต้น เลิกแสวงหาร่องรอยของเขาแล้ว และจะใช้วิธีอ่านใจ คำนวณทิศทางไปของรพินทร์ เพื่อออกก้าวสกัดกันละ เพราะจะเอาแต่สาวรอยติดหลังไปเรื่อยๆ อย่างเดียวเหมือนแต่แรกไม่ทันแน่ มันต้องเสี่ยงกันดูแล้ว ถ้าเรามีเจตนาว่าจะสกัดเขาให้พบเพื่อเอาตัวกลับ ไม่ใช่ตามไปจนกว่าจะพบหลุมฝังศพของเขา”

พี่ชายใหญ่ก้มหัวลง

“ตกลง เอาไงเอากัน เราวางแผนกันไว้ก่อนแล้วนี่ว่าในนรกดำนี่ เราจะใช้วิธีดักสกัดกัน ไม่ใช่มัวคอยตามทับรอยอยู่ และการตัดสินใจในเรื่องนี้ ก็ขอยกให้เป็นหน้าที่ของเธอกับหนานอินก็แล้วกัน”

หลังอาหารกลางวัน ซึ่งกินกันพอประทังชีพ และนั่งพักเหนื่อยอีกเล็กน้อย อนุชา เรียกหนานอินและคะหยิ่นเข้ามารวมหัวปรึกษาหารืออะไรกันอยู่เบาๆ

เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ใช้กล่องส่องทางไกล ส่องสำรวจขึ้นไปบนทิวเขาที่ขวางเป็นกำแพงอยู่ อันส่วนมากล้วนเป็นภเขาหินมากกว่าที่จะมีพืชพันธ์ต้นไม้ใหญ่ขึ้น มันซ้อนกันอยู่หลายทิว และทิวเบื้องหลังเข้าไป ก็สูงตระหง่านเสียดฟ้าขึ้นไป เป็นลำดับดูโดดเดี่ยวเปลี่ยววังเวงอย่างไรบอกไม่ถูก เสียงลมบ่ายพัดผ่านช่อชั้นโพรงแง่ดังอยู่หวือหวิว ณ ตำแหน่งที่พักชั่วคราวกันอยู่นี้ มีป่าโปร่งไม้ยืนต้นอยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ต่อไปก็จะเริ่มเป็นตะพักแง่หิน ที่มีระดับสูงขึ้นไปทุกขณะ เปลวแดดกระทบแก่งแง่หิน เป็นประกายระยิบระยับ และมองเห็นไอความร้อนที่ระเหยออกมา อากาศไหวพลิ้วเป็นระลอกแต่ละแง่มุมเหล่านั้น

เพียงแค่ชั่วค่อนวัน ที่ผละออกจากห้วยเสือร้องมา ทุกคนก็มีความรู้สึกว่า ได้เข้ามาเผชิญอยู่กับโลกซีกส่วนที่ร้างจากมนุษยชาติแล้ว **สภาพเช่นนี้ ทุกคนประสบมาก่อน แต่ก็ไม่เคยคิดว่า จะต้องมาพบเห็นกับมันอีก เพียงแค่มองดูก็เห็นชัดๆว่า มันเป็นแดนมรณะของมนุษย์เดินดินธรรมดาทั่วๆไป**

“นรกดำที่รัก ในที่สุด เราก็ได้มาพบกันอีกแล้ว!”

เสียงไชยยันต์พูดขึ้นลอยๆ ส่งจูบให้ขุนเขาทะมึนปานยักษ์ที่ขวางหน้าอยู่นั้น

“ถ้ามันตอบเธอได้ มันคงจะตอบว่า ‘นรกดำ’ ขอต้อนรับเจ้ามนุษย์หน้าโง่ ผู้บังอาจทั้งหลาย และเราได้เตรียมมรณกาลไว้ให้แก่เจ้าแล้ว!’

ดารินเอ่ยขึ้นลอยๆ ด้วยเสียงแผ่วเบาเช่นกัน ขณะที่หรี่ตามองขึ้นไปยังยอดเขาสูงลิบๆ กลางระอุไอแดดนั้น

“ทุกคนที่มานี่ ก็ล้วนแล้วแต่ศิษย์มีอาจารย์ทั้งนั้น อย่างน้อยก็มหาฤาษีโกฑัญญะ และ ‘นรกดำ’ ก็เคยถูกพวกเราเปิดออกไปแล้ว”

เสียงดังแช่มช้าแว่วมาจากเบื้องหลัง เป็นเสียงของเชษฐาอนุชา ดูเหมือนจะเป็นคนสุดท้าย ของคณะฝ่ายเจ้านายที่ล้วงกล้องส่องทางไกลออกมาส่องสำรวจทิวเขาที่กั้นอยู่เบื้องหน้า โดยสังเกตอย่างถี่ถ้วนไปแต่ละช่องชั้น เขาใช้เวลาอยู่นานพอสมควรทีเดียวกว่าจะลดกล้องลง แต่ยังมองตาเปล่าอยู่ตรงชะง่อนด้านบน อันมีลักษณะเหมือนนกอินทรีผงาดปีกแล้วดีดนิ้วเรียกพรานเฒ่าคู่ใจเข้ามาใกล้

“ก่อนที่เราจะบุกบั่นไปด้วยกันครั้งนั้น ลุงเป็นพรานคนเดียวที่ท่องเที่ยวตระเวนอยู่ในป่าดำนี้มาก่อนใครทั้งสิ้น ก่อนรพินทร์เสียอีก ลุงเคยผ่านเขาเทือกนี้มาก่อนหรือเปล่า?”

“เคย พรานชด หนานอินเคยผ่านเลียบเชิงเขา แล้วอ้อมวกไปทางด้านหลัง จะไปทางด้านขวามือนี่ก็ได้ หรือจะไปทางฝั่งซ้ายมือเลียบชายเขาไปเรื่อยๆ ก็ได้ มีทางทะลุเข้าถึงดงทึบที่อยู่หลังเขานี้”

ครูพรานผู้เฒ่าตอบด้วยเสียงเรื่อยๆตามนิสัยอันเยือกเย็นและเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องเล็กไปหมด

“เคยตัดข้าม...เคยไต่ขึ้นไปบนทิวเขานี่บ้างไหม?”

ระหว่างผู้มีฐานะเป็นมัคคุเทศก์นำทางทั้งสองพูดกัน ทุกคนสดับฟังอยู่ด้วย

แกส่ายหัวช้าๆ

“หนานอินเคยพยายามขึ้นเหมือนกัน เมื่อ 20 กว่าปีมา

แล้วตอนที่ยังหนุ่มกว่านี้แต่ไต่ขึ้นไปได้ครึ่งเดียวก็ไม่ไหวเสียแล้ว หนทางลำบากและชันมาก หินทุกก้อนร้อนราวกับมีไฟสุมอยู่ข้างใน ยิ่งขึ้นสูงก็ยิ่งร้อนยังกับกระทะทองแดง”

แล้วหนานอินก็เป่าลมออกจากปาก บอกเบาๆ ต่อไปว่า

“ขนาดอยู่ตรงนี้ยังร้อนแทบดับจิต นายไม่รู้สึกบ้างเร๊อะ?”

จริงตามที่หนานอินพูด ทุกคนรู้สึกอบอ้าวผิดปกติ เหงื่อออกซึมไม่หยุด แม้จะพยายามเช็ดซับเท่าไหร่ก็ตาม

“ถ้างั้นลุงก็ไม่เคยรู้ว่าบนนั้น ลักษณะมันเป็นยังไงบ้าง?”

“หนานอินไม่เคยเห็น เพราะไม่เคยขึ้นไป ไม่รู้จะขึ้นไปทำไมพระธุดงค์เคยบอกหนานอินไว้ว่ามันมีไฟอยู่ใต้ภูเขายอดที่เห็นอยู่นี่สักพันสองพันปี มันก็จะพ่นไฟออกมาสักทีหนึ่ง ตรงยอดที่มองเหมือนสันหลังของรูปนกอินทรีนั่นแหละ มันเป็นแดนของสางห่า”

“สางห่า!”

เชษฐา ไชยยันต์ และดารินอุทานออกมาพร้อมๆ กัน รู้สึกจะคุ้นๆ หูเคยได้ยินที่ไหนมาก่อน

“มันอะไรที่ลุงเรียกว่า ‘สางห่า’ น่ะ?”

หนานอินห่อไหล่ ยิ้มเลื่อนๆ

“หนานอินเองก็ไม่เคยเห็นจังๆ สักที เคยเห็นแต่รอยเลื้อยไปของเขา ไม่ว่าเขาจะเลื้อยไปที่ไหนๆ พื้นที่เขาเลื้อยผ่านไปจะไหม้เกรียมราวกับถูกไฟเผาเป็นทางไปทีเดียว พระธุดงค์บอกว่า เป็นงูใหญ่ชนิดหนึ่ง มีตีนสั้นๆ อยู่สี่ตีน เดินไปก็ได้ถ้าอยากจะเดิน แต่ถ้าจะไปเร็วเขาก็จะเลื้อยไป ใครพบเข้าก็ตายทุกรายไป ส่วนจะตายยังไง ท่านก็ไม่บอกไว้ให้รู้ ท่านบอกว่า...

มนุษย์บาปหนาเท่านั้นที่จะพบสิ่งนี้ หนานอินคิดว่า...พวกเราอย่าพบเขาได้จะดีที่สุด”

ทุกคนอึ้งไปชั่วขณะ แล้วดารินก็มองไปทางพี่ชายใหญ่กระซิบ

“พี่ใหญ่พอจะนึกออกแล้วหรือยังคะว่าพวกเราเคยได้ยินชื่อชนิดนี้จากไหนมาก่อนแล้ว”

เชษฐาเอามือลูบคาง

“อือม์! มันติดชะงักอยู่ในสมองนี่เอง ยังนึกไม่ออกว่าได้ยินชื่อประหลาดชนิดนี้มาจากไหน แต่เคยได้ยินแน่”

“ฉันก็เหมือนกัน แต่ให้ตายเถอะ คำนี้มาอยู่ในสมองหรือความทรงจำของเราได้ยังไงหนอ”

“น้อยจะบอกให้ก็ได้ค่ะ ทุกคนอาจลืมไปเสียหมดแล้วชื่อนี้ ก็รพินทร์นั่นแหละ เคยเป็นคนพูดให้เราฟัง ซึ่งในขณะนั้นเราฟังเป็นเรื่องขบขัน สำหรับน้อย...ได้ยินครั้งแรกก็ด่าเขาเลยว่าเขาประชดแดกดันพูดคำหยาบกับเรา สาเหตุที่เขาเอ่ยถึง ‘สางห่า’ ก็เพราะเหตุการณ์ที่เราเคยเผชิญกับไอ้มนุษย์กินคนเผ่า ‘สางเขียว’ ยังไงล่ะคะ มีใครในพวกเรานี่แหละ จะเป็นน้อยหรือเปล่าไม่ทราบได้ ถามเขาเกี่ยวกับเรื่อง ‘สาง’ ถามเขาว่านอกจาก ‘สางเขียว’ แล้ว มันจะมีสางประเภทไหนอีก เขาก็บอกว่า ‘สางห่า’ ดูเหมือนน้อยจะด่าเขาด้วย แต่เขาก็อธิบายให้เราฟังแบบเดียวกับที่ลุงอิน บอกกับเราอยู่หยก ๆ นี่แหละ ตอนนั้นน้อยคิดว่าเป็นการพูดแบบแก้เกี้ยวของเขาเสียมากกว่า นี่เรามาได้ยินชัดกับหู ออกมาจากปากลุงอินเอง”

ทั้งเชษฐา และไชยยันต์ดีดนิ้วขึ้นพร้อมกัน

“เออจริง! รพินทร์เคยเอ่ยนามนี้ให้เราฟังมาก่อนแล้วในสมัยนั้น แต่เราคิดว่าเขาพูดเล่นสนุกๆ เสียมากกว่า”

“ในป่าแล้ว ถ้าเกี่ยวกับเรื่องอันตราย นายรพินทร์แกจะไม่พูดอะไรเล่นสนุกๆ หรอก พรานอาชีพทุกคนจะไม่พูดอะไรเป็นการโกหกคะนองปาก ถึงแกจะไม่เคยพบมาก่อน แกจะต้องเคยได้ยินจากครูพรานหรือพระธุดงค์ที่มีฌานชั้นสูง บอกเล่าให้ฟัง เจ้านายทั้งหลายก็รู้กันดีอยู่แล้วว่า ในนรกดำ มันมีอะไรต่ออะไรได้สารพัด ที่คนทั่วๆ ไปไม่เคยพบเคยเห็น”

หน่านอินพูดแผ่วตา

ทุกคนเงียบกันไปอีก อนุชาจึงเอ่ยขึ้นช้าๆ

“ผมสังเกตดูแล้ว ลักษณะยอดที่เป็นรูปนกอินทรีนั่น น่าจะเป็นยอดของภูเขาไฟที่เคยพ่นลาวาออกมาก่อนแล้วและอาจพ่นออกมาอีกในอนาคตข้างหน้า แต่จะใช้เวลานานสักเท่าไหร่ไม่ทราบได้ ถึงผมจะไม่ใช่นักธรณีวิทยา ก็พอจะมองออกจากประสบการณ์ว่า ชะง่อนแง่หินที่ต่ำลงมานั่น มันเป็นซากของหินละลายเกิดจากลาวาเย็นตัวลง ส่วนจะนานมาสักกี่พันหมื่นปีไม่ทราบได้”

“แล้วแกคิดยังไง?สมมุติว่ารพินทร์กับคณะมาหยุดกันอยู่ที่เชิงเขานี่เหมือนเรา เขาจะนำคณะขึ้นปีนตัดขึ้นยอดเขาบริเวณนี้ไหม?”

ไชยยันต์ถาม

อนุชานิ่งคิด ไม่อาจตัดสินใจอย่างไรถูก แต่หนานอินบอกด้วยเสียงเรียบๆ ของแกว่า

“หนานอินรู้จักนิสัยของนายรพินทร์ดี แกเป็นคนระห่ำ

ดีเดือดอยู่ไม่น้อย คงตัดขึ้นยอดเขาอินทรีนี่แน่ๆ โดยหวังย่นระยะทาง ถ้าหากว่าจะบ่ายหน้าไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ”

“ขึ้นไปในแดนของสัตว์อันตรายที่เรียกว่า สางห่า นั่นนะรึ?”

ไชยยันต์ถามโดยเร็ว เบิกตาโต

“จะสางห่า สางเหวอะไร นายรพินทร์แกไม่กลัวหรอก หนานอินเองก็เชื่อว่าตัวเองดีมีวิชาแล้ว แต่นายรพินทร์มีดีกว่าหนานอินเสียอีก ทั้งเวทมนตร์คาถา ทั้งของดีคุ้มตัวสารพัดชนิด แกเคยกลัวอะไรเสียเมื่อไหร่ กลัวอยู่อย่างเดียว การเสียคำพูดเสียสัจจะ ถึงหนานอินจะแก่กว่าแกมาก จะเดินป่ามาก่อนแก แต่ก็ยอมรับว่า...ไสยเวทอาคมกฤติยามนต์แล้ว หนานอินสู้แกไม่ได้หรอก ตบะของแกก็เหนือกว่า”

นั่นเป็นการสารภาพกันอย่างจริงใจ

“แล้วลุงเชื่อหรือว่า รพินทร์จะนำพวกนั้นตัดขึ้นเทือกเขาอันตรายที่เราเห็นอยู่นี่”

ดารินถามเกือบจะเป็นกระซิบ

“หนานอินเชื่อ หนานอินสังหรณ์ยังงั้น”

“เขาไม่ได้ไปคนเดียวนะ ยังมีคนอื่นๆ อีก”

ไชยยันต์ร้องเสียงสูง

ครูพรานหัวร่อหึๆ ในลำคอ

“ใครก็ตาม ที่ไปกับนายรพินทร์ ถ้าแกคุ้มครองไม่ได้ แกก็ไม่พาไปหรอก แกต้องดูฤกษ์ยามของแกแล้วว่าเอาขึ้นไปได้ทั้งหมดแกถึงจะนำขึ้น เจ้านายน่าจะรู้จักนายรพินทร์ดีกว่าหรืออย่างน้อยก็เท่าๆ กับหนานอินรู้จัก”

"ทางด้านเราจะเอายังไง ในเมื่อเชื่อกันแน่แล้วว่า รพินทร์เป็นตัดขึ้นยอดอินทรีนั่น"

"เราเสี่ยงปีนภเขาไฟอย่างเขาไม่ได้หรอกครับ ผมหารือกับลุงอินแล้ว รพินทร์ใช้วิธีตัดเส้นทางอย่างหักหาญ แต่เราจะใช้วิธีอ้อมดัก อาจใช้เวลาช้ากว่าเขาไปบ้าง แต่ปลอดภัยมากกว่าที่จะไปเผชิญอันตรายที่เราคาดไม่ถึงบนนั้น ผมเองก็ไม่มีวิชาอาคมอะไร ลุงอินก็ยอมรับอยู่แล้วว่ายังไม่ถึงขั้นรพินทร์ แต่รพินทร์ก็ชำนาญเส้นทางด้านนี้น้อยกว่าลุงอิน โอกาสของเราจึงอยู่ในข้อได้เปรียบคนละอย่าง"

"จากที่นี่ เราจะเริ่มต้นกันยังไง?"

เชษฐาสรุปการตัดสินใจ

"อ้อมเลียบเชิงเขานี่ ไปทางด้านซ้ายมือก่อนครับ ตัดทางเข้าซอกเขาที่เตี้ยที่สุด มุดลอดโพรงถ้ำกันบ้างสองสามช่วง แล้วเราจะพบกับธารน้ำตกที่ไหลลงมาจากยอดเขาของขุนเขาเทือกนี้แหละ รพินทร์จะต้องมุ่งเข้าหาแหล่งน้ำเป็นระยะๆ ไปตามปกติธรรมดาของการเดินป่า เพราะถ้าขาดน้ำก็เดินต่อไปไม่ได้ เราก็จะคอยดักตามแหล่งน้ำแต่ละแห่งไปเรื่อยๆ โดยตั้งเข็มบ่ายขึ้นตะวันออกเฉียงเหนือตลอด เชื่อว่าคงจะเจอกันไม่ที่ใดก็ที่หนึ่งแน่ๆ ผมแน่ใจว่า ไม่ว่าจะใช้วิธีลัดทางสักขนาดไหน คณะของเขาจะต้องบ่ายหน้าไปทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือแน่ๆ"

"ถ้างั้น เคลื่อนที่ได้แล้ว" เชษฐาสั่ง

ขบวนทั้งหมด ก็เริ่มออกเดินทางต่อไปโดยทันที ในครั้งนี้หนานอินทำหน้าที่เดินนำไปเบื้องหน้าตามแนวโขดหินเลียบ

ตีนเนินนั้น โดยตีวกไปทางด้านซ้ายมือ อันเป็นทิศตะวันตกก่อน เพื่อจะหาทางหมุนกลับมาทางตะวันออกโดยมุ่งจุดหมายปากถ้ำแห่งหนึ่ง อันหนานอินเรียกว่า **'ถ้ำนาคราช'** ซึ่งจะซอนเข้าใต้เขาย่อม ๆ ลูกหนึ่ง ซึ่งแกอ้างว่าคุ้นเคยกับเส้นทางมาก่อน...ขณะนั้นเป็นเวลา 14.00 น. พอดี

ขณะที่ต่างเริ่มเคลื่อนตามการนำของหนานอินไป ดารินมีอาการพะว้าพะวังเหลียวกลับมาสังเกตดูเบื้องหลังอยู่บ่อยครั้ง และแทนที่จะก้าวรุดไปเบื้องหน้าตามปกติวิสัยของหล่อน กลายมาเดินอยู่กับขบวนลูกหาบที่ล้าหลังสุด อันมีคะหยิ่นเป็นคนคุมอยู่

"นายหญิงเป็นอะไรไป?"

เจ้าอดีตนายบ้านหล่มช้างเดินเคียงเข้ามาถาม หล่อนฝืนยิ้มให้ปฏิเสธว่า

"เปล่า-เปล่า ไม่มีอะไรหรอก คะหยิ่น"

"แล้วทำไมนายหญิงไม่เดินไปข้างหน้ากับพวกเจ้านาย"

หล่อนไม่ตอบ แต่คงเดิน ๆ หยุด ๆ และเหลียวหลังกลับอยู่เช่นนั้น

ทางด้านหน้า ระหว่างพี่ชายสองคนกับเพื่อน สังเกตเห็นอาการของน้องสาวคนเล็กอยู่แล้ว ต่างรู้สึกไม่สบายใจนัก ทั้งเชษฐา และไชยยันต์บ่นอะไรพึมทำท่าจะหยุดรอ แต่อนุชาพยักหน้า...บอกให้ทั้งสองเดินรุดหน้าตามหนานอินไปตามปกติ

"ไม่ต้องกังวล เดี๋ยวผมจัดการเอง"

อดีตพรานชดบอกกับพี่ชายใหญ่ แล้วทอดฝีเท้าลง ปล่อยให้คนอื่น ๆ เดินเฉียดผ่านหน้าไปตามลำดับ โดยตนเองหยุดรอ

หอยอยู่ ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ไม่ทักท้วงหรือกล่าวอะไรอีก เพราะรู้ดีว่า...**บุคคลที่สามารถจะทำความเข้าใจกับดารินได้มากที่สดในป่าเช่นนี้ไม่มีใครจะเหมาะสมเท่ากับอนชา จึงทิ้งให้เป็นหน้าที่ของเขา**

ที่สุด ในการเดินล้าหลัง คอยเหลียวดูหลังอยู่ตลอด เวลา ซึ่งมีคะหยิ่นคอยเป็นเพื่อนอยู่นั้น ดารินก็เดินผ่านตอหินใหญ่ ที่พี่ชายกลางยืนดักรออยู่ก่อนแล้ว หล่อนคิดไปไม่ถึงเหมือนกันว่า เขาจะทิ้งช่วงระยะการเดินทางจนให้หล่อนผู้ล้าหลังเดินมาถึง โดยเข้าใจว่าป่านนี้คงเดินรุดหน้าเร่งรีบกระชั้นชิดไปกับหนานอินแล้ว กว่าจะรู้สึกตัวมองเห็น พี่ชายกลางก็ก้าวเข้ามาสกัดหน้าไว้...จับต้นแขน

“อย่ามัวห่วงเจ้าด้วนอยู่เลย น้อย ไปตามทางของเราดีกว่า”

พี่ชายเอ่ยขึ้นต่ำ ๆ อย่างรู้เท่าทันในความคิด

น้องสาวยิ้มจืด ๆ กระดกปลายลิ้นออกมาเกลี่ยริมฝีปาก ยังมองหลังอยู่เช่นนั้น และหยุดยืนเอาดื้อ ๆ ไม่ยอมเดิน

“ตอนที่สำรวจพบรอยในทุ่ง น้อยเห็นมันเดินมุ่งเข้าหาเชิงเขาด้านซ้ายมือ แต่เวลาเราจะคืบหน้าต่อไป ทำไมเราถึงอ้อมเชิงเขาไปทางด้านขวาล่ะคะ ทำไมไม่เดินไปตามรอยของมัน มันอาจบอกใบ้ชี้ทางให้แก่เราก็ได้”

พี่ชายกลางโคลงศีรษะช้า ๆ พยายามพูดปลอบโยน

“ขณะนี้ เราต้องเชื่อหนานอิน มากกว่าเจ้าด้วนนะน้อย

และถ้าน้อยแน่ใจว่ารอยช้างที่เดินตัดทุ่งที่น้อยพบ...เป็นรอยของเจ้าด้วนจริง ก็ไม่น่าเป็นห่วงอะไร และถ้ามันคิดที่จะติดตามขบวนของเราไปจริง ไม่ช้าก็เร็ว มันก็จะต้องตามมา หรือมิฉะนั้นก็ไปดักหน้าให้เราเห็นในเส้นทางที่เราจะเดินไป ไม่ว่าทางไหนทั้งสิ้น ช้างมันไม่หลงป่าหรอกและเดินเร็วกว่าเรามากนัก พี่ขอย้ำอีกครั้ง...ไม่มีอะไรที่จะต้องห่วงเจ้าด้วนของเธอ ห่วงตัวของพวกเรากันเองดีกว่า เพราะเราเป็นมนุษย์ มันเป็นสัตว์ป่าสัตว์ใหญ่เสียด้วย มันได้เปรียบกว่าเรา ในทุกกรณีในอาณาจักรพงไพร เธอทำเสียยังกะจะห่วงลูกแหง่ที่เดินหลงไปงั้นแหละ”

กล่าวจบ คุณชายกลาง ก็ฉุดแขนน้องสาวให้เดินเคียงคู่ไปด้วยกัน ทั้งที่ดารินยังก้าวไปอย่างอิดเอื้อน รีๆ รอๆ ไม่สู้จะเต็มใจนัก

“น้อยเชื่อพี่กลางกับลุงอินค่ะ ในการเลือกเส้นทางตั้งแต่เราเหยียบย่างเข้าป่าดำนี่ แต่ขอให้น้อยรู้เหตุผลสักนิดได้ไหม ว่าเส้นทางเดินมันก็มีแยกไปได้ทั้งสองทาง...จะไปทางด้านขวามือ อ้อมตีนเขาที่เรากำลังเดินอยู่นี่ก็ได้ หรือจะแยกไปทางด้านซ้ายมือ ทิศทางที่เจ้าด้วนมันบ่ายหน้าไปก็ได้ แล้วทำไมเราจึงจะต้องไปทางด้านขวา?”

“ทางด้านขวานี่ จะเป็นหนทางที่ลุงอินรู้เส้นทางชำนาญดีกว่าทางด้านซ้าย และจะลัดทางย่นระยะได้มากกว่า ถ้าไปทางด้านซ้ายซึ่งก็มีทางไปได้เหมือนกัน แต่มันจะอ้อมมากเหลือเกิน นี่คือเหตุผล”

ดารินจำต้องจำนนต่อเหตุผลของพี่ชาย แต่ก็ยังไม่สบายใจอยู่ดีพูดเหมือนรำพึง

“สมมุติว่า เราไม่ได้พบมันอีกเลย?”

“พี่ขอย้ำถามน้อยอีกสักครั้ง น้อยกำลังตามใคร รพินทร์... หรือเจ้าด้วน” อนชาเน้นเสียงถาม จ้องหน้า

“น้อยมีความเชื่อมั่นว่ามีความเกี่ยวพันเชื่อมโยงกันนะคะ พี่ชิงละ เราทุกคนตามรพินทร์ แต่สังหรณ์หรือประสาทสัมผัสส่วนที่ 6 บอกกับน้อยว่า...เจ้าด้วนนี่แหละ มันจะเป็นผู้นำน้อยให้ไปพบกับรพินทร์”

“สัตว์...ต่อให้ประเสริฐแสนรู้ และมีสัญชาตญาณเป็นมิตรสักแค่ไหน มันก็ไม่รอบรู้และฉลาดไปกว่ามนุษย์ได้หรอก ประเด็นนี้มันจึงขึ้นอยู่กับว่า น้อยจะเชื่อฝ่ายใด ระหว่างพี่และเจ้าอิน กับเจ้าด้วนซึ่งมันก็ยังไม่ได้แสดงท่าทีอย่างใดเลยว่าจะนำทาง หรือชี้ทางอะไรให้แก่เราแน่นอนลงไป น้อยเพียงแค่เห็นร่องรอยของมันว่า...ได้ล่วงหน้าเข้ามาในเขตป่าดำนี่เท่านั้น และพี่บอกน้อยแล้วยังไงว่า ถ้ามันยังคิดที่จะเป็นเพื่อนไปกับเราทุกระยะ โดยไม่แยกตัวไปเสียก่อน ถึงเราไม่เดินตามมันไป มันก็จะต้องเป็นฝ่ายตามเรามาเอง”

“มันจะไม่แยกไปจากเราแน่นอนค่ะ ม่ายงั้นมันจะล่วงหน้าเข้ามาในป่าดำ เหมือนจะเป็นการนำทางให้แก่เราทำไม ถ้ามันจะแยกไป ก็ควรจะแยกตั้งแต่ห้วยเสือร้องแล้ว”

ความมั่นใจในบางสิ่งบางอย่างอันไม่สามารถอธิบายได้ทำให้หล่อนโต้แย้ง ทั้งๆ ที่ก็ทราบอยู่ว่า พี่ชายกลางไม่อาจวิบัติฟังได้

“น้อยแน่ใจหรือว่า รอยที่พบในทุ่งไฟลาม หรือทุ่งขี้เถ้านั่นน่ะเป็นรอยของไอ้ด้วนแน่นอน ไม่ใช่ช้างโทนตัวอื่นๆ?”

“แน่ใจที่สุดค่ะ”

“มีอะไรทำให้แน่ใจ รอยเท้าช้างมันก็เหมือนกันทั้งนั้น ถ้าขนาดของมันเท่ากัน”

“ไม่ใช่เหตุผลในข้อนั้น ที่ทำให้น้อยวินิจฉัยว่าเป็นเจ้าด้วน แต่รอยลากขาข้างหนึ่งของมัน ขาข้างที่ขนเม่นตำเอาไว้ยังไงล่ะคะ พี่กลางลืมไปเสียแล้วหรือ ขาข้างนั้นเหยียบพื้นไม่ถนัดนัก แม้ว่ามันจะค่อยยังชั่วมากแล้วก็ตาม”

คราวนี้ พี่ชายกลางเป็นฝ่ายจำนนต่อเหตุผลของหล่อนบ้างในด้านที่น้องสาวแน่ใจว่าเป็นรอยของเจ้าช้างป่าเกเร แต่แปรสภาพมาเป็นมิตรกับดารินอย่างประหลาดตัวนั้น

และขณะนั้นเองระหว่างที่เดินปิดท้ายขบวนไปห่างๆ สองคนพี่น้องต่างก็มองเห็นขบวนซึ่งห่างออกไปราว 30 เมตร เบื้องหน้า มีอาการหยุดชะงัก มีอาการตื่นและเตรียมพร้อมอย่างเห็นชัด เสียงพูดกันจ้อกแจ้กดังแว่วๆ มา ดารินกับอนุชามองหน้ากันแล้วเร่งฝีเท้าเกือบจะเป็นวิ่งเหยาะ ตามขึ้นไปทันที

แล้วเสียงวิทยุจากหนานอิน กลับดังออกมาจากลำโพงของวิทยุทุกคนอันเปิดเตรียมพร้อมไว้ น้ำเสียงของแกตื่นเต้นลุกลน และประกาศเรียกไปยังเจ้านายทุกคนโดยไม่จำกัดว่าจะพูดกับใครโดยเฉพาะ

“นาย! ไอ้เวรด้วน โผล่ออกมาดักขวางหน้าอยู่ข้างหน้าโน่น ท่าทางมันพิกลอยู่ เกือบจะซัดให้แล้ว ดีว่าได้ยินเสียงกระดึงที่ผูกคอไว้”

ดารินกับอนุชา ออกวิ่งในทันที ตัดขบวนลูกหาบขึ้นไปโดยเร็ว ส่วนเบื้องหน้าเชษฐากับไชยยันต์ ก็กำลังสาวเท้าฉับๆ ตรงเข้าไปยังครพรานผู้เฒ่า ซึ่งบัดนี้ยืนนิ่งจ้องเขม็งไปเบื้องหน้าท่ามกลางป่าหินระเกะระกะ พวกลูกหาบนั้นสะดุ้งกันอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงร้องแปร่นออกมาครั้งหนึ่ง แต่เมื่อซักถามกันได้ความว่า ช้างใหญ่ที่ปรากฏตัวดักขวางอยู่เบื้องหน้าคือเจ้าด้วน ต่างก็คลายความตระหนก พากันหาบของเดินตามลิ่วขึ้นมา

ทุกคนของฝ่ายนายจ้าง บัดนี้ แล่นมาถึงตำแหน่งที่พนักงานยืนเขม้นมองด้วยอาการพินิจแล้ว ทั้งหมดมองเห็นเจ้าด้วนยืนตระหง่านขวางดักทางอยู่เบื้องหน้า กวัดแกว่งชูงวงและโบกหูไปมาพึ่บพั่บ อาการของมันหมุนหันรีหันขวางแต่ไม่ถอยหลีกออกข้างทาง ยังคงขวางเป็นกำแพงอยู่เช่นนั้น ทุกคนมองไปที่มันอย่างประหลาดใจ

ดารินถลาวิ่งออกไปเบื้องหน้า พร้อมกับตะโกนเรียกสุดเสียงอย่างดีใจ ทำท่าจะเข้าไปหา แต่เชษฐาคว้าไหล่ไว้ทัน กระชากให้หยุด

“อย่าเพิ่งเข้าไป น้อย! หยุดก่อน”

“นั่นเจ้าด้วนแน่ๆ ค่ะ เจ้าด้วนของน้อย มันโผล่ออกมาแล้ว”

น้องสาวร้องลั่นอย่างดีใจขีดสุด ตะโกนเรียกมันอีกครั้ง

คราวนี้ป่าหินสะเทือนเลื่อนลั่น ด้วยเสียงแผดก้องของมัน จนทำให้ดารินเองก็แทบผงะหลัง ยืนขมวดคิ้วจ้อง

“ใช่! เจ้าด้วนแน่ แต่ท่าทางมันพิกลอยู่นะ มาขวางดักหน้าท่าทางผิดสังเกตแบบนี้ ดูท่าทีมันก่อน น้อย”

ไชยยันต์พูดเร็วปรื๋อ ปลดไรเฟิลออกจากไหล่เตรียมพร้อมอย่างไม่ประมาท

มันไหวตัว สะบัดหัวอย่ไปมา แล้วแหงนเงยขึ้น เสียงกระดึงที่ผูกคอไว้เป็นสัญญาณลั่นโกรกเกรกกระทบกลักไม้ไผ่ได้ยินอย่างถนัด ระยะมันห่างออกไปในพงเถาวัลย์เบื้องหลังโดยห่างจากคณะทั้งหมดประมาณ 20-30 เมตร จะเป็นช้างอื่นไปไม่ได้ นอกจากเจ้าด้วนแน่นอน

“ด้วน มีอะไร?...เกิดอะไรขึ้นหรือนั่น ทำไมถึงมายืนขวางอย่อย่างนี้!”

ดารินร้องถามออกไปด้วยความพิศวงขีดสุด

มันเบี่ยงศีรษะตรงมาทางทุกคน ชูงวงสูง แล้วร้องดังลั่นมาอีกครั้งท่ามกลางความเงียบ **มันอาจตอบคำของดาริน หรืออาจแผดเสียงมาด้วยลักษณาการแบบอื่น ไม่มีใครสามารถฟังเข้าใจได้ รู้แต่เพียงว่ามันขวางดักทางแน่ๆ ชนิดจะไม่ยอมให้ใครผ่านมันไปได้อย่างเด็ดขาด**

“เอ ยุ่งละซิ ไอ้เสียงที่ร้อง ‘แว้ด’ แบบนี้ มันฟังไม่เข้าท่าเลย”

ไชยยันต์พูดลอดริมฝีปากออกมา ขยับไรเฟิลในท่าเตรียมพร้อม

“ใครอย่ายิง หรือทำอะไรมันเป็นอันขาดนะ ฉันจะเข้าไปใกล้ๆ มันเอง...ปล่อยค่ะ พี่ใหญ่ น้อยจะเข้าไปหามัน”

หล่อนสะบัดแขนพี่ชายใหญ่ออกมาอย่างเต็มไปด้วยความกล้าหาญมั่นคง ไม่ว่าเจ้าด้วนจะมีปฏิกิริยาที่ไม่น่าไว้วางใจเช่นไร หล่อนก็ไม่ยอมเชื่ออย่างเด็ดขาดว่ามันจะทำอันตรายอะไรหล่อน

หรือคณะทุกคน เชษฐาจะร้องห้ามเช่นไรก็ไม่ฟังเสียง เมื่อเห็นว่าจะทัดทานน้องสาวไว้ไม่ได้แน่ เชษฐาจึงโบกมือกับทุกคนยกเว้นพวกลูกหาบ ซึ่งให้หยุดรออยู่ก่อน แล้วพากันสาวเท้าตามหลังดารินเข้าไปติดๆ ไรเฟิลพร้อมอยู่ในมือ ไม่ว่าจะเป็นหนานอิน เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ ทั้งหมดแล่นตามดารินเข้าไปเป็นหน้ากระดาน พร้อมที่จะลั่นกระสุนได้ทันที ถ้าหากเจ้าด้วนสำแดงอาการอันใดอันหมายถึงจะเป็นอันตรายกับดารินในเขณะนี้...จากท่าทีที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนของมัน

ราชสกุลสาวแล่นเข้าไปถึงก่อนเป็นคนแรก และเรียกมันตลอดเวลา เจ้าด้วนยืนตระหง่านจังก้า โดยไม่ขยับเขยื้อน เชิดหน้าปลายงางามทั้งคู่เสยขึ้น และงวงก็ยังชูสูงอยู่เช่นนั้น

หล่อนเข้าไปจนเกือบชิด ในขณะที่ไรเฟิลเบื้องหลังอีก 4 กระบอกประทับอยู่กับไหล่แล้ว เตรียมที่จะระเบิดประสานกันได้ทันที

จากสายตาที่ไม่ยอมกะพริบของทุกคน ต่างเห็นมันลดงวงลงช้าๆ แตะอย่างแผ่วเบาที่สุดลงบนไหล่ของหญิงสาว และออกเสียงร้องเบาๆ ในลำคอ ในขณะที่หล่อนก็พูดอะไรกับมันเบาๆปรื๋อ ไม่มีปฏิกิริยาว่าจะทำร้ายอะไรทั้งสิ้น แล้วต่อมาก็ใช้ปลายงวงดุนหญิงสาวให้ผงะถอยหลังออกมา

“เฮ้ย! ไอ้ด้วน นี่มึงเป็นอะไรไป”

หนานอินตวาด เผ่นก้าวออกไปยืนบังหน้า ก็ถูกปลายงวงไล่ให้กระเด็นเซแซ่ดๆ ออกมาอีกคนหนึ่ง ดูเหมือนจะแรงกว่าดารินและร่างของแกก็หัวซุนมาปะทะเข้ากับเชษฐาและไชยยันต์ ส่วนดารินก็ร้องบอกทุกคนเสียงหลงว่า

"อย่ายิง! อย่าทำอะไรมันทั้งสิ้น!"

ทุกคนประทับปืนคุมเชิงประจันหน้ากันแบบเผาขนเช่นนั้นอย่างงุนงง ตัดสินใจอะไรไม่ถูก มันไม่ได้ทำร้าย แต่มันขวางทาง! เสียงหนานอินด่าโขมงโฉงเฉง แล่นปราดเข้าไปอีกครั้งตวาดสุดเสียง

"มึง! ไอ้ด้วน หลีกทางไปเดี๋ยวนี้นะ ประเดี๋ยวพัดซัดหน้าแงก้นจ้ำเบ้าไปเท่านั้น"

มันไม่มีอะไรที่จะต้องเกรงใจครูพราน แม้ว่าแกจะมีเวทมนตร์คาถาสะกดช้างเช่นไรก็ตาม เป่าลมจากปลายงวงพรวดเข้าไปที่หน้า ฝุ่นบริเวณนั้นคลุ้งตลบไปหมด หนานอินผงะหลังกลับมาอีก

"ทุกคนอยู่นิ่งๆ ก่อน ขอให้ฉันพูดกับมันเอง!"

ดารินร้องสุดเสียงอยู่เช่นนั้น เพราะกลัวใครในหมู่พวกหล่อนรวมทั้งหนานอินด้วยจะระเบิดกระสุนเข้าใส่

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ดารินกัดริมฝีปากแน่น จ้องตาอันเล็กตี่ของมันซึ่งแลมาที่หล่อนเหมือนจะบอกความนัยอะไรบางอย่าง แล้วด้วยจิตใจอันแน่วแน่มั่นคงที่สุด หล่อนเดินเข้าไปใกล้มันอีกครั้ง

ช้างใหญ่ ยื่นงวงมายันอกหล่อน ดารินลูบที่ปลายงวงนั้นแล้วกอดงวงไว้

"ด้วน นี่เกิดอะไรขึ้นนี่ เธอมายืนขวางพวกเราอยู่อย่างนี้ทำไม มีอะไรเป็นภัยต่อเรา...รอคอยอยู่เบื้องหน้ารึ?"

คชสารมหึมา ที่มีสัญชาตญาณลึกลับอันเป็นมิตรกับหล่อนพิเศษออกไปไม่อาจโต้ตอบได้ คงมีแต่อาการอันนุ่มนวล

ก่อนโยนของมันเท่านั้น ที่ใช้ปลายงวงสูดดมเคล้าเคลียอยู่ที่ใกล้หน้าของหล่อน แล้วก็ผลักไสเบา ๆ เชิงให้หล่อนถอยหลัง โดยตัวมันเองก็ออกก้าวแช่มช้าเดินตามมาด้วยสองสามก้าว อาการที่ทุกคนเห็นเช่นนั้น ทำให้ต้องลดไรเฟิลลงจากท่าเตรียมยิง

“เอ มันพิลึกแล้วละครับ พี่ใหญ่ เท่าที่เห็นอยู่นี่ มันยังไม่น้อย ยังเชื่องอยู่เหมือนเดิม แต่มันมีอาการเหมือนจะไล่เรียงและพวกเราทุกคนให้ถอยหลัง...เดี๋ยว ผมจะลองอีกที”

อนุชาพูดโดยเร็ว แล้วร้องสั่งไปทางหนานอิน

“ลงอิน ลองแยกขึ้นเนิน อ้อมทางหลีกมันไปซิ!”

หนานอินปฏิบัติตามคำสั่งของ ‘พรานชด’ ทันที ตาแกยืนอยู่ที่มันเขม็ง แต่แยกจากเส้นทางด่าน อ้อมไต่ขึ้นเนินหินเพื่อจะเดินอ้อมหลีกทาง

เจ้าด้วนปลายหางตาเห็นเช่นนั้น ก็ส่งเสียงแปร๋นขึ้นอีกผละออกจากดารินทันที แล่นขึ้นเนินหินของเชิงเขาไปสกัดดักหน้าหนานอินไว้อีก ใช้งวงคว้าก้อนหินเขื่อง ๆ ขนาดครกตำน้ำพริกขึ้นมา ขว้างตูมไปดักหน้าหนานอินไว้ หินเล็กกระจิ๋วหลิวสำหรับมัน แต่ใหญ่พอสมควรสำหรับมนุษย์ กระทบกับโขดหินใหญ่แตกกระจาย ห่างจากเบื้องหน้าของหนานอินเพียง 3 วาเท่านั้น แสดงเจตจำนงแน่ชัดว่ามันจะไม่ยอมให้ใครในคณะผ่านเส้นทางนั้นอย่างเด็ดขาด และเอาจริงเอาจัง ทำเอาครูพรานพะงักตะลึงไปอีก แกรู้ว่าไม่เจตนาจะขว้างให้ถูกตัวแก แต่ใช้วิธีกีดกั้นไว้ด้วยหินที่ขว้างมาก้อนนั้น

ทั้งหมดจ้องมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างแปลกใจเหลือที่จะกล่าวได้

“มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นเสียแล้วล่ะนาย ไอ้ด้วนมันมาสกัดห้ามไม่ให้หนานอินพาพวกเราไปตามจุดหมายที่ตั้งใจไว้... ปากถ้ำนาคราชมันก็อยู่ใกล้ๆ แค่นี้เอง!”

“ลงมารวมกันก่อนเถอะ ลุงอิน”

เชษฐาป้ายเหงื่อบนหน้าผาก ร้องบอกหนานอินขึ้นไป เคร่งขรึม พรานเฒ่าชั้นครูไต่กลับลงมาตามเดิม และบัดนี้ ทุกคนก็ลงมาเผชิญอยู่เบื้องหน้าของเจ้าด้วนอีกครั้ง ห่างกันแค่ไม่กี่วา โดยมีร่างกายอันใหญ่โตสูงชะเง้อมยืนตระหง่านบังเส้นทางอยู่

“เฮ้ย! สหายด้วน ถ้าเอ็งพูดภาษาคนได้เสียหน่อยเดียว เราก็จะทำความเข้าใจกันได้มากกว่านี้ แต่นี่เอ็งพูดภาษาช้าง พวกข้าฟังไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจอาการของเอ็งด้วย”

ไชยยันต์คร่างออกมา

“เธอคิดยังไง กลาง?”

เสนาธิการของคณะ อันเป็นพี่ชายใหญ่ หันไปกระซิบถามน้องชาย ผู้ยืนหรี่ตาจ้องมันอยู่ เหมือนจะอ่านบางอย่างได้

“อาการของมันจะไม่ยอมให้เราเดินหน้าต่อไปครับ แต่จะเป็นเพราะอะไรก็เดายากเหลือเกิน”

“ไหนลุงอินบอกว่าปากถ้ำที่เราจะอาศัยเดินมุดเข้าไป อยู่ใกล้ๆ นี่เองไม่ใช่หรือ?”

เชษฐาถามไปทางหนานอิน

แกชี้มือเข้าไปในป่าเถาวัลย์ที่เห็นอยู่เบื้องหลังเจ้าด้วน แต่ละเส้นของเถาวัลย์ที่ถักพันกันอยู่นั้นมีขนาดใหญ่ แต่ละเส้นเท่าโคนขา ม้วนถักพันกันราวกับใครมาบรรจงสานไว้ เป็นดงเถาวัลย์ทึบ แต่ขณะนี้เห็นแต่ลำต้นโกร๋นของมันปราศจากใบ อันเนื่อง

มาจากความแห้งแล้งของสถานที่ แสดงว่าฝนไม่ได้ตกมาเป็นเวลานาน

"เข้าไปในดงเถาวัลย์นั้นอีกพักเดียว ก็จะถึงปากถ้ำที่ซ่อนตัวอยู่ บางฤดูมันก็จะทึบเขียวชอุ่มไปหมด บางฤดูมันก็แห้งโกร๋นเหลือแต่ลำต้นอย่างที่เห็นอยู่นี่"

"ทุกคนหยุดก่อนได้ไหม ขอให้ฉันได้ทำความเข้าใจกับมันเสียหน่อยเถอะ"

ดารินร้องบอกกับพรรคพวกทั้งหมด

"เอา! ถ้าเธอคิดว่าเธอจะพูดกับมันได้รู้เรื่อง"

ไชยยันต์พยักหน้าออกมาเพราะแน่ละ**ในบรรดาบุคคลผู้ร่วมคณะมาด้วยกันทั้งหมด ใครเล่า ที่สามารถจะหยั่งซึ้งในสัญชาตญาณของเจ้าด้วนได้ดีเท่ากับดาริน วราฤทธิ์**

ระหว่างที่ทุกคนยังรวมกลุ่มชะงักกันอยู่ หญิงสาวเดินเข้าไปหามันอีกครั้ง คราวนี้เจ้าด้วนยืนนิ่ง งวงทอดต่ำสงบย้อยลง หล่อนเข้าไปจนถึงตัวมัน ลูบที่งวงนั้น

"ด้วน! ฉันรู้ว่ามันมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นแล้ว เธอถึงได้มาปรากฏตัวขวางหน้าพวกเราอยู่เช่นนี้...ทำอะไรสักอย่างก็ได้ทำให้เรารู้ว่า มันมีอะไรอยู่ข้างหน้าในทิศทางที่พวกเราจะไป"

หล่อนกระซิบแผ่วเบามือลูบไล้อยู่ที่งวงสากนั้นด้วยน้ำมือเช่นปรานีรักสนิท เจ้าด้วนยังคงยืนซึมนั่งอยู่อีกพักใหญ่ ดารินพูดซ้ำซากอยู่เช่นนั้น ปากหล่อนพูดเป็นถ้อยคำ แต่กระแสจิตก็พยายามจะส่งเข้าถึงจิตของมันให้ได้

ขณะเดียวกัน หล่อนก็มองไปที่คอของมัน ยังเห็นทั้งกระดึงและห่อผ้าที่หล่อนห่อพระเครื่องรางไว้ให้แก่มันยังคงติดหนาแน่นอยู่เหมือนเดิม ไม่มีรอยขาดวิ่นตกหล่นหายไป

“...ไม่มีใครในพวกเราเขาเชื่อเหมือนอย่างฉันหรอก ว่าถึงอย่างไรเธอก็จะไม่มีวันยอมผละทิ้งฉันไป ไม่มีใครเชื่อว่าเธอจะกล้าตามฉันเข้ามาร่วมเป็นร่วมตายอยู่ในนรกดำแห่งนี้ อันมันก็ไม่ใช่ถิ่นของเธอ แต่ฉันยังเชื่อมั่นเสมอ อาการของเธอประหลาดมาก แต่ขอให้ฉันและพวกเราได้รู้กระจ่างหน่อยเถิด ว่าทำไมเธอถึงได้มาขวางทางเราไว้แบบนี้”

เหมือนจะเข้าใจในภาษาที่หล่อนพร่ำพูดกับมัน ช้างใหญ่อันรพินทร์สั่งชาวป่าทุกคนไว้ไม่ให้ใครทำร้ายและบัดนี้ได้พิสูจน์แล้วว่าเป็น ‘หนึ่ง’ ในคณะที่จะร่วมเป็นร่วมตายด้วย ถึงขนาดที่บุกตามเข้ามาจนเขตนรกดำ ค่อยๆ หมุนตัวกลับด้วยอาการเชื่องช้า ดูจะมีอาการเซื่องซึมอยู่ในที แล้วออกเดินแช่มช้า นำเข้าไปยังป่าเถาวัลย์แห้งซึ่งเป็นเวิ้งหลังคาขนาดใหญ่ ราวกับจะเป็นห้องประชุมนั้นทันที

ดารินหันกลับมายังทุกคนเหมือนจะขอความเห็น

“ตามมันไป...แต่ให้ระวังตัวขีดสุด!”

อนุชา วราฤทธิ์ โบกมือบอกกับทุกคนแผ่วต่ำ แล้วรั้งไหล่น้องสาวเล็กให้มาอยู่เบื้องหลัง รวมกลุ่มกับเชษฐาและไชยยันต์ตัวเขาเองและหนานอินสองคนเป็นคู่หน้าที่ก้าวตามหลังเจ้าด้วนผ่านเข้าไปในคูหาอันสลับซับซ้อนของกิ่งเถาวัลย์ยักษ์เหล่านั้น

“มันบ่ายหน้าไปทางไหนนี่ พอจะรู้ไหม?”

เสียงเชษฐากระซิบถามขึ้น หนานอินตอบแผ่วๆ ว่า

"ปากถ้ำนาคราชที่เราจะเข้าไปนั่นแหละ นาย! ขอให้ทุกคนช่วยกันสังเกตรอบ ๆ ตามทางที่ผ่านด้วย"

ทั้งหมดประสาทตื่นพร้อมใจเริ่มเต้นแรงอย่างประหลาด แต่ของไรเฟิลทุกกระบอก บัดนี้ขึ้นสปริงพร้อมที่จะกระแทกแก๊ปท้ายกระสุนที่บรรจุอยู่ในรังเพลิงได้ในทันทีที่เหนี่ยวไก คะหยิ่นนำพวกลูกหาบค่อย ๆ ย่องตามหลังมา พวกนั้นก็ปลดปืนประจำตัวจากไหล่มาถือไว้เช่นกัน

ทีละก้าวที่คณะทั้งหมด ย่องตามหลังการนำของเจ้าด้วนเข้าไปเป็นลำดับ ในดงเถาวัลย์แห้งขนาดมหึมานั้น ท่ามกลางแก่งโขดหินและพื้นอันเป็นดินลูกรังสีแดงฉานราวกับใครมาสาดสีย้อมไว้ บรรยากาศเงียบกริบ คงมีแต่เสียงฝีเท้าของคนทั้ง 16 คนที่ย่างไปอย่างแผ่วเบาเท่านั้น ส่วนอาการเดินของเจ้าด้วนไม่มีเสียงใด ๆ เลย มันใช้งวงม้วนเข้ามาจับที่กระดึงกล่องไม้ไผ่ที่คล้องคออยู่เพื่อไม่ให้เกิดเสียงอันแสดงถึงความฉลาดขีดสุดของมัน ชนิดที่จะเคลื่อนไหวไปโดยไม่ให้เกิดเสียงใด ๆ ก็สามารถทำได้ ถ้าเป็นความต้องการของมันเอง

พอล่วงเข้าเขตป่าเถาวัลย์แห้งขมวดพันประสานกันราวกับคูหาห้องเล็กห้องน้อย และห้องโถงใหญ่ อันเป็นฝีมือสถาปนิกทางธรรมชาตินั้น หนานอินก็หยุดชะงักอีกครั้ง สะกิดโดยแรงให้พรานชดมองไปยังพงเถาแห้งแถบหนึ่ง เห็นอยู่เบื้องหน้าเยื้องไปทางด้านตะวันตก

ทุกคนมองเป็นตาเดียว

รอยไหม้เกรียมเป็นทาง กินแนวตลอดมาจากทิวของเถาไม้เลื้อยยักษ์นั้น ไกลลิบมาจากไหนไม่ทราบได้ ราวกับว่า... มีใครเอาท่อนซุงขนาดใหญ่ที่กำลังติดไฟโชนลากผ่านช้า ๆ มาตามเถาเครือเหล่านั้น บางแห่งมีแต่รอยไหม้กรอบเกรียม และบางแห่งก็แสดงว่าได้เกิดไฟลุกเป็นถ่าน แต่ทว่าขณะนี้ดับมอดไปแล้ว และพื้นเบื้องล่างอันเป็นดินปนหิน ก็มีริ้วรอยดำไหม้เป็นทางไปเช่นกัน มันแสดงถึงความร้อนสูงจัดทีเดียว ที่ผ่านเป็นทางตัดหน้าทุกคนไป

"ฮื้อย์! อะไรกันนี่!"

ไชยยันต์อุทานออกมาอย่างตกใจ

อนุชาแยกเขี้ยว หรี่ตาลง เชษฐาจ้องเขม็งอย่างพินิจ ส่วนหนานอินหน้าซีดเผือด ดารินนั้น เพียงแต่มองอย่างแปลกใจเท่านั้น

"เอ๊ะ! ไฟป่า กินแดนเข้ามาถึงดงเถาวัลย์นี่ด้วยรึ? แต่ทำไมถึงเป็นเส้นทางคดเคี้ยวไปอย่างนั้น"

ระหว่างที่อดีตพรานชด เพ่งไปยังต้นทางที่มา ซึ่งลึกเข้าไปในดงนั้น และกินแดนผ่านหน้าไปในระยะห่างราว 10 เมตร โดยเลี้ยวลัดตัดพงไปซีกซ้ายมือ หนานอินก็ทำปากหมุบหมิบเหมือนจะร่ายอาคมอะไรของแก แล้วหันมาพยักหน้าเรียกเชษฐา ไชยยันต์ ผู้ยืนงงอยู่ด้านหลังให้เข้าไปใกล้ กระซิบเบาที่สุด

"รอยเลื้อยไปของ สางห่า...ชัดเลย!"

ทุกคนมองที่รอยไหม้เป็นทางเหล่านั้น แล้วหันมาดูหน้ากันเองระหว่างนั้นเจ้าด้วนผู้นำทางมาให้พบกับร่องรอยประหลาดนั้น หยุดหมุนตัวมีอาการเหมือนจะรีรออยู่

"ลุงแน่ใจหรือ?"

ท่านหัวหน้าคณะพี่ชายใหญ่ ถามในเสียงกระซิบเช่นเดียวกัน รู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ ขึ้นมาในทันที

"ไม่มีอะไรที่จะทำรอยอย่างนี้ได้หรอก นายใหญ่ หนานอินเคยพบเห็นมาก่อนแล้ว สมัยก่อนนี้ ก็เพียงแต่เห็นรอยอย่างนี้เท่านั้น อย่าว่าแต่เถาวัลย์แห้งนี่เลย ต่อให้พื้นหญ้าสดหรือป่าเขียว ๆ ยังไหม้เป็นทางไม่มีเหลือ"

"ลุงแน่ใจหรือว่าเป็นสัตว์?"

ไชยยันต์ถามมาบ้าง แหบต่ำ สีหน้าปั้นยากที่สุด

"หนานอินก็จัดประเภทไม่ถูกเหมือนกันว่าเป็นสัตว์เดียรัจฉานหรืออะไร เพราะก็ไม่เคยเห็นตัวจริงสักที และไม่อยากจะเห็นด้วย"

"ก็แปลว่า เขาผ่านมาทางนี้ ความร้อนจากตัวจะเกิดด้วยอะไรก็ตาม ทำให้รอยที่ผ่านไปไหม้เกรียมไปหมด ใช่ไหม?"

ครูพรานผู้เฒ่าตอบไม่ได้ นอกจากยิ้มออกมาอย่างแห้งแล้งที่สุด พึมพำไปอีกอย่างหนึ่งว่า

"เจ้าด้วนมันรู้ มันถึงได้มาดักหน้าเราไว้ ไม่ให้มาผ่านทางนี้ท่ามันจะไม่เข้าทีเสียแล้วละนาย"

"พอจะตรวจดูร่องรอยได้ไหม ว่าผ่านไปกี่วันแล้ว"

เชษฐาสอบถามต่อไป

"จากรอยไหม้ รอยขี้เถ้าบางส่วนของเถาวัลย์พวกนั้น เขาน่าจะเลื้อยผ่านไปเมื่อ 2-3 วันนี่เอง อย่างเดียวกับรอยไฟไหม้ทุ่งที่เราพบมาแล้วนั่นแหละ"

ว่าแล้วแกก็ขยับจะเข้าไปตรวจดูรอยไหม้เกรียมตามกิ่งเถาวัลย์นั้นใกล้ๆ เพื่อพิสูจน์ แต่อนุชาคว้าแขนไว้

“อย่าเข้าไปใกล้รอยไหม้ลงอิน มันอาจมีอะไรบางอย่างที่เป็นอันตรายหลงเหลืออยู่ในรอยไหม้เกรียมเหล่านั้นก็ได้ สังเกตดูเจ้าด้วนก็ยังไม่กล้าเข้าไปใกล้”

ระหว่างพรานคู่ชีพชะงัก อนุชาหันมาทางพรรคพวกพี่น้องบอกต่ำๆ ว่า

“อาจมีกรด หรือสารเคมีอะไรเป็นพิษตกค้างอยู่ก็ได้ครับ เพราะยังเป็นระยะเวลาที่ไม่นานนัก ผมว่าพวกเราอย่าพยายามเฉียดเข้าไปใกล้กว่านี้จะดีกว่า ขนาดยืนอยู่ห่างๆ และรอยไหม้ดับมอดไปแล้วก็ตาม ผมรู้สึกเหมือนเรายืนอยู่หน้าเตาไฟงั้นแหละ ใครรู้สึกเหมือนผมบ้างหรือเปล่า?”

“ใช่ มันร้อนระอุยังไงบอกไม่ถูก จะว่าอุปาทานก็ไม่เชิง”

ไชยยันต์เขย่าคอเสื้อตนเอง และทุกคนก็ยิ่งเหงื่อท่วมจนเปียกชุ่มไปทั้งตัวอีกครั้ง

เชษฐา ใช้สัญญาณชูนิ้วขึ้นสูง แล้วดีดโดยแรงทันที ทุกคนมองมาที่เขาก็เห็นสัญญาณจากเสนาธิการของคณะ โบกมือให้ผละถอยห่างรอยที่ดูเหมือนมีซุงใหญ่ติดไฟลากผ่านหน้านั้นโดยถอยออกไปอีก เจ้าด้วนเอง...ขนาดเป็นสัตว์ใหญ่แท้ๆ ก็ยังกระสับกระส่าย ดูท่ามันไม่เป็นสุขนัก หมุนวนอยู่ตรงนั้น พอเห็นฝ่ายมนุษย์ค่อยๆ ถอยห่าง มันเองก็ก้าวขยับห่างออกมาด้วยชูงวงร่อนเหมือนจะสูดหากลิ่นไอบางอย่าง

ดารินกัดริมฝีปากเบาๆ ป้ายแขนเช็ดเหงื่อบนหน้าผากอันกำลังจะย้อยเข้าตา เอ่ยขึ้นเบาๆ

“นึกแล้ว! ถ้าไม่มีอะไรผิดปกติ เจ้าด้วนคงจะไม่มาขวางเท้าแขวาไว้หรอก จะทำยังไงต่อไปล่ะ หือม์ พี่กลาง ลุงอิน?”

ประโยคหลัง หล่อนหันมาถามอดีตพรานชดกับครูพรานเฒ่าเพ่ เซึ่งทั้งสองก็ยังอึ้งงันอยู่ ชนิดตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก

ขณะนั้นเอง คะหยิ่น ผู้ด้อมๆ มองๆ อะไรอยู่ท้ายขบวนเผ่าเผ่าย่องกริบเข้ามา กระซิบร้อนรนบอกทุกคนว่า

“ทางด้านโน้น...ไม่ห่างนัก มีดินโป่งใหญ่มาก รอยควายป่าแลงมากิน และมีหล่มโคลนด้วย รอยของมันแล่นเตลิดลงไปในทุ่งข้างล่างอย่างกะทันหัน”

“ทุกคนรออยู่ตรงนี้ก่อน เดี๋ยวหนานอินไปดูเอง”

ครูพรานบอก แล้วพยักหน้าให้คะหยิ่นนำไปโดยเร็ว

พและที่เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา และดาริน ต้อนพวกลูกหาบให้ทางเรองรอยเหล่านนออกมาอก เจาดวนกพลอยถอยรนเขามาร่วมคณะอยู่ด้วยราวกับจะเป็นช้างเลี้ยงอันร่วมทางมาด้วยเหมือนเดิม แต่คราวนี้มันไม่ทำเสียงใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากสงบนิ่ง

“เธอคิดยังไง กลาง?”

เชษฐาขอความเห็นน้องชาย ในฐานะที่เป็นมัคคุเทศก์นำทางอดีตพรานชดเอามือขยี้ปลายคางช้าๆ

“ประเดี๋ยวรอฟังความเห็นของลุงอินอีกครั้งดีกว่าครับ ผมคิดถึงแม้จะเคยบุกบั่นผ่านป่าดำมาก่อนแล้ว แต่ในสมัยที่ผมไปกับลุงอินก็ยังไม่พบเห็นอะไรที่แปลกประหลาดพิสดารเท่ากับพและของพี่ใหญ่ที่พบกันมาแล้ว มันเป็น ‘อาณาจักรมืด’ ที่เรา

ไม่สามารถจะทำนายอะไรได้ถูกเลย และอันตรายทุกฝีก้าวย่าง... จากสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ตอนนี้ผมยังตัดสินใจไม่ถูกเหมือนกัน แต่ขอยอมรับว่า เจ้าด้วนของน้อย มันทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์นำร่อง...คอยบอกเหตุเตือนให้เราทราบจริงๆ ถ้าขนาดช้างป่ายังแสดงความประหวั่นพรั่นพรึงในร่องรอยที่เราเห็นอยู่นี่ มันก็น่าจะบอกชัดแล้ว ถึงอันตรายที่ขวางดักหน้าในหนทางที่เราจะบ่ายหน้าไป เรารู้กันอยู่แล้วว่า นรกดำเป็นแดนสนธยา และสรรพสิ่งในแดนสนธยาย่อมเป็นสิ่งที่เกินกว่าที่เราจะศึกษาเรียนรู้ได้หมดสิ้น หรือเอาหลักเกณฑ์ของวิชาศาสตร์แขนงไหนเข้ามาประยุกต์ เพื่อหาคิวอีดี.ได้"

"นี่จะเป็นสิ่งบอกเหตุ เตือนให้เราหันหลังกลับหรือเปล่านี่?" ไชยยันต์เอ่ยขึ้น

ดารินสั่นศีรษะ

"ถ้าจะเป็นสิ่งบอกเหตุ ก็จะบอกเหตุให้เราเปลี่ยนทิศทางเสียให้ถูกต้องเท่านั้น นี่เป็นความมั่นใจของฉัน!"

ท่ามกลางความเงียบงัน เดาสิ่งใดไม่ถูก คาดคิดไปถึงสิ่งที่รอคอยอยู่เบื้องหน้าไม่ได้ ทั้งหนานอิน และคะหยิ่นก็ย้อนกลับมาอีกครั้งอย่างเร่งด่วน

"นาย! จริงอย่างคะหยิ่นว่า ลงจากมอนี่ไปนิดเดียวเท่านั้นเป็นบริเวณดินโป่งใหญ่มาก มีปลักโคลนขนาดใหญ่ราวกับบึงโคลน รอยมหิงสาฝูงใหญ่นับไม่ถ้วนลงกิน และเกลือกปลักกันอยู่ที่นั่น แล้วจู่ๆ พวกมันก็เผ่นเตลิดกันไปทั้งโขลงเลย...ลงทุ่งแฝกที่แวดล้อมอยู่รอบขุนเขานี่ มันจะต้องมีเหตุอะไรสักอย่างมาทำให้มันตื่นตกใจ หนีภัย และภัยที่ว่านี่ก็ไม่ใช่อะไร การ

เผ่าเผยมาของสางห่าที่เราเห็นรอยอยู่นั่นเอง ไม่มีสัตว์อะไรจะทนพ้นเจอหน้าสิ่งประหลาดนี้ได้หรอก เพียงแค่กระสาไอร้อน และฟ้าผ่าจากตัวที่แผ่รัศมีออกไปเท่านั้น สัตว์ทุกชนิดก็เผ่นกันกระเจิงแล้ว เท่าที่หนานอินรู้มา”

“ลุงอิน”

ดารินเอ่ยขึ้นเรียบๆ อย่างไม่ครั่นคร้ามอะไรทั้งสิ้น สติพลังหล่อนมั่นคงดีที่สุด ในขณะที่ทุกคนกระสับกระส่าย

“ถ้าลุงพอจะอธิบายให้กระจ่างได้มากกว่าที่อธิบายมาแล้ว ฉันอยากจะรู้จักสิ่งที่ลุงเรียกว่า ‘สางห่า’ ให้มากกว่านี้

แกยิ้มเฝื่อนฝืดที่สุด

“นายหญิงก็เป็นคนมีวิชาอยู่เหมือนกัน เพราะร่ำเรียนมาจากนายรพินทร์ ยิ่งกว่านั้นก็มีอรหันต์หลายองค์คุ้มตัวอยู่ เหตุไว้เวลาที่สงบกว่านี้...นายหญิงลองนั่งธูปดู อาจมองเห็นได้ดีกว่าที่หนานอินจะบอกเพราะหนานอินบอกแล้วว่าไม่เคยพบเห็นเคยเห็นแต่รอยเท่านั้น และก็เห็นเพียงครั้งเดียว ครั้งนี้เป็นครั้งที่สองในชีวิตเดินอยู่กลางดงลึกของหนานอิน”

“แล้วเวลาลุงพบรอย ลุงทำยังไง?”

“จบมือบูชาคารวะ ษมาโทษ สิบนิ้วต่างธูปเทียน ภาวนาขอให้เปิดทาง ขออย่าให้เผชิญหน้าพบเห็น และไม่คิดที่จะใช้วิชาอาคมอะไรเข้าต่อต้านเขาทั้งสิ้น นอกจากอย่างเดียว ขอความเมตตา...ขอสวัสดิภาพให้แก่ชีวิตเท่านั้น”

แกบอกเสียงแหบแปร่ง

“เท่าที่ฉันเห็นอยู่นี่”

หล่อนเอ่ยช้าๆ เหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“สิ่งนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม แต่มีธาตุเป็น ‘เตโช’ ก็คือธาตุไฟนั่นแหละ ไฟจากบาดาลขุมที่ลึกที่สุด เพราะฉะนั้น พูดกันตรงๆ เลย สางห่า...ที่ลุงเอ่ยเรียกนามเขานั่นน่ะ จะเป็นไปได้ไหมที่เรารู้จักกันในโลกอีกโลกหนึ่งมีชื่อว่า นาคี หรือพญานาค?”

“หนานอินไม่รู้ หนานอินร่ำเรียนไปไม่ถึง ใช่หรือไม่ใช่ก็ได้ทั้งนั้น”

พี่ชายและเพื่อนหันไปทางหล่อนเป็นตาเดียว เชษฐาถามว่า

“มีอะไร ที่ทำให้น้อยพดอย่างนี้?”

“เซ้นส์พิเศษ ที่น้อยก็บอกไม่ถูกเหมือนกันค่ะ การเดินทางมาในครั้งนี้ น้อยมีอะไรแวบขึ้นในดวงจิตส่วนลึกอยู่ตลอดเวลา เหมือนมหาฤาษีโกฑัญญะมาคอยกระซิบบอกตลอดเวลา มันรู้สึกว่าจะประสานกันได้ กับจุดหมายที่ลุงอินบอกให้เรารู้กันล่วงหน้า ถ้าไม่พบรอยนี้ก่อน ลุงอินบอกว่า...เราจะมุดลอดเข้าถ้ำอะไรนะ ไหนบอกซิ?”

พี่ชายและเพื่อนฝูงเงี่ยหูฟังหล่อน อย่างสนใจเป็นพิเศษ

หนานอินบอกเบาๆ ว่า “ถ้ำนาคราช!”

หญิงสาวยิ้มขรึมๆ ดวงตาเป็นประกายประหลาด

“เห็นไหม แม้แต่ชื่อของถ้ำ มันก็บอกชัดอยู่แล้วว่า ถ้ำของอะไรและทำไมถึงมีชื่ออย่างนั้น เอาละ เราจะมาพิสูจน์กันอีกที ลุงพาพวกเราทั้งหมดไปที่ถ้ำที่เป็นจุดหมายนั้นเถอะ ถ้าหากสิ่งที่เลื้อยมาเป็นไฟตลอดเส้นทางนี้ มีรอยเลื้อยเข้าไปในถ้ำนั้น ก็ชัดเจนแล้ว สิ่งที่เราเห็นร่องรอยอยู่นี่คือพญานาคแน่เอาละ เราไปดูกันที่ถ้ำนั่นได้แล้ว!”

“แต่หนานอินอยากจะถอยหลังกลับ...อ้อมไปทางซ้ายมือของเชิงเขาตามที่นายหญิงท้วงแต่แรกดีกว่า เราเห็นรอยเลื้อยไปแบบนี้แล้ว จะไปตามรอยเขาอยู่ทำไมให้เกิดพิบัติภัยขึ้น”

หนานอินพูดอ่อย ๆ แต่ดารินสั่นศีรษะ

“ถ้าไม่ตามไปดูให้รู้ชัด เราก็เก็บความสงสัยไว้อยู่นี่เองไปเถอะลุงอิน ถึงแม้ฉันจะไม่เก่งทางไสยศาสตร์เท่าลุง ฉันก็มีพระพุทธคุณซึ่งเหนือกว่าไสยศาตร์ เป็นเครื่องคุ้มตัว และเชื่อว่าคุ้มครองพวกเราทั้งคณะไว้ได้ด้วย เราไปดูให้รู้ชัด ว่าเขาบ่ายหน้าเข้าไปในถ้ำนาคราชจริงหรือเปล่า ถ้ามีรอยว่าเขาได้เข้าไปในนั้น เราก็ค่อยปรึกษากันใหม่ว่า จะหาทางหลีกเลี่ยงไปทางด้านไหน แต่ถ้าเขาไม่ได้เข้าไปในนั้น เราก็จะเลือกเขาไปในถ้ำนั้น”

“พรานชด กับทุกคนว่ายังไง?”

พรานเฒ่าขอความเห็นไปยังทุกคน

“ทดลองทำตามนายหญิงว่านี่ก็แล้วกัน ฉันก็อยากจะดูทิศทางการเลื้อยไปของสิ่งประหลาดนี้เหมือนกัน เราก็ไม่ได้มีจิตใจเป็นศัตรูหรือจะคิดลองดีต่อต้านอะไรเขา เราเพียงแต่ต้องการรู้เท่านั้น”

อนุชา วราฤทธิ์เป็นผู้ตัดสินใจ

เชษฐาพยักหน้าลงอย่างง่าย ๆ ไชยยันต์จบมือขึ้นเหนือศีรษะสวดพระคาถาชินบัญชรบทแรกกระท่อนกระแท่นพึมพำอยู่ในลำคอเท่าที่จะจำได้ ส่วนดารินมั่นใจอำนาจจิตของหล่อนอย่างเต็มที่ ถ้าการติดตามรพินทร์ในครั้งนี้ จะนำมาซึ่งวาระสุดท้ายของชีวิต หล่อนก็ยอมมานานแล้ว ภาวนาสวดแผ่เมตตา

ให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย รวมทั้งอินทร์ พรหม ยม ยักษ์ และสรรพสิ่งในอบายภูมิตามที่รพินทร์ได้เคย 'ครอบ' ไว้ให้ เมื่อทุกคนพร้อม หล่อนก็หันไปร้องสั่งเจ้าด้วนทันที

"ด้วน! ฉันขอสั่งให้เธอนำหน้าไป นำไปที่ถ้ำนาคราช แต่ถ้าเธอจะไปไม่ได้ ก็ขอให้หยุดลงในทันที แล้วไปอยู่ข้างหลังส่วนฉันจะนำเอง เข้าใจไหม?"

คราวนี้ เจ้าด้วนดูเหมือนจะเข้าใจได้ดีที่สุด มันหมุนตัวออกเดินทันที โดยเทียบขนานไปกับรอยการไหม้เป็นทางประ-หลาดของป่าเถาวัลย์ขนาดใหญ่นั้น ไม่ยอมเข้าชิดเหมือนกัน และเลาะอ้อมไปทั้งคณะออกเดินตามไปทันที คราวนี้ไม่มีใครมายับยั้งดารินได้อีกแล้วหล่อนออกเดินตีคู่ไปกับเจ้าด้วนมีหนานอินและอนุชาประกบติดไปเบื้องหลังอย่างกระชั้นชิด

"ทายไม่ผิดหรอกนายชด ทางเลื้อยบ่ายหน้าไปทางปากถ้ำนาคราชจริงๆ"

เสียงครูพราน กระซิบกับคุณชายเบาที่สุด อนุชาไม่เอ่ยอะไรทั้งสิ้น ก้าวเนิบๆ ไปด้วยสติกำลังใจที่อยู่อย่างพร้อมมูลเยี่ยงนักผจญภัยที่ดีเยี่ยม

ที่น่าขนหัวลุกมากไปกว่าเห็นรอยไหม้เป็นถ่านจากเถาวัลย์แห้งขนาดใหญ่นั้นก็คือ บางตอนเป็นที่โล่งมีแต่หย่อมหิน รอยไหม้ชนิดเดียวกันนั้น ทาบทับลงไปบนหิน แปรสีสันของหินตามธรรมชาติบริเวณนั้น กลายเป็นดำคล้ำราวกับใครเอาเครื่องพ่นไฟมาฉีดไว้ เป็นแถบกว้างประมาณ 2 เมตรครึ่ง ไอ้ที่เห็นและเข้าใจโดยอุปมานกันไว้แต่แรกว่าราวกับใครมาลากท่อนซุงที่ไหม้ติดไฟผ่านไปนั้น เป็นการคำนวณคาดคะเนต่ำกว่าสภาพความ

พังเสียแล้ว เพราะจากหลักวิชาฟิสิกส์ที่ทุกคนเคยเรียนผ่านกันมาบ้างแล้ว ไม่ว่าจะด้านการทหารก็ดีหรือการแพทย์ก็ดี พอจะบอกได้ว่าระดับความร้อนมันจะต้องรนแรงไม่ต่ำกว่า 2000 องศาเอฟ. แน่นอน ทว่าก็ยิ่งเป็นที่น่าแปลกเพราะความร้อนมากมายระดับนั้น มันจำกัดแวดวงอยู่เฉพาะตำแหน่งที่เจ้าสิ่งนั้นแทาบตัวลงไปเท่านั้น ไม่ได้เปล่งแผ่ออกไปในรัศมีรอบด้านแต่ไม่เช่นนั้น ป่าเถาวัลย์แห้งทั้งป่าจะกลายเป็นทะเลเพลิงไปในทันที

ไม่มีใครปริปาก หรือแสดงความเห็นใดเลย ตามระยะทางที่เดินตามการนำของเจ้าด้วนไป

แล้วชั่วไม่นาน ตามทางที่เดินตีขนานคู่เส้นทางเลื้อยไปนั้น ทุกคนก็คร่างออกมาอีกอย่างไม่รู้ตัว เมื่อมาเผชิญหน้ากับปากถ้ำดำเกรียมไปหมดทั้งบริเวณเบื้องหน้า อาณาเขตไม่ต่ำกว่า 200 ตารางวา ซึ่งแต่เดิมบริเวณดังกล่าวเป็นกอเถาวัลย์ที่ขึ้นปิดบังอยู่หน้าเวิ้งปากทางเข้าของโพรง อันทะลุเข้าไปใต้ขุนเขาใหญ่

"ปากถ้ำนาคราช...ใช่แล้ว! แต่ป่าหน้าปากถ้ำไหม้หมดเลย"

เสียงหนานอินอุทานออกมา ตาทั้งสองที่จ้องออกไปลึกโพรง

เจ้าด้วนหยุดชะงักแล้ว ไม่ยอมเดินต่อไป ชูงวงขึ้นส่งเสียงร้องแอ้ออกมาเบา ๆ กายของมันสั่นเทิ้ม

ดารินตบเบา ๆ ลงที่ขาหน้าของมัน เหมือนควาญที่ปลอบช้างเลี้ยง และหยุดพิจารณาดูปากทางเข้าประหลาด ซึ่งมีขนาดสูงราว 4 เมตร และกว้างเป็นรูปวงรี คล้าย ๆ ไข่ตั้งขวางอยู่นั้น ประมาณ 8 เมตร อันจัดว่าเป็นช่องทางขนาดใหญ่พอสมควร นอกจากซากของพืชพันธุ์ที่เคยขึ้นอยู่จะกลายเป็นดงถ่านไปหมดแล้ว หินทุกก้อนบริเวณปากทางเข้านั้น ก็ยังเป็นรอยถูกเผาไหม้เกรียมไปหมด คล้าย ๆ กับว่า ถ้าแม้ใช้อะไรแข็ง ๆ กระทุ้ง มันก็แทบจะหลุดทลายออกมาเป็นกระบิ

กระไอความร้อน ราวกับลมพัดผ่านเตามหายักษ์พัดออกมาวูบจากปากถ้ำนั้น สัมผัสกับร่างกายของทุกคนเป็นระยะ ๆ

“หมายความว่ายังไงกันนี่ ครั้งแรกเป็นรอยไหม้เป็นทางมาเฉย ๆ แต่พอจะผ่านเข้าปากถ้ำป่าเถาวัลย์หน้าบริเวณปากถ้ำกลายเป็นถ่านไปทั้งหมดเลย...ยังกะใครมาเผาไว้”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นแหบแห้ง ระอุไอร้อนจากดวงตะวันเบื้องบนยามบ่ายก็ดี ความร้อนลึกลับที่โชยเป็นระลอกออกมาจากปากถ้ำก็ดี ทำให้ทุกคนมีความรู้สึกเหมือนอยู่ในนรกไฟอันมองไม่เห็นเปลว

“ถ้าสมมติฐานเกี่ยวกับ ‘สางห่า’ ที่ลุงอินบอกไว้เป็นเรื่องจริง”

เชษฐาเอ่ยขึ้นช้า ๆ ใช้ผ้าขนหนูพันคอเช็ดเหงื่อบนใบหน้าครั้งแล้วครั้งเล่า

“ก็น่าจะแปลว่า ก่อนที่เขาจะเข้าถ้ำใต้ภูเขานี่ไป จะต้องเปล่งรังสีในตัวร้อนแรงขึ้นกว่าเดิม จนทำให้เกิดไฟไหม้เฉพาะที่ขึ้นบริเวณปากทางเข้าเหล่านี้ จนกิ่งเถาวัลย์กลายเป็นถ่านกิน

ท้องฟ้าบริเวณกว้างใหญ่ไปทั่ว และที่ปากทางถ้ำนั้นก็ไหม้ราวกับไฟนรกเบิดนาปาล์ม...เอ เจอะเอาของแปลกที่ไม่เคยพบมาก่อนเข้าอีกแล้วซิ”

“ผมจะเข้าไปสำรวจใกล้ๆ ตรงปากถ้ำนั่นครับ ใครจะตามเข้ามาด้วยไหม?”

อนุชาเอ่ยขึ้นเคร่งขรึม

ก่อนที่ใครจะเอ่ยหรือขยับเขยื้อนตัวอย่างไร ดารินก็ผัดมาโดยเร็ว

“เดี๋ยวก่อนค่ะ พี่กลาง หยุดชั่งใจสักนิดเถอะ สังเกตดูแม้แต่เจ้าด้วน ก็ยังไม่กล้าเข้าไปเลย”

“ไม่มีอะไรน่ากลัวหรอกน่า ธรรมชาติของสัตว์ป่าทุกชนิดมีนกลัวความร้อน กลัวไฟอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น มันถึงไม่กล้าเข้าใกล้แต่เราเป็นคน มีสตินึกคิด มีการหยั่งเทียบถึงอัตราความร้อนที่กำลังเผชิญอยู่ได้ ว่ามันจะอยู่ในเกณฑ์ก่อให้เกิดอันตรายหรือไม่ และถ้าคับขัน...เราก็พอจะถอยออกทัน”

อนุชาบอกอย่างคนบ้าระห่ำ ในป่าเขาเป็นอีกคนหนึ่งที่ไม่เคยยั่นต่ออะไรเลยสักอย่าง และกล้ากว่าหนานอินเสียอีก

“ถ้างั้น ขอให้น้อยถามอะไรลุงอินสักสองสามคำก่อน...”

ดารินพูดโดยเร็ว แล้วมองไปทางครูพรานผู้เฒ่าอันยังยืนตัวแข็งอยู่ เลี่ยงเข้าไปจนชิดแก

“แน่ใจใช่ไหมว่านี่คือถ้ำนาคราช ลุงอิน?”

“ใช่แน่ นายหญิง” แกตอบเกือบไม่มีเสียง

“ฉันอยากรู้ว่าใครเป็นคนตั้งชื่อถ้ำนี่ ลุงไปได้ชื่อนี้มาจากไหน?”

“พระธุดงค์ที่เป็นอาจารย์ของหนานอินบอกไว้”

“ลุงเคยบอกว่า ลุงเคยผ่านลอดเข้าไปในถ้ำนี้ก่อนแล้วและมีทางทะลุออกไปได้ ถูกต้องไหม?”

หนานอินพยักหน้า หญิงสาวถามต่อไปทันที

“นานเท่าไหร่แล้ว ที่ลุงเคยผ่านเข้าไปในถ้ำนี้และเคยผ่านเข้าออกมาแล้วกี่ครั้ง”

“หนานอินจำไม่ได้ มันนานมาแล้ว ไม่ต่ำกว่า 20 ปี ในสมัยที่เคยพบแงซายตอนเป็นเด็กเล็ก ๆเดินหลงป่ากับแม่ของมันนั่นแหละเคยอาศัยผ่านเข้าออกเพื่อย่นทางครั้งเดียวเท่านั้น”

หล่อนพยักหน้า

“ในสมัยนั้น ป่าเถาวัลย์บริเวณปากถ้ำนี้เป็นยังไงบ้าง เคยพบมีรอยไหม้ดำเป็นถ่านอย่างนี้ไหม?”

แกสั่นหัว

“ไม่มี นายหญิง ป่าเถาวัลย์ยักษ์แถบปากถ้ำ สมัยที่หนานอินผ่านเข้าออกจะขึ้นทึบหนาแน่น ปิดบังซ่อนปากถ้ำเอาไว้ หนานอินผ่านเข้าออกครั้งเดียวก็จริง แต่ก็เคยเดินเฉียดผ่านทางด้านนอกอยู่สองสามครั้ง ก็อย่างที่บอกไว้ บางฤดู มันเป็นเถาวัลย์เขียวชอุ่มเต็มไปด้วยใบสดถ้าฝนตกชุก ถ้าหน้าแล้งมันก็ตายซากอย่างที่เห็นอยู่นี่ แต่ไม่เคยมีไฟป่าเกิดขึ้นเลย”

“คราวนี้จะขอถามถึงภายในบริเวณตัวถ้ำ สภาพโดยทั่ว ๆไปของมันเป็นยังไง?”

“ก็เป็นถ้ำธรรมดา คดเคี้ยว มีทางแยกไปหลายทาง บางทางตันบางทางก็ทะลุโผล่ออกได้ ถ้าเลือกทางถูก ไม่เกิน 2 ชั่วโมงเราจะโผล่ออกตรงรอยบรรจบของหุบเขาสองลูกบริเวณหนึ่ง ข้างใน ผนังบางแห่งมีหินสวยๆ เกาะอยู่เหมือนเพชรนิลจินดา บางแห่งก็เป็นหินดำเหมือนนิล อากาศข้างในค่อนข้างร้อนอ้าวมาก ผิดกับถ้ำอื่นๆ ที่เข้าไปข้างในมักจะเย็น”

“ร้อนขนาดไหน เหมือนที่เรายืนกันอยู่ปางทางนี่ได้ไหม?”

หล่อนซักละเอียดยิบ ขณะนั้นทุกคนยืนเผชิญอยู่หน้าปากถ้ำห่างประมาณ 20 เมตร

“ก็ไม่ร้อนถึงขนาดที่เรามาพบวันนี้หรอกนายหญิง แล้วมันนี้เดี๋ยวนี้ นายหญิงก๊ะทุกคนฟังให้ดีเถอะ มันมีเสียงคล้ายๆ อะไรเดือดคลั่กๆ ดังออกมาจากในรูถ้ำนั้น ไม่ดังนัก แต่ให้ฟังให้ดีแล้วจะได้ยิน”

ทุกคนกลั้นใจ เงี่ยหู แล้วเชษฐาก็พยักหน้าบอกว่า

“ใช่ มีเสียงคล้ายๆ ใครเคี่ยวของเหลวๆ ข้นๆ อยู่ข้างในถ้ำนั่นแต่ลึกเข้าไปมาก และให้ตายเถอะ ถ้าไม่ใช่เพราะกลิ่นปาทาน ฉันรู้สึกว่าจะได้กลิ่นโคลนไหม้ ผสมกับกลิ่นกำมะถันโชยออกมาจางๆ”

ทั้งหมดเงียบกันไปอีก พยายามใช้ฌานประสาทเต็มที่

เป็นจริงตามที่เชษฐาว่า กลิ่นประหลาด อันมีกำมะถันและแร่ธาตุบางอย่าง โชยกรุ่นออกมาเป็นระยะๆ และเมื่อจ้องสังเกตให้ดีก็มองเห็นหมอกไอบางๆ ลอยออกจากหน้าปากถ้ำด้วย

“ช่องทางมุดลอดเข้าใต้ภูเขาไฟ ไม่มีปัญหา!”

ไชยยันต์ทำจมูกฟุดฟิด แล้วโพล่งออกมา

“แต่ปัญหามันมี ก็ตรงที่ว่า สิ่งประหลาดนั้นเลื้อยผ่านเข้าไปได้ยังไง?”

ผู้ตั้งคำถามลอยๆ คืออนุชา วราฤทธิ์

“ก็ไม่น่ามีปัญหา ถ้า ‘สิ่งนั้น’ มีธาตุเป็นอัคคี หรือธาตุไฟอยู่ในตัวเองอยู่แล้ว ตัวเขาเองก็คือตัวไฟ ทำไมถึงจะเข้าไปในแหล่งไฟหรือแหล่งความร้อนไม่ได้ น้อยหมายถึงสิ่งที่ลุงอินเรียก ‘สางห่า’ นั่นแหละ พี่กลางจะเข้าไปสำรวจใกล้ๆ ใช่ไหมคะไป น้อยขอเข้าไปด้วย”

หล่อนกล่าวอย่างตัดสินใจเด็ดขาด พร้อมกับตัวเองก็ก้าวนำออกไปทันที ตรงเข้าหาปากทางเข้าอันเป็นโพรงดำเกรียมอยู่นั้นช้าๆ อนุชา หนานอิน เชษฐา และไชยยันต์ ก็ก้าวตามเข้าไปด้วยทันที ในขณะที่สั่งให้พวกลูกหาบรอคอยอยู่ตำแหน่งเดิม ภายใต้การควบคุมของคะหยิ่น

สวนเจาดวน กยังคงรวมกลุ่มอยู่กับลูกหาบพวกนั้น ไม่บังอาจพอที่จะย่างตามเข้าไปด้วย ซึ่งดารินก็ไม่เรียกมันอีก!

133

ราชสกุลสาว เดินใกล้ปากถ้ำอันเป็นรอยไหม้เกรียมโปร่งโล่งนั้นเข้าไปเป็นลำดับ พรรคพวกด้านหลังรวมทั้งหมานอินกระชั้นชิด ไม่กล้าเว้นระยะให้หล่อนห่าง และยิ่งใกล้เข้ามา ร่องรอยของการถูกความร้อนแผดเผาบริเวณโขดหินปากถ้ำ ก็ยิ่งมองเห็นได้ชัด

ชั่วไม่กี่อึดใจ ทั้งหมดก็เข้ามายืนแยกย้ายกันอย่างปราศ-จากระเบียบอยู่ยังปากเวิ้งถ้ำนั้น รอยไหม้มิได้มีแต่เฉพาะพื้นหินหน้าโขดและผนังสองฝั่งเท่านั้น แต่มันไหม้ดำขึ้นไปจนถึงเพดานถ้ำด้วย เมื่อต่างแหงนเงยขึ้นไปสำรวจ

ณ ตำแหน่งนี้ เสียงที่มีลักษณะเหมือนของเหลวถูกเคี่ยวเดือดปุดๆ อยู่ ก็ยิ่งแว่วออกมาจากภายในได้อย่างชัดเจน เสียงนั้นแต่งพลุบพลับสำเนียงพิกลคล้ายโคลนถูกนำมาเคี่ยวในกระทะ

ขนาดใหญ่ กลิ่นกำมะถันยิ่งโชยออกมาสัมผัสฆานประสาทแน่ชัดเกินกว่าที่จะคิดว่าเป็นอุปาทาน

ทั้ง 5 คนช่วยกันกวาดตาสำรวจบริเวณที่ยืนอยู่รอบกายนั้นอย่างถี่ถ้วนระมัดระวังขีดสุดไอสีเทา ๆปนเหลือง ระเหยบาง ๆ ออกมาจากซอกโพรงมืดที่แยกออกไปทุกทิศทาง ในตำแหน่งที่ลึกเข้าไปจากปากทางเข้านั้น

“ให้ตายเหอะ นั่นมันเสียงเดือดของลาวาชัด ๆ!”

ผู้ทำลายความเงียบขึ้น คือไชยยันต์

ดารินยืนเอียงคอ เม้มริมฝีปากคิด ขณะที่มองไปทีละตำแหน่งของบริเวณแก่งแง่ขอบหินซึ่งล้วนดำไปหมดเชษฐาสะกิดถามหนานอินว่า

“ตอนที่ลุงมุดเข้าไปในครั้งกระโน้น เวลาผ่านถ้ำเข้าไป เคยได้ยินเสียงแปลก ๆ อย่างที่เราได้ยินอยู่นี่บ้างไหม?”

พรานเฒ่าสีหน้าไม่เสบยนัก สั่นหัว

“ไม่เคย นายใหญ่ ตอนที่หนานอินมุดถ้ำนี้คราวกระโน้นมันไม่มีเสียงเหมือนใครมาเคี่ยวกะละแมอย่างที่เราได้ยินอยู่นี่เลย แล้วก็ไม่ร้อนแทบดับจิตเหมือนตอนนี้ด้วย มันแค่อ้าว ๆ ผิดไปกว่าถ้ำอื่นไปบ้างเท่านั้น”

“ตลอดเส้นทางในถ้ำ พบเห็นสัตว์อะไรบ้างไหม งู แมงมุมค้างคาว หรือสัตว์เลื้อยคลานอื่น ๆ”

อนุชาถามขึ้นบ้าง หนานอินคงสั่นศีรษะอยู่เช่นนั้น

“ไม่มีอะไรที่มันมีชีวิตให้หนานอินพบเห็นเลยตลอดเส้นทางในถ้ำนาคราชนี่”

“เส้นทางเดินยากไหม มีเหวอยู่ข้างในบ้างหรือเปล่า?” อดีตพรานชดถามต่อไป

“ก็...”

แกพยายามทบทวนความจำ

“มีหลุมลึก หรือไม่ก็เหวเป็นบางตอนนะ นายชด หลายครั้งที่หนานอินต้องค่อย ๆ ไต่เลียบเลี่ยงเหวในถ้ำไปแต่ก็ไม่มากนัก ตอนนั้นใช้แสงไต้ส่องทาง บางระยะก็สว่างพอมองเห็นได้จากรอยแตกของผนังมีแสงสว่างลอดเข้ามา จะเป็นแสงตะวันหรือแสงอะไร หนานอินไม่รู้”

อนุชาหันมาทางพี่ชายกับเพื่อน กล่าวแผ่วต่ำ

“เสียดาย...ที่เราไม่ได้มีผู้เชี่ยวชาญทางธรณีวิทยาอย่างเมย์มาด้วยในครั้งนี้ มิฉะนั้นเราจะสันนิษฐานอะไรได้มากกว่าที่พวกเรากำลังพยายามคิดอยู่นี่ แต่จะอย่างไรก็ตาม จากสภาพที่เห็นมันไม่ผิดไปจากที่ไชยยันต์ว่าตะกี้หรอกครับเสียงเดือดเป็นจังหวะช้า ๆ ที่เราได้ยิน น่าจะเป็นเสียงหินหลอมละลายของลาวา ไม่ก็โคลนที่อยู่ลึกเข้าไป สมัยก่อนนั้นที่ลุงอินเดินผ่านเข้าไปนั้นมันยังไม่เกิดความร้อนขึ้นถึงขนาดนี้ แกจึงบอกว่าไม่ได้ยินเสียงอะไร แต่ระยะเวลามันผ่านมานานแล้ว ความระอุจากใต้พิภพหรือมิฉะนั้นก็ภายในส่วนใดส่วนหนึ่งของโพรงถ้ำนี่แหละอันเป็นตำแหน่งเดือดของมัน”

“แล้ว...”

ไชยยันต์บุ้ยปากไปรอบ ๆ ตัว แล้วชี้ไปยังบริเวณป่าเถาวัลย์ที่มอดไหม้เห็นจุดอยู่เบื้องนอก

“รอยเผาไหม้ขนาดใหญ่ที่เราเห็นอยู่นี่ล่ะ เป็นไปได้ไหม

ที่ว่าลาวาบางส่วนเกิดความร้อนขึ้นเต็มที่ ก็เลยทำให้ปากถ้ำและป่าเถาวัลย์ใกล้เคียงไหม้ไปหมด”

ทุกคนล้วนเต็มไปด้วยปริศนาที่พยายามตีความ ดารินผู้สงบพินิจดูนิ่งอยู่ เอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก นับตั้งแต่เข้ามายืนอยู่ ณ ที่นี้ว่า

“ตามความคิดของน้อย เข้าใจเสียงลั่นเหมือนของเหลวเดือดที่เราได้ยินอยู่นี่ น่าจะเป็นเพียงแค่โคลนเดือดเสียมากกว่าที่จะเป็นลาวา เพราะถ้าลาวา...เราจะไม่สามารถเข้ามายืนกันอยู่ตรงปากถ้ำนี่ได้เลย แม้มันจะยังไม่ทะลักไหล่บ่าออกมาก็ตาม และมันก็ยังไม่ได้ไหลออกมา เพราะไม่มีร่องรอยเลย ส่วนรอยไหม้เกรียมทั้งปากถ้ำและป่าเถาวัลย์หน้าถ้ำ น่าจะเป็นจากการแผ่รังสีในตัวเองของสิ่งประหลาดที่เราตั้งสมมติฐานกันว่า งูไฟหรือนาคี เสียมากกว่า คือก่อนที่จะเลื้อยเข้าไปในถ้ำอันเป็นถิ่นของตน ก็ปล่อยต่อมเคมีอันร้อนแรงออกจากตัวเต็มที่เลยทำให้บริเวณนี้มีรอยลุกไหม้ดำเกรียมมากกว่ารอยที่เห็นเป็นทางเลื้อยมา”

“นายหญิงน่าจะเดาถูก”

หนานอินสอดขึ้นในทันที

“เพราะหนานอินก็กำลังคิดอยู่อย่างนั้นเหมือนกัน เพียงแต่ยังไม่กล้าพูดเท่านั้น”

แล้วแกก็ชี้มือไปยังเส้นทางที่ล้ำลึกเข้าไปด้านในซีกขวามือบอกให้ทราบว่าสมัยที่แกเคยมุดลอดตัดทางเข้าไปใต้ถ้ำนั้น แกใช้เส้นทางด้านนั้น เป็นทางเดินผ่านไปในช่วงแรก

ดารินเริ่มเคลื่อนไหว ตรวจบริเวณลึกเข้าไปอีกตาม

หน่อหินที่โผล่เรียงรายสูงๆ ต่ำๆ และทุกคนก็เริ่มแยกกันออกสำรวจตรงปากทางของถ้ำประหลาดนั้นไปทั่วๆ เชษฐาควักเอาเครื่องวัดอุณหภูมิของอากาศขนาดกระเป๋าที่ติดตัวอยู่ออกมาตรวจดู เพื่อหาอุณหภูมิของบริเวณที่สำรวจกันอยู่ แล้วสะกิดให้ไชยยันต์ดู

เข็มวัดอุณหภูมิขึ้นชี้บอกถึง 65 องศา ซี.! และเมื่อยิ่งก้าวลึกจากปากถ้ำเข้าไปเท่าไหร่ มาตรวัดก็ค่อยๆ กระดิกสูงขึ้นไปเรื่อยๆ

ขณะนั้นเอง ดารินผู้เดินผ่านหน่อหินขนาดใหญ่ริมผนังด้านขวาก็อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง ทุกคนหันขวับไปทันที เห็นพล่อนกำลังจ้องอะไรอยู่ในลักษณะตะลึง ระยะนั้นมันยังมีแสงสว่างจากเบื้องนอกสาดเข้ามาถึงพอจะเห็นได้ถนัดพอสมควร เพราะยังไม่เข้าไปลึกนัก ทุกคนจึงพรูกันเข้าไปทันที แล้วต่างอุทานออกมาเป็นเสียงเดียวว่า

"เฮ้ย! อะไรกันนี่"

มองผาดๆ ถ้าไม่สังเกตให้ดี มันก็เหมือนท่อนหินที่ถูกไฟลนไว้จนดำเป็นตอตะโกอย่างที่เห็นอยู่รอบๆ ทั่วไปนั่นแหละ แต่เมื่อพินิจจึงมองเห็นสัณฐานเค้าโครงเหมือนร่างกายมนุษย์ (หรือมิฉะนั้นก็ครั้งหนึ่งเคยเป็นโครงร่างกายมนุษย์) นั่งเหยียดเท้าพิงหินอยู่ แม้จะถูกความร้อนแผดเผาเสียจนกลายเป็นถ่านก็ยังพอสังเกตเห็นได้จากลักษณะรูปร่าง ขนาดของมันสูงใหญ่มากทีเดียว ในท่าที่นั่งเป็นถ่านดำปี๋อยู่นั้น อย่างน้อยๆ ก็เกือบ 7 ฟุต

“คน! ถูกไฟเผาอยู่ในนี้!”

ไชยยันต์ร้องขึ้นอย่างลืมตัว ท่ามกลางคนอื่นๆ ที่จ้องตะลึงไปชั่วขณะ

สิ่งแรกที่ทุกคนคิดเหมือนกันหมดก็คือ ใคร? จากสัณฐานที่ดูเหมือนมนุษย์อันดำปี๋เป็นตอถูกไฟลนอยู่แบบนี้ และวูบคิดไปถึงคณะของรพินทร์ ผู้ล่วงหน้ามาก่อน แต่ดารินพินิจดูในความรู้สึกแตกแยกไปอีกอย่างหนึ่ง หล่อนขอดาบที่สะพายหลังหนานอินมาถือไว้ในมือทันที แล้วค่อยๆ เขียดูที่บริเวณศีรษะดำเหมือนถ่านนั้น มันเปราะหักตกจากตำแหน่งที่ตั้งอยู่บนบ่า กลิ้งลงกับพื้นทันที หล่อนกัดริมฝีปากแน่น ใช้ดาบเขี่ย ขูด และสับหาหลักฐานต่อไป

แม้กระทั่งกะโหลก ใหญ่โตขนาดเกือบเท่ากระบุงย่อมๆ ก็สลายตัวเป็นขี้เถ้าไปอย่างง่ายดาย เพียงแต่หล่อนใช้ปลายดาบแซะเท่านั้น แล้วความรู้ในด้านมานุษยวิทยาของหล่อนก็ให้ประโยชน์ต่อการสันนิษฐานได้ทันที บอกทุกคนต่ำๆ ว่า

“มันไม่ใช่มนุษย์เป็นๆ ที่เพิ่งตาย และไม่ใช่คณะของรพินทร์ด้วย แต่เป็นซากมัมมี่บริวารของมันตรัยที่เราเคยพบเห็นมาแล้วนั่นเอง!”

“หมายความว่ายังไง ถ้านี้ เป็นป่าช้าของนิทรานครงั้นหรือ?”

ไชยยันต์ผู้เคยเข้าไปหลงติดอยู่ในสุสานของนิทรานครอันเต็มไปด้วยซากมัมมี่ นับอายุไม่ได้มาก่อนแล้วในครั้งก่อนนั้นถามมาโดยเร็ว ดารินสั่นศีรษะ

“ที่นี่ไม่ใช่ป่าช้าหรือแหล่งที่เคยเก็บซพของนิทรานครอย่าง

เป็นเคยพบกันมาแล้วแน่นอน แต่สาเหตุที่มีไอ้ผีดิบ มานั่งเป็น
เพื่อนอย่างที่เราเห็นนี่ เข้าใจว่าซากมันมีนี้ ได้เคลื่อนย้ายมา
ขณะหลับ และนำมาแอบซุกซ่อนอยู่ตรงนี้ เพื่อตรียมแผนการ
ใดๆอะไรสักอย่างหนึ่งอย่างเช่นที่มันไปขนกันออกมาจากสุสาน
แล้วแอบซ่อนกระจัดกระจายไว้ทั่วแนวป่าพร้อมที่จะมีเวทมนตร์
ใดๆที่ของมันตรัยเข้าสิงบงการ ให้เคลื่อนไหว ทำอะไรเหมือน
ทุกคนต์ แต่บังเอิญเหลือเกิน...นี่เป็นการคาดคะเนของฉันนะ...
เพื่อนๆที่มันนำซากมาแอบซ่อนไว้ตรงนี้ โดยยังไม่เคลื่อนไหว
ไปไหนก่อนพอดีกับที่ตัวประหลาดนั้นเลื่อยผ่านเข้ามาในปากถ้ำ
แล้วความร้อนจากตัวประหลาดนั่นเลยแผดเผาทำลายซากนี้
เพื่อนๆเป็นเถ้าถ่านไป และแน่ละ ซากนี้สูญเสียไปแล้ว ใช้การ
อะไรไม่ได้อีกเพราะถูกความร้อนทำลาย ใครจะคิดอย่างไร ฉัน
ไม่รู้ แต่ฉันสันนิษฐานเช่นนี้”

ทุกคนอึ้งไปด้วยความอัศจรรย์ใจที่แทรกซ้อนขึ้นมา อึดใจ
ต่อมาเชษฐากครางออกมาเบาๆ ว่า

“อือม์ น่าคิด...ถ้างั้นลองช่วยกันตรวจดูให้ดีต่อไปซิ มัน
อาจไม่ได้มีตัวเดียวอย่างที่เราเห็นกันอยู่นี่”

ทั้งหมดแยกกันออกค้นหาอีกครั้ง

แล้วความจริงก็ปรากฏ น่าจะตรงกับข้อสันนิษฐานของ
ตาวินมากที่สุด เพราะหนานอินพบอีกซากหนึ่ง และอนุชากับ
ไชยยันต์ก็พบอีกซากหนึ่ง รวมเป็น 3 ซาก นั่งเป็นถ่านอยู่ตาม
ซอกมุมลับตาในบริเวณปากถ้ำนั่นเอง ผลปรากฏเหมือนกันหมด
ทุกซากอันเป็นไอ้พวกผีดิบบริวารมันตรัยเหล่านั้นกลายเป็นท่อน
ถ่านไปหมดด้วยไอความร้อนระดับสูง

เชษฐารีบบอกให้ทุกคนถอยออกมาพ้นบริเวณปากถ้ำโดยเร็ว แล้วมายืนจับกลุ่มรวมกันอีกครั้ง

“ไอ้ซากผีดิบของมันตรัยเหล่านั้น ตามปกติแล้วมันมีความแกร่งเหนียวแน่นคงทนราวกับเหง้าไม้ หรือมิฉะนั้นก็ยางรถแทร็กเตอร์ตามที่เราพิสูจน์กันมาแล้ว ขนาดจะเอาไฟเผา ก็ยากที่จะไหม้ได้ แต่พอถูกไอความร้อนลึกลับของตัวที่มันเลื้อยเข้าไปในถ้ำเท่านั้น...กลายเป็นถ่านไปหมดเลย พี่ว่าน้อยน่าจะสันนิษฐานได้ใกล้เคียงความจริงที่สุดแล้ว มันตรัยกระจายพลวางกำลังของมันซุ่มซ่อนไว้ตามที่ต่างๆ สุดแต่ว่ามันจะสะดวกใช้อำนาจลี้ลับแบบคลื่นวิทยุเข้ามาบงการให้เคลื่อนไหวใช้งานอย่างใด แต่บังเอิญว่า ขณะที่มันนำมาซุกซ่อนที่นี่ อาจเตรียมเล่นงานคณะของรพินทร์ หรือคณะฝ่ายเราก็ตาม พอดี งูไฟหรือพญานาคของน้อย เลื้อยผ่านปากถ้ำเข้ามาเสียก่อน ซากเหล่านี้ก็เลยกลายเป็นถ่านไป เพราะอำนาจความร้อนที่เหนือกว่าความทนทานของซากพวกนี้จะต่อต้านได้”

อนุชาและไชยยันต์ พยายามคิดค้นหาข้อสมมติฐานให้เป็นไปอย่างอื่นๆ แต่ก็หมดทางที่จะโต้แย้ง ได้แต่ยืนนิ่งขึงกันไปหมด

“จะเอายังไงกันต่อไปนี่ ลุงอิน หนทางที่ลุงนำมามันกลายเป็นเส้นทางตายเสียแล้ว ถ้าเราจะเสี่ยงเดินเข้าไปตามที่ตั้งไว้แต่แรก หรือลุงคิดว่าเราจะพอเสี่ยงเข้าไปได้”

“ใครจะเข้าไปก็เชิญเถอะ สำหรับฉันขอถอยก่อนละ ก็เห็นกันอยู่ออกชัดๆ แบบนี้แล้ว ยังจะคิดมุดเข้าไปอีกหรือ”

ดารินเอ่ยขึ้น

เชษฐาและไชยยันต์ ก็ไม่ยอมเห็นด้วยกับคำพูดของอนุชา และถึงแม้หนานอินเองก็คอตก พึมพำแหบ ๆ ว่า

“ไม่! พรานชด สมัยก่อนนี้ หนานอินก็พอที่จะนำทางเข้าไปในถ้ำนี้ได้อยู่หรอก แต่ที่เราเห็นกันอยู่นี่ ขืนดันทุรังเข้าไปก็ตายกันหมดเท่านั้น เพราะเท่ากับเข้าไปในนรกไฟชัด ๆ”

เส้นทางเดิน โดยการนำของหนานอินชะงักลงเสียแล้ว ไม่อยากสรรคที่คาดคิดไปไม่ถึง

“พอจะมีเส้นทางอื่นเลี่ยงไปได้อีกบ้างไหม นอกจากจะมุดลอดใต้ถ้ำนี้เข้าไป”

เชษฐาถามอย่างหนักใจ

“บ่ายหน้ามาทางนี้ หนานอินก็หวังที่จะลอดถ้ำนี้เข้าไปนั่นแหละ ถ้าไม่เข้าทางนี้ก็จนปัญญาแล้ว เพราะเส้นทางอื่นหนานอินไม่รู้ นอกจากจะเดาเอา”

พรานครูผู้เฒ่าสารภาพตามตรง หน้าจ๋อยลงไปเห็นชัด

“วะ! ยุ่งละซิ”

ไชยยันต์ร้องออกมา

ขณะนั้นเอง ระหว่างที่ทุกคนตกอยู่ในห้วงภวังค์คิด หนักต่างก็ผวารู้สึกตัวขึ้น เพราะเสียงเจ้าด้วนที่ร้องแว้ดดังลั่นขึ้น ต่างหันขวับไปทางมันเป็นตาเดียว และดารินก็ดูเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ในบัดนั้น

“คราวนี้แหละ มันจะได้พิสูจน์ชัดกันเสียที ว่าเจ้าด้วนมันจะช่วยเราในการเดินทางครั้งนี้ได้แค่ไหน ลุงอินและพี่กลาง

ยอมรับแล้วว่าหมดปัญญา ก็ขอให้ฉันลองเสี่ยงทายเอากับเจ้าด้วนบ้าง เพราะมันไม่มีทางเลือกอย่างอื่นอีกแล้ว”

กล่าวจบ หล่อนก็เดินตรงเข้าไปยังช้างป่าแสนรู้ค่บารมีทันที พี่ชายและเพื่อนเดินตามเข้ามาด้วย หล่อนเข้ามาหยุดยืนประจันหน้ากับเจ้าด้วน ประกาศออกมาดังๆ

“ด้วน! พวกเราหมดทางที่จะผ่านเข้าถ้ำนาคราชตามที่หวังไว้แต่แรกเสียแล้ว จากสิ่งที่เห็นอยู่นี่ และเธอก็รู้ล่วงหน้าถึงได้มาขวางดักอยู่...เอาละ มีทางไหนบ้างไหม ที่จะทำให้พวกเราทั้งหมดตัดผ่านภเขาอินทรีอันเต็มไปด้วยอันตรายนี้ไปได้ในระยะทางที่ปลอดภัยย่นย่อที่สุด เราต้องการผ่านเทือกแรกนี้ไปให้ได้ก่อนเท่านั้น เธอน่าจะรู้ทางดีกว่าพวกเราทุกคน”

คชสารใหญ่ ผู้ภักดีกับหล่อนเป็นพิเศษ ราวกับจะเคยเป็นคู่บุญกันมาแต่ชาติก่อนยืนโคลงตัวอยู่อึดใจ ต่อจากนั้น มันก็เริ่มก้าวเท้าออกเดินไปอย่างช้าๆ โดยเลี่ยงตัดเฉียงออกไปซีกซ้ายมือของปากถ้ำนาคราช อันเป็นเนินของป่าหิน และเมื่อเดินไปได้ประมาณสัก 7-8 ก้าว ก็หันกลับมามองหล่อนอีกครั้งเหมือนจะเป็นอาการบอกให้ตามมา

“ว่ายังไงคะ พี่กลาง ลุงอิน เราจะตามด้วนไป หรือว่าจะแสวงหาทางเอาเอง”

หล่อนหันไปถามพี่ชายกลาง กับพรานเฒ่า เพราะคนที่จะขัดขวางหล่อนมากที่สุด ก็มีอยู่เพียงแค่สองคนนี่เท่านน

อนุชายิ้มกร่อยๆ หันไปทางพรานชราคู่ชีพ แกก็พยักหน้าลงอย่างยอมจำนน

“ไม่มีทางเลือกอีกแล้ว นายชด เราเห็นจะต้องทำตามที่

แต่เหญิงว่าเสียแล้ว หนานอินจนปัญญาจริงๆ เพราะทางที่คิดจะนำเข้าไป ก็เข้าไปไม่ได้เสียแล้ว”

อดีตพรานชดเข้ามาตบไหล่น้องสาวโดยแรง

“เอาละ พี่และลุงอินจะลองเชื่อน้อยดูบ้าง”

แล้วก็หันไปร้องบอกพรรคพวกทุกคน รวมทั้งลูกหาบที่วางอยการตัดสินใจ ประกาศดังๆ ว่า

“ไป! ทุกคนเดินตามไอ้ด้วนไป ดูซิว่ามันจะพาเราไปทางไหน?”

ขบวนทั้งหมด เริ่มเคลื่อนตามหลังการเดินนำอย่างช้าๆ ของเจ้าด้วนไปในทันที โดยเลี่ยงจากปากถ้ำนาคราชไปเสีย เหนฐาเคียงประกบไปกับน้องสาวคนเล็กโอบแขนกอดคอไว้

“น้อย ในที่สุดทุกสิ่งทุกอย่างมันก็เป็นไปตามอย่างที่น้อยพูดไว้นั่นแหละ เดี๋ยวนี้ พี่เชื่อแล้วว่าเจ้าด้วนมันจะต้องนำทางเราไปได้แน่ๆ และตรงกับวัตถุประสงค์ที่เราต้องการ น้อยบอกไว้ทุกอย่างก็ไม่ผิดไปเลย มันร่วมขบวนกับเราเข้ามาในแนรกดำอย่างที่น้อยบอกไว้ทุกอย่าง”

“อย่าเสือกพาไป‘ป่าช้าช้าง’หรือพาวกไปโผล่ออกหนอง-น้ำแห้งแล้วกัน”

เสียงไชยยันต์พูดเบาๆ ปนหัวเราะ

“มันคงไม่พากลับหนองน้ำแห้ง โดยไม่มีรพินทร์ หรือพาไปป่าช้าช้างอย่างที่เธอว่าหรอกไชยยันต์ แต่ถ้าเป็นป่าช้าผีดิบหรือสุสานของนิทรานครยังไม่แน่ เพราะฉันพยายามภาวนาส่งกระแสจิตบอกมันแล้ว...ให้นำไปยังจุดนั้นก่อน”

ดารินบอกมาแผ่วเบา ในความคิดหนัก

“สุสานนิทรานคร?” ไชยยันต์ทวนคำ “จะให้มันพาไปทำไมที่นั่น?”

“ถ้าเรายังทำลายมันตรัยยังไม่ได้ เราไม่มีทางจะพบคณะของรพินทร์หรอก หนทางเดียวที่เราจะทำลายมันตรัยให้ได้อีกครั้ง ก็คือให้มันพาเราไปที่สุสานนิทรานครเป็นแห่งแรก เพราะมันตรัยกับพวกผีดิบของมันที่ขนกันออกมาจากสุสานนิทรานคร... เป็นอันตรายที่สุดสำหรับฝ่ายเรา และฝ่ายรพินทร์ ถึงรพินทร์เองก็เหมือนกัน ฉันแน่ใจว่าก่อนอื่นเขาคงจะม่งหน้าค้นหานิทรานครในอดีตที่เราพบกันมาแล้ว เพื่อหาทางกำจัดมันตรัยก่อนจะคืบหน้าไปที่อื่น”

“อะไรทำให้เธอแน่ใจอย่างนั้น?”

เพื่อนชายถามอย่างสงสัย

“บอกไม่ถูก แต่ฉันแน่ใจอย่างนั้นก็แล้วกัน ระยะนี้ระหว่างเรากับรพินทร์อาจมีการคลาดเคลื่อนกันนิดหน่อยเท่านั้น เขาบ่ายหน้าไปทางหนึ่ง เราก็บ่ายหน้าไปทางหนึ่ง แต่เชื่อเถอะว่าจุดหมายแรกนับตั้งแต่ออกจากห้วยเสือร้องคงเป็นจุดหมายเดียวกัน คือนิทรานครอันอาถรรพณ์ รพินทร์ต้องตระหนักดีว่า คณะของเขาจะรอดปลอดภัยเดินทางคืบหน้าต่อไปได้ เขาต้องการกำจัดมันตรัยให้ได้ก่อน ถึงฉันจะไม่ใช่แงซาย แต่ในข้อนี้ ฉันเชื่อว่าฉันอ่านแนวความคิดของเขาออกเพราะไอ้ผีร้ายหมื่นปีตนนั้นมันกำลังจองล้างจองผลาญเขาอยู่ทุกระยะจากหลักฐานที่เราค้นพบมาตลอด มันจ้องเล่นงานจองเวรทั้งฝ่ายเขาและฝ่ายเรานั่นแหละ”

“แล้ว...สางห่า หรืองูไฟนั่น?”

“ฉันไม่คิดว่าสิ่งนั้นจะเป็นอันตรายต่อเรา หรือรพินทร์เขาอก ตรงกันข้าม...ถ้าเรารู้เคล็ดอะไรเสียหน่อย และปฏิบัติตัวให้ถูก เขาอาจเป็นคุณต่อเราก็ได้ สังเกตดูจากซากของไอ้พวกที่ตรูของเรา ที่ถูกเผามอดไหม้เป็นถ่านไปเหล่านั้น”

ทั้งสองพูดกันเองเบาๆ ตามลำพังสองต่อสอง โดยคนอื่นไม่ได้ยินด้วย

ช้างใหญ่ อันกลายเป็นเพื่อนค่ชีพของดาริน เริ่มเดินนำไปเรื่อยๆ ตามแนวโขดหิน ที่มีระดับสูงขึ้นไปเป็นลำดับ แต่หนทางไม่ลาดชันเกินไปนัก การเดินของมันไม่ทิ้งห่างฝ่ายมนุษย์ที่ยกขบวนติดตามมาเบื้องหลัง มีอาการส่อชัดว่าผ่อนฝีเท้าการเดินของมัน เพื่อให้สังเกตเห็นอยู่ตลอดเวลา ขณะเดียวกัน ก็ปล่อยให้กระดึงที่ผูกคออยู่ดังแว่วมาได้ยินเป็นระยะ

หนทางนั้นเดินไม่ยาก โดยผ่านไปในระหว่างแก่งแง่โขดผาศิลารายไปตามลำดับ ไม่มีต้นไม้ให้เห็นเลยสักต้น นอกจากพืนและหินเท่านั้น บางขณะก็บ่ายหน้าลงต่ำ สลับกันอยู่ลอนแล้วลอนเล่า สิงสัตว์จตุรบาท หรือแม้แต่นกสักตัว ก็มองไม่เห็น แสดงว่ามันแล้งทั้งพืชและสัตว์ เป็นหนทางที่ไต่ไปตามเนินเขาไหยที่แม้แต่หนานอินเองก็ไม่เคยรู้จักมาก่อน และไม่กล้านำเดินเข้าหากไม่มีใครเป็นผู้ชี้นำเพราะไม่มีสัญญาณบอกชัดว่า มันจะเข้าไปสู่จุดใด...ท่ามกลางเปลวแดดที่แผดเปรี้ยงของตะวันบ่ายและความระอุอบอ้าว แต่ก็ยังดีกว่าที่ผ่านกันมาแล้วตรงบริเวณปากถ้ำนาคราชอันร้อนผิดปกติ

หลายครั้งที่มันหยุดยืนรอ พอเห็นฝ่ายมนุษย์เดินตามใกล้เข้ามาก็ออกเนิบช้านำต่อไป

ก่อนค่ำของวันนี้ ยังไม่มีอะไรมารับประกันได้ว่า เจ้าด้วนจะนำเดินผ่านพ้นบริเวณป่าหินของเนินเขาทิวนี้ เข้าสู่เขตที่พอจะมีพืชพันธุ์หรือไม่ ทุกคนเริ่มกระหายน้ำจัด และดื่มน้ำที่เตรียมมาบ่อยครั้ง แต่ก็คืบหน้ากันต่อไปอย่างทรหดชนิดเลือดตาแทบกระเด็น **ณ บ่ายวันนี้ต่างฝากความหวังไว้กับพลายหางด้วนตัวนั้นประการเดียว เนื่องจากไม่มีทางเลือกอย่างอื่นได้**

ถ้าเป็นสมัยก่อนนี้ ดารินคงจะล้มลุกคลุกคลานไปหลายครั้งแล้ว แต่มาในครั้งนี้ อำนาจพิเศษในตัวของหล่อน หรือจะเรียกว่าพลังใจที่ติดตามค้นหาบุคคลอันเป็นสุดที่รัก ไม่ทำให้หล่อนท้อถอยแม้แต่นิดเดียว และดูจะไปได้อย่างไม่มีขอบเขตสิ้นสุด

แม้เชษฐาและไชยยันต์ อันจัดว่า ‘อกสามศอก’ แล้ว ก็ยังเต็มกลืน ขนาดหายใจทางปาก หน้าซีดขาวด้วยความเหน็ด-เหนื่อยไปตามๆ กัน พวกลูกหาบทั้งหลายถึงจะเป็น ‘ลูกป่า’ โดยกำเนิด นับเวลาที่ผ่านไปก็เริ่มอ่อนเปลี้ยเพราะไม่มีการหยุดพักกันเลย

คะหยิ่นเองก็ยังตุปัดตุเป๋ แต่หนานอินและอนุชา...แกร่งสุดยอดชนิดถึงไหนถึงกันเช่นกัน

จากอาการหลับสนิทเป็นตาย และในความฝันวกวน
ชนิดจับต้นชนปลายไม่ถูก จอมมัคคุเทศก์ รพินทร์ ไพรวัลย์ เริ่ม

กลับฟื้นคืนสติ รู้สึกตัวขึ้นทีละน้อย เซลล์ในสมองก็เริ่มทำงานขึ้นต่อกันเป็นช่วงๆ

ลมหายใจยังมี ชีวิตยังอยู่ แต่พลังวังชามันอ่อนเปลี้ยไปหมด

ม่านตายังปิด แต่ก็สัมผัสได้กับแสงสว่างที่กระทบกับเปลือกตาขณะนี้มันจะต้องเป็นเวลากลางวันแน่ๆ แต่จะเป็นเวลาสักเท่าไหร่ไม่ทราบได้ นี่เขาถูกยาสะกดให้นอนหลับติดต่อกันไปเป็นระยะเวลายาวนานสักเท่าไหร่? ตลอดทั้งคืน...ล่วงเลยมาจนถึงเวลากลางวันทีเดียวหรือ จะว่าเป็นช่วงของเวลาเช้า หรือเพียงแค่สายก็ไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะความกระจ่างจ้าของแสงที่กระทบหนังตาพอจะบอกได้ชัด

สงบนิ่งอยู่ในลักษณะเดิม แล้วก็เริ่มใช้สัมผัสต่างๆ รู้สึกว่าตนเองน่าจะยังนอนหงายนิ่งอยู่ที่เดิมโสตแว่วเสียงการเคลื่อน-ไหวอยู่รอบๆ ตัว ทั้งใกล้และไกลออกไปในลักษณะปกติธรรมดาของการวางแค้มป์เป็นเสียงของพวกลูกหาบบ้าง พรานคู่ใจของเขาบ้าง และฝ่ายนายจ้างบ้างที่พูดจาหรือทำงานกันอยู่ แต่คนเหล่านั้นก็ดูเหมือนจะประหยัดออมๆ เสียงอยู่เหมือนกัน ไม่มีใครเอะอะดังนัก คงต้องการให้เงียบสงบเพื่อไม่เป็นการรบกวนเปิดโอกาสให้เขานอนพักให้มากที่สุดนั่นเอง

ค่อยๆ เผยอหรี่เปลือกตาขึ้นนิดหนึ่ง ใช่แล้ว ลำแสงตะวันและความสว่างไสวของพื้นโลกบริเวณนั้น ความชำนาญบอกได้ทันทีว่ามันน่าจะเลยเที่ยงวันมาแล้ว นี่เขาหลับจากกลางคืนล่วงเลยมาจนถึงเวลาต้นๆ ของตอนบ่ายทีเดียวหรือ และมันเป็น

บ่ายของวันไหน? วันรุ่งขึ้น หรือว่าหลับสลบเลย เถิดเข้าไปอีกวันหนึ่ง

สังเกตไปที่แขวนน้ำเกลือพบว่ามันยังเหลืออย่อีกครึ่งหนึ่ง และกำลังเดินเข้าสู่เส้นเลือดของเขา แต่ในครั้งนี้เปลี่ยนมายังหลังฝ่ามืออีกข้างหนึ่ง รพินทร์ขมวดคิ้วคิด ถ้าเป็นน้ำเกลือถุงเดิม ขนาด 500 ซี.ซี. ซึ่งให้เขาในตอนกลางคืน มันก็น่าจะหมดสิ้นไปแล้วตั้งแต่ 6 โมงเช้าหรือใกล้รุ่งแล้ว แต่นี่มันยังเหลืออยู่อีกตั้งครึ่ง ซ้ำยังเปลี่ยนตำแหน่งแทงเข้าเส้นเลือด มันก็แปลชัดว่าถุงเก่าหมดไปแล้ว และที่กำลังแขวนหยดช้าๆ อยู่นี้ มันเป็นถุงใหม่แล้ว!...**ตายละวา นี่เป็นการนอนเจ็บครั้งยิ่งใหญ่ของเขาทีเดียว นับตั้งแต่เดินป่ามา โดยขณะที่กำลังอยู่ในป่า นอกเหนือไปจากการเจ็บป่วยอันนอนอยู่ในบ้านพักหรือโรงพยาบาล**

เขาไม่เคย 'พักเครื่อง' นานถึงขนาดนี้มาก่อนยามบุกไพร

จากม่านตาที่หรี่ และกำลังจะกวาดดูไปรอบๆ ตัว เขาเห็นใครสองคนในกลุ่มของพวกนายจ้าง เดินตรงเข้ามาจึงปิดตาลงเสียตามเดิมทำเป็นนอนนิ่งอยู่ในลักษณะนั้น รู้สึกว่าทั้งสองเข้ามาคุกเข่าขนาบข้างอยู่คนละด้าน อกเสื้อถูกปลดดุมออกอีกครั้ง แล้วมีหูฟังมากดที่บริเวณทรวงอกจากตำแหน่งหัวใจละไล่ลงไปจนถึงลิ้นปี่ แล้วเครื่องฟังนั้นก็ถูกถอนออกไป

"เป็นยังไงบ้าง เบล?"

เสียงพูดแผ่วเบานั้น จำได้แน่นอนว่าเป็น ดร.สแตนลีย์ อันอยู่ซีกขวาของเขา

"หัวใจเต้นสม่ำเสมอเป็นปกติดีแล้วค่ะ อาการไข้ก็ไม่มี เข้าใจว่าอีกไม่เกินครึ่งชั่วโมง คงจะรู้สึกตัว"

"ใส่ยานอนหลับเข้าไปอีกหรือเปล่าในน้ำเกลือถุงหลังนี่?"

"ไม่ เพราะให้ไว้เต็มที่แล้วในถุงแรก เขาถึงได้หมดความรู้สึกมาตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงบ่ายโมงนี่"

"ชีพจร?"

ข้อมือข้างหนึ่งของเขาถูกจับชั่วอึดใจ แล้วก็มีเสียงเบา ๆ เรียบ ๆ ของหมอเบลว่า

"80 ต่อนาที การสบฉีดเลือดไปหล่อเลี้ยงร่างกายดีขึ้นมากแล้ว อาการของเส้นเลือดตีบคืนตัวในสภาพปกติ เมื่อคืนนี้ซิคะ จากรายงานของคริส ถึงแม้จะหลับไปด้วยอำนาจยา แต่อาการของเขาดูจะไม่ดีเลยความดันต่ำลงมาก และชีพจรก็ช้าผิดสังเกต มีอาการเกร็งของกล้ามเนื้อเป็นระยะ ๆ ตอนนี้ไม่มีแล้ว คริสไม่ได้นอนทั้งคืนคอยเฝ้าเขาอยู่จนกระทั่งเช้า น้ำเกลือหมดและเปลี่ยนใหม่เพิ่มเติมเข้าไปอีก คริสถึงไปนอนพัก เมื่อพวกเราทุกคนตื่นหมดแล้ว"

มีเสียงถอนหายใจเฮือก

"ตามปกติ ถ้าไม่ใช่โรคจับสั่นเก่า ที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราวระยะสั้น ๆ แล้ว เขาเป็นคนแข็งแรงมาก มาคราวนี้...ดูท่าเขาจะแย่เอาทีเดียว นี่ก็บ่ายแล้ว ตลอดครึ่งวันนี้ จนกระทั่งคืนนี้อีกคืน เขาเห็นจะต้องนอนแบบคนป่วยอยู่นี่เองกระมัง!"

"เราต้องให้เขาพักอย่างเต็มที่ จนแน่ใจที่สุดเสียก่อนค่ะ ถึงอย่างไรก็อีกคืนหนึ่งแน่ ๆ กว่าที่เขาจะฟื้นตัวขึ้นมา อะไรมันก็ไม่สำคัญเท่ากับเลือดที่ไม่ส่งขึ้นไปเลี้ยงสมอง"

“ในทรรศนะแพทย์ เธอคิดว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นอีกไหม?”

“มันขึ้นอยู่กับอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดของเขาเองเป็นข้อใหญ่ ถ้าเขามีความปลอดโปร่งสบายใจ ไม่มีกังวล มันก็จะไม่เกิดขึ้น เท่าที่ฉันสังเกตดู การเหนื่อยยากทางกายคนคนนี้ไม่เป็นอะไร แต่ถ้าเหนื่อยยากทางใจ กลัดกลุ้มกระวนกระวายเมื่อไหร่ มันก็อาจเกิดขึ้นได้อีก เมื่อคืนนี้ ก่อนที่คริสจะมาเปลี่ยนเวรดูแลเขา ฉันสอบประวัติในทางสุขภาพของเขาไว้ได้หมดแล้ว นี่เป็นอาการของอิสคีเมียครั้งแรกที่เกิดขึ้นกับเขา”

“เธอได้อะไรมากไหม จากการสอบปากคำ ขณะที่ถูกอำนาจยาสะกด”

“ก็พอสมควรทีเดียวค่ะ”

“สรุปก็คือ เขากลัดกลุ้มกระวนกระวาย เกี่ยวกับการพลัดพรากจากคนรักใช่ไหม?”

“นั่นคือข้อใหญ่ทีเดียวค่ะ คนคนนี้ไม่ได้เป็นทุกข์กังวลอะไรเลย นอกจากคิดถึงคู่รักอย่างเดียวเท่านั้น แต่เขาเป็นคนปากแข็ง ที่จะไม่ยอมรับออกมาตรงๆ นัก...”

เสียงเบลชะงักไปนิดหนึ่ง แล้วบอกเบาๆ ต่อมาว่า

“อาจารย์ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ อาการของเขาดีขึ้นตามลำดับแล้ว ฉันกลับสงสารคริสมากกว่า”

“คริส? ทำไม?”

เป็นเสียงสูงอย่างฉงน

“เขารับภาระหนักกว่าฉันซึ่งเป็นหมอโดยตรงเสียอีก เมื่อคืนที่แล้วขณะที่รพินทร์ไม่รู้สึกตัวและเพ้อ คริสพยาบาลเขาสุดความสามารถอยู่คนเดียว ไม่ยอมไปปลุกเรียกฉันหรือพวกเรา

คนใดให้มาช่วยด้วย และในที่สุด ตัวเองก็ไปนอนซมจับไข้อยู่อย่างที่เราเห็นนั่น คริสพักผ่อนไม่พอ และทุ่มแรงกายแรงใจช่วยมัคคเทศก์คนนี้สุดหัวใจเลย โชคดีที่เขามีความรู้ในทางแพทย์ไม่น้อยไปกว่าฉัน...ถึงได้เอาไว้อยู่ คริสไม่ยอมบอกอะไรฉันเลย แต่บุญคำเป็นคนเล่าให้ฉันฟังว่า เมื่อคืนตอนดึกรพินทร์คลุ้มคลั่งไม่ได้สติอย่างไรบ้าง ตอนนั้นพวกเราทุกคนหลับกันหมด”

“ถ้างั้น คืนนี้ เธอต้องดูแลรพินทร์แทนคริสแล้วล่ะ เลือกเอาใครคนใดคนหนึ่งในพวกเรามาเป็นลูกมือคอยช่วยด้วย อาจเป็นฉัน คี๊ธ หรือเชิดวุธก็ได้...ว่าแต่เธอจะทำอย่างไรต่อไปสำหรับเดี๋ยวนี้”

“รออีกสักครึ่งชั่วโมง ถ้าเขายังไม่รู้สึกตัว ฉันจะปลุกเขาเอง ตอนนี้ให้เขาพักไปเรื่อย ๆ ก่อน”

“เอาละ ถ้างั้นเราไปดูคริสกันเถอะ ประเดี๋ยวทรุดหนักลงอีกคนเป็นยุ่งกันใหญ่”

แล้วทั้งสอง ก็ผละออกจากรพินทร์ไปยังที่พักของตนอันอยู่ไม่ไกลนัก

ทุกถ้อยคำของการสนทนาโต้ตอบ แม้จะเบาขนาดไหน สุภาพบุรุษไพรสำเหนียกได้ชัดเจนหมดทุกถ้อยกระทงความ...

เมื่อรู้สึกแน่ชัดว่า บุคคลทั้งสองเดินห่างออกไปแล้ว รพินทร์สำรวมสติแน่วนิ่งอีกครั้ง ดวงตาทั้งคู่ยังปิดอยู่เช่นนั้น มือที่วางราบอยู่กับพื้น ยกขึ้นมาประสานกันอยู่บนทรวงอก

จะมีอะไรที่เขาทำได้ในขณะนี้ นอกจากการสวดมนต์

ภาวนายึดเอาพระพุทธคุณและบรรดาอรหันต์ทั้งหลายเป็นที่พึ่งก่อน แล้วต่อจากนั้น จึงหันเข้าหาไสยเวทอาคมอันเป็นศาสตร์ลี้ลับ ที่ตนเองไม่เคยอวดอ้างประกาศให้ผู้ใดทราบว่าตนได้ศึกษาร่ำเรียนมามากเสียกว่าทางด้านวิทยาศาสตร์อีก

ชั่วขณะจิตเดียว ที่โอมอ่านอัตถคาถา อัญเชิญนาคเทวีด้วยอาการเหมือนจะสะกดจิตตนเองให้จมดิ่งลงไปสู่ภวังค์ลึกตัดโลกแห่งภูมิศาสตร์และสิ่งแวดล้อมรอบตนเองขณะนี้ออกไปหมดสิ้น เขาก็แลเห็นจากมโนทวารอันมนุษย์อื่นใดไม่อาจจะมองเห็นได้ด้วย

สตรีสาวผู้มีฉวีกายแดงเรื่อประดุจสีหม้อใหม่ มีนาคราชเพชรสองเศียรเป็นมงกุฎ ในเครื่องถนิมพิมพาภรณ์เยี่ยงนางกษัตริย์ในบาดาลดั่งภาพวาดในจินตนาการของจิตรกร ก็มาปรากฏกายยืนเด่นอยู่บนโขดหินเตี้ย ๆ ใกล้ซีกกายด้านขวาของเขา ไม่ห่างออกไปนัก

นางแย้มเยื้อนริมโอษฐ์รูปงาม กรทั้งสองกอดอุระไว้ เอียงศอน้อย ๆ ทอดเนตรเป็นประกายวาววับ จับมาที่เขา...ขัน ๆ ระคนสังเวชแต่ก็เปี่ยมไปด้วยประกายแห่งความเอ็นดู

“เรียกเราทำไม พราน?”

เสียงใสกังวานนั้นปราศรัยในทันทีที่ปรากฏตน

“นาคเทวี! ได้โปรดประทานความเมตตาให้แก่ข้าพระองค์ผู้ตกอยู่ในภาวะทุกข์ยากขณะนี้ด้วยเถิด จะขอเพียงครั้งเดียวแล้วจะไม่ร้องขออีกแล้ว นี่คือสัจจะ”

“แน่ใจหรือ...ว่าจะขอเราเพียงครั้งเดียวมนุษย์เดินดินกิเลสหนา แต่มากไปด้วยคาถาอาคมกฤติยามนต์ยิ่งกว่าพ่อมดหมอผี

ผ่างท่าน ขนาดเรียกราชธิดาแห่งบาดาลให้มาพบได้เช่นนี้...ไว้ใจยาก ประเดี๋ยวเผชิญกับปัญหาอะไรที่แก้ไม่ตกด้วยตนเอง ก็ศร้านจะใช้มนตราเรียกเรามาอีก”

“ข้าพระองค์ปฏิญาณแล้วว่า นี่เป็นสัจจะ และเป็นเจตนาไตยตรงที่จะขอรับจากใต้ฝ่าพระบาท...เพียงครั้งเดียวเท่านั้น เพราะเทพยดาฟ้าดินองค์ใดๆ ก็เมินพรานอนาถาผู้ยากไร้คนนี้เสียสิ้นแล้ว ไม่มีเทพองค์ใดจะให้ความเมตตาต่อข้าพระองค์เท่าวเชธิดาแห่งนาคราชองค์นี้”

โอษฐ์สีแดงเพลิงค่นั้นแย้มกว้างออกไปอีกอย่างเท่าทันพนเห็นไรทนต์ปานเคลือบมุก มีเขี้ยวเล็กๆ งามเก๋โผล่แซมอยู่สองซี่

“เข้าใจยกยอปอปั้น ตีประจบเก่งมากนะเรานะ...เอาละพูเนจะขออะไรฉันรพินทร์?”

ประโยคหลัง นางพูดมาอย่างสนิทสนมที่สุด เหมือนผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง ที่กำลังพูดอยู่กับเขา

“ข้าพระองค์เจ็บป่วยลงในครั้งนี้หนักนัก พละกำลังสูญหายไปสิ้น จะตายก็ยังไม่ตายเพราะไม่สิ้นกรรม จะหายก็ยังไม่หาย เพราะโรคาพยาธิยังไม่ยอมถอนตัวออกโดยง่าย ขืนปล่อยตามเวรตามกรรมอยู่เช่นนี้ ก็จะเป็นที่ทุเรศเวทนานัก...”

“อย่าอ้อมค้อม บอกมาง่ายๆ ตรงๆ ดีกว่า จะเอาอะไร?”

นางตัดบทมาทันควัน ยังพรายยิ้มอยู่เช่นนั้น

“ผมรู้นะ คุณนั่นแหละ แกล้งดึงเอากำลังผมไปหมด!”

คราวนี้เขาพูดอย่างธรรมดาที่สุดเช่นกัน

“บ้า! ตัวไม่สบายเอง แล้วทำไมมาโทษฉัน?”

“จะต้องให้ผมบอกด้วยรึว่า มหาฤาษีโกฑัญญะท่านบอกกับผมหมดแล้วว่า คุณเอากำลังวังชาของผมไป ถ่วงผมเพื่อจะให้อยู่ที่นี่ให้นานที่สุด”

นาคเทวีเลิกขนงขึ้นนิดหนึ่ง อมยิ้ม

“นี่อย่ามาใส่ความกันนะ ฉันจะถ่วงคุณไว้เพื่ออะไรกัน คุณเจ็บป่วยไม่สบายเองเพราะมัวแต่คิดถึงคู่รักตะหาก”

“นั่นมันเป็นส่วนประกอบเท่านั้น แต่ลึกลงไปกว่านั้น ลูกสาวคนสวยแสนซนของพญานาคดึงเอากำลังของผมไป ทำให้ต้องนอนหมดท่าอยู่แบบนี้ ผมมีภาระหน้าที่จะต้องทำ ได้โปรดคืนกำลังให้แก่ผมเถิด ถ้าผมมีแรงพอที่จะลุกขึ้นมาได้เดี๋ยวนี้... จะให้กราบที่แทบเท้าก็ได้ อย่าแกล้งกันเลย ผมไม่อยากจะให้เป็นภาระยุ่งยากของใคร และจะต้องเดินทางต่อไปให้เร็วที่สุดตามหน้าที่”

“ก็แปลกดีเหมือนกันนะ มาร้องทวงเอากำลังของตัวเองคืนจากฉัน”

นางกล่าวปนสรวลเบา ๆ

“แต่เอาละ เมื่อคิดว่าฉันเป็นผู้ที่เอากำลังของคุณไป และคุณอยากจะขอคืน มีอะไรมาเป็นค่าไถ่ข้อแลกเปลี่ยนมั่งล่ะ”

“ก็คุณจะเอาอะไร?”

นางผู้มีสิริลักษณ์แผกไปจากมนุษย์ ย่างบาทลงมาจากโขดหินที่ประทับยืนอยู่ แล้วเยื้องช้า ๆ ไปรอบ ๆ กายของเขาที่ยังนอนกระดิกกระเดี้ยไม่ได้อยู่

“ขอ‘ดวงปราณ’ของแม่สาวงามที่มากับคณะของคุณสองคนนั่นให้ฉันสักคนได้ไหม?”

รพินทร์อึ้งไปขณะหนึ่ง แล้วตอบเฉียบขาด

“ไม่ได้ คุณจะเอาชีวิตคนใดคนหนึ่งของหล่อนทั้งสองคนไปไม่ได้เลย ผมไม่ยอมอย่างเด็ดขาด”

“เอ้า! ถ้างั้นเปลี่ยนมาเป็นพวกนายจ้างของคุณสักคน เอาพวกผู้ชายก็ได้”

“ไม่”

“ลดลงมาอีก คราวนี้ขอเพียงแค่ชีวิตพรานจำนวน 4 คนไปไม่ได้ เอาแค่คนเดียวเท่านั้น”

จอมพรานสั่นศีรษะ

“ไม่ตกลง!”

“คราวนี้เป็นข้อเสนอต่ำสุดแล้วนะ ขอลูกหาบคนเดียวเท่านั้น”

“นาคเทวี! ไม่ว่าจะเป็นใครทั้งสิ้นที่มากับผม...อยู่ในความรับผิดชอบของผม คุณจะเอาชีวิตเขาไปไม่ได้เลยแม้แต่คนเดียว ถ้าจำเป็นจะต้องมีการเสียชีวิตตามเงื่อนไขข้อแลกเปลี่ยนของคุณเนละก็ เชิญคุณเอาชีวิตผมไปเสียดีกว่า ถ้าไม่ยอมคืนพละกำลังกลับมาให้ ก็เชิญเอาดวงปราณของผมไปเสียรู้แล้วรู้รอด”

ธิดานาคราชยิ้มด้วยสายตา เดินวนมาหยุดยืนนิ่งอยู่ทางด้านศีรษะซีกขวาของเขา ค่อยๆ ทรุดตัวลงคุกเข่าใกล้ๆ ย่นจมูกโด่งงามเล็กๆ นั้นให้นิดหนึ่งเหมือนจะล้อ

“ก็แค่ลองใจดูเท่านั้น รู้มานานแล้วล่ะย่ะ ว่าคุณน่ะ เป็นคนหัวดื้อยังไงบ้าง ไม่ใช่รู้เฉพาะชาติภพที่เกิดมาเป็นรพินทร์ไพรวัลย์นี้เท่านั้น มองย้อนกลับไปในอดีตชาติของคุณ ไม่ว่ากี่ชาติกี่ภพ คุณก็มีสันดานอย่างนี้แหละ จะต้องกระทำตัวเป็นผู้

ยิ่งใหญ่ โดยการเสียสละตัวเองเสมอ มาคิดดูแล้ว ฉันเองก็ไม่มีสิทธิอะไรที่จะไปฝืนดวงชะตาของมนุษย์ เพราะฉะนั้นเอาเถอะ... เอาเรี่ยวแรงของคุณกลับคืนเพื่อนำไปชดใช้กรรมเก่าต่อไป”

กล่าวจบ สตรีผู้นั้นก็ก้มต่ำลงมา แตะริมฝีปากลงที่หน้าผากของเขาอย่างแผ่วเบาครั้งหนึ่ง มันเป็นสัมผัสที่อ่อนโยนนุ่มนวลละมุนละไมที่สุด **และในฉับพลัน รพินทร์ผู้แขนขากระดิกกระเดี้ยไม่ได้เลย ประดุจเป็นเหน็บชาอยู่ในขณะนี้ ก็โอบขึ้นตวัดกอดเอาร่างงามนั้น ตะแคงลงมาแนบกับอกนางทำตาโต ร้องเร็วปรื๋อ**

“เอ๊ะ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ! ทำอะไรน่ะ รพินทร์?”

“ขอกอดเป็นการสักการะต่อลูกสาวคนสวยของพญานาคสักครั้ง”

“ปล่อยนะ บอกว่าให้ปล่อย...ประเดี๋ยวเถอะ...”

“จะทำไม”

“ไหม้ดำเป็นตอตะโกไปเสียเท่านั้น จะเอางั้นรึ”

“เอายังไงก็ได้ ตอนนี้มีแรงแล้ว เป็นไรเป็นกัน”

“คนควรจะกอดมีกลับไม่กอด มากอดนาคี นี่จะบอกให้คุณไปกอดแม่ผมทองอันเป็นมนุษย์เช่นกันคนนั้นดีกว่า อย่างน้อยที่สุด...หล่อนก็เป็นมิตรที่ดีสำหรับคุณ อย่ามาจู่ลู่ลวนลามกับฉันอย่างนี้...ปล่อย!”

“ยังไม่ปล่อย จนกว่าคุณจะบอกผมว่า เครื่องบี 52 ลำนั้นตกอยู่ที่ไหน และจะบ่ายหน้าไปทางด้านไหนจึงจะพบเร็วที่สุด?”

“ผิดสัจจะแล้ว ไหนว่าขอฉันเพียงข้อเดียวยังไงล่ะ”

“ฮือม์ จริงซินะ เอ้า! ปล่อยก็ปล่อย รพินทร์รักษาวาจาเง้ดย์เสมอ!”

เขาคลายวงแขนออก นางขยับกายออกห่าง โคลงเศียรช้า ๆ

“เกือบหลวมตัว เสียท่ามนุษย์เจ้าเล่ห์เสียแล้วไหมล่ะ”

เอื้อมมือมาจับปลายจมูกเขาสั่นเบา ๆ

“กอดน่ะไม่กลัว กลัวจะไม่กอด จะให้เอา ‘ดวงปราณ’ ไปด้วยก็ไม่กลัว กลัวจะไม่ยอมไปเสียมากกว่า ขอให้รู้ไว้ด้วยนะ พุ่เนกับฉันเคยมภพภูมรวมกันมาก่อนเชนกัน และกมกรรมต่อเนื่องผูกพันกันอยู่ด้วย เพียงแต่ในชาติภพนี้...มันยังไม่ถึงรอบที่จะต้องมาคิดบัญชีกันเท่านั้น แต่ความผูกพันเดิม ๆ ทำให้ฉันคดที่จะเป็นห่วงคุณไม่ได้ ถึงได้มาเกี่ยวพันพบปะกับคุณในชาตินี้ แม้จะเพียงเสี้ยวส่วนน้อยนิดเดียวก็ยังดี ต่อไปนี้ฉันจะไม่มาให้คุณเห็นอีก ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ บางทีเราอาจเห็นกันเป็นครั้งสุดท้ายในชาตินี้ของคุณก็ได้ ไปก่อนละ”

ประโยคหลังหล่อนกล่าวง่าย ๆ พร้อมกับขยับตัว แต่รพินทร์เรียก

“เดี๋ยว!”

นางผู้นั้นชะงัก เอี้ยวกายมามอง

“อะไรอีกล่ะ ฉันไม่คุยกับคุณแล้วนะ เพราะมันล้วนแล้วแต่คำถามในเรื่องที่ฉันไม่อยู่ในฐานะที่จะบอกได้ทั้งนั้น”

“ก็คุณเล่นพูดทิ้งไว้ให้มันเป็นปริศนาผมฟังแล้วมันสับสนไปหมด”

“ไม่มีคำอธิบายมากกว่านี้ เมื่อคุณมีอายุสูงขึ้นพร้อมแล้ว

ด้วยศีลและสัตย์ ตบะฌานแก้กล้ากว่านี้ คุณก็ลองนั่งตรวจสอบปูมหลังของคุณดูเถอะ แล้วจะรู้ได้เอง แต่สำหรับชาตินี้และชาติหน้า หัวใจของคุณเป็นของ ‘จิตรางคนางค์’ ชนิดผกขาดเสียแล้ว ส่วนชาติต่อ ๆ ไปจะเป็นของใครอีก ไม่ใช่ธุระที่ฉันจะบอก”

“จิตรางคนางค์! ใครกัน”

รพินทร์อุทานออกมาอย่างตกใจ

“ก็แม่ศัลยแพทย์ นักมานุษยวิทยาเชื้อพระวงศ์ในชาตินี้ยังไงล่ะ จะต้องให้ฉันเอ่ยนามด้วยรึ”

“ดาริน!”

นาคเทวีเอานิ้วแตะที่ริมฝีปากเขา เหมือนจะปิดไว้อีกมือหนึ่งชี้หน้า

“อย่าถามอะไรอีกนะ เกี่ยวกับคู่รักของคุณคนนี้ จะไม่ได้รับคำตอบอย่างเด็ดขาด”

“ผู้หญิงผมทองคนนั้นล่ะ เคยมีอะไรเกี่ยวพันกับผมในอดีตชาติไหม?”

คราวนี้เขาถามโดยเร็ว

“สรรพสิ่งในห้วงจักรวาลอันหาที่สิ้นสุดมิได้นี้ ถ้าไม่เคยมีอะไรผูกพันเกี่ยวข้องกันมาก่อน ก็จะไม่มาพานพบข้องแวะต่อกันหรอกไม่ว่ามิตร ศัตรู คู่รัก คู่เสน่หา ส่วนจะลึกซึ้งมากน้อยแค่ไหนเพียงไรก็สุดแต่กรรมเก่าที่ทำไว้ต่อกัน บอกให้แค่นี้แหละมีปัญญาก็นึกไตร่ตรองเอาเอง ฉันบอกว่าจะไปตั้งหลายครั้งแล้วก็ไม่ได้ไปเสียที คราวนี้ไปจริง ๆ แล้ว อย่ามาเรียกอีกนะ ขออวยพรให้โชคดี”

แล้วร่างอันงามเหนือกว่ามนุษย์ร่างนั้น ก็สลายตัวกลาย

เป็นกลุ่มหมอกควันสีแดง ม้วนตัวเป็นเกลียวหมุนดิ่งหายเหมือนจะแทรกแผ่นดินลงไปอย่างรวดเร็ว

รพินทร์สงบนิ่งอยู่อีกอึดใจใหญ่ แล้วสูดลมหายใจลึกๆ ทีนี้ จะเป็นด้วยอุปาทานหรืออะไรก็ตามที ความอ่อนเปลี้ยไหยละเหี่ยของเขา หมดสิ้นไปราวกับปลิดทิ้ง สะบัดขาออกไปไหยแรงทีละข้างแล้วลืมตาโพลงขึ้น

สิ่งแรกที่ทำก็คือ ใช้มืออีกข้างหนึ่ง ดึงเข็มน้ำเกลือออกทันที ชูสูงขึ้นเพื่อไม่ให้มันไหล แล้วลุกขึ้นมายืนอย่างฉับพลันเหมือนคนตื่นนอนตามปกติ ระหว่างที่กำลังมองหาที่จะวางเข็มไว้ในที่อันเหมาะสม เพื่อไม่ให้มันหยดทิ้งเสียเปล่าเพราะยังเหลือค้างอยู่อีกครึ่งถุงนั้นก็มีเสียงร้องทักว่า

“นาย!”

ดังมาจากพวกพรานพื้นเมืองของเขา จากทิศทางต่างๆ ไม่ห่างตัวนัก แล้วทั้งเกิด เส่ย จัน บุญคำก็วิ่งกรูกันมาที่เขา ร้องถามแซ่ดไปหมดจนฟังไม่ได้ศัพท์ รพินทร์ยิ้มให้แก่คนของเขาเหล่านั้น ยังไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น ส่งเข็มไปให้บุญคำถือไว้ ตนเองก้มลงคว้าไรเฟิลประจำตัว ซึ่งมันก็เป็นเวลาเดียวกับที่เบลิสซาเบล อันนั่งอยู่ในที่พักของฝ่ายนายจ้างหันมาเห็น พร้อมทั้งวิ่งสวนเข้ามา หล่อนร้อง

“รพินทร์ อะไรกันนี่ คุณลุกขึ้นมาทำไม แล้วทำไมถึงถอดเข็มน้ำเกลือออก”

“ผมเป็นปกติเรียบร้อยดีแล้ว เบล”

เขาตอบด้วยสีหน้าราบเรียบ ยิ้มให้นิดหนึ่ง ขณะที่จับแขนหล่อนไว้ ดึงให้เดินไปด้วยกันยังกลุ่มของคี๊ธ เชิดวุธ และสแตนลีย์ ซึ่งพากันมองมาอ้าปากตะลึง

“คริสเป็นยังไงบ้าง ได้ข่าวว่าไม่สบายหรือ?”

ประโยคหลังเขาถาม แต่เบลยังไม่ตอบ เดินกึ่งวิ่งมาเคียงคู่เขา ตายังจ้องหน้าด้วยความประหลาดใจขีดสุดอยู่เช่นนั้น อีกสามชายลุกพรวดขึ้นเอ่ยเรียกนามเขาเป็นเสียงเดียว

“ทุกท่านไม่ต้องกังวลครับ”

เขาประกาศ น้ำเสียงมีกังวาน ไม่ส่อแววว่าจะมีอาการเจ็บไข้ใดๆ เหลืออยู่อีกเลย ตาก็มองสอดส่ายหา แล้วก็แลไปเห็นคริสตินั่งนอนหงายขาข้างหนึ่งเหยียดราบกับพื้นอีกข้างหนึ่งชันขึ้น ศีรษะหนุนเป้หลัง มีหมวกครอบปิดในหน้าอยู่ครึ่งหนึ่ง ลักษณะเหมือนคนหลับ

“ผมหายแล้ว หายจริงๆ และแข็งแรงดีเหมือนเดิมแล้วด้วย ว่าแต่เพื่อนของเราคนนั้นเป็นอย่างไรบ้าง”

“คุณแน่ใจหรือว่าคุณหายแข็งแรงดีแล้ว?”

สแตนลีย์ร้องออกมาดังๆ จ้องหน้าเป๋ง รพินทร์หัวเราะเบาๆ และแทนคำตอบ เขาโยนไรเฟิลขนาดหนักในมือขึ้นสูงในลักษณะให้มันหมุนตีลังกากลางอากาศ พอหล่นต่ำลงมา ก็รับไว้ด้วยอุ้งมืออันมั่นคง **ลักษณะนี้มันส่อให้ทุกคนเห็นโดยอาการว่า...เขาได้กลับมาเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์คนเดิมแล้วอย่างน่าอัศจรรย์ใจที่สุด**

คี๊ธ และเชิดวุธเข้ามาจับแขนเขาไว้แน่น แล้วลากตัวให้ลงนั่งก่อนโดยสั่งให้เบลตรวจสอบร่างกาย จอมพรานไม่ขัดขืน

เช่นไร เพราะเข้าใจความรู้สึกของคนเหล่านั้นดี เขายอมให้เบลตรวจสอบการทำงานของหัวใจ วัดความดันชีพจร และเมื่อหล่อนขอส่องไฟดูเปลือกตา ก็บอกปนหัวเราะหึๆ ว่า

"ดูให้ดีนะเบล เผื่อผี หรือวิญญาณร้ายอะไรมันดันเข้ามาสิงอยู่ในร่างของผม พวกคุณจะลำบาก เอ้า! ตรวจไปให้พอใจทีเดียวว่าสุขภาพทางกายของผมในขณะนี้เป็นอย่างไรบ้าง มีอะไรน่าสงสัยอีกไหม"

อิสซาเบลหน้าตื่น อ้าปากหวอ ภายหลังจากตรวจร่างกายของเขาเสร็จ

"อิมพอสสิเบิ้ล!"

หล่อนครางออกมา มีอาการเหมือนถูกผีหลอก

"พอสสิเบิ้ล! ไอ'ม ออลไร้ท นาว! ไคว้ท ออลไร้ท!"

รพินทร์สวนตอบทันที ด้วยเสียงชัดเจนมั่นคงของเขา

"มันเกิดขึ้นได้ยังไงกันนี่ เรารู้แต่เพียงว่า อาการของคุณเริ่มดีขึ้นเท่านั้น แต่นี่คุณกลับฟื้นตัวขึ้นมาราวกับปาฏิหาริย์"

ด็อกเตอร์สแตนลีย์ร้องละล่ำละลัก อย่างตื่นเต้นงงงัน

"ทุกสิ่งทุกอย่างใน 'ป่าดำ' นี่ มันล้วนปาฏิหาริย์ได้ทั้งสิ้น ไม่ว่าในทางดี หรือทางร้าย"

รพินทร์ตอบ

"แต่ความจริงมันก็มาจากที่ผมได้รับการรักษาพยาบาลเยียวยาอย่างดีจากพวกคุณนั่นแหละ เมื่อยาดีการรักษาดี มันก็หายได้เร็ว...คี๊ธ กำลังฝ่ามือของคุณแข็งแรงดีไม่ใช่หรือ มะ! ส่งมาลองจับมือกับผมซิ"

เขาพูดโดยเร็ว พร้อมกับส่งมือไปให้นายผมทรงลานบิน

คี๊ธกะพริบตาปริบๆ แล้วยื่นมือมาประสานกับเขา รพินทร์กำกระชับ แล้วออกแรงบีบในทันที พยักหน้าบอกให้คี๊ธบีบตอบนายนนคอยๆ ทว่ากำลังออกแรงบีบเขาหนักขึ้นทุกที และรพินทร์ก็ใช้กำลังฝ่ามือของเขาแรงตามขึ้นด้วย จนกระทั่งในที่สุด

นายคี๊ธร้องโอ๊ก หน้าเหยเก

“ก๊อดแดมน์มิท! เรี่ยวแรงของเขายังกะยักษ์โกไลแอ็ทเขาแข็งแรงจริงๆ ไม่มีร่องรอยของคนเจ็บเหลืออยู่อีกเลย! บีบมือฉันเสียแทบกระดูกแตก! เฮ้ย! ปล่อย รพินทร์...”

สะบัดมือหลุดออกไปได้ คี๊ธคราง้อ สะบัดฝ่ามือตัวเองอยู่หยอยๆ

“อย่าแปลกใจไปเลย เพื่อน”

จอมพรานประกาศกับทุกคน ที่นั่งจ้องเขาอย่างงุนงงขีดสุด

“ผมเป็นอย่างนี้เองแหละ บทจะเจ็บไข้ขึ้นมา ก็พับไปง่ายๆ บทจะหายมันก็หายได้อย่างปัจจุบันทันด่วน เกินกว่าที่วิทยาศาสตร์ทางแพทย์จะหาสมุฏฐานได้เหมือนกัน ขอให้ทุกท่านเข้าใจ และแน่ใจอีกครั้งเถิดว่า ขณะนี้ ผมหายเป็นปกติที่สุดแล้ว ไม่ต้องมีการรักษาพยาบาลหรือพักฟื้นใดๆ อีกทั้งสิ้น ถ้าออกเดินทางกันเดี๋ยวนี้ รับรองว่าพวกคุณเดินตามผมไม่ทันอยู่ตามเคยนั่นแหละ ถ้าผมไม่หยุดรอ คราวนี้ขอให้ทุกคนตอบคำถามผมบ้าง”

ตาเขายังจับมองไปยังคริสติน่า ผู้นอนสงบนิ่ง หายใจอยู่รวยๆ บุ้ยปาก

“เธอเป็นอะไรไป?”

"ก็...มีไข้เล็กน้อย ไม่มากนักหรอก อาจเป็นเพราะเหนื่อยมากและไม่มีเวลาพักผ่อน" เบลตอบอ้อมแอ้ม

"ทำไมนอนนิ่งอย่างนั้น เสียงพวกคุณออกเอะอะโวยวายคริสน่าจะรู้สึกตัวขึ้นบ้าง ขอผมเข้าไปดูหน่อยได้ไหม?"

ทุกคนต่างให้ความสนใจอีกครั้ง พากันหันไปทางคริส ผู้นอนนิ่งอยู่เป็นตาเดียว รพินทร์ลุกขึ้นเดินไปดูที่แม่ผมทองทันที พอถึงก็ทรุดตัวลงนั่ง จับปีกหมวกของหล่อนที่บังหรุบหน้าขึ้น

ไม่มีอาการใดๆ จะส่อให้เห็นว่าคริสตินาจะรู้สึกตัวเลย แม้จะมีใครต่อใครมาล้อมอยู่ใกล้ชิดตัวขณะนี้ ใบหน้าของหล่อนขาวซีด ลมหายใจมี...แต่แผ่วอ่อนเหลือเกิน เชิดวุธเขย่าไหล่เบาๆ พร้อมทั้งเรียกหล่อนก็ยังไม่รู้สึกตัว รพินทร์ขมวดคิ้วเข้มงอ รอให้เชิดวุธกับคนอื่นๆ ช่วยกันเรียกอยู่อีกพักใหญ่

เหมือนคนถูกวางยาสลบ คริสตินานอนนิ่งไม่ติงกายแม้แต่น้อย!

รพินทร์มองหน้าทุกคน ซึ่งบัดนี้เริ่มมีอาการงงประหลาดใจอีกครั้ง คนสุดท้าย เขามองไปทางเบล ซึ่งก็กำลังจ้องเพื่อนสาวด้วยตาอันเบิกกว้าง

"เฮ้! คริส ทำไมนอนนิ่งอย่างนี้"

แล้วก็จะถลาปราดเข้ามา แต่รพินทร์เอามือกันไว้ก่อน

"เดี๋ยว! อย่าเพิ่งทำอะไรทั้งนั้น ตอบคำถามของผมก่อน คริสมานอนอยู่ตรงนี้ ตั้งแต่เมื่อไหร่?"

ทั้งหมด รวมทั้งหมอเบล มองหน้ากันเองเลิกลั่กความเอะใจเริ่มบังเกิดขึ้นในทันที

"ก็ตั้งแต่ 7 โมงเช้านั่นแหละ หลังจากที่พวกเราตื่นกัน

ขึ้นมา เขาก็ผละออกมาจากการเฝ้าดูแลคุณ เราคุยกันอีก 5-6 นาที คริสขอซุป 1 ถ้วยจากเนื้อกวางที่พวกพรานพื้นเมืองของคุณเคี่ยวเอาไว้ บ่นว่าปวดหัว เพลีย และง่วง ฉันก็เลยบอกให้เขานอนพัก”

เบลเป็นคนตอบ

“คริสนอนอยู่ตรงนี้ตลอดเวลา หรือมีการตื่นขึ้นย้ายที่นอนบ้างไหม?”

“เขาก็นอนอยู่ตรงนี้มาตลอดนั่นแหละ ไม่ได้ลุกขึ้นมาอีกเลย”

“ในท่านี้ใช่ไหม ขาข้างหนึ่งเหยียดตรง อีกข้างหนึ่งชันขึ้น โดยไม่มีการกระดิกกระเดี้ยอีกเลย?”

ฝ่ายอเมริกันทั้งหมด และเชิดวุธมองหน้ากันอีกครั้ง

“พวกเราไม่ทันจะสังเกตหรอกครับ ว่าคริสมีการขยับ-เขยื้อนตัวอย่างไรบ้างหรือไม่ แต่เขานอนตรงนี้ไม่ได้ย้ายที่เลย พวกเราก็ไม่ได้เข้าไปรบกวนอะไร”

เชิดวุธตอบแทนให้แก่ทุกคน

“ขอทราบเวลาขณะนี้ นี่เวลาเท่าไหร่แล้ว?”

“บ่ายสองโมง กับ 20 นาที”

นายคี๊ธยกนาฬิกาข้อมือดู แล้วเป็นคนบอกต่ำๆ

“7 ชั่วโมงกว่าแล้ว ที่คริสนอนอยู่ตรงนี้ และในท่านี้ พวกคุณไม่รู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติขึ้นเลยหรือ”

เขาถามขึ้นลอยๆ ยังจ้องหน้าแม่ผมทองนิ่งอยู่เช่นนั้น เบลขยับจะคว้าข้อมือของเพื่อนสาว แต่รพินทร์กันไว้อีก บอกว่า

“การตรวจชีพจรของคุณตอนนี้มันไม่มีประโยชน์เสียแล้ว เพราะมันช้าเกินกว่าเหตุการณ์อะไรบางอย่างที่มันเกิดขึ้นกับคริส โดยพวกคุณไม่เฉลียวคิดเลย นึกว่าเธอหลับ ก็เลยปล่อยให้นอนมาตลอด ชีพจรของคริสอาจเต้นให้คุณสัมผัสได้ แต่มันจะอ่อนมาก ลมหายใจอาจมี...แต่ก็แผ่วเหลือเกิน และพวกคุณเห็นไหม เลือดบนผิวหน้าที่ตามร่างกายแทบจะไม่มีเลย”

เขาคว้าฝ่ามือเหมือนคนตายของคริสติน่า หงายให้ทุกคนดู ซึ่งมันขาวราวกับกระดาษ และซีด

“เกิดอะไรขึ้นนี่!”

ทุกคนตะโกนก้องขึ้นเกือบเป็นเสียงเดียว ตกใจประหลาดใจเสียยิ่งกว่า ตอนที่เห็นเขาลุกขึ้นมาเดินตัวปลิวเสียอีก

“คริสจะเป็นเจ้าหญิงนิทราเช่นนี้ไปประมาณ 2-3 วัน ชีพจรจะค่อยๆ อ่อนลงไปเรื่อยๆ และในที่สุด ก็จะหยุดสนิท ขอบคุณพระเจ้าที่ท่านให้ผมฟื้นขึ้นมาเสียก่อนจะสายเกินแก้เอาล่ะ ต่อไปนี้ ขอให้เป็นภาระหน้าที่ของฝ่ายพวกผมบ้าง เก็บหูฟัง หรือเครื่องมือแพทย์ทุกชนิดของคุณได้แล้ว เบล เพราะมันไม่มีประโยชน์อะไรหรอก สำหรับคริสในขณะนี้”

“คุณรู้หรือ ว่าคริสเป็นอะไร?”

เบลร้องถามละล่ำละลัก

รพินทร์เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง แล้วยิ้มขรึมๆ มองหน้าทุกคน ตอบว่า

“คิดว่าพอจะรู้นะ สำหรับพวกคุณ...ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น นอกจากจะคอยดู และช่วยเฉพาะเท่าที่ผมสั่งเท่านั้น”

กล่าวจบ รพินทร์กลับหันไปตะโกนเรียกบุญคำด้วย

เสียงดัง ตาพรานเฒ่าสมุนขวา ซึ่งกำลังทำอะไรอยู่กับเสาแขวนถุงน้ำเกลือของเขาหันขวับมา จอมพรานก็กวักมือเรียกบุญคำวิ่งเข้ามาหาในทันที พอมาถึงก็ถามว่า

“ทำไมหรือนาย มีอะไร?”

โดยยังไม่พูดอะไรสักคำ รพินทร์ชี้ให้คนของเขาดูที่สีหน้าของแม่ผมทอง ซึ่งพริ้มตาหลับสนิท บุญคำลงนั่งยองๆ ชะโงกเข้ามาจ้อง คิ้วของแกขมวด พรานใหญ่จับมือด้านซ้ายของคริสซึ่งเลิกเสื้อแขนยาวขึ้นไปพับไว้แค่ข้อศอก แล้วชี้ลงไปให้ดูที่ตำแหน่งท้องแขน อันเป็นรอยเขียวจ้ำแลเห็นได้ถนัด มีรอยทะลุผิวเข้าไปเหมือนเขี้ยวสองเขี้ยวที่หนีบเข้าหากัน

พอมองเห็นชัด บุญคำก็อุทานลั่นออกมาว่า

“โฮ้ย! ไอ้‘หกขา’มันเล่นงานแหม่มคริสเข้าให้แล้ว เหมือนตอนที่ไอ้แงซายเจอเข้าคราวนั้นไม่มีผิด รูของมันจะต้องอยู่ใกล้ๆ โพรงหินแถวนี้แหละนาย นี่โดนเข้าไปตั้งแต่เมื่อไหร่นี่”

จอมมัคคุเทศก์ ผู้กลับฟื้นคืนคงมาอยู่ในปกติสภาพเหมือนเดิม ออกคำสั่งขรึมๆ ว่า

“รูของมันจะอยู่ตรงไหน แหม่มคริสจะโดนกัดเมื่อไหร่ยังไม่ต้องไปค้นหาหรอก สิ่งที่บุญคำจะทำเดี๋ยวนี้ก็คือ...ไปเอายาแก้พิษของส่างปาที่มันให้ทั้งตัวยา และทั้งอาคมไว้กับบุญคำมาทันที เดี๋ยวนี้ แล้วก็ไม่ต้องโวยวายอะไรให้พวกเราคนอื่นๆ ตกใจก่อนจะหยิบยานั่นขึ้นมา อย่าลืมกราบระลึกถึงครูผู้ให้วิชาเสียก่อนละ ถึงแม้ว่า บุญคำจะเคยเรียกมันว่า ‘ไอ้ส่างปาขี้ลิง’ ก็ตามตอนนี้ต้องกราบระลึกถึงวิชาที่มันให้ไว้แล้ว”

บุญคำกระโดดตัวลอย แล้วห้อจี๋ไปยังสัมภาระส่วนตัว

ของตนเองโดยเร็ว รพินทร์มองไปทางหมอเบล และทุกคนที่นั่งตะลึงกันอยู่อย่างไม่รู้เรื่อง บอกเรียบ ๆ ว่า

“เบล ขอมีดผ่าตัดคม ๆ ที่สะอาดของคุณสักเล่มเถอะ ไม่ต้องกลัวว่าจะมีบาดแผลอะไรมาก ผมเพียงแต่จะกรีดรอยเขี้ยวให้เป็นแผลกว้างออกไปเล็กน้อยเท่านั้น เพื่อสำหรับตัวยาที่จะใช้ได้สะดวกขึ้น ประเดี๋ยวคุณจะเห็นเองว่า เลือดที่ไหลซึมออกมาเป็นสีราวกับหมึกดำทีเดียว”

“พระเจ้า! บอกเราก่อนเถอะ ว่าคริสโดนอะไรกัด งูรึ?”

สแตนลย์สาลกออกมา

รพินทร์สั่นศีรษะ

“ไม่ใช่งูหรอกครับ งูในละแวกนี้จะไม่ทำอันตรายพวกเราคนใดอย่างเด็ดขาด และถ้าเป็นงู...ก่อนที่คริสจะสลบไปแบบนี้เธอจะต้องร้องดิ้นด้วยความเจ็บปวดและตกใจชนิดที่พวกคุณทุกคนจะต้องมองเห็นชัดทีเดียว แม้จะเป็นงูที่พิษแรงสักขนาดไหนก็ตาม แต่นี่เธอหลับไปเฉย ๆ หลับอย่างสบายด้วย เพียงแต่อาจไม่ตื่นอีกแล้วเท่านั้น”

“แล้วมันคืออะไร?”

ฝ่ายนายจ้างกระหึดกระหอบถามขึ้นพร้อมกัน...

ระหว่างที่ทุกคนจ้องมาที่เขาเขม็ง รพินทร์จับขาข้างที่ตั้งชันเข่าขึ้นของคริส ให้เหยียดราบไปตามสบาย แล้วสะกิดเชิดวุธผู้เข้ามาทรุดคุกเข่าอยู่ใกล้เขาที่สุด ให้ประคองศีรษะของหล่อนที่พาดอยู่กับเป้หลังขึ้น ตนเองใช้ผ้าเช็ดตัวผืนหนึ่งที่พาด

อยู่กับแง่หินใกล้ๆ นำมาพับเป็น 4 ทบ แล้วสอดเข้าไปใต้ศีรษะเพื่อให้หล่อนนอนในลักษณะเหยียดยาวราบเรียบที่สุด หันกลับไปทางด้านบญคำ เห็นแกยังรื้อค้นอะไรว่นวายอย่ที่ย่าม ในกองสัมภาระของฝ่ายพวกพรานพื้นเมืองไม่ห่างออกไปนัก

“มีแมลงอยู่ชนิดหนึ่ง ลักษณะคล้ายๆ แมงมุม ในเขตป่าดำที่ผมเคยพบมาแล้ว...”

เขาบอกขึ้นกับทุกคนด้วยเสียงต่ำลึก

“ตัวไม่ใหญ่ แต่ก็ไม่เล็กนัก ผิดกับแมงมุมทั่วๆ ไปก็ตรงที่มันมี 6 ขา แทนที่จะมี 8 ขา แมลงชนิดนีอาศัยอยู่ตามโพรงหินหรือขุดหลุมอยู่ตามบริเวณป่าหิน มันจะกัดและดูดกินเลือดของสัตว์ทุกชนิดที่เข้ามาอยู่ใกล้ๆ บริเวณที่อยู่ของมัน ส่วนมากก็จะเป็นเวลาขณะที่หลับไม่รู้สึกตัว เลือดที่มันดูดกินนั้นไม่มากนัก แต่พิษที่ปล่อยเข้าไปเป็นอันตรายมาก ผู้ถูกกัดและปล่อยพิษเข้าไปจะไม่รู้สึกตัวเลย พิษของมันจะแทรกซึมไปตามระบบเส้นเลือดทำให้เกิดอาการหลับอย่างเดียวกับคนที่ถูกยาสลบฉีดเข้าเส้นเลือด และถ้าช่วยเหลือไม่ทัน ผู้ถูกกัดจะค่อยๆ ตายไปเองอย่างสงบ คือหลับแล้วก็ตายไปเลย”

ทุกคนฟังเขาอย่างเงียบกริบ จอมพรานขยี้ปลายคางด้วยหลังมือ ตายังจับอยู่ที่ใบหน้าอันหลับตาสนิทของแม่ผมทองกล่าวเบาๆ ต่อมา

“ผมเข้าใจว่า คริสคงจะถูกมันย่องมากัดดูดเลือด และปล่อยพิษเข้าไปในขณะที่มาพักนอนหลับอยู่ตรงนี้ อาจตอนเช้าขณะที่เพิ่งหลับไป หรืออาจสัก 2-3 ชั่วโมงที่ผ่านมาระหว่างที่หลับติดต่อกันมาตลอดก็ได้”

“คุณหมายถึง แบล็ค วิโดว์ หรือ?”
คี๊ธอุทานลั่นออกมา
รพินทร์โคลงศีรษะช้า ๆ
“ผมไม่แน่ใจ เพราะผมไม่เคยเห็น ‘แบล็ค วิโดว์’ หรือแมงมุมมีพิษที่เรียกว่า **‘ม่ายดำ’** แต่เข้าใจว่าจะเป็นคนละชนิดกันเสียมากกว่า เพราะการกัดที่ไม่ทำให้ผู้ถูกกัดรู้สึกตัวเลยนั้นเป็นลักษณะพิเศษของไอ้ตัว 6 ขาชนิดนี้โดยเฉพาะ ไม่มีการเจ็บปวดหรือทุรนทุรายอะไรทั้งสิ้น”

ไม่ทันจะสิ้นประโยคของเขา บุญคำก็ห้อแน่บกลับมาพร้อมกับห่อผ้าเก่า ๆ ดำปู๋ปี้ พอถึงก็รีบปลิ้นเอาสิ่งที่บรรจุอยู่ข้างในออกมาในทันที ปากก็ละล่ำละลักถามว่า
“แหม่มคริสยังหายใจอยู่หรือเปล่า นาย”
“เอาเถอะ มันยังไม่สายหรอกบุญคำ อย่าตาลีตาแหกนักเลย...เบลขอมีดผม”
ประโยคหลังเขาหันไปทางหมอเบล ผู้ถือมีดผ่าตัดคมกริบค้างอยู่ในมือ หล่อนส่งให้ด้วยมืออันสั่นเทา ถามว่า
“คุณแน่ใจหรือ รพินทร์ คุณไม่คิดบ้างหรือว่าเรามีเซรุ่มมาด้วย ทำไมถึง...”
“ไม่มีเซรุ่มชนิดใดจะช่วยคริสได้หรอก นอกจากยาแก้พิษจากฝ่ายผมเท่านั้น ถ้าไม่อยากให้เพื่อนของคุณตาย จงอย่าขัดขวางหรือพูดอะไรอีกทั้งสิ้น คอยดูอย่างเดียว”
เขาพูดขรึม ๆ แล้วจับแขนข้างนั้นของคริสขึ้นมา ใช้ปลาย

มีดอันแหลมคมกริบกดลงไปยังรอยเขี้ยวสองเขี้ยวอันปรากฏอยู่บนผิวของคริส ระยะของเขี้ยวมันไม่ห่างกันเท่าใดนัก แล้วกรีดเบาๆ อย่างรวดเร็ว...เป็นรูปกากบาทไขว้กัน ผิวและเนื้อของหล่อนในบริเวณนั้น เป็นทางตามคมมีดแนวสั้นๆ นั้นทันที

นายจ้างทุกคนครางออกมาพร้อมกัน แทบผงะ...เพราะเลือดที่ไหลซึมออกมาจากบาดแผลที่จอมพรานกรีด ปรากฏสีดำคล้ำจริงตามที่เขาบอกทุกอย่าง รพินทร์เค้นคัดเลือดนั้นให้ไหลรินออกมาเรื่อยๆ ในขณะที่บุญคำก็จัดการเอาแท่งยาสีดำจุ่มลงไปในถ้วยพลาสติกบรรจุน้ำที่แกถือมาด้วย พอให้แท่งยาดูดอมน้ำไว้ชื้นๆ

“เอาละ จัดการเร็ว บุญคำ!”

เขาออกคำสั่ง วางแขนของคริสให้หงาย ราบลงกับพื้น บุญคำก็โดดเข้ามาจบแท่งยาพนมขึ้นเหนือหัว ทำปากหมุบหมิบภาวนาอยู่กึ่งอึดใจ แล้วค่อยๆ บรรจงแตะปลายของแท่ง อันมีลักษณะเป็นหน้าตัดตรงเรียบจรดเข้าไปยังบาดแผลนั้นทันที พร้อมทั้งร่ายคาถาไปด้วย

ความอัศจรรย์ชนิดที่ทำให้นายจ้างอเมริกันทุกคนและเชิดวุธตะลึงก็พลันปรากฏขึ้นอีกครั้ง เมื่อต่างมองเห็นบุญคำค่อยๆ ปล่อยมือออก และแท่งยาเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 1 นิ้วครึ่ง ยาวประมาณ 4 นิ้ว ลักษณะเหมือนท่อนถ่าน ดูดติดกับผิวเนื้อของคริส ตรงบริเวณที่รพินทร์ใช้มีดกรีดเป็นบาดแผลทันที **มันติดตั้งเด่อยู่ในลักษณะประหลาดสุดราวกับร่างกายของคริสจะเป็นแม่เหล็ก และท่อนยานั้น จะเป็นท่อนเหล็กฉะนั้น!**

อิสซาเบล ร้อง “มาย กู๊ดเนสส์!” สแตนลีย์ผู้เหงื่อผุดซึมเต็มหน้าผากก็เบิกตาสีฟ้าจ้องอยู่แทบไม่กะพริบ คี๊ธสะบัดหน้าไล่ความมึนงง ส่วนเชิดวุธร้องออกมาเบาๆ ว่า

“พี่! มันดูดติดเด่อย่างนั้นเลยหรือ?”

“ถ้ามันไม่ดูดติดแบบนี้ ก็แสดงว่าในกระแสเลือดของคริส ไม่มีพิษร้ายอะไรเจือปนอยู่เลย แต่นี่ทุกคนก็เห็นชัดแล้วแท่งยากำลังทำหน้าที่ดูดพิษร้ายออก อย่าว่าแต่จะวางแขนราบอย่างนี้เลย ต่อให้ยกแขนคริสคว่ำลง มันก็จะเกาะติดอยู่แบบนี้แหละ ไม่มีทางหลุดนอกจากเราจะกระชากแรงๆ ออกเท่านั้น”

เขาบอกด้วยน้ำเสียงเรียบปกติแล้วถอนใจเฮือก เอามือทั้งสองขึ้นเสยเส้นผม พึมพำ

“โล่งอกไปที ผมขอให้ทุกคนสบายใจได้แล้ว อีกไม่เกิน 1 หรือ 2 ชั่วโมงถัดจากนี้คริสจะสบายดีเหมือนเดิม เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย และรับรองว่าจะไม่มีอาการแทรกซ้อนอย่างสิ้นทั้งสิ้น เธออาจฟื้นขึ้นมาโดยแทบไม่รู้สึกตัวเสียด้วยซ้ำ ว่าไงนอะไรกัดเอา”

“รพินทร์ พวกเรางงกันไปหมด คุณเองนอนเจ็บขนาดต้องให้น้ำเกลืออยู่ แล้วจู่ๆ ก็ผุดขึ้นมา มีสภาพแข็งแรงยังกับไม่ได้เป็นอะไรเลย และก็ตรงเข้ามาที่คริสราวกับจะรู้มาก่อนว่าคริสกำลังอยู่ในระหว่างอันตราย จัดการช่วยเหลือทันแบบนี้ มันเกิดขึ้นได้อย่างไรกันนี่?”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นแหบพร่า

“ผมเคยบอกหลายครั้งแล้วว่า ผมมี ‘ประสาทส่วนที่หก’ มีสังหรณ์เตือนให้ทราบในเหตุการณ์ แม้มันจะไม่เกิดขึ้นบ่อย

นักก็ตาม ส่วนการที่ผมสามารถลุกขึ้นมาได้ แข็งแรงดีเหมือนเดิม ก็เพราะว่าผมหายป่วยแล้วนั่นเอง ไม่ต้องไปหาบทพิสูจน์คิดค้นอะไรกันให้เสียเวลา”

จอมมัคคุเทศก์ตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบตามเดิมของเขา หยิบชายผ้าขาวม้าที่เคียนเอวอยู่ขึ้นมาเช็ดหน้า แล้วพยายามมองสำรวจไปรอบๆ บริเวณตำแหน่งที่คริสนอนอยู่ เหมือนจะหาที่มาของไอ้ตัวมฤตยู พื้นที่ตำแหน่งนั้นไม่ปรากฏว่าจะมีช่องรูที่เจาะลงไปในดิน อันแสดงถึงว่าเป็นรังที่อยู่ของมันเลย แต่ก็มีซอกโพรงหินอย่มากมายรอบด้าน มันอาจอาศัยอย่ในซอกใต้หินแถบนั้นก็ได้

คี๊ธชี้มือไปที่ตัวยา อันติดอยู่กับแผลของแม่ผมทอง

ถามว่า

“มันจะดดติดอย่อย่างนี้น่ะหรือ รพินทร์?”

“มันจะดูดเอาพิษซึมเข้าไปอยู่ในแท่งยา จนกระทั่งอิ่มตัว แล้วก็จะหลุดร่วงเอง จากนั้นเราจะเอาแท่งยาประกอบด้วยสมุนไพรนั้นไปแช่ในน้ำสะอาด ให้มันคลายพิษลงไปในน้ำสักครู่ แล้วก็เอาขึ้นมาแตะติดกับบาดแผลใหม่ ทำซ้ำๆ กันแบบนี้จนกระทั่งตัวยาไม่ดูดติดแผลอีกแล้ว ก็แปลว่าพิษจะถูกดูดออกหมดสิ้นแล้ว ผมกะว่าไม่เกิน 3-4 รอบก็จะเรียบร้อย ระยะเวลาระหว่างนี้ เราจะไม่ต้องช่วยเหลือเยียวยาในด้านใดทั้งสิ้น ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของแท่งยานั้นดูดพิษออกอย่างเดียวเท่านั้น ขอให้ทุกคนเชื่อผม แล้วดีเอง”

เบลเอื้อมมือมาแตะไหล่เขา เน้นเสียง

“คุณต้องรับผิดชอบต่อชีวิตคริสนะ ในกรณีที่ไม่ยอมให้ฉันใช้เซร่ม”

เขาก้มศีรษะลง

“ผมขอรับผิดชอบเต็มที่ และขอถามหน่อย สมมุติว่าคุณใช้เซรุ่ม คุณจะใช้เซรุ่มชนิดไหน ในเมื่อคุณไม่เคยรู้จักพิษของแมลงชนิดนี้มาก่อน มันไม่ใช่พิษงูเห่า งูจงอางหรืองูมีพิษอื่นๆ อันคุณอาจเตรียมมาด้วย”

คราวนี้เบลคอแข็ง รพินทร์ยิ้มให้นิดหนึ่งอย่างปลอบใจ เขาเข้าใจความรู้สึกของนายจ้างทุกคนได้ดี กล่าวต่อมา

“วางใจผมเถอะ ในเรื่องพิษจากงู หรือแมลงทุกชนิดในป่า ถ้าเป็นอาการเจ็บป่วยที่คุณหาสมุฏฐานของมันได้ละก็ ผมจะปล่อยให้เป็นหน้าที่ของคุณในฐานะแพทย์ แต่ในเรื่องภัยมืดซึ่งพวกคุณก็ไม่รู้ที่มาก่อนแบบนี้ขอให้ฝ่ายผมจัดการจะปลอดภัยกว่า”

เบลมองหน้าเพื่อนสาว ผู้มีอาการสลบนิ่งอีกครั้ง แล้วส่งมือไปให้เขาจับ ฝืนยิ้มให้

“โอเค ฉันและพวกเราทุกคนจะเชื่อคุณ ซุปเปอร์แมน!”

“ผมไม่ใช่ซุปเปอร์แมน เพราะถ้าซุปเปอร์แมน ก็คงไม่นอนแอ้งแม้งให้คุณและพวกคุณต้องวุ่นวายช่วยกันรักษาพยาบาลตั้งแต่เย็นวานตลอดมาจนกระทั่งกว่าครึ่งวันของวันนี้หรอก ทุกสิ่งทุกอย่างมันสุดแต่ว่า...ฝ่ายใดจะถนัดอย่างใดเท่านั้นเส้นโลหิตตีบ ผมไม่มีทางจะช่วยอะไรตัวเองได้ ต้องอาศัยยาของคุณ แต่ถ้างูหรือแมลงมีพิษกัดต่อย ผมก็ช่วยคุณได้เหมือนกัน ยาผมจะ

ศักดิ์สิทธิ์กว่าเซรุ่มของคุณมากนัก เพราะถ้าถอนพิษหมด คนเจ็บจะไม่มีอาการอ่อนเพลีย หรือมีโรคแทรกซ้อนอย่างอื่นที่จะต้องนอนซมรักษาตัวให้เสียเวลาอีกต่อไป ไม่เจ็บ ไม่ปวด ไม่อักเสบใดๆ ทั้งสิ้น”

“ขอถามอีกครั้ง”

เบลกล่าวขณะที่จ้องตาเขา

“คุณแน่ใจแล้วหรือ ว่าตัวคุณเองเดี๋ยวนี้เรียบร้อยดีที่สุดแล้ว น้ำเกลือถุงหลังหมดไปเพียงแค่ครึ่งเดียวเท่านั้น คุณควรจะรับน้ำเกลือต่อไปจนกว่าจะหมดถุง”

“ไม่จำเป็นแล้ว คุณเองก็ตรวจผมแล้วไม่ใช่รึตะกี้นี้ ผมจะมานอนมารยา ใส่น้ำเกลือเสียเวลาอยู่อีกไม่ได้ เมื่อรู้สึกว่าค่อยยังชั่ว หรือสร่างอาการขึ้นมาแล้ว ก็ต้องลุกขึ้นทันที แล้วลองคิดดู ถ้าผมยังสำออยนอนดูน้ำเกลือหยดทีละติ๋งอยู่อีกกว่าจะหมดก็คงเย็นค่ำ ป่านนี้คริสจะเป็นอย่างไรบ้างแล้ว”

ทุกคนนิ่งกันไปหมดขณะที่รพินทร์พูด เขาลุกขึ้นบิดกายอย่างเมื่อยขบจนกระดูกลั่น แล้วบอกกับบุญคำให้คอยสังเกตตัวแท่งยาโดยมอบหน้าที่ดูแลคริสให้กับตาพรานเฒ่า ผู้ถ่ายทอดรับวิชามาจากส่างปาไว้อย่างเต็มที่ ตนเองมองสำรวจบริเวณปางพักทั้งหมดที่ตั้งกันอยู่

ขณะนั้นเกิด เส่ย และจัน ดูเหมือนจะพอรู้เรื่องคริส ถูกไอ้หกขากัด และกำลังอยู่ในระหว่างใช้ยาของส่างปาดูดพิษอยู่ จึงค่อยๆ ทยอยกันเข้ามาดูเงียบๆ ด้วยอาการประหลาดใจมาก

ท่าจะตกใจอะไรนัก เพราะแต่ละคนก็รู้ประสิทธิภาพของตัวเป็นวิเศษของส่างปาดีอยู่แล้ว

รพินทร์กินอาหารเป็นมื้อแรก นับตั้งแต่น็อกไปตั้งแต่เที่ยวานและไม่มีอะไรตกถึงกระเพาะเลย นอกจากน้ำเกลือทางเส้นเลือด ระหว่างนั้น ทุกคนนั่งล้อมวงเฝ้าคริสอยู่โดยมีบุญคำเป็น 'พ่อหมอ' คอยสังเกตดูแท่งยาที่กำลังทำหน้าที่ดูดพิษร้ายอยู่

เขาสอบถามพวกนายจ้างว่า ตลอดระยะเวลาที่ตนเองหมดสติไป ทกสิ่งทกอย่างภายในบริเวณแค้มป์ที่พักอยู่ในสภาพปกติเรียบร้อยดีหรือไม่ ซึ่งพวกนั้นก็ช่วยกันบอกให้ทราบว่าเรียบร้อยราบคาบดีทุกอย่าง พวกลูกหาบทำงานหาฟืน และตรวจตราอาณาบริเวณซึ่งสงบดีที่สุดไม่มีสัญญาณอันตรายใดๆแผ้วพานเข้ามาใกล้ ส่วนพวกนายจ้างก็นั่งปรึกษาหารือและพักผ่อนกันตามอัธยาศัย มีห่วงกังวลก็เฉพาะอาการป่วยของเขาเท่านั้น และตั้งใจกันไว้ว่า จะพักอยู่ที่นี่จนกว่าเขาจะแข็ง-แรงดีที่สุดเสียก่อน โดยไม่นึกว่าเขาจะฟื้นตัวได้เร็วเกินคาดหมายเช่นนี้

แต่ทุกคนก็ยอมรับสารภาพว่า ภายหลังเมื่อคริสขอตัวงีบหลับไปแล้ว ไม่มีใครรู้สึกผิดสังเกตเข้าไปตรวจดูใกล้ชิดอีกเลย เพราะมองไม่เห็นว่าคริสจะตกอยู่ในข่ายอันตรายเช่นใด เนื่องจากอยู่ในแค้มป์พักอยู่ในสายตาตลอดเวลา ต่างคอยพะวงเพ่งความสนใจไปที่เขาเสียมากกว่า

ประมาณแค่ 20 นาทีเท่านั้น แท่งยาที่ดูดติดแผลคริสซึ่งมีรอยกรีดไว้ของรพินทร์มันก็หลุดร่วงลงมา บุญคำรีบนำแท่ง

ยานั้นลงไปแช่ในน้ำทันที ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเข้าไปรุมดูอีกครั้งด้วยความทึ่งสนใจยิ่ง สักพักใหญ่บุญคำก็นำเอาแท่งยานั้นมาแตะกับแผลอีกครั้งซึ่งมันก็ดดติดอีกเช่นเคย จันเป็นคนเอาน้ำไปเททิ้ง และเปลี่ยนน้ำอีกครั้ง โดยจะถ่ายน้ำทุกครั้งไป

"เห็นจะหมดห่วงได้แล้วกระมัง"

จอมพรานบอกกับทุกคน จุดบุหรี่สูบเป็นตัวแรกแล้วยืนขึ้นอีกครั้ง

"จะเฝ้าดูไปเรื่อยๆ ก็ได้ ในระหว่างพวกคุณแล้ว จะเห็นว่าตัวยาของฝ่ายผมศักดิ์สิทธิ์จริงเหมือนเช่นที่บอกไว้หรือไม่ สำหรับผมขอตัวสักครู่ จะทิ้งให้บุญคำกับจันคอยทำหน้าที่ดูแลจนกว่าจะเรียบร้อยดีที่สุด"

กล่าวจบเขาก็ผละเดินตรงไปที่พวกลูกหาบทั้งหลายสอบถามพูดจาอะไรกับคนเหล่านั้นพักใหญ่ โดยมีเกิดกับเส่ยตามติดไปด้วย ทิ้งให้ฝ่ายนายจ้างทั้งหมดและเชิดวุธเฝ้าคอยดูอาการของคริสตินาอันมีบุญคำเป็นหมอ และจันเป็นผู้ช่วย

"เมื่อคืน มีการอยู่เวรยามกันหรือเปล่า?"

รพินทร์กระซิบถามคนของเขา อันเป็นพรานเด็กหนุ่มทั้งสอง

"ผลัดกันอยู่ตลอดคืนเลยนาย เกิด เส่ย น้าจันแล้วก็ลุงคำคนละ 3 ชั่วโมง มีพวกลูกหาบอีกเวรละหนึ่งคน พวกเราไม่ประมาทหรอก ยิ่งนายไม่สบายหนักอยู่ด้วยเมื่อคืน ก็ยิ่งต้องระวังมากขึ้นไปอีก"

เกิดเป็นคนตอบ

“มีอะไรไม่ชอบมาพากลมั่งไหม? โดยเฉพาะวี่แววของไอ้ผีดิบพวกนั้น”

“ไม่มีเลยนาย มันไม่ได้โผล่มาให้เห็น หรือมีอะไรกระ-โตกกระตากสักนิด ก็แปลกอยู่ที่มันไม่ป้วนเปี้ยนเข้ามาบริเวณนี้เลย ตอนเช้าพวกเราออกตรวจดูรอบๆ บริเวณปางพัก ก็ไม่เห็นพวกมันเฉียดใกล้เข้ามาแม้แต่ตัวเดียว มีแต่งูเห่าเท่านั้นเมื่อเช้าก็ขึ้นไปนอนขดชูคออยู่บนหน้าอก น้าจัน ลุงคำจะเอาปืนเด็ดหัวมันแล้ว แต่นึกถึงคำของนายได้ ที่ไม่ให้ทำอะไรพวกมัน ก็เลยยืนดูอยู่เฉยๆ น้าจันงี้นอนตัวแข็งเลย ไม่กล้ากระดิก แต่สักกะเดี๋ยวเดียวมันก็เลื้อยลงไปจากอกแกเฉยๆ หายไปในซอกหิน” เล่ยให้รายงาน

“สัตว์สี่เท้าอื่นๆ?”

ทั้งสองพรานเด็กหนุ่มสั่นหัว

“ไม่มีแม้แต่รอย”

เขาพยักหน้า ไม่กล่าวว่ากระไร ตรงเข้าไปรื้อค้นที่ย่ามหลังของตนเอง ทั้งสองพรานเด็กหนุ่มเดินตามเข้าไปด้วย

“แหม่มคริสถูกไอ้หกขานั่นกัด เราน่าจะหารูรังของมันลากตัวขึ้นมากระทืบให้แหลก” เล่ยเอ่ยมาอีก

“อย่าไปสนใจกับมันเลย มันคงจะอาศัยอยู่ตามซอกโพรงหินแถวๆ ที่แหม่มคริสนอนพักนั่นแหละ เราช่วยแหม่มไว้ได้แบบนี้แล้วก็อย่าไปคิดจองเวรอะไรอีก คืนนี้ควรให้พวกนั้นขยับย้ายที่พักออกให้ห่างหมู่หินบริเวณนั้นออกมาอีกหน่อย ถึงมันไม่ใช่งู มันก็เป็นบริวารปลายแถวของพญานาคนั่นแหละ คงจะ

มาหยอกเล่น ลองวิชาพวกเราเสียมากกว่าคิดที่จะเอาใครให้ถึงตาย เพราะอย่างน้อยฉันก็ลุกขึ้นมาทันและไปพบเข้าพอดี”

“นายสบายดีแล้วเร๊อะ?”

ทั้งสองถามขึ้นพร้อมกัน

“ฉันไม่เป็นไรแล้ว เหมือนคนพ้นเคราะห์ไปชั่วขณะ ถ้าไม่ติดแหม่มคริส อยากจะออกเดินทางครึ่งหลังของวันนี้เสียเลย แต่นี่ก็ต้องเปิดโอกาสให้แหม่มคริสพักบ้าง ระหว่างพวกเรา ใครเป็นคนอยู่ยามตอนใกล้หัวรุ่ง?”

“เกิด”

หนึ่งในจำนวนสองบอกกับเขา

“ฉันว่า ฉันหลับไปตลอดทั้งคืนนะ แต่ได้ยินแหม่มผมแดงพูดกับนายห้างบ๊อบว่า ตอนใกล้รุ่ง...ฉันอาละวาดรึ?”

เกิดมองดูหน้าเขา แล้วยิ้มไม่สนิทนัก

“นายดื้นทุรนทุรายใหญ่ เพ้อเรียกหานายหญิงไม่ขาดปาก เกิดแล่นเข้าไปดูเหมือนกันตอนนั้น เห็นแหม่มคริสกอดนายไว้แน่น แล้วพูดอะไรกับนายก็ไม่รู้ เกิดฟังไม่ออก พูดอยู่ริมหูนายนั่นแหละ พักใหญ่ทีเดียว นายถึงค่อยสงบไปได้ แหม่มคริสดีกับนายมากนะ ไม่ยอมนอนตั้งแต่นายเริ่มอาละวาด เอาหัวนายนอนพาดตักไว้ คอยลูบหน้าให้นายตลอดเวลา ไอ้พวกนายฟารั้งทุกคนกับนายทหารเชิดวุธตอนนั้นหลับไปหมด แหม่มคริสให้เกิดกับอูถะสองคน สุมไฟไว้รอบๆ ตัวนายเพราะนายนอนหนาวสั่นเป็นลูกนก...”

แล้วเกิดก็หัวร่อหึๆ ชะโงกหน้ามากระซิบกับเขา

“แหม่มหมอนั่นก็ดีอยู่ร้อก แต่ตอนหัวค่ำเท่านั้นที่ดูแล

รพินทร์ฟังลูกน้องเขาสาธยายเหตุการณ์เมื่อคืนที่ผ่านมาอย่างไม่เอาใจใส่นัก โดยเฉพาะเรื่องไม่เป็นเรื่อง ที่เกิดเล่าตอนท้าย

“มันเรื่องของเขา อย่าไปสนใจอะไรเลย แล้วก็ควรจะหาโอกาสบอกตาคำด้วยว่า อย่าเสือกไปสอดรู้สอดเห็นเรื่องส่วนตัวพวกเจ้านายทั้งหลายเขานัก ทะลึ่งไม่เข้าเรื่องตลอดกาล ไม่ช้าก็เร็วคงถูกไอ้เจ้าคี๊ธนั่นกระทืบเอาอีก หรือม่ายแหม่มเบลก็เอาลูกปืนเจาะลูกนัยน์ตา ค่าที่เป็นนักแอบดูเก่งนัก แก่แล้วไม่อยู่ตามประสาแก่”

กล่าวจบเขาก็คว้าได้อัฐบริขารสำหรับการอาบน้ำชำระกาย หอบขึ้นมาถือไว้ คว้าไรเฟิลยืนขึ้น บอกพวกนั้นต่อไปว่า

“ถ้าพวกนั้นถาม บอกว่าฉันจะลงไปแถวริมบึงหน่อยประเดี๋ยวจะขึ้นมา บอกพวกเขาด้วยว่าไม่ต้องห่วง และนายสองคนก็ทำงานเตรียมหุงหาอยู่บนนี้แหละ คืนนี้จะยังไงเสียเราก็เห็นจะต้องพักอยู่ที่นี่อีกคืนแน่ๆ”

ระหว่างที่เขาก้าวออกเดินฉับๆ เลาะลัดแง่โขดหินไป เสียงเสี่ยร้องถามมาด้วยความเป็นห่วงว่า

“นายไม่เป็นไรแน่นะ ประเดี๋ยวไปล้มเป็นลมอยู่แถวๆแอ่งน้ำอีก ถ้ายังไงให้ไอ้เกิดไปเป็นเพื่อนสักคนก็ยังดี”

จอมพรานโบกมือ

“รับรอง ไม่เป็นไรหรอก และเชื่อว่าคงไม่เป็นอย่างเมื่อวานนี้อีกแล้ว”

พรานใหญ่ลับหายไปจากสายตาของพวกลูกหาบ และพรานพื้นเมืองเด็กหนุ่มทั้งสองของเขาอย่างรวดเร็ว จุดหมายที่บ่ายหน้าลงไปก็คือบริเวณแอ่งน้ำในป่าเฟิร์นตำแหน่งเดิมที่มาล้มพับอยู่นั่นเอง

ก่อนอื่น ตรงไปยังโขดหินที่ได้คล้องมาลัยดอกไม้ป่า อันตนเองทำเป็นมงกุฎไพรสวมไว้ยังยอดหินก้อนนั้น เห็นมันยังประดับอยู่ที่เดิมในลักษณะที่สดชื่นเหมือนเดิม โดยไม่มีริ้วรอยว่าจะเหี่ยวเฉาไปเลย **ยืนสงบนิ่ง พินิจดูมัน เหมือนจะเพ่งหินก้อนนั้นให้กลายเป็นใบหน้าของดาริน วราฤทธิ์ ให้ได้แล้วก็มองเห็นเป็นภาพใบหน้าของแม่ดอกฟ้ายอดรักของเขา ลอยเด่นซ้อนภาพของหินที่คล้องมาลัยพวงนั้นไว้ให้จริงๆ หรือ อย่างน้อยก็จริงในสายตาเฉพาะตัว**

มงกุฎไพร...สวมอยู่บนศีรษะของหล่อน ดวงตาทั้งคู่แลประสานมาด้วยหยาดน้ำตาที่คลอซึม ยิ่งเพ่ง ก็ยิ่งชัดเจนขึ้นทุกขณะ แต่พอเอื้อมมือไปแตะ มันก็กลายเป็นก้อนหินไปตามเดิม...สงบนิ่งยืนจ้องต่อไป ก็ค่อยๆ กลายเป็นดวงหน้าของดารินขึ้นอีก สลับกันอยู่เช่นนั้น

“จิตรางคนางค์!”

เขาทดลองเรียกนามนั้นขึ้นแผ่วเบา

“อัคนีรุทร์!”

เสียงแผ่ว เวี่ยแว่วมา

รพินทร์มึนงง ไม่เคยได้ยินนามนี้มาก่อนเลย และทุกครั้งที่เอ่ยกระซิบเรียกนาม 'จิตรางคนางค์' ภาพนั้นก็จะตอบสำนวนออกมาว่า 'อัคนีรุทร์' ทุกครั้งไป

นี่เขาจะบ้าไปแล้วหรือ? ผีป่า หรือภูตพรายอะไรเข้ามาเข้าหยอกเล่นกระมัง แต่ก็อยากจะลองดูให้มันถึงที่สุดเหมือนกัน

"อัคนีรุทร์? ใครกัน"

"ก็ท่านนั่นแหละ!"

เป็นเสียงตอบสวน กลับมาอีกทันควัน ในจิตประสาทส่วนลึก

"มันตรัย!"

คราวนี้เขาเอ่ยนามขึ้นใหม่

ภาพของใบหน้านั้น ส่ายช้า ๆ

"อย่าเอ่ยนามของพ่อมดกาลีตนนั้น มันคือศัตรูของเราและท่านร่วมกัน"

รพินทร์ไม่อาจเข้าใจอะไรได้ทั้งสิ้น หรือจะรู้ **ก็รู้ประการเดียวว่า ขณะนี้ เขากำลังตกอยู่ในแดนสนธยาแห่งดวงจิตของตนเอง**

"ผมไม่ใช่ อัคนีรุทร์ แต่ผมคือ รพินทร์ ไพรวัลย์"

"ถ้าเช่นนั้น ฉันก็คือ ดาริน วราฤทธิ์ ฉันไม่ใช่ จิตราง-คนางค์!"

"คุณหญิง!"

"ขา..."

"คุณหญิงอยู่ที่ไหนนี่?"

“อยู่กลางดวงใจของคุณน่ะซิ!”

“งานเสร็จ ผมจะรีบกลับไปหาดวงใจของผม รอผมด้วยนะ”

“งานเสร็จ หรือไม่เสร็จ ฉันก็จะติดตามคุณไปจนกว่าจะพบ รอฉันด้วยนะ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ สะบัดหน้าแรงๆ ยกมือขยี้ตาแล้วจ้องมองดูก้อนหินลักษณะเหมือนศีรษะสตรี ที่มีมงกุฎไพรของเขาสวมประดับอยู่อีกครั้ง

มันกลายเป็นหินไปตามเดิมเสียแล้ว

สำเหนียกว่ามีเสียงหัวเราะทุ้มลึก ดังมาจากเบื้องหลัง

“เป็นเอามากนิ ผู้กองเรา”

เขาหันกลับ

ไม่มีอะไรสักอย่าง ภูมิประเทศรอบด้านเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างทามกลางธรรมชาติอันสวยงาม มีตนเองยืนอยู่ตามลำพังโดดเดี่ยว

“ขอให้ฉันเห็นเงาแกสักนิดเถอะ แงซาย สำหรับเดี๋ยวนี้”

เขาพึมพำออกมาเหมือนจะพูดกับใครสักคนหนึ่งที่เล่นซ่อนหาอยู่ใกล้ๆตัว

“พูดบ้าๆ กลางวันแสกๆ แดดเปรี้ยงๆ ยังงี้ จะให้ผมโผล่ออกมาได้ยังไง”

เป็นคำตอบที่มาจากเบื้องหลัง...ย้ายทิศทางอีก พรานใหญ่ยืนซึมนิ่งต่อมา ก็มีเสียงทุ้มกังวานเตือนมาอีก

“อย่ามัวแต่เสียเวลา รำพึงรำพันฝันรักอยู่เลย จะทำ

ละไรก็ทำเข้าเถอะผู้กอง ภาระหน้าที่ยังมีอยู่อีกมากมายนัก เวน้อยจากบาดาลเขาให้แรงให้ฤทธิ์กลับคืนมาเหมือนเดิมแล้ว เป็นโอกาสอันดีที่สด...หาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว ก็ไม่เลวอยู่หรอก จีบลูกสาวพญานาคจนได้ประโยชน์ แต่อีตอนไป 'แตะอั๋ง' กอด เขาฟรีนี่ ไม่ค่อยจะเข้าท่าอยู่นะ ดีเท่าไหร่แล้วที่แม่เจ้าประคุณเธอไม่เอาลงบาดาลไปเสียด้วย"

"อ้อ! นี่แกเห็นหมดทุกอย่าง"

"ถ้าไม่เห็น ไม่ทันผู้กองไปหมดทุกฝีก้าว ก็ไม่ใช่แงซาย นะซิ จริงแหมะ"

"แงซาย!"

"ครับผม!"

"ฉันไม่เข้าใจคำว่า ...**อัคนีรุทร์**"

"ก็อย่างที่แม่สาวน้อยจากบาดาลผู้นั้นบอกไว้นั่นแหละ สักวันหนึ่ง...ในอนาคตข้างหน้าสร้างสมาธิตนเองให้ยิ่งใหญ่กว่านี้ จนเกิดฌานสมาบัติชั้นสูง แล้วข้อสงสัยหรือคำถามทั้งหลายก็จะเฉลยได้ด้วยตัวเอง ไม่ต้องให้ใครบอกหรอก...อาบน้ำอาบท่า ล้างเนื้อล้างตัวให้ชุ่มชื่นสบายกายสบายใจเสีย จะได้เตรียมแก้ปัญหาต่อไป"

"เมื่อกี้นี้ ฉันมองเห็น 'นายหญิง' ที่หินก้อนนี้"

"เหลวไหล! ละเมอเพ้อพกไปเอง สร้างมโนภาพขึ้นมาเอง ตามประสาคนคลั่งรักและกำลังจะเฉาตายเพราะรัก"

"แล้วเสียงแกที่ฉันได้ยินอยู่นี่ล่ะ?"

"ก็ทำนองเดียวกันนั่นแหละ อนุสติฝังลึกอยู่ภายในจิตใต้สำนึกของตัวเองยังไงล่ะ"

“นี่แปลว่าฉันกำลังบ้าไปแล้วจริงๆ หรือนี่?”

“ก็แค่ ‘เฉียดๆ’ เท่านั้น”

“แล้วจะแก้ให้หายได้ยังไง?”

“ก็เลิกคิดถึงผม เลิกคิดถึง ‘นายหญิง’ เสียซิ มันก็จะหายไปเองแหละ”

“สาบานว่าฉันได้ยินเสียงของแกอยู่เต็มสองรูหูอยู่นี่”

“คิดถึงผม ก็จะเห็นภาพหรือได้ยินเสียงผม คิดถึงนายหญิง ก็จะได้ยินเสียงและเห็นภาพของนายหญิง เดินทางมาในครั้งนี้ ผู้กองมี ‘วิตกจริต’ และ ‘นิวรณ์’ มาก ใช้สติปัญญาเข้าไตร่ตรองและขจัดเสียเถิด ยามใดที่รู้สึกตัวว่า สติจะไม่อยู่กับร่องกับรอยตั้ง ‘พุทโธนุสติ’ เข้าไว้ กำลังกายกลับคืนมาแล้ว กำลังใจก็ควรจะเข้มแข็งเหมือนเดิม มาคราวนี้ไม่เหมือนรพินทร์คนเดิมเลย รู้ไว้เสียด้วย”

“จริงของแก ขอบใจมากที่เตือนให้รู้ตัว”

เขารำพึงกับตนเอง รวบรวมกำลังใจให้แน่วแน่มั่นคงอีกครั้ง แล้วผละออกจากหินที่สวมคล้องมาลัย อันทำเป็นรูปมงกุฎไพรไว้นั้น เดินตรงไปที่แอ่งน้ำทันที จัดการผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า อาบน้ำชำระร่างกายอีกครั้ง ในสมองขจัดสิ่งอื่นออกไปหมดสิ้น เริ่มกำหนดวางแผนการเดินทางต่อไปอย่างเงียบๆ

ขณะที่ใช้ผ้าขาวม้าซับเช็ดตัวอยู่นั่นเอง เสียงวิทยุมือถือประจำตัวที่ติดมาด้วยก็มีสัญญาณดังเรียกถี่ขึ้นๆ เสียงเรียกของมันก็ปกติธรรมดานั่นแหละ แต่บางสิ่งบางอย่างมันทำให้เขารู้สึกว่า น่าจะมีอะไรเร่งด่วนผิดสังเกตไป

ก้มลงคว้าขึ้น เปิดสวิตช์

“โอเค ได้ยินเสียงแล้วครับ”

เขากรอกคำพูดลงไปเบา ๆ

“รพินทร์ ขึ้นมาที่นี่ด่วนเถอะ!”

เป็นเสียงสั้น ๆ ของหัวหน้าคณะ ซึ่งแฝงเอาความกระวน-กระวายใจไว้เต็มเปี่ยม

“กำลังจะขึ้นไปเดี๋ยวนี้ครับ แต่ให้ผมทราบทางวิทยุก่อนได้ไหมว่า มีอะไรที่เร่งด่วนหรือไม่ เพียงไร?”

“อาการของคริส ไม่มีท่าทีว่าจะดีขึ้นอย่างที่คุณบอกไว้ แท่งยาดูดติด และร่วงไปสามรอบแล้ว จับเวลาอยู่ 1 ชั่วโมง เศษเข้าไปแล้วไม่เกิดอะไรขึ้นเลย ตัวเย็นชืด ชีพจรเต้นช้าลงไปทุกขณะ!”

เสียงบอกมาอย่างเร่งด่วน

“ฮ้า!”

เขาอุทานลั่นออกมาอย่างลืมตัว แล้วต่อไปเร็วปรื๋อ

“ขอผมพูดกับบุญคำหน่อยครับ”

เพียงแค่ขาดคำ ก็มีเสียงของตาพรานเฒ่าดังลั่นมาเป็นภาษากะเหรี่ยง กันไม่ให้พวกนายจ้างฟังออกว่า

“นาย! ผิดฝาผิดตัว หรือผิดสูตรอะไรเสียแล้ว ตามปกติแท่งยาดูดพิษหลุดไป 3 ครั้งแบบนี้ แหม่มคริสจะต้องรู้สึกตัวแล้ว แต่นี่แกยังสลบอยู่ ตัวค่อย ๆ เย็นลงไปเรื่อย ๆ หน้าก็ยังขาวเป็นกระดาษอยู่งั้น มันผิดไปจากที่เราหวังไว้”

“ตอนนี้ยายังดูดติดแผลอยู่หรือเปล่า...หรือว่าไม่ดูดแล้ว”

“ก็ยังดูดติดเด่แน่นอยู่อย่างเดิมนั่นแหละ แต่มันผิดไปจากที่เราเคยเห็นเคยใช้”

รพินทร์ถือวิทยตะลึงไปชั่วขณะพดอะไรไม่ออก

“ทุกคนโปรดทราบ ผมจะขึ้นไปเดี๋ยวนี้!”

จอมพรานเปลี่ยนลิ้นมาเป็นภาษาอเมริกันทันที เพื่อให้ทุกคนข้างบนฟังเข้าใจ แล้วตาลีตาเหลือกสวมเสื้อผ้าโดยเร็วที่สุด วิ่งกลับขึ้นไปตามทางที่ลาดขึ้นสู่แค้มป์พักทันใด จิตใจแทบไม่อยู่กับเนื้อกับตัว...เสียงคำพูดของอิสซาเบลก้องอยู่ในหูตลอดเวลา

“คุณจะต้องรับผิดชอบต่อชีวิตของคริส! คุณจะต้องรับ-ผิดชอบ!...”

ขณะเดียวกัน ก็เหมือนมีเสียงแงซายมากระซิบอยู่ข้างหูว่า

“ใคร่ครวญตริตรองให้ดี อย่าตื่นเต้นเกินไปนัก... ตั้งพุทโธนุสติ แล้วก็ใช้ปัญญาเรียกความทรงจำเดิมๆ เกี่ยวกับไอ้หกขาชนิดนั้น ผู้กองเคยช่วยชีวิตผมมาแล้วเท่าๆ กับที่ผมก็เคยช่วยชีวิตผู้กอง จากแมลงร้ายชนิดเดียวกัน! แต่ที่แน่ๆ ก็คือ พลาดแม้แต่นิดเดียว คริส-ดิน่าจะไม่ฟื้นอีกแล้ว”

134

เมื่อรพินทร์แล่นกลับขึ้นมาถึงที่พักอีกครั้ง และปราดตรงเข้าไปยังกลุ่มของนายจ้างอันนั่งล้อมวงคริสตินาอยู่ พวกลูกหาบและพรานเด็กหนุ่มสองคน คือเกิดและเสย ยังทำงานกันตามปกติ...ไม่มีใครเฉลียวคิดอะไรทั้งสิ้น

คงมีแต่บุญคำและจัน เพียงสองคนที่รพินทร์มอบไว้ให้ทำหน้าที่ดูแลแท่งยาดูดพิษ กับสแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบล และเซิดวุธเท่านั้น ซึ่งทั้งกลุ่มนั้นแต่ละคนอยู่ในสภาพกระวนกระวายใจ

มองปราดไปยังแม่ผมทองผู้เคราะห์ร้าย รพินทร์กัดริมฝีปากนิ่ง หล่อนยังนอนหลับสลบนิ่งอยู่เช่นนั้น อาการที่คิดว่าควรจะดีขึ้น...กลับเลวลง จากสีหน้าที่ขาวเผือด บัดนี้ เริ่มจะเปลายเป็นสีเขียวคล้ำลงแล้ว

ฝ่ายนายจ้างทุกคนจ้องจับมาที่เขาเป็นตาเดียวโดยเฉพาะอิสซาเบล ประคองศีรษะของแม่เพื่อนสาวผมทองขึ้น เหมือนจะให้เขามองเห็นสีหน้าให้ถนัด

“เดี๋ยวครับ ใจเย็นๆ ไว้ ไม่เป็นไรหรอก”

ปากเขาพูดเรียบๆ ออกไปก่อน แต่ในใจร้อนรุ่มไม่ผิดอะไรกับพวกนั้นเลย ชำเลืองไปทางพรานอาวุโสคู่ใจทั้งสอง ซึ่งทำหน้าที่เป็น ‘พ่อหมอ’ อยู่ เห็นหน้าจ๋อยเป็นลิงที่กำลังจะตกเป็นเหยื่อเสือ

เอื้อมมือไปแตะที่แขนของคริส สัมผัสได้กับความเย็นชืดแม้ว่าร่างกายยังอ่อนตัวได้อยู่ อาการหายใจแทบจะไม่เหลือร่องรอยให้เห็น เปลือกตาและขอบตาล่างเขียวคล้ำมองเห็นถนัดเพราะความผิวขาว

“จัน ถ้าแท่งยาหลุด ก็เอาแช่น้ำให้มันคายพิษ แล้วเอามาแตะปิดต่อไปนะ”

เขาแสร้งสั่งความไปทางจัน พยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติที่สุด แต่สะกิดไหล่บุญคำ พยักหน้าเป็นสัญญาณพร้อมกับบอกไปทางกลุ่มนายจ้างว่า

“ขอเวลาผมปรึกษาอะไรกับบุญคำสักสองสามนาทีนะครับ สัญญาของผมที่ให้ไว้กับเบลยังคงเดิม ถ้าแก้คริสไม่ฟื้นยอมให้ตัดคอ แต่ตอนนี้ ขอเวลานอกสักนิด เฉพาะผมกับบุญคำเท่านั้น”

สแตนลีย์ คี๊ธ และเชิดวุธเงียบกริบ แต่เบลบอกมาว่า

“ฉันจะฆ่าคุณ ถ้าคริสถึงแก่ชีวิตในครั้งนี้”

“ตกลงอย่างไม่มีข้อแม้!”

เขาบอกไปยิ้ม ๆ อันเป็นตรงข้ามกับความรู้สึกภายในโดยสิ้นเชิง มองสบตาบุญคำอีกครั้ง แล้วเดินเลี่ยงไปทางด้านหลังของหมู่หินที่ทั้งกลุ่มนั่งชุมนุมดูคนเจ็บกันอยู่ ตาคำเข้าใจความหมายดี ค่อย ๆ ขยับปลีกตัวตามออกมาทันที

ทั้งสองมาพบกันในที่ลับตา ห่างจากกลุ่มนั้นออกมา พอควร ทางด้านหลังของบริเวณที่พักนอนของฝ่ายนายจ้าง ต่างคนต่างมาหยุดมองหน้ากันเอง

“แท่งยามันดูดติดปากแผลดีอยู่นะนาย แต่ทำไมอาการของแหม่มคริสไม่ดีขึ้นเลย”

ตาเฒ่ากระซิบอย่างร้อนใจขีดสุด ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้วิงวอนพินทร์เอาข้อนิ้วขยี้ปลายจมูกแรง ๆ

“มันแปลกมาก บุญคำ อาจมีอะไรที่เราหลงลืมไปก็ได้ทั้งฉันและบุญคำ โดยเฉพาะฉันเองก็เพิ่งฟื้นไข้ขึ้นมา สมองมันยังไม่ปลอดโปร่งนัก...เอางี้ บุญคำนั่งสงบจิตบริกรรมตรงนั้น ฉันจะนั่งตรงนี้ บางทีมันอาจช่วยให้เราคิดอะไรออกขึ้นมาก็ได้”

เขาตบไหล่พรานคู่ใจ จอมหมอผีเจ้าแห่งไสยศาสตร์อีกครั้ง แล้วตนเองก็ทรุดกายลงนั่งขัดสมาธิเพชร หลับตานิ่ง ยืดกายตรง ส่วนบุญคำก็ถอยห่างออกไปนั่งพนมมือบูชาครูของแกอยู่ใกล้ ๆ อีกด้านหนึ่งหันหน้าไปคนละทาง

บุญคำจะภาวนาท่องคาถาบูชาครูของแกไปอย่างไร เขาไม่สนใจและไม่อาจทราบได้ แต่ตนเองบริกรรมแก้อาถรรพณ์ต่าง ๆ ที่กำลังครอบคลุมอยู่ในขณะนี้ โดยยึดหลักของพระพุทธ-คุณเป็นที่พึ่งในทันที

สารังเทตีธะ สัตตานัง สาเรติ อมตัง ปทัง
สารถิวิยะ สาเรติ สารทันตัง นมามิหัง
(พระองค์ทรงประทานสาระธรรมแก่สัตว์ พระองค์ยังสัตว์ให้แล่นไปสู่ทางอมตะ พระองค์ยังสัตว์ให้แล่นไปดุจสารถีพระองค์ทรงฝึกฝนในธรรมเป็นสาระ ข้าขอนมัสการ!)

เพียงแค่ 3 คาบเท่านั้น แสงสว่างเรืองรองของนาคเทวีก็มาปรากฏอยู่ตรงหน้าอีกครั้ง คราวนี้ลอยอยู่เหนือศีรษะของเขาห่างออกไปประมาณ 3 วาเศษ นางโคลงศีรษะช้าๆ จุ๊ปากเบาๆ

"เห็นไหม ในที่สุดก็เรียกฉันมาอีกจนได้นั่นแหละ พ่อคนปากถือศีล แต่มือถือปืน!"

"ผมไม่ได้เรียกคุณ ผมภาวนาสวดมนต์แก้อาถรรพณ์ที่มันเล่นงานผมอยู่ในขณะนี้ตะหาก"

"มันก็ไอ้เหมือนกันนั่นแหละ ใครจะแก้อาถรรพณ์ให้แก่คุณได้ ถ้าไม่ใช่ฉัน...ในเมื่อสัตว์ที่มีน้ำพิษทุกประเภทมันก็ล้วนแล้วแต่บริวารของฉันทั้งนั้น ไม่จำเป็นจะต้องเป็นงูโดยตรงหรอก ทั้งหลายแหล่มันก็มาจากความสะเพร่าขี้หลงขี้ลืมของคุณเองแท้ๆ"

"ผมลืมอะไรไป คนสวย?"

"ระวังวาจาของคุณหน่อย ดีด้วยแล้วอย่าลามปาม"

"ข้าพระองค์ลืมอะไรไปพระเจ้าข้า?"

"หมั่นไส้! ไม่ต้องให้มันเป็นทางการถึงขนาดนั้นหรอก คุณรพินทร์"

"เอาใจยากจริงๆ พับผ่า ลูกสาวพญานาคตนนี้"

นางยิ้มนิด ๆ

“การจะแก้พิษแมงมุมหกขา คุณจะต้องทำยังไงบ้าง นอกเหนือจากตัวยาสมุนไพรชนิดนั้นเป็นเครื่องช่วยแล้ว ลองคิดให้ดีซิ”

“จะต้องทำยังไงบ้าง?...”

เขาทวนคำพยามคิด

“ตอนนี้ผมคิดอะไรไม่ออกทั้งนั้น รู้อย่างเดียวว่า คุณกำลังจะเอาชีวิตของหญิงผมทองคนนั้นไป ทั้ง ๆ ที่ผมขอไว้แล้ว”

“ฉันเพียงแต่ลองของ สร้างปัญหาไว้ให้คุณแก้เล่นสนุก ๆ เท่านั้น”

“นาคีจะมาลองของอะไรกับมนุษย์เดินดินอันต่ำต้อยอย่างผม”

“ก็เก่งนักไม่ใช่หรือ?”

“มันไม่เก่งจริงนะซิ”

“รับสารภาพมาเสียอย่างนี้ก็ดี จะเตือนความทรงจำให้พิษของแมงมุมหกขา จะถูกถอดถอนออกไปได้ก็ต่อเมื่อใช้พิษของมันนั่นแหละเข้ามาเป็นตัวยาผสมกับสมุนไพรชนิดนั้นด้วย ไม่ใช่ใช้เฉพาะตัวยาเฉย ๆ นึกออกแล้วยัง! คนของคุณก็เคยโดนมาก่อน ซ้ำตัวเองก็เคยโดนมาแล้วเหมือนกัน เอาตัวยาไปแช่น้ำแล้วแตะติดแผลไว้เฉย ๆ อย่างนั้นหรือ เจ้าของยาเขาสอนไว้ยังไงทำไมถึงไม่จำไว้”

“โอ! ตายละ ผมเพิ่งนึกออกเดี๋ยวนี้เอง...”

“ขี้หลงขี้ลืมเอง ทั้งบ่าวทั้งนาย”

“แล้วผมจะไปหาไอ้หกขา บริวารของคุณได้ที่ไหน มัน

กัดแล้วมันก็หนีหายไป ค้นหาที่อยู่ของมันก็ไม่พบและถ้าจะมัวแต่ค้นหาอยู่ก็ไม่ทันการแล้ว พลิกก้อนหินค้นหาไหวที่ไหน”

“เอาละ จะเรียกออกมาให้เอง แต่สัญญาก่อนว่าจะไม่ทำอันตรายมัน ถ้าได้พิษจากมันแล้ว ก็ปล่อยมันไปเสีย ไม่ต้องเอาตัวมันไปให้มนุษย์พวกคุณคนใดเห็นด้วย”

“ตกลง ให้สัญญา”

“ลืมตาขึ้นมาซิ มันคลานอยู่ตรงหน้าอยู่ขณะนี้แล้ว!”

จบคำนางก็สลายร่าง เลือนหายไปอย่างเคย

รพินทร์ ไพรวัลย์ เบิกตาลืมโพลงขึ้นในทันที

ไอ้หกขาตัวหนึ่ง คลานแช่มช้าอยู่บนพื้นหินเบื้องหน้าเขาห่างออกไปเพียงแค่เอื้อมเท่านั้น สัญชาตญาณระวังภัยครั้งแรกทำให้เขาเกือบผงะด้วยความตกใจ แต่แล้วก็คุมสติไว้ได้ ใช้ผ้าขาวม้าทบกันหนา ๆ พันมือไว้แล้วเอื้อมมือไปค่อย ๆ จ้องตะครุบหมับ จับขึ้นมาได้ มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่บุญคำลืมตาขึ้นแทบจะพร้อม ๆ กับเขากระโดดผลุงเข้ามา

“นายได้ตัวไอ้หกขาแล้วใช่ไหม ถึงจะนั่งหลับตาอยู่ บุญ-คำก็เห็น เห็นอย่างเดียวกับนายเห็นนั่นแหละ”

“อย่าเอะอะไปบุญคำ”

เขากระซิบ พยายามจับตัวแมงมุมมีพิษประหลาดชนิดนั้นไว้ในอุ้งมือ ชนิดประคองไม่ให้บีบมันแรงนัก ชูขึ้นดู

“เร็ว ๆ ไปเอาอะไรสักอย่างมาใส่พิษมันเดี๋ยวนี้ แล้วไม่ต้องให้ใครตามเข้ามาด้วยเป็นอันขาด เราขาดตัวยาสำคัญคือพิษของมันนี่แหละ คริสถึงไม่ฟื้น ตอนนี้เราได้แล้ว”

รวดเร็วทันการ สมกับที่ทำงานร่วมกัน รู้ใจกันมานาน

บุญคำเผ่นไปในทันที ไม่ถึงอึดใจ ก็แล่นกลับมาพร้อมกับจานพลาสติกเล็กๆ นำมาส่งให้เขาทันที รพินทร์ก็ไม่รอช้าเหมือนกัน จับตัวมันซึ่งบัดนี้ดูจะไม่มีฤทธิ์เดชหรือพยายามจะคิดดิ้นรนต่อสู้อะไรเลย ยื่นบริเวณเขี้ยวตรงปากเหมือนเขี้ยวตะขาบ เข้าไปที่จานเล็กๆ ใบนั้น

ด้วยลักษณาการอันประหลาดที่สุด**มันหดบิดตัวเองแล้วน้ำเข้มข้นสีดำสนิทราวกับหมึกก็หยดออกมาจากเขี้ยวแหลมทั้งสองข้าง เป็นการคายน้ำพิษออกมาให้เอง โดยไม่ต้องบีบบังคับใดๆทั้งสิ้น นอกจากจับตัวมันไว้เฉยๆ เท่านั้น**

ปริมาณของน้ำพิษที่มันบิดตัวคายออกมาให้นั้นประมาณ ๒ ซี.ซี. แล้วก็หมดสิ้นไม่มีจะหยดออกมาอีกต่อไป รพินทร์ส่งจานน้ำพิษนั้นไปให้บุญคำ พร้อมกับบอกเร็วปรื๋อ

“รีบเอาไป ถอดแท่งยาออกจากแผล จิ้มปลายแท่งยาลงกับน้ำพิษนี่ แล้วแตะติดเข้าไปกับแผลของแหม่มคริสอีกครั้ง ใครจะถามอะไรยังไม่ต้องบอกทั้งสิ้น บอกว่าให้รอถามฉันเอาเอง เดี๋ยวฉันจะตามเข้าไป”

บุญคำ นำจานบรรจุน้ำพิษนั้น เผ่นอ้าวไปทันที รพินทร์ค่อยๆ บรรจงวางไอ้หกขาลงกับพื้นอย่างทะนุถนอม บอกกับมันว่า

“ไป! เจ้าไปตามทางของเจ้าได้แล้ว และคืนนี้ก็อย่าได้ก่อกวนสร้างปัญหาอะไรให้กับคนของข้าอีก เราไม่มีเวรมีกรรมต่อกัน และขอให้เป็นสุข เป็นสุขเถิด”

แมงประหลาด ลักษณะน่าสะพรึงกลัว มีขาหกขาเต็มไปด้วยขนอุยทั่วไปหมดนั้น คลานงุ่มง่ามช้าๆ จากตำแหน่งที่

เขาวางมันลงแล้วเร้นตัวหายเข้าไปในซอกหินใกล้ๆนั่นเอง เป็นการพบกันด้วยดี และจากกันด้วยดี

พอแน่ใจว่ามันลับหายซ่อนเร้นตัวเข้าไปใต้ก้อนหิน ชนิดที่จะไม่ทิ้งร่องรอยให้ใครค้นพบอีกแล้ว พรานใหญ่ก็ถอนใจเฮือก เดินช้าๆ กลับมายังคณะนายจ้างซึ่งคงนั่งล้อมวงคริส พูดอะไรกันจ้อกแจ้กเหล่านั้นอีกครั้ง

รพินทร์ยังไม่ตอบปัญหาใครทั้งสิ้น แลไปก็เห็นบณ-คำจัดการนำเอาแท่งยาของส่างปากับน้ำพิษและแตะติดเข้าไปกับบาดแผลของคริสแล้ว ซึ่งมันดูดติดตั้งตรง...แน่นเสียยิ่งกว่าครั้งแรกเสียอีก

“ผมต้องขออภัย ที่ลืมไปเสียอย่างสนิท”

เขาตอบคำถามของคนเหล่านั้นหน้าตาเฉย

“มัวแต่ตื่นเต้นอยู่ในตอนนั้น แท่งยาจะให้ผลในการรักษาอย่างแท้จริง ก็ต่อเมื่อเรารีดเอาน้ำพิษของเจ้าตัวหกขา ที่มันกัดใครก็ตามมาผสมกับตัวยาแท่งนั้นด้วย ซึ่งมันจะทำปฏิกิริยาเป็นเซรุ่มในทันทีเมื่อผสมกับยาสมุนไพรแท่งนั้น ครั้งแรกผมกับบุญคำเอาแท่งยาแตะติดไว้เฉยๆ มันก็เลยไม่ได้ผล คราวนี้รับรองอีกครั้ง...คริสฟื้นแน่นอน”

อเมริกันนายจ้างทุกคนมองมาทีเขา พูดอะไรไม่ออก ได้แต่ทำตาปริบๆ เบลจ้องตาเขาไม่กะพริบ พึมพำลอดไรฟันออกมา

“ฉันดูๆ คุณไป นอกจากยอดแห่งความลึกลับแล้ว คุณ

ก็งไม่ผิดอะไรกับคนบ้า...บ้าจริง ๆ ฟังดูแล้วไม่มีเหตุผลอะไรเลย”

“คุณเพิ่งรู้ว่าผมบ้ารึ ผมนึกว่าคุณรู้ตั้งแต่คุณสอบประวัติผมเมื่อคืนนี้แล้วอีก”

“คุณไปเอาพิษมันมาจากไหน?”

คี๊ธถามโพล่งขึ้นอย่างเต็มไปด้วยความสงสัยสุดขีด

“ก็พยายามค้นหาตัวมันจนพบนั่นแหละ อยู่หลังโขดหินไม่ไกลนักนี่เอง จับตัวได้ก็รีดพิษส่งให้บุญคำรีบเอามา”

“แล้วตัวมันอยู่ไหน ทำไมไม่เอามาให้เราดูด้วย”

“ป่วยการ เสียเวลา ผมกระทืบเละ แล้วเตะกระเด็นหายเข้าซอกหินไปแล้ว”

เขาปด โดยอำพรางความจริงไว้แล้วกล่าวเป็นการตัดบทต่อมาว่า “อย่าไปสนใจกับมันเลย สนใจกับคริสดีกว่า รอดูว่าเมื่อไหร่เธอจะฟื้น กรุณาอย่าซักถามอะไรผมมาก ๆ สมองผมกำลังยุ่ง ครั้งแรกลืมไปว่าจะต้องใช้พิษของมันเข้ามาเป็นองค์-ประกอบสำคัญด้วย เพิ่งสร้างไข้ก็เลยมึน ๆ งง ๆ โชคดีมากที่ด็อกเตอร์สแตนลีย์เรียกผมให้ขึ้นมาดูอาการอีกครั้ง”

เบลขยับปากจะเล่นงานอะไรเขาอีก แต่สแตนลีย์โบกมือยับยั้งไว้ไม่ให้หล่อนหรือใครพูดอะไรเป็นการรบกวนอารมณ์เขาทั้งสิ้น ทุกคนจึงสงบปากคำไปอีก

คราวนี้ รพินทร์ไม่กล้าขอตัวไปไหน นอกจากนั่งสูบบุหรี่ร่วมดูอาการอยู่ด้วย และยังไม่พูดอะไรกับใครเช่นกัน

เวลาล่วงผ่านไปตามลำดับอย่างเชื่องช้าในความรู้สึกของทุกคน

แท่งยาคราวนี้ดูดติดนานผิดปกติ...เป็นเวลาถึงเกือบชั่วโมง กว่ามันจะร่วงผล็อยหลุดจากบาดแผล และสิ่งที่เห็นอย่างเด่นชัดก็คือ คริสติน่าเริ่มสดลมหายใจยาวลึกก่อนที่จะระบายออกมา ขอบตาสีดำคล้ำจางลงเป็นลำดับใบหน้าเริ่มมีสีเลือดขึ้นบ้างแล้ว

เบลตรวจชีพจรแล้วอึ้งคอแข็งไปอีก เมื่อพบว่ามันเริ่มเต้นหนักแรงขึ้น เชิดวุธกับคี๊ธ เอื้อมมือไปจับตัว ความเย็นชืด... กลายมาเป็นความอบอุ่นขึ้นทีละน้อย

รพินทร์ยังวางหน้าเฉยๆ อยู่เช่นนั้น บุ้ยใบ้ให้บุญคำทำหน้าที่ของแกต่อไป และตัวเขาก็เอนกายลงนอนตามสบายอยู่ใกล้ๆ บริเวณนั้น แขนทั้งสองไขว้กันรองศีรษะไว้ จิตใจเริ่มสงบ... เยือกเย็นอย่างประหลาด บัดนี้ บอกกับตนเองว่าเขาปลงตกแล้วในทุกสิ่ง

ครั้งต่อไป ใช้เวลาสั้นเข้าเพียงแค่ 25 นาที แท่งยาก็หลุดจากแผลออกไปอีก ลมหายใจของคริส สังเกตเห็นจากทรวงอกกระเพื่อมขึ้นลงแบบคนหลับ หล่อนเริ่มขยับไหวตัวเล็กน้อยและพึมพำอะไรออกมาในลำคอเหมือนคนละเมอตามปกติ แต่ก็ยังหลับตาอยู่เช่นนั้น

สัญลักษณ์แห่งชีวิตกลับคืนมาให้ทุกคนเห็นอย่างเด่นชัด!

“อย่าเพิ่งปลุกเรียกเธอ จนกว่าแท่งยาจะหลุดเป็นครั้งที่สาม ปล่อยให้นอนไปก่อนโดยไม่มีอะไรรบกวน”

จอมพรานบอกเบาๆ กับทุกคน

“คริสจะอ่อนเพลียมากไหมครับ พี่ หลังจากฟื้นขึ้นมา”

เชิดวุธบัดนี้สีหน้าแจ่มใสขึ้นแล้ว ซึ่งก็เหมือนกับทุกคนที่เฝ้าดูอาการอยู่ ถามขึ้น ขณะที่ขยับเข้าไปนั่งใกล้เขา

“ก็ต้องดูอาการอีกทีครับ แต่ผมคิดว่าคงไม่มีอะไรเกิดขึ้นเกินอย่างเดียว เหมือนๆ คนตื่นนอนนั่นแหละ อำนาจของยาพิษนี้ แก้พิษได้เหมือนปลิดทิ้ง อย่าว่าแต่คริสเลย ผมจะบอกความจริงให้ สมัยก่อนผมเองก็เคยโดนมาแล้ว คนของคณะเราคนหนึ่งที่ชื่อแงซายก็เคยโดน รอดตายมาได้เพราะตัวยาชนิดนี้แหละ ผมถึงได้รับรองกับพวกคุณตลอดว่า เรื่องงูหรือสัตว์มีพิษทุกชนิดเราไม่กลัว แต่งูประเภทที่สามารถแผ่กัมมันตภาพรังสีได้ ผมไม่กล้ารับรอง และไม่หวังว่าเราจะพบอีก”

เขาบอกยิ้มๆ และเมื่อถูกพวกนั้นซักถาม ก็เล่าให้ฟังเรื่อยๆ ว่าเขาและแงซายเคยโดนกัดอย่างไรมาก่อนแล้ว เป็นการแก้เซ็งเวลา

แล้วแท่งยาก็หลุดจากบาดแผลเป็นครั้งที่สาม ภายหลังแช่ชำระลงในน้ำเพื่อจะนำมาติดใหม่ ปรากฏว่ามันไม่ดูดติดเสียแล้ว ร่วงลงอย่างวัตถุธรรมดา รพินทร์ผงกศีรษะขึ้นดู เมื่อบุญคำและจันร้องบอกมาอย่างดีใจ เขาลุกขึ้นมานั่ง แล้วบอกกับทุกคนด้วยเสียงแจ่มใสว่า

“เอาละครับ เจ้าหญิงนิทรากำลังจะตื่นขึ้นแล้ว อยากจะขอร้องพวกคุณว่า ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ อย่าบอกให้เธอรู้เลยว่าได้เกิดอะไรขึ้นกับเธอ และทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นปกติธรรมดาเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย มิฉะนั้นจะมากเรื่อง และเธอจะตกใจ สำหรับผม บุญคำและจันเห็นจะต้องขอตัวไปทำงานตามหน้าที่ได้แล้ว จะมาร่วมรับประทานอาหาร และหารือด้วยในตอนเย็นหรือค่ำนี้”

กล่าวจบ เขาก็ลุกขึ้นยืนช้าๆ พยักหน้ากับสมุนซ้ายขวา

ของเขาที่นั่งรักษาพยาบาลมาตลอดระยะเวลา 2 ชั่วโมงเศษ ทั้งคู่ขยับตัวออกมา แล้วเดินผละจากกลุ่มนั้นอย่างง่ายๆ

รพินทร์ก้าวออกไปได้ 3-4 ก้าว อเมริกันอาวุโส รวม ทั้งคี๊ธ และอิสซาเบล ก็วิ่งเข้ามารุมล้อมขวางหน้าเขาไว้ ทุกคนมีสีหน้าปีติ สแตนลีย์สวมกอดเขาไว้

"ผมไม่รู้จะขอบคุณคุณอย่างไร รพินทร์ ที่คุณกู้ชีวิตคริสไว้ได้ในครั้งนี้"

จอมพรานเลิกคิ้วขึ้น

"ไร้สาระ! ด็อกเตอร์ ที่เมื่อวานผมกำลังจะตาย พวกคุณช่วยเหลือผมไว้ ผมยังไม่เห็นจะต้องขอบคุณอะไรเลยสักคำ"

แล้วเขาก็หันไปทางเบล บอกยิ้มๆ ว่า

"เป็นอันว่าคุณไม่ต้องฆ่าผมแล้วนะ เบล"

แทนคำตอบ อิสซาเบลโผเข้ากอดเขา แล้วจูบแก้มโดยแรง

"ฉันขอมอบคารวะ และขอบคุณนี้ แทนให้แก่คริสด้วย"

"ถ้าคริสตื่นขึ้น ก็ช่วยบอกทีว่า ผมก็ขอบคุณเขาเหมือนกันที่ดูแลผมตลอดทั้งคืน"

"ฉันจะบอกให้ วันนี้คุณดูสดชื่นแจ่มใสผิดไปกว่าทุกครั้งนะ"

"ใช่ผมแจ่มใสสบายใจมาก แล้วก็มีกำลังที่จะพาพวกคุณไปลำบากได้อีกแยะทีเดียว"

เขาตอบปนหัวเราะ

คี๊ธเอื้อมมือมาจับฝ่ามือเขาไปบีบกระชับไว้แน่น

“คุณเป็นสิ่งมหัศจรรย์สำหรับพวกเราเสมอ สมาร์ท กาย! ขอชมเชยด้วยใจจริง ไม่เฉพาะคุณเท่านั้น ลูกน้องของคุณทุกคนด้วย”

“ยังมีสิ่งมหัศจรรย์กว่านี้อีกมากนัก ที่พวกคุณจะพบ ซึ่งไม่ใช่เกิดขึ้นจากพวกผม

ทันใดนั้น ก็มีเสียงตะโกนมาจากเชิดวุธที่นั่งเฝ้าคริสติน่าอยู่ดังมาว่า

“เฮ้! คริสพอจะรู้สึกตัวแล้ว เธอเคลื่อนไหวตัวแล้วบอกว่า ‘คิส มี พลีส’ แต่ก็ไม่เอ่ยชื่อว่า ที่เธอขอร้องให้จูบน่ะ เธอหมายถึงใคร”

“เธอหมายถึงคุณนั่นแหละ เพราะฉะนั้น จูบเธอเสีย เธอจะได้ตื่นขึ้นมาจากฝันร้าย”

รพินทร์ป้องปากร้องตอบไปแล้วหันมายังทุกคนที่รายล้อมเขาอยู่ในขณะนี้ บอกปนหัวเราะร่าเริงต่อมาว่า

“ทุกคนของพวกคุณ ควรจะไปจูบคริสเสียคนละครั้ง รับขวัญที่เธอพ้นภัย และฟื้นคืนชีพขึ้นมาแล้ว...ไปซิครับ”

“แล้วคุณล่ะ คุณเป็นบุคคลสำคัญที่สุดที่ทำให้เธอฟื้นขึ้นมา”

เบลถามเขา

จอมพรานยิ้มนิดหนึ่งเอียงหน้าเข้าไปบอกเชิงสัพยอกเบลว่า

“ผมไม่อยู่ในฐานะที่จะจูบคริส หรือผู้หญิงคนไหนในขณะ

ที่ผมยังมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนหรอกครับ แต่ก็ไม่แน่เหมือนกัน ถ้าจะจูบก็คงไม่จูบให้ใครเห็น!”

แค่นนี้เขาก็แหวกกลุ่มนายจ้างที่ยืนล้อมอยู่เบื้องหน้าเดินตามหลังบุญคำกับจันไปอย่างง่าย ๆ ปล่อยหน้าที่ดูแลคริส ภายหลังจากการสร่างพิษของไอ้หกขา ให้แก่เชิดวุธและพรรคพวกของหล่อน

รพินทร์ไพรวัลย์ เริ่มปฏิบัติงานประจำตามหน้าที่ของเขา โดยการตรวจตราดูความเรียบร้อยของบริเวณที่พัก และให้พวกนั้นตระเตรียมอาหารฟืนไฟก่อนตะวันตกดิน

ระหว่างนั้นบุญคำ ก็เลี่ยงเข้ามาหา พูดด้วยเบาที่สุด

“ตอนที่นั่งบริกรรมอยู่ บุญคำเห็นนา นาย”

“เออ เห็นอะไร ก็เงียบ ๆ ไว้ อย่าเสือกไปพูดกับใคร”

“ลูกสาวพญานาคสวยมากนะนาย สวยเหมือนเทพธิดาในรูปวาด”

“ลูกสาวพญานาคก็เทพธิดานั่นแหละ แต่เทพธิดาอยู่ในบาดาล”

“ท่าทางจะชอบ ๆ นายด้วยซิ เห็นพูดจาแหย่กันอยู่พักใหญ่ ก่อนจะปล่อยไอ้ตัวนั่นออกมาให้รีดพิษ”

“อย่าเสือกทะลึ่ง เขาเป็นเทพ เราเป็นมนุษย์ มันคนละชั้นกัน โชคกำลังจะดีอยู่แล้วอย่าปากเสีย เดี๋ยวซวยอีก”

“นายใช้คาถาบทไหนนะ ถึงได้เรียกนางพญาบาดาลมาคุยได้แบบนี้ สอนให้บุญคำมั่งซิ”

ตาเฒ่ากะลิ้มกะเหลี่ย รพินทร์จุ๊ปากเบา ๆ ผลักหน้าหงายออกไป

“ทะลึ่ง โลนกับคนด้วยกันน่ะไม่เป็นไรหรอกนะตาคำ แต่ไปเสือกทะลึ่งกับนาคี ประเดี๋ยวก็ไม่ทันแก่ตายเสียเท่านั้น อยากจะละลายเป็นกองขี้เถ้าแม้กระดูกก็ไม่มีเหลือหรือยังไง เมื่อคืนนี้ ได้ข่าวว่าไปย่องดูแหม่มเบลกับนายคี๊ธอีกแล้ว หาเรื่องให้ถูกกระทืบจนได้ซิน่า”

แกเกาหัวอันมีเส้นผมสั้นหยิกขอดหนังหัวยิก ๆ

“เอาอะไรมาว่ายังงั้น”

“แปลว่าจะเถียง ว่าเราไม่ได้ย่องไปดูเขา”

“ไม่ได้เถียง ว่าไม่ได้ดู แต่นายคิดดูให้ดีนา ตอนนั้นนายไม่รู้สึกตัว เข้าขั้นตรีทูตแล้ว บุญคำเป็นผู้ใหญ่คนเดียวที่นายเคยไว้วางใจก็ต้องดูแลทุกสิ่งทุกอย่างรอบปางพักแทนนายให้ดีที่สุด มีอย่างรึ ค่ำมืดดึกดื่นคนอื่นนอนหลับหมดแล้ว ไอ้หัวเกรียนก๊ะแม่ผมแดงจูงมือย่องไปหลังโขดหินมืด ๆ เสือสางหรือสัตว์ร้ายมันพรวดออกมาเล่นงานจะทำยังไง บุญคำก็ต้องไปคอยเฝ้าคอยดูแลอยู่นะซิ”

บุญคำเลี้ยวลดไปได้ตามวิสัยกะล่อนของแก รพินทร์ไม่อยากจะคาดคั้นอะไรอีก ขยับเท้า แกก็สปริงตัวถอยออกห่างรัศมีอย่างทันกัน เขาจึงผละจากไปเสีย คราวนี้บุญคำไม่กล้าเดินตามเข้ามาใกล้อีก

ก่อนตะวันลับสันเขา...และไฟทุกกองเริ่มก่อขึ้น พราน ใหญ่กลับเข้าไปร่วมกับคณะนายจ้างของเขาอีกครั้ง คนเหล่า

นั้นนั่งรวมกลุ่มกันอยู่ โดยเฉพาะคริสตินา่ นั่งเอาหลังพิงก้อนหิน ใช้แปรงปัดผมอยู่ ลักษณะของหล่อนเท่าที่มองเป็นจุดหมายแรก เห็นปกติธรรมดาที่สดเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย

และขณะนี้ ยามเมื่อเขาก้าวเข้ามาพร้อมกับหย่อนตัวลงรวมกลุ่ม หล่อนทอดดวงตาสีฟ้างามจับนิ่งมาที่เขาด้วยประกายลึก ยังคงปัดเส้นผมอ่อนนุ่มเหมือนไหมอยู่เช่นนั้นช้า ๆ ทุกคนในที่นั้นยิ้มแย้มทักทายเขาตามปกติ เว้นหล่อนคนเดียว...ที่ใช้สายตาแทนคำพูดเป็นแววปริศนาอันยากจะทำนาย

“ดีมาก...ที่คุณมาร่วมเวลาอาหารค่ำกับเราตามสัญญาไว้”

สแตนลีย์เอ่ยขึ้นเสียงกังวาน สังเกตดูทั้งกิริยาและคำพูดดูจะปลอดโปร่งโล่งใจเป็นอันมาก และทุกคนในกลุ่ม ก็ดูจะเป็นสุขกันตามอัตภาพ ไร้กังวลในเหตุการณ์เฉพาะหน้าไปแล้ว

“เราไม่มีความจำเป็น ที่จะต้องปิดบังอะไรกัน เพราะ-ฉะนั้นพวกเราบอกคริสหมดแล้วว่า มันเกิดอะไรขึ้นกับตัวเขา”

รพินทร์รับถ้วยบรั่นดีที่คี๊ธส่งมาให้ จิบนิดเดียวแล้วถือคลึงอยู่ในมือ ยิ้มให้แก่ทุกคน รวมทั้งแม่ผมทองซึ่งบัดนี้ดูหล่อนสงบนิ่ง

“หวังว่าคงไม่ตกใจมากนักนะครับ เมื่อรู้ตัวขึ้น”

เขาเอ่ยขึ้นลอย ๆ

“รายนี้ เหี้ยมน่ากลัวมากครับพี่”

ผู้ตอบแทนให้แก่ทุกคนในชุดนั้น คือเชิดวุธ

“พอรู้สึกตัวขึ้นมา และพวกเราตัดสินใจเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาไม่ได้แสดงท่าตกใจหรือแปลกใจอะไรเลย กลับลุกขึ้นนั่งยักไหล่ แล้วถามพวกเราหน้าตาเฉยว่า...‘ตาพรานงั่งแสน

ไง่คนนั้นไปไหนเสียแล้วล่ะทำไมเขาไม่ปล่อยให้ฉันหลับตลอดไป
ฉันต้องการหลับชั่วนิรันดร์'...ผมเกือบจะตบปากให้เสียแล้ว"

รพินทร์เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง มองหน้าฝ่ายอเมริกันเหมือน
พะถาม แต่ทุกคนวางหน้าเฉย สแตนลีย์บ่นออกมาว่า

"ไร้สาระ วุธ! คุณอย่าไปเชื่ออะไรกับคำของเจ้าหนุ่ม
ปากพล่อยคนนี้ คริสไม่ได้หยาบคายกับคุณถึงเพียงนั้นหรอก
พวกเราไม่มีใครได้ยินอย่างที่เขาโกหกใส่คริสเช่นนั้นเลย"

"ฉันพูดอย่างนั้นจริงๆ วุธไม่ได้โกหกคุณหรอก"

เป็นเสียงเรียบๆ ของคริสติน่า ที่พูดขึ้นเป็นประโยคแรก
ตั้งแต่เขาเข้ามาถึง

"พรานงั่ง...แสนโง่" รพินทร์ทวนคำเรียบๆ เช่นกัน "คุณ
ก็ให้สมญานามของผมถูกต้องดีแล้วนี่ ผมรู้ตัวเองดี ทั้งงั่ง และ
ไง่มานานแล้ว...ตอนนี้คุณเป็นยังไงบ้างล่ะ?"

"ก็ สบายดี ไม่เห็นมีอะไรสักอย่าง"

หล่อนตอบเนิบๆ วางแปรงลงกับตัก ควักกระเป๋าเสื้อ
หยิบบุหรี่ขึ้นมา รพินทร์สะบัดซิปโป้ติดไฟชะโงกส่งไปให้ หล่อน
เป่าดับเสียเฉยๆ อย่างไม่รับไมตรีนั้น แล้วจุดไลท์เตอร์ของตน
เองขึ้นต่อกับปลายบุหรี่ เป่าควันสีน้ำเงินจางๆ ขึ้นไปบนอากาศ
ที่มืดสลัว ถามมาบ้างว่า

"ว่าแต่คุณเถอะ รู้สึกแข็งแรงดีแล้วไม่ใช่หรือ?"

เขาก้มหัวลง ตอบอย่างสุภาพ

"โดยความกรุณาเอาใจใส่ของพวกคุณทุกคน ตอนนี้ผม
เรียบร้อยดีที่สุดแล้ว พรุ่งนี้เช้าเราจะออกเดินทางต่อกันละ"

"ไปสู่นรกขุมไหนอีกไม่ทราบ?"

หล่อนสวนมาโดยเร็ว

“ก็นรกที่พวกคุณว่าจ้างเชิงบีบบังคับให้ผมนำไปนั่นแหละนรกที่พวกคณเองปรารถนา รับรองไม่ผิดหวังหรอก”

หล่อนหัวเราะหึๆ ในลำคอ สูบบุหรี่พ่นควันเฉยๆ และมองจับอยู่ที่กลุ่มควันหนาทึบนั้น เชิดวุธจุ๊ปากเบาๆ บอกว่า

“เอ๊ะ! แม่นี่ฟื้นขึ้นมาคราวนี้ชักเพี้ยนๆ แฮะ เบลก็ตรวจสอบดูแล้ว ว่าปกติดีทุกอย่าง ทำไมถึงแบะท่าตีลูกรวนเอากะพี่แบบนี้ก็ไม่รู้”

คริสไม่ได้หันไปทางใคร แต่บอกเบาๆ ว่า

“หยุด ‘เห่า’ เสียทีได้ไหม รำคาญหู!”

ทุกคนในกลุ่ม เว้นรพินทร์ สีหน้าไม่ดีนัก เบลเข้าไปนั่งประกบชิดแม่ผมทอง คี๊ธขยี้จมูก แต่สแตนลีย์หัวเราะกลบเกลื่อนออกมาไม่สนิทนัก กล่าวว่า

“อย่าไปถือสาอะไรคริสเลยนะรพินทร์ เขาเพิ่งจะรู้สึกตัวขึ้นมาเมื่อไม่นานนี้นัก ประสาทยังไม่ดีนัก บางทีอาจเคืองเชิดวุธที่บอกอะไรกับคุณ ก็เลยชักพาลๆ เอากับคุณด้วย”

“อย่ากังวลครับ ด็อกเตอร์ ในฐานะลูกจ้าง ผมไม่เคยถือสาโกรธเคืองอะไรนายจ้างของผมเลยสักคนเดียว ไม่ว่าจะกระทบกระเทือนเสียดสี หรือด่าว่าอะไรผม และจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ผมก็ยังสำนึกในบุญคุณของคริส ที่ดูแลพยาบาลผมมาตลอดเมื่อคืนที่ผ่านมา”

คราวนี้หล่อนหันมองหน้าเขาด้วยสายตาตรง

“อ้อ รู้ตัวเหมือนกันหรือ?”

“คุณโกรธอะไรผม?”

“คุณทำให้ฉันฟื้นมาทำไม รู้ไหม? ฉันเบื่องานครั้งนี้เต็มทีแล้ว ฉันอยากจะพ้นจากภารกิจเสียที เข้าใจไหม?”

รพินทร์ยิ้มอ่อนโยน

หล่อนมองจ้องนิ่ง แล้วถอนใจเฮือก ดีดบุหรี่ทิ้ง เอาฝ่ามือทั้งสองขึ้นปิดเปลือกตาเอ่ยขึ้นเสียงแผ่ว

“ขอโทษ บางทีฉันก็มีอารมณ์บ้าๆ ที่บอกไม่ถูกเหมือนกัน เอาละ ขอให้ทุกคนสบายใจได้แล้ว ตอนที่ฉันหลับไป ฉันฝันอะไรต่ออะไรไปสารพัด เป็นฝันดี...ไม่ใช่ฝันร้าย”

ครีสเอามือลงจากดวงตาทั้งสอง ยิ้มกับเขา กล่าวต่อมา

“อยากรู้ไหม ว่าฉันฝันไปอย่างไรขณะที่หลับอยู่”

“ฝันไปว่าพบบี 52 ลำที่เรากำลังค้นหา กู้ระเบิดได้สำเร็จและพวกเราก็กลับกันโดยสวัสดิภาพแล้วแยกจากกันไปด้วยดี”

พรานใหญ่แสร้งทายความฝันของหล่อนออกมา

ครีสยักไหล่นิดหนึ่ง ยิ้มๆ อยู่เช่นกัน เอ่ยตัดเรื่องมาอีกอย่างหนึ่งว่า

“เรากินอาหารกันเถอะ ฉันหิวแล้ว วันนี้ฉันรู้สึกมีความสุขมากที่สุด นับตั้งแต่เราออกเดินทางกันมา เพราะเพิ่งจะเห็นใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสอย่างบริสุทธิ์ใจของมัคคุเทศก์นำทางเราคนนี้เป็นครั้งแรก ผิดไปจากอาการยิ้มทุกครั้ง ซึ่งมันเป็นแสยะมืนซึม และเต็มไปด้วยรอยหยันๆ ซ่อนเร้นเลศนัยยังไงบอกไม่ถูกทุกคนดูยิ้มของเขาค่ำนี้ไว้นะมันเป็นยิ้มที่ทำให้ป่าทั้งป่าพลอยยิ้มต้อนรับเขาไปด้วย แปลกดีไม่เคยเห็น!”

“โอ้ย! พูดรหัสอะไรกัน ฟังไม่รู้เรื่องว่ะ!”

นายคี๊ธโพล่งขึ้นอย่างอึดอัดเต็มที่

แต่รพินทร์กำลังรำพึงว่า **ฝีปากหนอฝีปาก! ช่างคมกริบกินนัยลึกราวกับแม่ยอดหญิงดาริน วราฤทธิ์ ของเขากระไรฉะนี้...**

หลังอาหารค่ำร่วมกันและระหว่างดื่มกาแฟสูบบุหรี่

รพินทร์บอกให้คณะนายจ้างรู้แน่นอนว่าพรุ่งนี้คือวันที่เขาจะต้องนำออกเดินทางต่อไป ชนิดไม่ยอมเสียเวลาล่าช้า

ระหว่างการปรึกษาหารือ โดยเอาแผนที่ทางอากาศของฝ่ายอเมริกันมาเพียรพยายามดูอีกครั้งอย่างใช้ความพินิจพิจารณารอบคอบเต็มที่ ทั้งตัวเขาเอง และฝ่ายอเมริกันทั้งหมดก็ยังอยู่ในระหว่างความมืนงง สับสน ไม่สามารถจะชี้จุดหมายแน่นอนที่พักอยู่ในขณะนี้ได้

ทั้งหมดกำลังพยายามช่วยกันควานหาอย่างสุดความสามารถ ยกเว้นคริสคนเดียว ซึงแยกตัวออกไปง่วนอยู่กับวิทยุรับส่งแรงสูงของคณะ ดูหล่อนกำลังพยายามจะหาทางติดต่อกับศูนย์บังคับการ บนดาวเทียมให้ได้ ทั้งๆ ที่พนักงานวิทยุแท้จริงคือนายคี๊ธ เอือมระอาทอดอาลัยเต็มที ไม่หันไปยุ่งกับมันอีกเลยนับตั้งแต่บ่ายของวันนี้เป็นต้นมา เนื่องมาจากไม่ได้รับสัญ-ญาณใดๆ จากเบื้องบน เรียกหรือตอบลงมาเลย

จากการสังเกตของฝ่ายที่รวมหัวปรึกษากันในเรื่องแผนที่อยู่นั้น สังเกตเห็นหล่อนพยายามเรียกช้าๆ โดยทอดระยะเวลาประมาณ 1 นาทีต่อหนึ่งครั้งติดต่อกันไปเรื่อยๆ ลักษณะใจเย็นโดยครึ่งนั่งครึ่งนอนพิงกองสัมภาระ อีกมือหนึ่งก็เอื้อมไปหมุน

ปุ่มโน้นและปุ่มนี้ ตามบริเวณหน้าปัดอย่างระมัดระวังและใช้ความเพียรเต็มที่ ไม่ได้สนใจกับวงสนทนาหารือของพรรคพวก

ครั้งหนึ่ง นายคี๊ธ หันไปร้องบอกว่า

“อย่าไปยุ่งกับมันอีกเลยน่า คริส พวกมันบนโน้นคงลงแรกไปหมดแล้ว หรือไม่ก็เราเองนั่นแหละที่ลงนรก ถึงได้ติดต่อกันไม่ได้เลยมาเป็นเวลานานแล้ว ฉันอยากจะโยนมันลงเหวไปเสียรู้แล้วรู้รอด จะได้ไม่ต้องมาเป็นภาระให้พวกเราแบกหามให้หนัก เปิดสแตนด์บายไว้ก็แล้ว มาร่วมกับพวกเราทางนี้ดีกว่า เผื่อมันรับสัญญาณได้ ไอ้พวกนั้นก็จะเรียกลงมาให้เราได้ยินเองแหละ”

แม่ผมทองโบกมือปัดมา เชิงให้เพื่อนหนุ่มหุบปากหรือละความสนใจหล่อนเสีย ไม่ตอบเช่นไร กรอกคำพูดเรียกขึ้นไปเป็นระยะ ๆ โดยเว้นช่วงอยู่เช่นนั้น เสียงของหล่อนค่อนข้างเบา ไม่มีอาการกระสับกระส่ายเร่าร้อนใจอะไรทั้งสิ้น

“ปล่อยเธอเถอะ คี๊ธ เผื่อฟลุ๊กขึ้นมาบ้าง มาช่วยกันตรวจพิกัดของตัวเราเองดีกว่า สมมุติว่าตอนนี้...ถ้าหอควบคุมของคุณติดต่อลงมาได้ เราก็ยังไม่สามารถจะบอกพิกัดที่แน่นอนกับเขาได้เลย”

พรานใหญ่บอกเรียบ ๆ แล้วสะกิดนายจีไอ.หัวเกรียน ให้มาพิจารณาแผนที่อีกครั้ง เสียงคี๊ธบ่นสบถอุบอิบในลำคออย่างหัวเสียแล้วโคลงหัวไปมา

“เราอาจไม่หลงทาง ในการนำทางของคุณ แต่เราหลงจากแผนที่เสียแล้วระยำจริง! ไม่รู้ไอ้พวกนั้นมันทำแผนที่กันยังไง ซ้ำยังขาดการติดต่อจากหอบังคับการอีกด้วย”

“แผนที่ ทำโดยทางอากาศ หรือแผนที่ของภูมิศาสตร์สากลมันก็อย่างนี้แหละครับ หลายๆ เป้าหมายอาจถูกละเลยเพราะมองไม่เห็น ถ้าแผนที่ของพวกคุณทำกันได้ถูกต้องสมบูรณ์ที่สุด การค้นหาทางอากาศจะสะดวกง่ายดายที่สุด และเชื่อว่าคงพบตำแหน่งตกของเครื่อง บี 52 ไปนานแล้ว พวกคุณก็คงไม่ต้องมาทนลำบากเดินป่าหาที่ตายอยู่กับผมอย่างนี้หรอก”

“แปลว่าเรากำลังหลงอยู่ในโลกร้างแล้วหรือนี่?”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นต่ำๆ จอมพรานยักไหล่

“ก็คงไม่ร้างนักหรอกครับ ถ้าร้างเราก็คงไม่พบกับอะไรเลย แต่นี่เราพบกับพืชพันธุ์และสัตว์มีชีวิตแปลกๆ และจะพบไปเรื่อยๆ”

เขาเว้นระยะ ถอดบุหรี่ออกจากปาก และจิบกาแฟจากถ้วยพลาสติก

“เราล่วงเข้าสู่แดนหลงสำรวจของโลกภูมิศาสตร์เท่านั้น ซึ่งเรื่องนี้ผมยาเตือนอยู่หลายครั้ง เครื่องบินของคุณ ระเบิดทลายโลกของคุณ มันหลงหายไปในโลกหลงสำรวจที่ผมกำลังนำล่วงแดนเข้ามาแล้วนี่แหละ! ผมว่าหน่วยเหนือของพวกคุณก็น่าจะทราบเป็นนัยๆ ล่วงหน้าอยู่ก่อนแล้ว มิฉะนั้นคงไม่ให้พวกคุณวางแผนเอาตัวผมเป็นคนนำทางมาด้วยหรอก”

สแตนลีย์ คี๊ธ และอิสซาเบลเงียบกันไปครู่ใหญ่ ส่วนเชิดวุธนั้นเงียบอยู่นานแล้ว เพียงแต่เป็นผู้รับฟังเท่านั้น และคอยสังเกตสีหน้าอาการจอมพรานตลอดเวลา นายทหารหนุ่มฉลาดพอใช้ ที่จะไม่สนใจกับแผนที่ วิทยุติดต่อ หรืออะไรทั้งสิ้น แต่กลับไปคอยสังเกตดูอาการของมัคคุเทศก์นำทาง เพราะ

แน่ใจว่า จะเป็นการบอกสถานการณ์รอบตัว ทั้งปัจจุบันและอนาคตได้ดีกว่ามาตรวัดอื่น แต่ตอนนี้...เขายังดูอะไรไม่ออกจากสีหน้าเย็นเยียบนั้น เพราะมันเป็นปกติธรรมดาที่สุด มันเคยดูกระด้าง เป็นหินสลักอยู่อย่างไร มันก็เป็นอยู่เช่นนั้นแหละ...ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

"สมมุติว่าแผนที่ของเราใช้ไม่ได้ และการติดต่อสื่อสารทางวิทยุของเราก็ใช้ไม่ได้อีกต่อไป ในฐานะมัคคุเทศก์นำทางคุณจะวางแผนเดินทางอย่างไรต่อไป?"

อเมริกันอาวโสหยั่งเสียงมา ตามองลงไปยังแผนที่ของฝ่ายตนที่กางอยู่ท่ามกลางตะเกียงแบตเตอรี่ อย่างปราศจากความหมาย

"ผมคิดว่า ผมจะต้องใช้วิธีเสี่ยง แล้วเดาเอาแล้วละครับ แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ถึงกับเดาส่งเดชเกินนัก มันจะวางรากฐานอยู่บนหลักเกณฑ์บางประการ"

พูดชะงักไว้แค่นั้น สุภาพบุรุษไพรมีสีหน้าอึดอัดเล็กน้อย ทุกคนจ้องหน้าเขา

"คุณมีหลักเกณฑ์อะไร พอให้เรารู้บ้างได้ไหม?"

"ผมจำไม่ได้ว่าผมได้เคยบอกพวกคุณไปแล้วหรือยัง ว่าผมมีแผนที่ของผมเองอยู่สองฉบับ ฉบับหนึ่งเป็นของเก่าโบราณน่าจะเรียกว่า 'ลายแทง' เสียมากกว่า ผมได้ใช้ 'ลายแทง' ฉบับโบราณนั่นไปติดตามคนหายจนพบมาแล้ว ส่วนอีกฉบับหนึ่ง... เป็นฉบับคร่าวๆ ที่ผมเขียนขึ้นด้วยมือตนเอง ก็ไม่คิดว่าจะต้องนำมันมาใช้อีกเลยตลอดชีวิต แต่แล้วมันก็เป็นต้องใช้อยู่ดีนั่นแหละ"

เขากล่าวแช่มช้า น้ำเสียงเฉื่อยชาดูไม่จริงจังอะไรนัก พร้อมกันก็ล้วงเข้าไปในอกเสื้อ ซึ่งดูเหมือนจะตระเตรียมไว้แล้ว ก่อนจะเข้ามาร่วมรับประทานอาหารด้วย ควักห่อพลาสติกขนาดค่อนข้างเขื่อง แต่แบนและบางออกมาคลี่ ทุกคนชะโงกเข้ามารุมดู

ฉบับหนึ่ง เป็นแผนที่โบราณ เขียนแบบลายแทงของมังมหานรธา ซึ่งกลุ่มนายจ้างพอคลี่ออกดู ก็อุทานกันออกมาด้วยความงงงันตื่นเต้นและสนใจเต็มที่ แต่ไม่สามารถจะมองให้เข้าใจรู้เรื่องใดๆ ทั้งสิ้น และอีกฉบับหนึ่ง เป็นกระดาษขนาดฟุลสแก๊ปติดกันสองขา มีลายเส้นหมึกแห้งกำหนดทิศทาง ชุนเขา ลักษณะของป่า และสถานที่สำคัญอันพึงควรสังเกตต่างๆ เต็มพืดไปหมด บอกต่อไปว่า

“ในเที่ยวขาไป ผมใช้ลายแทงแผ่นนั้นเป็นเครื่องนำทาง และในเที่ยวขากลับ ผมไม่ได้กลับทางเดิม แต่ตัดมาอีกทิศทางหนึ่งเพื่อหาทางย่นระยะพร้อมกัน ก็ทำแผนที่ประกอบไว้ด้วย เมื่อผมกลับมาถึงโลกภายนอกได้ มันก็แปลว่าแผนที่ซึ่งผมทำขึ้นด้วยมือเองถูกต้อง มิฉะนั้น ผมจะกลับออกมาไม่ได้ เท่าๆ กับที่ ‘ลายแทง’ นั้นก็ถูกต้องเหมือนกัน มิฉะนั้น ผมจะไปตามคนหายสาบสูญไม่พบ เมื่อแผนที่ซึ่งไม่เหมือนกับแผนที่ฉบับสากลใดๆ ในโลกนี้สองแผ่นนำมาประกอบกันเข้า ผมจึงว่า เราเสี่ยงอยู่บนรากฐานที่มีหลักเกณฑ์พอสมควรไม่ถึงกับเดาสุ่มเกินไปนัก”

“รพินทร์!”

เบลร้องเสียงสูง

“ครั้งก่อนคุณมุ่งไปตามคนหายนะ และรู้กำหนดแน่นอนว่าเขาได้หายไปยังจุดหมายปลายทาง คือบริเวณหลงสำรวจ หรือจะเรียกว่าแดนสนธยาอะไรก็ตาม และโชคเข้าข้างคณ โดยคณพบดินแดนประหลาดนั้นจนได้ แต่คราวนี้เราไปตามซากเครื่องบินตก มันคนละเรื่องกัน!”

“แต่พวกคุณยอมรับไหมละว่า เครื่องของคุณมันตกหายไป แถบหรือบริเวณของแดนสนธยาหลงสำรวจนี่แหละ”

เบลอ้าปาก เบิกตานิ่ง

“จริงของเขา เครื่องบี 52 ตามรายงานข่าว มันหายไปทางภาคพื้นนี้แหละ แต่ฝ่ายข่าวระบุไว้กว้างๆ ว่าเป็นเขตเหนือไทยและพม่ากับจีนตอนใต้ นี่ยังไงที่เขาทำเป็นแถบแดงไว้ มันกินอาณาเขตไปถึงธิเบตและเนปาล! บริเวณมันกว้างขวางหลายหมื่นตารางไมล์! เป็นรูปไข่วงรีกินลึกไปทางตะวันตกเฉียงเหนือภายหลังจากพ้นเขตตอนเหนือของลุ่มสาละวินไปแล้ว”

สแตนลี่ยเอียงขนชาๆ

คี๊ธหัวเราะออกมาดังๆ

“แล้วกำลังขาคน แรงคนเดินอย่างพวกเราที่มาตายแล้วเกิดใหม่อีก 10 ชาติ ก็เดินตรวจไม่ทั่วในบริเวณหลายหมื่นตารางไมล์อย่างที่แกว่านั่นหรอก ยกเว้นแต่เราจะเดินได้ในอัตราอย่างต่ำ 1000 ไมล์ต่อชั่วโมง คำนวณกันหรือยังว่าวันวันหนึ่งเราเคยเดินกันได้อย่างเร็วที่สุดกี่ไมล์ ท่ามกลางเขาสูงป่าลึกแบบนี้ ไม่ต้องมาก เอาแค่ 20 ไมล์ต่อวันก็แทบไม่ไหวแล้ว”

ทั้งหมดงันเงียบไปชั่วขณะ รพินทร์จุดบุหรี่ตัวใหม่อย่างเยือกเย็น กล่าวด้วยน้ำเสียงเดิมท่ามกลางความเงียบว่า

“ถ้าเราจะเอาหลักภูมิศาสตร์ หรือหลักการคำนวณทั่วๆ ไปเข้ามาเทียบ ผมก็ยอมรับว่า เราเดินอีก 10 ชาติก็ยังไม่ทั่วตลอดบริเวณอันเป็นตำแหน่งที่สงสัยว่า เครื่องจะสูญหายไปนี้ แต่ถ้าคุณยอมรับในทฤษฎีของความลี้ลับ อันโลกวิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ ซึ่งพวกคุณก็เห็นๆ กันมาแล้ว มันก็อาจเป็นไปได้เหมือนกัน และถ้าโชคเข้าข้างเรา จากบริเวณกว้างเป็นหมื่นๆ ตารางไมล์ ที่ด็อกเตอร์สแตนลีย์ว่า เราอาจเดินเพียงไม่เกิน 100 ตารางไมล์ก็พบจุดตกของเครื่องบี 52 ก็ได้ เพราะฉะนั้นผมจึงบอกว่า เรา ‘เสี่ยง’ กันดู และพระเจ้าเท่านั้น ที่ท่านจะรู้ได้ว่าเราจะสำเร็จหรือไม่?”

“คุณจะใช้แผนที่ หรือลายแทงเก่าของคุณหรือ?”

อิสซาเบลถาม

“มันเป็นแผนที่ และลายแทง ที่จะนำเราไปในป่าลึกลับนี้ได้ ส่วนจะพบหรือไม่พบเป็นอีกเรื่องหนึ่ง และแผนที่ของผมเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับแผนที่ฝ่ายคุณแล้ว ในระยะต้นๆ มันก็ชี้บอกเส้นทางเดียวกันนั่นแหละ คือมุ่งขึ้นตะวันออกเฉียงเหนือก่อน แล้วจึงค่อยๆ เบนออก จากนั้นก็บ่ายอ้อมไปทางตะวัน-ตกเฉียงเหนือ เส้นทางเดินจะอยู่ในรูปคล้ายๆ อ้อมวกกลับเป็นตรงข้าม โดยมุ่งเหนือเป็นหลัก เพียงแต่เมื่อไหร่จะตีออกขวาอันเป็นตะวันออก หรือตีออกซ้าย เป็นตะวันตกเท่านั้น”

“แล้วคุณแน่ใจหรือว่า มันจะอยู่ในเขตแดนอันเราสงสัยว่าเครื่องหายไป?” คี๊ธถามโดยเร็ว

“ก็คุณแน่ใจไหมล่ะว่าเครื่องได้ขาดการติดต่อครั้งสุดท้ายไปในบริเวณที่วงเป็นรูปไข่นี้?”

"นั่นเป็นข้อมูลที่เราได้รับมา และเชื่อว่าถูกต้อง"

"ถ้างั้นก็ไม่น่าผิดพลาด ผมก็มีข้อมูลที่จะสันนิษฐานได้เหมือนกันว่า มันจะต้องตกลงยังบริเวณใดบริเวณหนึ่งในเส้น-ทางหลงสำรวจที่ผมเคยผ่านมาแล้วนี่แหละ ไม่หลุดออกไปได้หรอก"

ฝ่ายอเมริกันทั้งหมดนิ่งไปอีกครั้ง ต่างตกอยู่ในห้วงคิดหนักและจริงจัง คี๊ธ กับสแตนลีย์ก้มลงตรวจดูลายแทงเก่าแก่และแผนที่ซึ่งเขาเขียนไว้ แล้วพากันส่ายหัว

"เราดลายแทงเก่าและแผนที่ซึ่งคุณทำไว้ไม่ออกเลย และเมื่อเอามาวางเทียบกับแผนที่ทางอากาศของเรา มันเป็นคนละเรื่องทีเดียว มีเฉพาะลำน้ำลาสะวินเท่านั้น ที่จะสังเกตได้ว่าใกล้เคียงกัน"

สแตนลีย์คร่างออกมา

"ลายแทง และแผนที่ส่วนตัวของผมทั้งสองฉบับนั่น ผู้เขียนทั้งสอง คือผม และคนที่ตายไปแล้วหลายร้อยปี เขียนขึ้นจากภาพที่เห็นด้วยสายตา ระหว่างเดินอยู่บนดิน ไม่มีใครอ่านได้เข้าใจหรอก นอกจากคนเขียนเท่านั้น ทั้งผมและเจ้าของลายแทงเดิมไม่สามารถจะรู้ได้ว่า แต่ละตำแหน่งของที่หมาย มันควรจะอยู่บริเวณใดของแผนที่ภูมิศาสตร์สากล อยู่ในเส้นแล็ตฯ หรือเส้นลองฯ ที่เท่าไหร่ เรารู้แต่เพียงทิศสี่ทิศ กับทิวขุนเขาและสภาพของป่าที่จะไปพบเป็นระยะ ๆ เท่านั้นแต่ขอให้พวกคุณดูในด้านทิศให้ดี จะเห็นได้ว่า มันไม่หนีความจริงไปจากแผนที่ของพวกคุณนักหรอก เพราะ เหนือ ใต้ ออก หรือตก มันคงที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้"

เชิดวุธสะกิดเข่าเขาเบาๆ เอ่ยเป็นประโยคแรก

“ผมพอจะเข้าใจแล้วครับพี่ หมายถึงว่า พี่จะบ่ายหน้าไปในเส้นทางที่พี่เคยผ่านมาแล้ว ถูกต้องไหม”

“ไม่มีทางเลือกอย่างอื่นได้เลย” เขาตอบขรึมๆ

“จะมุ่งเป้าหมายไปยังดินแดนในโลกแห่งความลี้ลับมหัศจรรย์คือ เทือกเขาพระศิวะใช่ไหมครับ?”

จอมพรานหลับตาลง เอามือทั้งสองบีบขมับ พึมพำว่า

“ผมไม่ได้ตั้งจุดหมายแน่นอนไว้ว่า เราจะต้องไปที่นั่น แต่ผมภาวนาว่าในเส้นทางที่จะบ่ายหน้าไปยังดินแดนนั้นแหละ ที่เราควรจะพบเครื่องตกอยู่พร้อมระเบิด อาจจะถัดจากตำแหน่งที่เราอยู่นี่ไม่ไกลนักก็ได้ แต่มันก็อยู่ในเส้นทางเดียวกันแน่นอน ผมมีความมั่นใจอย่างนั้น โชคดี เราจะพบเร็ว โชคไม่ดี ระยะทางก็ห่างไกลออกไปอีก และถ้าโชคร้ายก็ไม่พบเลย รวมทั้งความพินาศของพวกเราด้วย”

“โอเค! ต่อไปนี้เราเห็นจะต้องพับแผนที่ทางอากาศของเราเก็บได้แล้ว และใช้แผนที่หรือลายแทงของคุณแทน...แล้วที่สมุดเล็กๆ ที่คุณถือดูอยู่นั่น เป็นอะไรอีกล่ะ?”

ประโยคหลัง หัวหน้าคณะมองไปที่มือเขา แล้วถามอย่างสงสัยเพราะเห็นรพินทร์เปิดสมุดเล็กๆ เก่าๆ เล่มหนึ่งพลิกตรวจไปทีละหน้า

“อันนี้ เป็นแต่เพียงส่วนประกอบ เกี่ยวกับลายแทงหรือแผนที่ซึ่งผมทำไว้เท่านั้นเองครับ มันเป็นตารางทางดาราศาสตร์การทำองศากับโลกของดาวพระเคราะห์และดาวบริวารอื่นๆ มัน

เป็นตำราดาราศาสตร์โบราณอีกเหมือนกัน พวกคุณคงดูไม่รู้เรื่องหรอก”

“พอจะบอกให้รู้ได้บ้างไหมว่ามันเกี่ยวพันกันยังไง?”

อิสซาเบลซัก ในขณะที่รพินทร์กางสมุดเล่มนั้นยกให้ทุกคนดูอย่างคร่าวๆ ซึ่งเต็มไปด้วยตัวเลขพิสดาร อันยากที่จะเข้าใจได้

“ความเกี่ยวพันของมันก็คือ ตามวันเวลาที่เราอยู่ในโลกนี้ ดวงดาวในห้วงจักรวาล ทำมุมอย่างไรกับโลก อันจะเป็นผลให้เกิดปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ยังจุดหมายสำคัญต่างๆ ในลายแทงนี้ ซึ่งอธิบายได้ยากมากครับ มันเป็นศาสตร์ลี้ลับอีกแขนงหนึ่งที่ผมศึกษามา ดวงดาวมีอิทธิพลมาก ต่อการช่วยระบุบ่งเส้นทางตามลายแทง ว่าเมื่อไหร่และอย่างไร เวลาไหนเราจึงจะเข้าถึงจุดหมายนั้นๆ ได้ จะแลเห็นลักษณะเป็นอย่างไร เรื่องนี้ต้องศึกษากันนาน”

“คุณเป็นนักดาราศาสตร์ด้วยรึ?”

อิสซาเบลร้องเสียงสูง ทำหน้าแปลกใจ

รพินทร์ถอนใจนิดหนึ่ง การมากับอเมริกันชุดนี้ ทำให้เขาต้องเปิดเผยอะไรต่ออะไรในวิชาเดินป่าที่ร่ำเรียนมาโดยไม่คิดมาก่อน

“ผมไม่ใช่นักดาราศาสตร์ อย่างที่พวกคุณเคยรู้จักหรือเข้าใจหรอก แต่ผมศึกษามาจาก ‘ครู’ ของผม จะเรียกว่าอะไรดีละ ผมบอกไม่ถูกเหมือนกัน มันเป็นตำราของดวงดาวซึ่งจะบอกให้ทราบถึงอดีตปัจจุบันและอนาคต หนักไปทางโหราศาสตร์และ

ความเปลี่ยนแปลงของผิวโลก ทั้งที่เราเห็นและไม่เห็นเสียมากกว่า ซึ่งผมก็ไม่เชี่ยวชาญนัก”

กล่าวจบ เขาก็ปิดสมดครั่ำคร่าเล่มนั้น เก็บลงในเป้หลัง

ขณะที่ทุกคนกำลังกะพริบตาปริบ ๆ งงอยู่นั้น ก็ต้องสะดุ้งขึ้น เพราะเสียงเรียกปรี๋อกระหึดกระหอบดังมาจากคริส-ติน่า

“คี๊ธ! มานี่เร็ว เราได้รับสัญญาณติดต่อจากหอควบคุมแล้ว แต่อู้อี้มาก ฟังไม่รู้เรื่อง จับกระแสคำพูดได้แค่ 40 เปอร์-เซ็นต์เท่านั้น”

ทุกคนผุดลุกขึ้นอย่างตื่นเต้นแล้วปราดตรงเข้าไปยังเครื่องวิทยุที่คริสติน่าเพียรเรียกติดต่ออยู่นั้นทันที...

จริงตามที่คริสบอกไว้หล่อนไม่ได้หูฝาดไปเลยท่ามกลางเสียงคลื่นอากาศที่ลั่นโครกครากรบกวนอย่างหนัก มีเสียงพูดเป็นภาษาอเมริกันดังอู้อี้ อู้อี้ผสมออกมาด้วย จับกระแสความไม่ได้ชัดเจน แต่ที่แน่ๆ ก็คือ ขานเรียกนามของคณะเดินทางเป็นชื่อรหัส พิสูจน์ได้แน่ชัดว่าไม่ใช่คลื่นวิทยุที่อื่นหลงพลัดเข้ามา หรือว่าเป็นเสียงของคลื่นอากาศที่ฟังด้วยอุปาทานอย่างแน่นอน สำเนียงนั้นเรียกอยู่ซ้ำๆ กัน เท่าๆ กับที่คริสติน่า ก็ตอบรับซ้ำๆขึ้นไป แต่ทว่าทั้งสองฝ่ายดูเหมือนจะตกอยู่ในภาวะเดียวกัน คือจับกระแสความของกันและกันไม่แน่ชัด เพียงแต่รู้ว่าต่างฝ่ายต่างรับคลื่นกันได้แล้วเท่านั้น

รพินทร์ตามหลังนายจ้างของเขามาด้วย ไม่ได้มีความรู้สึกต่นแต้นหรือยินดียินร้ายอะไรด้วยทั้งสิ้น เพียงแต่พยายามจับฟังและจับดอาการลกลนของพวกนั้นเขาเห็นนายคี๊ธคว้าไมค์สำหรับพูดมาจากมือของแม่ผมทอง แล้วก็ตะโกนกรอกเรียกลงไปในกระบอกสำหรับพูดนั้นแข่งกับเสียงซู่ซ่าโครกครากของคลื่นอากาศที่รบกวนขนาดหนัก

ทุกคนเข้ามารุมล้อมนอกจากรพินทร์เท่านั้นที่ยังยืนสังเกตอยู่ห่างออกไปเล็กน้อย

เวลาแห่งการต่างฝ่ายต่างเรียกขึ้นไปและเรียกลงมาผ่านพ้นไปสามนาทีแล้ว ยังไม่สามารถจะติดต่อข้อความอื่นใดกันได้เลย

คื๊ธยิ่งเร่งวอลลุ่มขึ้นไปเท่าใด เสียงคลื่นอากาศก็ยิ่งดังมากกว่าเสียงที่พยายามจะดอบลงมาเท่านั้น และไม่ว่าเขาจะพยายามปรับจูนตัดเสียงรบกวนอย่างใดก็ปราศจากผลทั้งสิ้น บางทีเสียงรบกวนและเสียงพูดอันแว่วออกมาจากลำโพงก็หายไปพร้อม ๆ กัน จากการปรับจูนเครื่องรับส่ง และเมื่อนั้นจะดังเพราะการเร่งขึ้นมา มันก็ดังอีแบบเดิม

คื๊ธแหกปากตะโกนสบถสั่น ด่าโคตรพ่อโคตรแม่ระงมไปหมด พยายามจะปรับปุ่มบังคับควบคุมต่าง ๆ ซึ่งมีเต็มไปหมด ไม่มีใครจะรู้และใช้งานดีไปเหนือกว่าเขาในฐานะพนักงานวิทยุประจำคณะ มือทั้งสองขยุกขยิกเป็นลิง ปากก็สบถและเรียก

ไปพลาง โขมงโฉงเฉงไปทั้งบริเวณ จนพวกพรานพื้นเมือง และพวกลูกหาบอันกระจัดกระจายกันอยู่ตามที่ต่างๆ พากันหันมาตาเป็นตาเดียว

“คริสบอกว่าจับเสียงไอ้พวกนั้นได้ 40 เปอร์เซ็นต์ เอาเข้าจริงๆ แค่ 10 เปอร์เซ็นต์ก็ยังไม่ถึง เรารู้แต่เพียงว่า เป็นการพยายามติดต่อลงมาของไอ้พวกที่มันลอยสบายอยู่เหนือหัวเท่านั้น...เฮ้! ซัน อ๊อฟ อะ บิชท์! โด๊น’ ท ยู เฮียร์ อัส?”

คี๊ธบอกกับพรรคพวกอย่างหัวเสีย แล้วแยกเขี้ยวตะคอกลงไปในไมค์

เสียงฟอดแฟ่ด ผสมไปกับเสียงลั่นอู้ดังตอบลงมาเหมือนการเปิดวิทยุไม่ตรงคลื่นส่ง บางขณะมีเสียงวี๊ดแสบแก้วหู

“พยายามหน่อยคี๊ธ พอจะมีทางบ้างแล้ว ดีกว่าที่จะติดต่อกันไม่ได้เลย”

สแตนลีย์บอกอย่างปีติ และพยายามให้กำลังใจเต็มที่ การติดต่อกับสถานีลอย หรือศูนย์ควบคุมการเดินทาง ย่อมเป็นความหวังอันแจ่มใสของคณะอเมริกันทั้งหมด เพราะมันหมายถึงหลักประกันในความปลอดภัยและการช่วยเหลือเริ่มจะมีทางแล้ว รวมทั้งการส่งกำลังบำรุงด้วยถ้าจำเป็น ดีกว่าที่จะอยู่ในสภาพสูญหาย เหมือนกับว่าพวกตนถูกตัดออกจากโลกภายนอกแล้วฉะนั้น

“ฉันก็พยายามจนสุดความสามารถ เท่าที่ไอ้วิทยุที่หน่วยเหนือเขาอ้างว่ามีคุณภาพดีที่สุดในโลกมนุษย์ทำมาให้เราใช้แล้ว แต่มันก็ไม่ช่วยอะไรดีขึ้นมาได้ดีกว่านี้ ทุกชิ้นส่วนของมันแม้แต่ทรานซิสเตอร์ตัวเท่าหนวดกุ้ง ตรวจสอบแล้ว อยู่ในสภาพที่

ปกติเรียบร้อยดีทุกอย่าง ไม่มีตัวไหนเสื่อมหรือชำรุดเลย แต่ดูเหมือนเรากะไอ้พวกนั้นจะห่างไกลกัน 1 พันล้านปีแสงงั้นแหละ เหมือนอยู่กันคนละระบบสุริยจักรวาลก็ไม่ปาน เสียงคลื่นห่าเหวที่ไหนก็ไม่รู้ มันดันแทรกรบกวนเข้ามา นอกจากคลื่นรบกวนแล้ว สัญญาณก็ยังขาดๆ หายๆ ปะติดปะต่อเป็นประโยคไม่ได้เกินกว่า 2 คำ”

เสียงของนายคี๊ธบอกมาเร็วปรื๋อ มีอาการขัดอกขัดใจเหมือนอยากจะทุบเครื่องรับส่งนั้นให้พังไปคากำปั้น หัวหน้าคณะตบหลังเบาๆ

“การใช้ประโยคคำพูด คงจะฟังกันไม่รู้เรื่องหรอก ทำไมแกไม่ทดลองใช้สัญญาณเคาะตามรหัสมอร์สดู บางทีจะช่วยให้รู้เรื่องกันได้บ้าง”

คี๊ธพยักหน้าหงึก ลักษณะอาการแสดงว่าเพียรพยายามอย่างไม่ลดละ หรี่เสียงลง เสียบสายเข้าครอบหูฟังแล้วเอาครอบหูนั้นมาสวมไว้ กดปุ่มเป็นสัญญาณรหัสมอร์สตามที่สแตนลีย์แนะนำทันที แบบเดียวกับพนักงานวิทยุโทรเลข แทนที่จะใช้เสียงพูดอย่างเช่นที่เคยใช้ทุกครั้ง นายผมทรงลานบิน ซึ่งบัดนี้เริ่มจะยาวโด่เด่เป็นดอกชมพู่ขึ้นมาแล้วเพราะไม่มีเวลาตัด ขยับนิ้วเคาะกับปุ่มของตัวเครื่องโดยเฉพาะอยู่อึดใจหนึ่ง แล้วหยุดเงี่ยหู ในที่สุดก็ยิ้มออกมาได้ เงยหน้าขึ้นบอกกับทุกคนในขณะที่นิ้วก็ทำหน้าที่ขยับต่อไป

“สวรรค์ทรงโปรด พอจะได้ผลแล้ว บ๊อบ เรากับพวกมันพูดกันโดยวาจาไม่รู้เรื่อง แต่โดยสัญญาณของมอร์ส พอจะจับได้ พอเดาถูก แม้จะช้าหน่อยก็ยังดี”

"วิเศษ! พยายามติดต่อให้ได้"

เบลร้องออกมา แทบลุกขึ้นเต้นด้วยความดีใจ ทุกคนมีสีหน้าดีขึ้นในทันทีนั้น ต่างเห็นแต่คี๊ธกดเป็นจังหวะเท่านั้น แต่ไม่ได้ยินเสียงสัญญาณระบบเดียวกันตอบลงมาเพราะผู้ติดต่อให้ตอบหูฟัง ฝ่ายนายจ้างอเมริกันทั้งหมดคอยฟังข่าวอยู่ด้วยใจหวิวใจจ่อ แต่ในขณะนี้ คี๊ธยังเพียงแต่ฟังเงียบเฉยอยู่ ตาเป็นประกายแห่งความหวังและยังไม่เอ่ยอะไรทั้งสิ้น...อยู่ในระหว่างเฝ้าสัญญาณโต้ตอบอย่างตั้งอกตั้งใจ

รพินทร์ซ่อนยิ้มอยู่ภายใต้สีหน้าสงบเฉยของเขา เพียงแค่สังเกตการขยับนิ้วถี่ห่างของคี๊ธ เขาก็อ่านออกแล้วว่า ทางเบื้องล่างมีคำถาม...และคำตอบอะไรกับสถานีลอยควบคุมการเดินทาง แม้จะไม่ได้ยินสัญญาณจากฝ่ายที่ส่งมาก็ตาม แต่ถึงแม้จะมีรหัสแล้ว มันก็ยังเป็นการซ้อนรหัสอยู่อีก เพราะภายหลังจากผสมออกมาเป็นคำได้แล้ว ยังเป็นคำที่จะต้องแปลความหมายต่อไป ซึ่งคี๊ธ หรือฝ่ายอเมริกันเท่านั้นที่จะรู้กันได้ ก็เป็นการถูกต้องแล้วที่จะใช้สัญญาณมอร์สติดต่อกันท่ามกลางความรบกวนของคลื่นอากาศเช่นนี้ เพราะมันเป็นแค่เสียงสัญญาณสั้นยาว...ถี่ห่างเท่านั้น อันพอจะรับฟังได้ถนัดกว่าใช้เป็นประโยคคำพูด

จอมมัคคุเทศก์เดินผละออกมาจากกลุ่มที่กำลังนั่งรุมล้อมเครื่องรับส่งวิทยุนั้น เดินช้า ๆ รับลมหัวค่ำไปตามหมู่โขดหินเป็นการตรวจบริเวณ โดยไม่สนใจอะไรด้วยอีก ขณะนั้น รู้สึกว่ามี

เสียงฝีเท้าเดินเร่งตามหลังมา ครั้งแรกเข้าใจว่าเป็นเชิดวุธ จึงบอกออกไป โดยไม่เหลียวกลับมาว่า

“ผมว่าคุณวุธไปคอยรับฟังการติดต่อจากสถานีควบคุมการเดินทางกับพวกนั้นก่อนดีกว่าครับ”

“แล้วคุณล่ะ ไม่อยากจะฟังหรือรับรู้ด้วยรึ...ไม่สนใจอะไรกับวี่แววอันเป็นข่าวดีของพวกเราบ้างเลย?”

เสียงเบาดังตอบเขามา ไม่ใช่เสียงของบุคคลที่เขาเข้าใจแต่แรก

จอมพรานชะงักกึก แล้วผู้ที่เดินตามมา ก็เข้ามาหยุดยืนใกล้ๆ โดยอ้อมตัวเข้ามายืนดักอยู่เบื้องหน้า

รพินทร์เหลือบตามองนิดหนึ่ง ควักบุหรี่ออกมาคาบ เสียงไลท์เตอร์ดังและเปลวไฟสว่างแวบยื่นส่งเข้ามาให้ จอมพรานเป่าให้ดับง่ายๆ แบบเดียวกับอาการที่หล่อนกระทำกับเขาก่อนรับประทานอาหารเมื่อครู่นี้ สะบัดซิปโป้ของตนเองลนต่อปลายบุหรี่

ตอบทั้งที่ปากยังคาบบุหรี่อยู่

“คงไม่จำเป็นกระมัง ประเดี๋ยวคี๊ธ หรือพวกคุณก็คงบอกให้ผมทราบเองว่าติดต่อกันแล้วได้ความว่ายังไงมั่ง เรื่องวิทยุมันเป็นเรื่องของพวกคุณ ไม่ใช่เรื่องของผม ใช่ไหม?”

มือที่ยังถือไลท์เตอร์อันจุดส่งไปให้เขา และถูกเป่าดับ ยังยื่นค้างอยู่เช่นนั้น ตามองสบตาเขานิ่งอยู่อึดใจ และแม่นักฟิสิกส์สาวประจำคณะ ก็ถอนมือข้างนั้นกลับไปเดาะไลท์เตอร์ในมือช้าๆ

“คุณเป็นคนชอบ ‘แก้แค้น’ นะ?”

"ใช่ เท่าๆ กับที่เป็นคนชอบสนองตอบบุญคุณคนด้วยทั้งสองอย่างนี้ไปคู่กัน ในกมลสันดานของผม"

"สะบัดสะบิ้ง ขี้งอนด้วย"

คราวนี้เขาสั่นศีรษะ ถอดบุหรี่ออกจากริมฝีปากที่แตะท้อยอยู่ แล้วเป่าควันลงต่ำ

"ควรจะเป็นคุณเสียมากกว่า ไม่ใช่ผมหรอก ผมเป็นผู้ชายไม่ใช่ผู้หญิงหรือกะเทยจะได้ขี้งอน"

"แล้วทำไมต้องเป่าไลท์เตอร์ของฉันให้ดับด้วย?"

รพินทร์หัวเราะขันๆ

"ผมอยากจะดูปฏิกิริยาของคุณเท่านั้น ว่าจะรู้สึกเช่นไรบ้าง ในกรณีที่คนเรามีความปรารถนาดี อยากจะทำอะไรให้แก่ใครสักอย่างหนึ่ง แล้วถูกปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใย ผมจะจุดบุหรี่ให้คุณ คุณก็เป่าดับลงเสีย จุดเอง คราวนี้คุณจะจุดให้ผมบ้างบางทีอยากจะดูท่าทีของผมกระมัง ว่าจะยอมรับการเอื้อเฟื้อจากคุณในทำนองเดียวกันหรือไม่ ผมก็เลยเป่ามันให้ดับลงเสียมั่งยังไงล่ะ"

ลมหัวค่ำ บนเนินเขาเหนือทะเลสาบ พัดโชยมาเย็นฉ่ำ เป่าเส้นผมสีทองปลิวเคลียใบหน้ารูปงามนั้น หล่อนถอยไปหนึ่งก้าว...ครึ่งนั่งครึ่งยืนพิงแง่หิน และพยายามจะอ่านลึกไปในดวงตาเขา

"แปลว่า...ระหว่างเราสองคนคุณกับฉัน...ไม่มีบุญคุณอะไรติดต่อกันเลยใช่ไหม"

จากสีหน้าตายด้าน และแววตาอ่อนโยน รพินทร์กล่าวเรียบๆ ว่า

“ไม่มีคุณ...ผมตายไปแล้วหลายครั้ง เท่าๆกับที่ไม่ได้ผม... คุณก็ตายไปแล้วหลายหนเช่นกัน แต่มันก็เป็น ‘หน้าที่’ ของเราทั้งสองฝ่ายอยู่แล้วนี่ อย่าคิดอะไรเป็นบุญคุณต่อเนื่องให้มันเปลืองสมองเปลืองใจเลย”

“คุณแสดงบทบาทเป็นคนใจโหดหินได้สนิทแนบเนียนพอใช้นะ”

“เพียงแค่ ‘พอใช้’ เท่านั้นหรอกหรือ?”

“ฮือม์ ยังไม่ถึงกับสมบูรณ์แบบนักหรอก”

“ก็แปลว่าเราทันกัน ผมเองก็รู้ ว่าคุณเป็นคนละเอียดอ่อนเป็นพิเศษ นอกเหนือไปจากความฉลาดลึก”

“ทำไมไม่พูดว่าฉลาดไปด้วยเล่ห์?”

“ผมไม่ได้หมายความไปไกลในทางไม่เป็นมงคลต่อคุณถึงอย่างนั้นหรอก เพื่อนยาก”

“เพื่อนยาก แปลว่าอะไร?”

“ก็เราเป็นเพื่อนกันในยามยากมาตลอดไม่ใช่รึ ไม่เฉพาะคุณ แต่พวกเราทุกคน สำหรับคุณ ก็อาจมีอะไรพิเศษนอกเหนือไปกว่าคนอื่นๆ อีกมากๆ”

เขาเว้นระยะนิดหนึ่ง เดินเข้ามาใกล้ ฝ่ามือหยาบกระด้างแต่สัมผัสอ่อนละมุนแตะที่ปลายคางหล่อน คริสไม่ขัดขืนอย่างใด เงยสบตา

“ผมไม่ชอบตัวเองอยู่อย่างหนึ่ง สำหรับเมื่อคืนที่ผ่านมา”

“ในข้อไหน?”

“ละเมอกอดคุณไว้ทั้งคืนและทำให้คุณเป็นภาระหนักต้องคอยดูแลโดยไม่มีโอกาสพักผ่อนเลยนะซิ”

คริสทำเสียง 'ฮึ' ในลำคอ เอามือปัดผมแล้วถามเบา ๆ ว่า "รู้ตัวเหมือนกันหรือ ว่าเมื่อคืนคุณเป็นอย่างไร?"

"ถ้ารู้ตัว ผมก็คงไม่ทำอย่างนั้น แต่คนของผมมันเห็นและมันบอกผม"

"ลืมเสียเถอะ มันก็เป็น 'หน้าที่' ของฉันเหมือนกันนี่ใช่ไหม ระหว่างเราสองคน ต่อไปนี้ ไม่มีคำว่า 'ขอบคุณ' ฉันถูกไอ้ตัวหกขานั่นกัด และคุณมากู้ชีวิตไว้ได้เมื่อบ่ายนี้ ฉันก็ไม่ขอบคุณคุณเหมือนกัน"

จากมือที่แตะปลายคาง เขาลบที่เส้นผมน่มเหมือนไหมของหล่อน คริสนั่งนิ่ง ไม่มีปฏิกิริยาต่อต้าน หรือแสดงอาการใด ๆ ทั้งสิ้น

"นั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว คริส ระหว่างเราสองคนต่างศึกษาเรียนรู้กันจนชนิดที่แค่มองตา เราก็รู้กันแล้วว่าอะไรเป็นอะไร ไม่จำเป็นต้องเอ่ยออกมาเป็นคำพูด?"

"แล้วดวงตาของฉันที่มองคุณอยู่ขณะนี้ละ อ่านออกว่ายังไง?"

"อ่านออกว่า 'ไอ้ควาย ไอ้โง่!' "

"ผิด!"

"อ้าว! แล้วถ้างั้น...?"

หล่อนเปลี่ยนประเด็นพูด เฉออกนอกเรื่องในฉับพลัน

"คืนนี้ คุณกรุณามานอนรวมกลุ่มกับพวกเราได้ไหม ฉันได้รับคำสั่งจากอาจารย์ให้มาขอร้องกับคุณเช่นนี้"

"ก็...ไม่น่าจะมีอะไรขัดข้อง แต่ขอทราบเหตุผล ความจริงแม้ผมจะไม่ได้เข้าไปนอนรวมกลุ่มกับพวกคุณ ผมก็ไม่ได้แยก

ไปห่างไกลอะไรนัก แต่แยกออกไปนอนเพื่อเป็นยามระวังภัยให้ตามปกติวิสัย และหน้าที่ของผม”

“เขาไม่ได้บอกเหตุผล ว่าทำไมถึงให้ฉันบอกกับคุณอย่างนี้ แต่ฉันเข้าใจเอาเองว่า เขาคงคิดว่าคุณเองก็เพิ่งฟื้นจากเจ็บไข้ และฉันหรือ...ก็เพิ่งจะฟื้นจากพิษของแมงมุมหกขานั่น เขาคงต้องการให้อยู่ใกล้พรรคพวกทุกคนโดยพร้อมหน้าหากเกิดอาการอะไรขึ้นมา ก็จะได้มองเห็นและช่วยเหลือแก้ไขกันได้ฉับพลันทันการ”

รพินทร์ยิ้มนิดหนึ่ง พยักหน้า จับที่ต้นแขนอวบเรียวแต่แข็งแรงนั้น บีบหนักหน่วงแล้วคลายออก

“ตกลง! หัวหน้าหรืออาจารย์ของคุณรอบคอบเสมอ และมีจิตใจที่มุ่งดีกับพวกเราทุกคน”

“คุณเลิกระแวงพวกเราแล้วยัง?”

“ผมรู้แต่เพียงว่า พวกคุณทุกคนคบได้!”

“มันก็ชั่วระยะเวลาที่เราทำงานร่วมกันอยู่นี่เท่านั้นเองงั้นใช่ไหม?”

“มันก็ควรเป็นเช่นนั้นไม่ใช่หรือ”

แล้วเขาก็หัวเราะเบาๆ ถามต่อมาเป็นเรื่องฟังตลกกึ่งสัพยอกว่า

“หรือว่า...จะมีใครสักคนในพวกคุณ อยากจะหิ้วเอาผมผู้ซึ่งเป็นลูกจ้างอันซื่อสัตย์คนนี้ไปเลี้ยงดูให้มีความสุขสักคนหนึ่งมีบ้างไหม?”

ตาสีฟ้างามนั้นหรี่ลงนิดหนึ่ง แผ่วเสียง

“ถ้ามีล่ะ คุณจะไปด้วยไหม?”

“น่าคิด”

เขายกเท้าข้างหนึ่งขึ้นเหยียบบนแง่หินที่ยื่นกอดอกพิงอยู่ชะโงกหน้าลงมาใกล้

“ชีวิตยากแค้นลำบากมาโดยตลอดของผมนี่ น่าจะมีใครสักคนเอ็นดูเอาไปชุบเลี้ยงให้มีความสุขบ้าง ผมเคยฝันมานานแล้ว แต่มันก็เพียงแต่ความฝันเท่านั้น”

“อย่าพูดเล่น คนทระนง...ยโสผิดผู้ผิดคนอย่างคุณน่ะรึเคยคิดอย่างนั้น”

“ก็ถ้าผมเคยคิดล่ะ”

“ฉันก็ทายออกว่า ถ้าแม้ว่าคุณคิด คุณก็คิดเฉพาะคนคนเดียวเท่านั้นที่จะเอาคุณออกไปได้จากป่า”

“ใคร?”

“ผู้หญิงคนที่คุณหลงเป็นชีวิตจิตใจ และละเมอเรียกหาเธอทั้งคืนคนนั้นน่ะซิ คงไม่ต้องให้เอ่ยชื่อนะ”

สุภาพบุรุษไพรอึ้ง**แวว**หมองหม่นผ่านแวบไปในดวงตา **ถอยห่างออกมาทอดตามองขึ้นไปบนท้องฟ้า เห็นดาวเพียงดวงเดียว เด่นสกาวสุกปลั่งอยู่วาววับระยับระยิบ เหมือนตาของใครสักคนหนึ่ง กำลังทอดมองลงมา**

รู้สึกตัวอีกครั้ง โดยสะดุ้งจากภวังค์เศร้า เมื่อฝ่ามือของคริสติน่าวางลงบนไหล่

“ฉันเสียใจ ถ้าฉันทำให้คุณปวดร้าว”

น้ำเสียงของหล่อนลึก และบ่งความหมายเช่นนั้นจากใจจริง รพินทร์ฝืนยิ้มตบฝ่ามือหล่อนที่วางบนไหล่เขาเบาๆ

“ไม่หรอก...ไม่มีอะไร...คุณเพียงแต่ช่วยเตือนจิตสำนึกของผมเท่านั้น”

“เตือนโดยทำให้คุณเศร้าหมองลงไปอีกงั้นหรือ สาบานว่าฉันไม่ได้เจตนาเลย”

“ผมทำใจได้แล้วในเรื่องนี้ อย่าห่วงเลย”

“ทำใจ? ทำยังไง?”

“ก็ทำให้ใจว่างเปล่า ไม่เก็บเอามานึกคิดทรมานตัวเอง จะคิดก็แต่งานเฉพาะหน้าเท่านั้น”

“แน่ใจหรือว่าจะทำใจได้”

“จะพยายาม เพราะไม่มีอะไรจะทำให้ได้ดีสำหรับตัวเองมากไปกว่านี้อีกแล้ว”

“ปลงใจได้เช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“อาจตั้งแต่เมื่อคืนที่แล้วกระมัง ถ้าผมไม่กำหนดจิตเสียใหม่ ขจัดนิวรณ์ไม่ได้ ชีวิตผมอาจไปไม่รอด”

“คุณควรจะทำใจให้ได้อย่างนี้มานานแล้ว เพื่อสุขภาพของตัวเอง ฉัน...หรือพวกเราทุกคนไม่ได้ต้องการให้คุณเลิกรัก เลิกคิดถึงเธอผู้นั้นหรอกนะ จงรักมั่นคงต่อเธอเพียงคนเดียวต่อไปเถอะ แต่อย่าปล่อยให้ ‘โรคคิดถึงรัก’ เข้ามาทำลายตัวคุณ”

เสียงของคริส กระซิบแผ่วอยู่ริมหูเขาอ่อนละมุน เปี่ยมล้นไปด้วยอาการปลอบประโลม รพินทร์ถอนใจเบาๆ ทรุดกายลงนั่งบนแง่หินเตี้ย มือทั้งสองยกขึ้นแตะที่เปลือกตา แล้วลูบใบหน้า หัวเราะแหบๆ ออกมาอีกครั้ง

“ครับ คริส ผมจะเชื่อคุณ”

“แล้วคุณจะแข็งแรงขึ้น จะมีทั้งกำลังกายและกำลังใจ ที่

จะต่อสู้กับอุปสรรคขวากหนามต่อไปอย่างเต็มไปด้วยสมรรถภาพเต็มที่ของคุณ อาการเส้นโลหิตตีบเลือดไม่ขึ้นไปหล่อเลี้ยงสมองซึ่งอันตรายมากก็จะหายไปเอง คณหนักมากนะเมื่อคืนนี้ เพียงแต่เราไม่กล้าบอกคุณเท่านั้น”

หล่อนกล่าวต่อมา พลางคุกเข่าลงตรงหน้า

“ทำไมผมจะไม่ทราบ ว่าเมื่อคืนนี้ผมหนักแค่ไหน ถ้าไม่ได้พวกคุณ ผมคงตายไปแล้ว ผมไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อน โรคคิดถึง โรคเฉารักนี่ ถ้าไม่เกิดกับใครก็ไม่มีวันรู้หรอก อย่าว่าแต่คน แม้สัตว์บางชนิด เวลาเราไปพรากมันจากกัน มันยังตรอมใจตายเลย”

“รู้ได้อย่างนั้นก็ดีแล้ว ฉันหรือพวกเรา...จะช่วยคุณได้ในวงนอกเท่านั้น คุณจะต้องช่วยตัวคุณเองก่อนด้วย ใช้สติสัมป-ชัญญะ สมาธิ ปัญญาเข้าข่ม คุณเองก็เป็นคนมีดีอยู่กับตัว เป็นศิษย์มีอาจารย์ มีอำนาจจิตสูง ถ้าคุณท้อแท้สิ้นหวัง คุณก็จะไปไม่รอด แต่ถ้าคุณเข้มแข็ง โอกาสที่คุณจะกลับคืนหลังไปพบเธอย่อมมีอยู่ เพราะฉะนั้นตรองให้ดีจะ ‘เฉารัก’ ตายเสียกลางป่า อย่างสัตว์บางประเภทเช่นที่คุณว่าหรือจะรักษาชีวิตให้รอด... เพื่อกลับไปพบเธอ”

“คุณกำลังทำ ไซโคเทอราปี้ ผมอยู่หรือ?”

คริสส่ายหน้าช้า ๆ วงหน้าของหล่อนดูขาวโพลนในแสงดาวและปรากฏการณ์ทางธรรมชาติบนท้องฟ้า

“ไม่มีใครบังอาจทำตัวเป็นจิตแพทย์กับคนรอบรู้ไปสารพัดอย่างคุณได้หรอก เว้นแต่คุณจะทำให้แก่ตัวของคุณเอง ฉันเพียงแต่เตือนสติคุณเท่านั้น ฉันมีสิทธิ์ที่จะห่วงคุณได้ไม่ใช่หรือ ทั้ง

ทางด้านงานซึ่งคุณมีหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ก็สำคัญ และทั้งในด้านส่วนตัวในฐานะเพื่อน”

ยิ้มบาง ๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปาก บนใบหน้ากระด้างนั้น

“ว่าจะไม่พูดคำว่าขอบคุณแล้ว แต่ก็อดไม่ได้ ขอบคุณคริส บางขณะ บางเวลา คุณเป็นผู้หญิงที่น่ารักมาก อ่อนหวานอ่อนโยน และกรุณา ไม่น่าเชื่อเลยว่า ประวัติของคุณจะน่ากลัวอย่างนั้น”

“ก็อาจเหมือนคุณกระมัง ที่ผิวหน้าโหดหินเหี้ยมเกรียมเหลือเกิน แต่ธาตแท้ภายในคณเป็นสภาพบรษทกกระเบียดนิ้วกล้าหาญ เสียสละ ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ มีเมตตา มีคุณธรรมสูง...”

แล้วหล่อนก็หัวเราะออกมาเบา ๆ เสียงใสผิดไป เอาแก้มแนบที่เข่าเขา

“คุณอย่าโกรธฉันนะถ้าบางทีฉันอาจกระด้างก้าวร้าว หรือมีอะไรแง่งอนเป็นที่ชวนหมั่นไส้ไปบ้าง อย่างน้อยฉันก็เป็นผู้หญิงแม้จะไม่แท้ร้อยเปอร์เซ็นต์นัก บางทีฉันก็มีอะไรบ้า ๆเหมือนกัน”

รพินทร์ประคองใบหน้าของหล่อนไว้ด้วยฝ่ามือทั้งสองก้มลงมาห่างกันเพียงแค่คืบ

“คืนนี้ และเดี๋ยวนี้ คุณดูซื่อบริสุทธิ์เหลือเกินคนสวย”

“ดูซื่อบริสุทธิ์เหมือนลูกแร้งกระมัง?”

“เหมือนลูกจงอางมากกว่า!”

“สัญญาว่า ฉันจะไม่ฉกกัดคุณหรอก”

“ถึงฉกกัด ผมก็หลบทัน ผมเป็นหมองูที่ไม่ตายเพราะงูหรอก”

แล้วทั้งสองก็หัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน

“รู้จักยิ้มหัว พูดเล่นอย่างนี้เสียมั่งก็ดีหรอก เดี๋ยวนี้ฉันไม่สงสัยแล้วว่า ทำไมสุภาพสตรีคนนั้นถึงรักคุณ คุณเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์อย่างซ่อนเร้นแฝงลึกอยู่ในคราบของความแข็งกร้าวหยาบกระด้าง...เธอเคยพูดเช่นนี้กับคุณไหม”

รพินทร์นิ่งไปชั่วขณะ

ถึง ‘เธอผู้นั้น’ จะเคยพูด เคยพบเห็นเขาในลักษณะที่คริสเห็นอยู่ในขณะนี้ มันก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาจะต้องบอกกับหล่อน จึงเสกลบเกลื่อนไปว่า

“โดยความจริงแล้ว ผมเป็นคนไม่มีอะไรเลยนะคริส เป็นชายยากจนคนหนึ่ง ใช้ชีวิตกรากกรำอยู่แต่งานในป่ามาตลอด ไม่มีเกียรติในสังคม ไม่มีอะไรสักอย่างที่เป็นที่หวังของผู้หญิงทั้งหลาย เดินอยู่ในเมือง ในถนนคอนกรีตแล้ว ผมก็เหมือนบ้านนอกเข้ากรุง”

“นั่นเป็นความคิดของคุณเองต่างหาก ทั้งๆ ที่คุณก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น คุณเป็นคนมีการศึกษา...ผ่านโลกอารยธรรมมาแล้วเป็นอย่างดี และคนในโลกอารยธรรมหลายชาติหลายภาษาก็เคยมาติดต่อใช้บริการอันมีสมรรถภาพของคุณอยู่ตลอดเวลา ‘บ้านนอก’ที่พูดอังกฤษแท้ได้สมบูรณ์แบบเสียยิ่งกว่าคนอเมริกัน ‘บ้านนอก’ที่พูดเยอรมันชนิดที่ไม่เห็นตัวก็นึกว่าเป็นคนเยอรมัน ฉันว่าเป็น ‘บ้านนอก’ ที่น่ากลัวมากทีเดียว แบบที่เขาพูดกันในคำล้อเลียนว่า ‘โง่ไม่กลัว กลัวไม่โง่’ น่ะซิ ส่วนเรื่องยากดีมีจนหรือทำงานประเภทไหน มันไม่สำคัญหรอก ถ้าผู้หญิงเหงเกย เป็นฝ่ายมีฐานะดีอยู่ก่อนแล้ว เธอไม่สนใจหรอกว่า คุณจะทำงาน

ว่าฐานะต่างกันเพียงไร ขอให้ผู้หญิงคนนั้นมีความรักแท้และมีความเชื่อมั่นในตนเองเท่านั้น หม่อมราชวงศ์หญิงคนนั้น เธอไม่โง่หรอกที่มารักคุณ เพราะคุณมีคุณสมบัติพร้อมเหมาะสมกับเธอแล้ว เงินทองเป็นของนอกกาย แต่จิตใจต่างหากที่มีค่าเหนือกว่าอะไรทั้งหมด”

“แปลก คืนนี้ คุณพยายามปลุกปลอบให้กำลังใจผิดไปมากทีเดียว”

“ฉันพูดจากจริงใจ ไม่ได้มีอุบายเสแสร้งอะไรกับคุณ และถ้าฉันบอกอะไรกับคุณสักอย่าง คุณจะเชื่อไหม? อย่า!...ไม่ต้องทำหน้าตกใจอย่างนั้นหรอก รับรองได้ว่า ฉันจะไม่บอกว่า **‘ฉันรักคุณ’** หรอก แม้ว่าฉันจะนิยมชมชอบในตัวคุณมากสักขนาดไหนก็ตาม”

ประโยคหลังหล่อนสกัดดักหน้าไว้เสียก่อน พร้อมกับส่ายนิ้วผ่านหน้าเขาไปมา เชิงปฏิเสธในความคิด ถ้าเขาจะมีอยู่ในขณะนี้

“ถ้างั้นคุณจะบอกอะไรผม?”

“มันอาจเป็นเรื่องฟังดูไร้สาระ”

“เถอะ ผมจะลองฟังดู”

“ก็เรื่องที่เราพูดค้างกันไว้เมื่อตอนกินอาหารเย็นนะซิ เรื่องความฝันของฉัน ขณะที่ฉันสลบไปด้วยพิษแมงมุมหกขานั่น”

คืนนี้ ดูคริสติน่าเป็นผู้หญิงปกติธรรมดาที่สุด ในการพูดจาสนทนากับเขาฉันมิตรสนิท ปราศจากเลศนัยหรือชั้นเชิงเหลี่ยมคูใดๆ ทั้งสิ้น

“ผมกำลังรอฟังอยู่”

“สัญญาก่อนว่าจะไม่หัวเราะ ยิ้มหยัน หรือว่าโกรธ ตลอดจนไม่พอใจในบุคคลที่ฉันจะเอ่ยถึง”

จอมพรานยืนครุ่นคิดหนึ่ง แล้วก็พยักหน้าลง

“ตกลง”

“ฉันฝันเห็น คู่รักของคุณคนนั้น!”

“อี๊!...”

รพินทร์อุทาน หล่อนกล่าวต่อไปทันที

“ใช่! น้อย หรือหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ นั้นนั่นแหละ ฉันไม่โกหก ฉันไม่มีเล่ห์อะไรกับคุณ คิดเสียว่านี่เป็นคำบอกเล่าก็แล้วกัน และไม่ขอร้องให้คุณเชื่อด้วย เพียงแค่ลองฟังดูเท่านั้น”

เขานิ่งไปขณะจิต แล้วพยักหน้าอีกครั้ง

“เล่าความฝันของคุณต่อไปซิ”

“เรามาสอบทานกันก่อนก็ได้นะ ว่าความฝันแปลกๆของฉันนี่มันมาจากอะไร เกิดจากที่ฉันกำลังจะตายในขณะนั้น แล้วคิดเพ้อไปเอง หรือว่ามีอะไรลึกลับบางอย่างเข้ามาเป็นสื่อชักนำ เพราะฉันก็ยังไม่แน่ใจตัวเองเหมือนกัน”

“จะสอบทานยังไง?”

“รูปพรรณสัณฐานของเธอผู้นั้นก่อน”

พรานใหญ่ยิ้มอย่างไม่เชื่อถือ

“ก็คุณเห็นจนติดตาแล้ว จากรูปถ่ายของเธอ ตลอดจนอาจเกิดจากการบอกเล่าของพรานลูกน้องของผมคนใดคนหนึ่งที่คุณหลอกถามเอาก็ได้”

“สาบานว่าฉันไม่เคยล้วงความจริงอะไรได้จากเด็กๆพวกง

คุณมากนักหรอก พวกนั้นปิดปากสนิทกันหมดทุกคน และฉันก็บอกแล้วยังไง ว่าเรามาสอบทานหรือทดสอบกันก่อน คุณมีสิทธิ์ที่จะไม่เชื่อก็ได้นี่นะ หรือว่าจะให้ฉันหยุดเพียงแค่นี้"

"ว่าไป ผมก็อยากฟังดูเหมือนกัน"

"ตาดำ ผมดำ สูงราว 5 ฟุต 5 นิ้ว ค่อนข้างเพรียว แต่ทรงกระดูกใหญ่แข็งแรง แม้จะดูว่าบอบบาง"

"คร่าวเกินไป นักจิตวิทยา หรือคนฉลาดอย่างคุณพอจะกำหนดได้ใกล้เคียง หรือนึกวาดภาพได้"

คริสหรี่ตาลงเหมือนจะทบทวนความทรงจำในจิตประสาทส่วนลึกของหล่อน โดยไม่สนใจกับคำแย้งของเขา คำพูดต่อไปถึงเป็นลักษณะรำพึงเสียมากกว่า

"ตาโต แต่รูปตาเรียว สันจมูกตรง ปลายเชิด ริมฝีปากบนบาง แต่ริมฝีปากล่างหนา ช่วงคอยาว ไหล่ลาดเหมือนนักกีฬา ทรงหน้า...ดูผาดๆ น่าจะเป็นรูปไข่ แต่เป็นลักษณะยาวรีเสียมากกว่า ผิวไม่ขาวจนเกินไปนัก แต่ก็ไม่คล้ำ..."

"คุณเอาหุ่นนางแบบมาตรฐานมาพูดกับผม และมันเป็นลักษณะส่วนใหญ่ของคุณเองเสียมากกว่ากระมัง"

"ชุดเดินป่าของเธอ ค่อนข้างฟิต มีรอยปริขาดที่ตะเข็บกางเกงสวมท้อปครึ่งข้อเท้า ไรเฟิลประจำมือมองเห็นชัดทีเดียว น่าจะเป็นเวเธอร์บี มาร์คไฟว์ .300 แม็กนั่ม!"

คราวนี้รพินทร์เริ่มขมวดคิ้วอีกครั้ง จ้องตาเป๋ง

"ถ้าไม่บุญคำ ก็จัน ที่บอกลักษณะเช่นนี้กับคุณ"

หล่อนยังคงไม่สนใจกับคำพูดเขาอยู่เช่นเดิม มีอาการเหมือนจะเรียกความทรงจำต่อไป

“ไรเฟิลกระบอกนั้น ตามแบบของมันแล้ว มันจะต้องติดศูนย์กล้อง แต่น่าแปลก ที่ปืนของเธอไม่มีศูนย์กล้อง รู้สึกว่าเราจะคุยกันนานทีเดียว ฉันยังถามเธอเลยว่า ไรเฟิลของเธอไม่มีศูนย์กล้องหรอกหรือ เธอตอบว่าแต่ก่อนมันเคยมี แต่ในการตามช้างร้ายตัวหนึ่งเข้าไปในถ้ำน้ำตก ละอองไอน้ำเข้าไปในศูนย์กล้อง ทำให้เลนส์เสีย และพรานนำทาง คือคุณนั่นแหละ เป็นคนถอดศูนย์กล้องของเธอโยนทิ้งไป ตั้งแต่นั้นมา.300 เวฯแม็กฯ กระบอกนั้นก็เลยไม่ใช้ศูนย์กล้อง และบังเอิญกระบอกนั้น มีศูนย์เปิดติดมาให้จากโรงงานด้วย”

เสียงของหล่อนพูดเนิบๆ ช้าๆ แต่รพินทร์ลืมตาโต รวบต้นแขนของหล่อนทั้งสองข้างไว้บีบแน่น

“คริส!”

เขาอุทานมาอย่างประหลาดใจขีดสุด

“ถ้ามีตอนไหนผิด คุณท้วงทันทีนะ และถ้าฟังต่อไปไม่ได้ ก็บอกให้ฉันหยุด เพราะฉันก็อยากรู้เหมือนกันว่า ดารินคนที่ฉันพบในความฝันนั้นน่ะ ใกล้เคียงตัวจริงขนาดไหน สถาน-ภาพทั่วๆ ไปของเธอผู้นั้น ฉันจะไม่พูดละ เพราะก็อาจรับรู้รับฟังมาได้ก่อนแล้ว...ขอให้ฉันทบทวนไปถึงแผ่นภาพที่ฉันมองเห็นระหว่างคุณกับเธอผู้นั้น ณ คืนสุดท้ายที่คุณได้พบเธอ แล้วหลังจากนั้นวันรุ่งขึ้นเธอก็กลับไปโดยบอกให้คุณตามไปพบเธอในกรุงเทพอีก 7 วันข้างหน้า คืนนั้นไม่มีใครรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างสองต่อสอง นอกจากตัวคุณและเธอเท่านั้น คุณยอมรับไหมในข้อนี้?”

รพินทร์เม้มปาก

“แน่นอน...ต่อไปซิ คุณเห็นยังไง?”

“คุณต้อนรับเธอที่บ้านพักหนองน้ำแห้ง รับประทานอาหารร่วมกันตามลำพัง แล้วเธอก็ส่งบัตรชนิดหนึ่งใส่ซองให้คุณบอกว่าเป็นบัตรแต่งงาน เธอมาขอเชิญคุณให้ไปในวันแต่งงานของเธอ คุณตกใจมากใช่ไหม...ตกใจจนเดินผละหนีลงจากเรือนพัก ไปจับสั่นหมดสติอยู่ที่ลานดินห่างบ้านพักออกไป พรานพื้นเมืองของคุณไปพบเข้า ก็เลยช่วยกันแบกมาส่งให้บนเรือนตามเดิม และคุณมารู้ภายหลังว่าเธอเย้าเล่น แท้ที่จริงบัตรนั้นเป็นบัตรที่เธอเขียนด้วยลายมือตัวเองว่าจะมาเป็นเจ้าสาวคุณที่บ้านพักหนองน้ำแห้งแห่งนั้น แต่คุณไม่ได้เปิดออกดูเองในตอนนั้น และคืนนั้น เธอนอนอยู่บนเตียงกับคุณจนรุ่งเช้า คู่รักทั้งสองนอนอยู่ในอ้อมกอดของกันและกัน แต่มันก็ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย เพราะเธอขอร้องคุณไว้ ผิดถูกอย่างไร ฉันไม่รู้ ฉันพูดไปตามที่ภาพเห็น เหมือนภาพที่ฉายให้ดูบนจอภาพยนตร์”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตะลึงพรึงเพริด

จะว่า พรานลูกน้องของเขาคนใดปากบอน ไปเล่าเรื่องทั้งหมดให้คริสตินาฟัง พวกนั้นก็ไม่ได้รู้รายละเอียดถึงเพียงนี้

“ย้อนกลับไปกว่านั้น ขณะที่ร่วมชีวิตกันอยู่ในป่า เธอเคยหลงกับคณะพี่ชายและพรานทั้งหมดไปกับคุณตามลำพังถึงสองครั้ง เคยเสี่ยงชีวิตลอยคอกันไปในลำธารใต้ดิน เคยถูกน้ำป่าพัด พาหลงห่างไกลไปจากคณะ และแม้กระทั่งตอนที่ผจญกับผีดิบมันตรัยในยุคนั้นที่ปราสาทพันธุมวดี พวกคุณทุกคนกำลังจะเพลี่ยงพล้ำ แต่เธอเป็นคนวิ่งเข้าไปกระชากกริชที่ปัก

ตรึงอยู่กับคัมภีร์หนังมนุษย์ อันเป็นคัมภีร์อาถรรพณ์ ใต้แท่นบรรทมของพญาพันธุมวดี ซึ่งนอนอยู่ในโลงแก้ว ทำให้เวทมนต์อาคมของมันตรัยเสื่อมคลายลงชั่วขณะ และพวกคุณก็เป็นฝ่ายได้ชัยชนะ...นี่ฉันบ้าไปมากไหม ที่พูดกับคุณได้เป็นตุเป็นตะถึงเพียงนี้"

พรานใหญ่จ้องมองดูคริส เหมือนเห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ที่สุด บอกแหบ ๆ ว่า

"คุณหยุดสอบทานได้แล้ว เล่าให้ผมฟังดีกว่า ว่าคุณเห็นเธออย่างใด ในลักษณะไหน?"

"อีกนิดเดียวเท่านั้น เพื่อพิสูจน์อะไรบางอย่าง สำหรับตัวฉันเอง...ผู้หญิงคนนั้น เวลายิ้มเต็มที่ มีลักยิ้มข้างเดียว ทางแก้มซ้ายใช่ไหม เวลาอารมณ์ร้ายขึ้งเคียดจะเรียกคุณว่า 'นายพราน' เวลาอารมณ์ดีจะเรียก 'จอมพรานของฉัน' เธอเกลียดหน้าคุณในครั้งแรกแต่มารักภายหลัง ถูกต้องหรือไม่"

"คุณรู้ได้อย่างไรนี่ คุณเป็นแม่มด...มองเห็นได้จากลูกแก้วงั้นรึ?"

รพินทร์พูดออกมาเร็วปรื๋อ ตื่นตะลึงงงงันไปหมด

"ก็แปลว่าถูกต้องทั้งหมดใช่ไหม ที่ฉันบอกลักษณะและภูมิหลังบางส่วนระหว่างคุณกับเธอมาให้ฟังนี่?"

"ผมไม่ปฏิเสธ แต่ผม..."

"แปลกใจ?"

"จะไม่ให้แปลกใจได้ยังไงในเมื่อ...ในเมื่อคุณไม่เคยรู้จักกับเธอมาก่อนเลย ตื้นลึกหนาบางทุกชนิด แม้แต่พรานลูกน้องผู้ใกล้ชิดของผมก็ยังไม่รู้"

คริสหัวเราะเบา ๆ

“ก็บอกแล้วยังไง ว่าฉันเห็นภาพเหล่านี้ในความฝันไงล่ะ ถ้ามันถูกต้องตามที่ฉันพูดมานี่ มันก็แปลว่ากระแสจิตของเธอผู้นั้น ส่งมากระทบกับคลื่นดวงจิตของฉันที่รับได้อย่างถูกต้อง ไม่ใช่การเพ้อคิดไปเองของฉัน”

“ผมอยากรู้ว่า คุณฝันเห็นเธอผู้นั้นในลักษณะไหน และได้มีการพูดหรือไม่ อย่างไรบ้าง”

เขาพูดออกมาเกือบจะเป็นเสียงตะโกน พร้อมกับเขย่าไหล่หล่อนอย่างแรง

คริสติน่าขยับตัวลุกขึ้นจากท่าที่นั่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้า เขา เดินผละออกไปทางช่องระหว่างโขดหินใหญ่สองลูก ซึ่งจะเป็นทางนำลงไปสู่ทะเลสาบเบื้องล่างแลเป็นเงาดำตะคุ่ม หล่อนหยุดยืนหันหน้าออกไปทางนั้นมองอย่างปราศจากจุดหมายออกไปยังความมืดสลัวมัวมนของบรรยากาศกลางแสงดาว

รพินทร์ก้าวตามเข้ามายืนประชิดอยู่เบื้องหลัง ลดระดับเสียงลงเป็นปกติ พยายามข่มความตื่นเต้นกระตือรือร้นลง

“เอาล่ะคริส คุณฝันเห็นเธอผู้นั้นยังไงบ้าง ผมขอถามซ้ำ”

ด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา แต่ชัดเจนจะแจ้งทุกประโยคข้อความ คริสเอ่ยขึ้นแช่มช้าว่า

“เป็นความฝันที่ฉันเอง จนบัดนี้ก็อดที่จะงงงันและประ-หลาดใจไม่ได้...เป็นภาพที่ชัดเจนเหลือเกิน ชนิดที่ไม่เคยมีฝันครั้ง

ใดชัดเจนเท่า...ฉันไม่คิดมาก่อนว่าจะเอาความฝันประหลาดครั้งนี้มาเล่าให้คุณฟัง นอกจากจะเก็บเงียบๆ ไว้คนเดียว แต่มาคิดอีกที ฉันควรจะให้คุณรับทราบไว้ดีกว่า เพราะมันเกี่ยวพันมาถึงตัวคุณโดยตรง

"ในฝันนั้น ตัวฉันเองรู้สึกว่าจะนอนซมไม่สบาย หมดเรี่ยวหมดแรงแม้แต่จะกระดิกกระเดี้ยก็ไม่ได้ อยู่ตรงตำแหน่งที่ฉันเคยนอนนั่นแหละ พรรคพวกของเราทุกคนไม่ทราบว่าหายไปไหนกันหมด มีแต่เพียงฉันลำพังคนเดียวเท่านั้นที่กำลังนอนด้วยความคิดในขณะนั้นว่า ตนเองคงจะต้องตายอยู่ที่นั่น ทันใดนั้น ก็ปรากฏร่างของหญิงสาวคนหนึ่งขึ้นในชุดเดินป่า มือถือไรเฟิล เธอได้เดินตรงเข้ามาที่ฉัน โดยโผล่ออกมาจากเงาหินมุมใดมุมหนึ่งในละแวกที่ฉันนอนหมดแรงอยู่นั่นแหละ เธอผู้นั้นได้เข้ามาทรุดตัวอยู่ใกล้ๆ ฉัน และเอ่ยเรียกชื่อฉันอย่างสนิทสนมที่สุด เหมือนคนเคยรู้จักกันมานานทีเดียว...

ใช่ เธอเรียกฉันว่า 'คริส!' กระแสเสียงของเธออ่อนหวานและเปี่ยมไปด้วยปรานีขีดสุด ฉันจำเธอได้ เพราะอย่างน้อยฉันก็เคยเห็นภาพของเธอจากในรูปถ่ายที่คุณเก็บใส่กระเป๋าเสื้อไว้ และฉันเป็นคนเก็บรักษาไว้ให้ระหว่างที่คุณไม่สบายคราวก่อนตอนที่เราพักกันอยู่หน้าผาตะเคียนทอง...

ฉันยังขยับเขยื้อนกายไม่ได้ในขณะนั้น ได้แต่มองจ้องไปที่เธออย่างประหลาดใจ และเอ่ยทักนามเธอเช่นกันว่า 'ดาริน' การมาของเธอ มาเพียงคนเดียว ไม่มีใครอื่นด้วยทั้งสิ้น ยิ้มให้แก่ฉัน ก้มศีรษะเหมือนจะรับในชื่อที่ฉันเอ่ยเรียกออกไป ประคองต้นคอฉันขึ้นมาไว้ในอ้อมแขนของเธอ ฉันมองเห็นเธอถนัดที่สุด

แม้แต่เส้นขนตา ฉันบอกกับเธอไปว่า ฉันกำลังจะตาย และร้องขอน้ำ เธอปลดกระติกน้ำของเธอเอง บรรจงให้ฉันดื่ม พร้อมกับบอกฉันว่า 'เธอจะไม่ตายหรอก คริส' ตอนนั้นฉันไม่สามารถพูดอะไรกับเธอได้มากไปกว่านั้น รู้สึกแต่เพียงว่า ทันทีที่น้ำของเธอผ่านลำคอฉันเข้าไป ฉันเริ่มแช่มชื่นมีเรี่ยวแรง กระปรี้กระเปร่าขึ้นมาราวกับหยาดน้ำทิพย์หรือน้ำอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าประทานมาให้มันเป็นน้ำที่ชุบชีวิตฉันขึ้นมาได้อย่างมหัศจรรย์ที่สุด เรามองดูหน้ากันและกันในระยะใกล้ ยิ้มของเธอยังอ่อนหวานปลกปลอบและเป็นกำลังใจให้แก่ฉันอย่เช่นนั้น...

ในฝัน ฉันไม่ได้ถามเธอเลยว่าเธอปรากฏตนขึ้นได้อย่างไร ไปยังไง และมายังไง เราจึงมาพบกันได้ในลักษณะนั้น เธอยังคงประคองฉันอยู่ในอ้อมแขนเช่นนั้น มืออีกข้างหนึ่งเปี่ยมล้นไปด้วยความกรุณาชนิดที่ฉันไม่เคยคิดว่าจะได้รับจากใครมาก่อน ลูบไล้อยู่ที่ใบหน้าและเส้นผมของฉัน เสียงของเธอย้ำอยู่แต่เพียงว่า 'เธอจะไม่เป็นอะไร...ไม่เป็นอะไร คริส' ต่อมาฉันได้ขยับตัวลุกขึ้นนั่ง และเธอก็นั่งอยู่ใกล้ๆ ฉัน ห่างกันไม่ถึง 2 ฟุต ฉันรู้สึกมีพละกำลังกลับคืนมาเหมือนไม่ได้เป็นอะไรเลย น่าจะเกิดจากน้ำที่เธอให้ฉันดื่มนั่นเอง สีหน้าของเธอที่แลมาทางฉันนั้นยิ้มละไมอยู่ตลอดเวลา และอ้าแขนทั้งสองออก พยักหน้าเรียกฉัน เหมือนพี่สาวที่กำลังปลอบประโลมรับขวัญน้องสาว ฉันโผเข้าไปกอดเธอไว้แน่น และเธอก็กอดตอบฉันจากวงแขนที่อ้ารับนั้น ฉันไม่เคยพบเห็นใครที่งามทั้งรูปร่างลักษณะและน้ำใจอย่างเธอผู้นั้นมาก่อนเลยในชีวิต กระแสดวงตาของเธอ นอกจากความเมตตาปรานีแล้ว ยังมีอิทธิพลยิ่งใหญ่ที่สุด ทำให้ฉันบัง-

เกิดความเคารพยำเกรงจนบอกไม่ถูก เหมือนดวงตาของแม่พระ...

ฉันรู้สึกตัวว่าได้ร้องไห้ ซึ่งฉันก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าเหตุใดฉันจึงร้องไห้เธอปลอบโยนและเช็ดน้ำตาให้แก่ฉัน ปลกปลอบให้ฉันมีกำลังใจต่อไป 'อย่าท้อแท้ทอดอาลัย ที่รัก' เธอกระซิบบอกฉันขณะที่ลูบศีรษะ'ทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นไปตามกรรมลิขิต พระผู้เป็นเจ้าส่งเธอมาให้ชดใช้บาปผจญกรรมเช่นนี้ จงกัดฟันต่อสู้ต่อไป สู้กับความทุกข์ยากแสนสาหัส จนกว่าเจ้าความทุกข์ยากนั้นจะร้องออกมาด้วยตัวของมันเองว่า พอแล้ว! พอแล้ว! และตายไปเอง อันหมายถึงว่า มันพ่ายแพ้ต่อความมานะอดทนของเรา และนั่นคือความสำเร็จ จงทำงานหนักครั้งนี้ต่อไปตามหน้าที่ของเธอ'

ฉันตื้นตัน ขนลุกไปหมด ก้มลงจะกอดเท้าของเธอไว้ แต่เธอรีบสกัดกั้น และประคองฉันขึ้นมาเสียก่อน ไม่ยอมให้ฉันทำเช่นนั้น ฉันถามไปว่า 'เหตุใดคุณจึงมีแต่ความเมตตา และดีต่อฉันถึงเพียงนี้'

'ฉันดีกับทุกคนในโลกนี้...ไม่เลือกว่าจะเป็นใครทั้งสิ้น ฉันไม่เคยมองใครแง่ร้าย และพร้อมเสมอที่จะให้อภัยต่อทุกคนที่คิดร้ายต่อฉันหรือทำอะไรผิดพลาดลงไป'

ฉันหลบตาเธอ รู้สึกละอายไปหมด ต่อจากนั้นเราได้สนทนากัน เธอได้เล่าให้ฉันฟังถึงความเป็นมาในอดีต ความสัมพันธ์ระหว่างตัวเธอกับพรานป่าที่ชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ ขณะที่เธอเล่านั้น ทุกฉากทุกตอน มันปรากฏเป็นแผ่นภาพเคลื่อนไหวย้อนหลังไปให้ฉันเห็นเหมือนในภาพยนตร์ เด่นชัดแจ่มใสไปแทบทุกบททุกตอนทีเดียว และเธอก็ดึงฉันเข้าไปกอดคือ ...

ขอบใจฉันในทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันได้ช่วยเหลือคุณไปแล้ว ฉันน้ำตาไหลอีก บอกเธอไปว่า ฉันไม่ดีเหมือนอย่างที่เธอคิดหวังหรอก เธอกลับส่ายหน้า ปฏิเสธในคำพูดเชิงสารภาพของฉัน 'โดยแก่นแท้แล้ว เธอเป็นคนดี คริส' เธอกลับตอบมาเช่นนั้น 'โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กับเขาผู้นั้น สิ่งที่ฉันจะขอร้องเธอก็คือ จงดูแล เอาใจใส่ต่อเขาแทนให้แก่ฉันด้วย ขณะที่มีชีวิตระหกระเหินเร่รอนอยู่ด้วยกันกลางป่า ไม่มีใครอีกแล้วที่ฉันจะไว้วางใจได้นอกจากเธอคนเดียวเท่านั้น **ขอฝากรพินทร์ด้วย คริส'**

เธอเน้นหนักแน่น และจริงจังในประโยคหลัง พลางเอื้อมมือมาแตะเบาๆ ที่แก้มของฉัน พร้อมทั้งบอกถึงโรคประจำตัว บอกถึงจุดอ่อนของคุณ ตลอดจนความอาภัพอัปภาคย์ของคุณ ซึ่งฉันฟังแล้วก็ร้องไห้ตลอดเวลา ถามเธอว่า 'จะอนุญาตให้ฉันดูแลรพินทร์ในขอบเขตเพียงไหน'

'ไม่จำกัดขอบเขต ขอเพียงให้เขามีความสุข มีความปลอดภัยและมีชีวิตรอดได้ จงทำทุกสิ่งทุกอย่าง เหมือนเช่นที่เธอเป็นตัวฉันเอง!'

ในฝัน...ฉันยังอุตส่าห์หน้าด้าน ถามเธออีกว่า 'ก็ถ้าเผื่อฉันเกิดรักเขาขึ้นมา' เธอยิ้มเย็น...ใช่! เป็นยิ้มที่เยือกเย็นที่สุดตอบมาอย่างที่ฉันคาดคิดไปไม่ถึงว่า

'ในอาณาจักรป่าดงพงไพร ในท่ามกลางมหันตภัยแล้ว รพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นเทพบุตรของผู้หญิงทุกคน ฉันไม่ห้ามและไม่ขุ่นข้องใจหรอก ถ้าเธอจะมีความรู้สึกเช่นนั้นต่อเขา แต่เมื่องานของเธอสำเร็จลุล่วงไปแล้ว เมื่อเธอกลับเข้าไปสู่โลกอารยธรรมภายนอกแล้ว เธอและผู้หญิงทุกคนก็จะลืมเขาไป

เอง แตกต่างกับฉันในข้อที่ว่า ฉันรักเขาด้วยหัวใจจริงทั้งหมด ไม่ว่าในป่าดงพงไพร หรือในปราสาทราชวัง ไม่ว่านรกหรือสวรรค์ ชาตินี้หรือชาติหน้า ฉันไม่หวงห้ามอะไรเธอหรือผู้หญิงคนไหนเลย ในการที่จะมีความรู้สึกเช่นนี้กับเขา จำไว้ ผู้หญิงทุกคนรักเขาได้ เมื่อเดินป่าอยู่กับเขา แต่มันจะผันเปลี่ยนไปเมื่อเธอผู้นั้นกลับไปสู่นาครธรรมตามเดิม เพราะฉะนั้น การ 'ฝาก' เขาไว้กับเธอ จึงไม่มีขอบเขตจำกัด อย่างไร เพียงไร ก็สุดแต่เธอจะพิจารณาก็แล้วกัน หลักใหญ่สำคัญที่สุดก็คือ ให้เขารอดจากภัยอันตรายทุกสิ่งเท่านั้น ก็จะเป็นบุญคุณอันยิ่งใหญ่ต่อฉันแล้ว...รับปากได้ไหมคริส?'

ประโยคหลังเธอขอสัญญาและคาดคั้นฉัน ฉันอึ้งอยู่นาน ไม่กล้าที่จะรับปากคำใดกับเธอ แต่กลับถามเธอว่า

'ทำไมเธอไม่ตามเขามา ทำไมเธอไม่ติดตามมาเพื่อเอาเขากลับไปเสีย'

เธอผู้นั้นไม่ตอบ เพียงแต่ยิ้มเท่านั้น เป็นยิ้มเศร้าๆ แล้วก็โบกมือส่งจูบให้แก่ฉันเหมือนจะเป็นการอำลา จากนั้นก็เดินผละห่างออกไป ฉันพยายามจะตะโกนเรียก พยายามจะวิ่งไปจับตัวเพื่อกอดเธอไว้ แต่เหมือนมีอะไรมาสะกดฉันไว้อีกครั้ง ทำให้ขยับเขยื้อนไม่ได้ จนกระทั่งในที่สุด เธอผู้นั้นก็หายเข้าไปในป่าหิน แล้วฉันก็รู้สึกตัวขึ้นมา พบว่ามีพวกเรา พร้อมทั้งบุญคำ และจัน กำลังเฝ้าดูแลฉันอยู่ ภาพฝันทั้งหลายสลายวับไปกับตา กลายเป็นความจริงที่ฉันมารับรู้เอาจากพวกนั้นว่าฉันสลบไปเพราะถูกแมงมุมหกขากัด...

นี่แหละ คือความฝันของฉัน"

ตลอดเวลาที่คริสติน่า กรูบิล พูดช้าๆ แผ่วเบาเป็นจังหวะ รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนนิ่งเหมือนท่อนหิน และยังนิ่งแทบไม่หายใจอยู่เช่นนั้น ภายหลังจากเสียงพดสดท้ายของหล่อนจบสิ้นไปนาน

ความฝัน (จากคำบอกเล่า) ของคริส มันไม่ใช่สิ่งไร้สาระเสียแล้ว มันจะต้องวางรากฐานอยู่บนความจริงอันลี้ลับอะไรสักอย่างหนึ่งแน่นอน **เพราะสิ่งแวดล้อมประกอบคำบอกเล่าในฝันนั้น เป็นลักษณะแท้จริงของหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ทุกอย่างไม่คลาดเคลื่อนไปเลยแม้แต่อย่างเดียว!**

รพินทร์มีความรู้สึกที่ไม่อาจกล่าวถูก

กายสั่นเทาหนาวเหน็บขึ้นมาเหมือนจะเกิดอาการไข้อย่างฉับพลัน หัวใจกึ่งอิ่มเอิบเป็นสุข กึ่งทุกข์เศร้าทรมานปนเปกันอย่างไรยากที่จะพรรณนาได้...

อา! แม่ดอกฟ้าดารินของเขา

กระแสจิตของหล่อนส่งเข้ามาถึงดวงจิตของคริสอย่างแน่แท้ ไม่มีอะไรต้องสงสัยอีกแล้ว

แม่สาวเลือดผสมตุรกี-อเมริกันโฉมงามผู้นี้ มีข้อพิสูจน์ที่เขารู้แน่แก่ใจตนเองแล้วว่า หล่อนไม่ได้กุเรื่องโกหกพกลมขึ้นเลย หล่อนอาจเป็นนักกุเรื่องชั้นดี หรือตอแหลเก่งเป็นพิเศษ แต่คงไม่ใช่ในสิ่งที่หล่อนเล่าให้เขาฟังขณะนี้แน่ๆ

ท่ามกลางความเงียบที่เข้ามาแทรก คริสหัน มาเผชิญหน้าเขาซ้ำ ๆ เห็นอาการเขาซึมนิ่งผิด ไป ก็เอื้อมมาจับที่แขน ถามเสียงผิดไปว่า

"คุณเป็นอะไรไปหรือเปล่า รพินทร์?"

พรามใหญ่สะบัดหน้าไล่ความมืดมน ปฏิเสธโดยเร็วว่า

"เปล่า ๆ ผมปกติเรียบร้อยดี"

"ฉันเพียงแต่เล่าให้คุณฟังเท่านั้นนะ ไม่อยากจะให้คุณคิดจริงจังเป็นสาระแก่นสารอะไรนักหรอก เห็นว่ามันเป็นเรื่องแปลกดีก็เลยเล่าให้ฟัง"

"เป็นการดีมาก ที่คุณไม่ปิดบังผม ในความฝันเรื่องนี้" เขาพูดเกือบจะไม่มีเสียง หย่อนกายลงนั่งอีกครั้งมือกุมขมับ

"แล้วคุณรู้สึกอย่างไรบ้าง?"

“ผม...บอกไม่ถูก รู้แต่เพียงความฝันของคุณขณะที่สลบไปไม่ใช่สิ่งเหลวไหลเลย มันมีเค้าเงื่อนและวางรากฐานอยู่บนความจริงทั้งหมด หรือแทบทั้งหมดที่เล่ามานั่นแหละ ดารินวราฤทธิ์ เท่าที่คุณเห็นพบปะเสวนาในความฝันขณะที่คุณหมดสติไปเป็นเช่นนั้นจริงๆ เอาล่ะ ไหนๆ คุณพบกับเธอในฝันแล้วพอตื่นขึ้น คุณมีความรู้สึกอย่างไรต่อเธอบ้าง บอกซิ?”

“สุภาพสตรีผู้นั้น น่าเคารพ น่านับถือและยำเกรงมากจนฉันไม่บังอาจที่จะคิดอคติใดๆ กับเธอได้อีกต่อไปแล้ว เธอเปรียบเหมือนเทพธิดา ส่วนฉันรู้สึกตัวเองเหมือนนางปีศาจ เราไม่เคยพบปะกันมาก่อนเลย ไม่รู้จักกันแม้แต่น้อย แต่แปลกเรามารู้จักกันได้ดีที่สุดในความฝัน ฉันว่าฉันมีอำนาจจิตแรงแล้วแต่อำนาจจิตของเธอเหนือกว่าฉันมากนัก”

“เธอผู้นั้นไม่ได้มีดวงจิตแบบนักจิตศาสตร์หรอก แต่เธอมีคุณธรรมความดี อันเป็นบ่อเกิดแห่งบารมี มีเทพเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์พิทักษ์รักษาจากความดีงามประจำตัวของเธอเอง อย่าว่าแต่คุณเลย ผมเองยังเกรง”

“เธอเป็นนักวิทยาศาสตร์ไม่ใช่หรือ?”

“ร้อยเปอร์เซ็นต์”

“เธอศึกษาในทางไสยศาสตร์ จิตศาสตร์หรือศาสตร์ลี้ลับบ้างหรือเปล่า?”

“ผมไม่แน่ใจ แต่อย่างน้อยเธอก็เลื่อมใสและเชื่อในเรื่องมนต์มืดเรื่องลี้ลับที่เหนือกฎเกณฑ์ของวิทยาศาสตร์ และก็เป็น ‘ศิษย์มีครู’ เหมือนกัน เธอมีอาจารย์ในระดับอรหันตเจ้า มีสัญชาตญาณในการรับรู้อย่างที่เราเรียกว่า ‘ประสาทส่วนที่หก’

เป็นพิเศษ ซึ่งอาจมีติดตัวมาด้วยตั้งแต่อดีตชาติ ถ้าคุณยอมเชื่อในเรื่องชาติภพตามคติของชาวตะวันออก เกี่ยวกับชาตินี้ ชาติหน้าชาติในอดีตกาล มนุษย์เราตายแล้วเกิดใหม่ได้ อะไรทำนองนี้”

คริสหัวเราะค่อยๆ ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบเป็นตัวแรก

“ฉันเองไม่เคยศึกษาในเรื่องชนิดนี้มาก่อน รู้แต่เฉพาะสูตรในทางเคมี-ฟิสิกส์เท่านั้น แต่การเดินทางมากับคุณในครั้งนี้ มันให้ความรู้อะไรที่ใหม่ๆ แปลกๆ แก่ฉันมาก แม้จะไม่แตกฉานลึกซึ้งนักและเพิ่งจะมารู้ว่าไอ้เครื่องคอมพิวเตอร์ที่เราภาคภูมิใจกันเสียนักหนานั่นน่ะ ความจริงมันไม่ได้วิเศษรู้อะไรไปหมดทุกอย่างเหมือนเช่นที่เราคิดไว้แต่แรกเลย อย่างน้อยมันก็ไม่รู้จัก...มนต์มืด คาถา อาคม สิ่งลี้ลับเหนือธรรมชาติ มันบอกไม่ได้ว่า อดีตกาลของเราแต่ละคนมีการเป็นมาอย่างไร ไม่รู้เรื่องชาติภพ ไม่รู้เรื่องกรรมเก่าของใคร ไม่รู้ด้วยว่าพระเจ้าเกิดมาจากอะไร เพราะมนุษย์เป็นผู้สร้างและป้อนข้อมูลแก่มัน ลงถ้ามนุษย์ที่สร้างไม่รู้ และไม่ได้ป้อนข้อมูลไว้ก่อน มันก็บอกเราไม่ได้...เอาล่ะ เมื่อฉันเล่าความฝันประหลาดนี่ให้คุณฟังแล้ว คุณคิดว่าเธอจะมาตามคุณหรือไม่”

รพินทร์ยังคงกุมขมับอยู่เช่นนั้น

“ผมไม่ทราบ...ไม่กล้าเดาอะไรทั้งสิ้น ผมเองก็มีประสาทส่วนที่หกแต่ประสาทส่วนที่หกของผมในด้านนี้ปิดมืด มันไม่บอกอะไรแก่ผมเลยไม่ว่าจะใช้ความพยายามสักเพียงไหน เพียงแต่ภาวนาไว้ว่า ขออย่าให้เธอต้องลำบากติดตามมาเลย ผมตายไม่เป็นไร แต่ต้องการให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อไป”

“คุณแน่ใจว่าเราจะไปตายกันงั้นหรือ ขอถามอีกครั้ง ตอนนี้เราพูดกันอย่างเปิดอกแล้ว”

“กว่า 90 เปอร์เซ็นต์ ในความรู้สึกของผม”

จอมพรานตอบเสียงเหือดๆ ออกมาจากใจจริงเช่นกัน

“ใครจะอย่างไรก็ช่าง แต่ฉันตายกับคุณด้วย ตกลงไหม?”

หล่อนถามง่ายๆ น้ำเสียงเริ่มเป็นนักเลงขึ้น

รพินทร์คว้าข้อมือไว้ แล้วกระตุกหล่อนเซลงมาทับตักเขา

“ตกลง น้องสาว คุณใจเด็ดมานานแล้ว ผมรู้”

“อีกข้อหนึ่งของคำถาม แล้วจะไม่ถามซ้ำอีก...”

“ว่ามา”

“จะยอมให้ฉันดูแลคุณ เหมือนเช่นที่คู่รักคุณขอร้องฉันไว้ไหม?”

“ความจริงคุณก็ดูแลผมอยู่แล้วนะ อย่างดีที่สุดด้วย”

“ยังไม่ดีพอนักหรอก บอกซิ ว่าจะให้ฉันปฏิบัติต่อคุณเหมือนเช่นที่ฉันให้สัจจะไว้กับดารินในฝันหรือไม่ เธอมอบคุณไว้ให้แก่ฉันแล้วนะ จนกว่าจะถึงเวลาที่เราแยกจากกันหรือจนกว่าฉันจะมีโอกาสมอบคุณส่งคืนให้แก่เธอ”

“คุณต้องตีความในคำพูดของเธอให้ดี คริส ว่าให้ดูแลผมในลักษณะไหน อย่างไร โอเค ถ้าผมเจ็บป่วยหรือตกอยู่ในภัยอันตรายคุณมีสิทธิ์ช่วยผมอย่างเต็มที่ และควรจะต้องช่วยด้วย”

“ความหมายของคำว่า ‘ฝาก’ น่ะ มันกินแดนกว้างไกลปราศจากขอบเขตนะ เธอฝากคุณกับฉันไว้ทุกกรณีทีเดียว เหมือนอย่างที่เป็นตัวของเธอเอง”

หล่อนโน้มคอเขาลงมา
รพินทร์ฝืนไว้ มองตา

“คุณต้องเข้าใจด้วยนะคริส ผมไม่เคยล่วงเกินอะไรผู้หญิงคนที่ผมรัก...เกินขอบเขตเลย และแม้ว่าเธอจะบอก ‘ฝาก’ คุณไว้ทุกชนิดแม้แต่ในด้านระบายหรือปลดเปลื้อง ผมก็ทำไม่ได้ เพราะผมไม่เคยระบายหรือปลดเปลื้องเอากับเธอเลย”

หล่อนยิ้ม เอานิ้วแตะเกลี่ยเล่นที่ริมฝีปากของเขาเบา ๆ

“แล้วคุณระบายปลดเปลื้องเอากับใคร หรืออย่างไร ตลอดระยะเวลาที่แล้วมา หรือว่าทำมาสเตอร์เบชั่น”

สุภาพบุรุษไพรอายจนเลือดฉีดขึ้นหน้า แต่เขาไม่โกรธหล่อน เพราะเป็นคำพูดกันอย่างตรงไปตรงมามากกว่าที่จะเป็นการเหน็บแนมเยาะหยัน จากการนั่งนิ่งเพียงแต่กอดหล่อนไว้บนตักเฉย ๆ คริสหัวเราะเสียงอ่อน ๆ ไม่กระทำการอันเป็นการจู่โจมใด ๆ ต่อไป นอกจากทอดกายอันเต็มไปด้วยเลือดและเนื้ออยู่บนตักเขาเฉย ๆ

“ฉันเข้าใจชีวิตจิตใจของคุณดีแล้ว และอยากจะเตือนว่าคุณอย่าปฏิบัติต่อฉันให้เหมือนกับที่ปฏิบัติต่อดารินไปเสียหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ประเดี๋ยวฉันจะกลายเป็นดารินคนที่สองของคุณขึ้นมา ซึ่งฉันก็ไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น ทำไมคุณไม่คิดว่าฉันเป็นแต่เพียงแค่ทางผ่าน หรือเครื่องมือรักษาโรคของคุณเท่านั้น อย่างน้อยฉันก็แก้โรค ‘ปวดหัว’ ให้แก่คุณได้ ทำให้คุณ ‘ปลอดโปร่งเบาตัว’ ขึ้นมาได้ แบบ ‘เพื่อนเล่น’ ถ้าคุณจะคิดเสียแบบนั้น รับรองว่าไม่มีพันธะผูกพันใด ๆ ทั้งสิ้น สมองคุณจะโปร่งใส การทำงานของคุณจะดีขึ้นกว่านี้ ในหลักวิชาเพศศาสตร์ มัน

เป็นอันตรายต่อสุขภาพจิตและกายมากนะในการเก็บกดอดกลั้นจนเกินไป ฉันอ่านสายตาคุณออก คนที่กำลังหิวน้ำจัดมองเห็นน้ำอยู่ตรงหน้า แต่มีอะไรบางอย่างมาปิดปากของคุณไว้ นั่นก็คือความรู้สึกนึกคิดที่ผิดๆ ของคุณเอง แล้วคุณก็ต้องทนอดน้ำอย่างทารุณที่สุดอย่างไร้เหตุผล”

รพินทร์กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ

“ที่คุณพูดมาน่ะ เป็นความจริงทุกอย่าง”

เขาพูดอย่างลูกผู้ชาย

“แต่ผม...”

“เอาเถอะ ลำบากนักก็ไม่ต้องอธิบายต่อ เราบอกกันไว้แล้วยังไงว่าเรามองตากันก็ต่างรู้ สำหรับฉัน สาบานว่า ฉันไม่‘ร่าน’ นักหรอก ต้องการเพียงผ่อนคลายรักษาเยียวยาคุณในทุกๆ ด้านเท่านั้น แต่ถ้าคุณยังไม่แน่ใจ ยังไม่พร้อม ยังติดขัดอะไรอยู่ในอนุสติของคุณ ก็เห็นจะต้องทนทรมานไปเรื่อยๆก่อนเรื่องนี้บังคับกันไม่ได้ อย่างมากก็แนะนำเท่านั้น”

หล่อนพลิกตัวลงจากตัวเขา มองดูพร้อมกับยิ้ม รพินทร์บอกอ่อยๆ ว่า

“อย่ายิ้มเยาะผมเช่นนั้น”

“เปล่า ไม่ได้ยิ้มเยาะหรอก แต่สงสาร...สงสารจริงๆ ฉันไม่เคยพูดกับใครแบบนี้มาก่อนเลยนะ ไม่เป็นไร ยังมีเวลาที่คุณจะคิดและไตร่ตรองเอา ฉันพร้อมเสมอสำหรับคุณ แต่บอกก่อนนะ ต่อไปนี้ขอห้ามอย่างเด็ดขาด ไม่ว่าโดยอุปัทวเหตุ หรือจงใจหรือเผลอใจก็ตาม ห้ามยุ่งกับเบล!”

“ผมไม่เคย...”

“โกหก!...”

หล่อนชี้หน้า สวนมาโดยเร็ว

“นึกหรือว่าฉันจะไม่รู้ แม้ว่ามันจะไม่ได้เป็นความตั้งใจของคุณก็ตาม ไหนว่ามีสัจจะ ก็ขอให้มีให้ตลอด จะต้องมาโกหกฉันทำไม”

รพินทร์นั่งคอแข็ง และอะไรต่ออะไรก็แข็งไปหมดในขณะนี้ เป็นครั้งแรกที่เขาตกอยู่ในภาวะจำนน

“บอกอีกครั้ง ‘ห้าม’ นะ คบได้กับแม่นักรีดสเปอร์มคนนั้น แต่อย่าสมาคมสมสู่ด้วยเป็นอันขาด นี่ไม่ได้พูดในนามของคริสติน่า แต่พูดสั่งคุณไว้ในนามของ ดาริน วราฤทธิ์”

“อ้าว! แล้วคุณล่ะ”

“อย่างน้อย ฉันก็สะอาดในเรื่องนี้กว่าเบล โดยหน้าที่อันได้รับมอบหมาย แม้จะในฝันก็ตาม ฉันมีหน้าที่จะต้องกีดกันคุณไว้จากผู้หญิงทุกคน จนกว่าเราจะแยกจากกันหรือจนกว่าฉันจะส่งมอบคุณให้ ‘คุณผู้นั้น’ แล้ว เข้าใจ๋ และไม่เฉพาะผู้หญิงเท่านั้น ผู้ชายด้วยกันก็ไม่ได้”

“คุณเห็นผมเป็นอะไรไปแล้ว”

“จะไปรู้รึ คุณอาจเป็นโฮโมก็ได้ เวลาหน้ามืดสุดขีดขึ้นมา โดยคิดเอาเองว่าถ้ายุ่งเกี่ยวกับผู้ชายด้วยกันแล้ว คุณจะได้ไม่ผิดสัจจะที่ให้ไว้กับผู้หญิงคนที่คุณรัก”

คริสซ่อนรอยยิ้มไว้ในคำพูดที่ขึงขังนั้น พรานใหญ่ถอนใจยาวขยี้จมูกแรงๆ

“ไหนๆ เราก็พูดกันหมดเปลือกแบบนี้แล้ว จะบอกความจริงให้ก็ได้ คริส ผู้หญิงคนที่ผมรักเธอไม่เคยหวงห้ามผมไว้เลย

ว่า ไม่ให้ไปยุ่งเกี่ยวกับใคร เธอไม่ใจแคบถึงขนาดนั้นหรอก เป็นความตั้งใจของผมเองเท่านั้น ที่จะรักษาสัตย์ในข้อนี้ไว้ เป็นสัตย์ที่ให้กับตัวเอง”

“กลัวดอกพิกุลจะร่วงหรือยังไง? เก็บกักไว้มากๆเข้าเถอะคลั่งตายเองเสียเปล่าๆ ไม่ก็กลายเป็นตายด้านไปเลย พอเจอคนรักเข้าจริงๆ หมดสมรรถภาพ”

หล่อนพูดอเมริกัน แต่ถ้าจะแปลออกมาแล้ว ก็คงได้ความทำนองนี้ รพินทร์ถึงกับสะอึก จะอย่างไรก็ตาม **คืนนี้คริสตินาแสดงความจริงใจ และดีกับเขาเกินกว่าที่เขาจะฉุนเฉียว หรือปฏิบัติการอะไรอย่างรุนแรงลงไปได้ จึงได้แต่นั่งสำรวมสติอารมณ์วางเฉย ข่มไฟรัญจวนที่กำลังจะโหมโชนขึ้นมาให้สงบราบคาบลง**

เมื่อเห็นเขายังนิ่ง คริสบอกเงียบๆ มาอีกว่า

“ฉันรู้สึกว่า คุณคงจะอยากนั่งเงียบๆ คนเดียวมากกว่า และความจริงฉันก็มีเรื่องที่จะพูดกับคุณเพียงแค่นี้แหละ”

จบคำ หล่อนหมุนตัวกลับง่ายๆ แต่ก่อนจะเดินจาก รพินทร์ คว้าข้อมือไว้

“เดี๋ยว คุยกันอีกสักครู่เถอะ ถ้าคุณไม่เร่งรีบไปไหน และผมก็ไม่เคยขอร้องคุณแบบนี้มาก่อน”

หล่อนหันกลับมาตามเดิม ยังปล่อยให้เขาจับข้อมืออยู่เช่นนั้น

“ใช่ซิ คุณไม่เคยขอร้องฉัน หรือใครในพวกเราแบบนี้เลย ตรงข้ามเสียอีก ไม่ประสงค์จะให้ใครในจำนวนพวกเรามายุ่งเกี่ยวกับคุณเสียด้วยซ้ำ ในขณะที่คุณอ้างว่าออกตรวจบริเวณ

หรือนั่งซึมอยู่เฉย ๆ ก็เห็นพอจะคุยกันได้เฉพาะแค่เชิดวุธเท่านั้น คุณแสดงท่ารังเกียจพวกเรามาตลอดเวลา จะมายอมร่วมด้วยก็เฉพาะในด้านงานเท่านั้น”

“ถ้าผมได้เคยทำเช่นนั้นไปแล้ว ก็แปลว่าผมไม่ได้มีเจตนาเลย”

เขาพูดน้ำเสียงอ่อน เค้าหน้านั้นมองไม่เห็น แต่น้ำเสียงคุจะมีแววกังวลแฝงซ่อนอยู่ด้วย

“ต่อไปนี้ผมจะพยายามปฏิบัติเสียใหม่ ให้ดูดีขึ้นในสายตาของนายจ้าง อยากจะขอร้องว่า อย่าถือสาอะไรผมเลย นิสัยดั้งเดิมของผมก็เป็นอย่างนี้อยู่แล้ว ยิ่งมาประกอบกับเหตุการณ์ที่มันฝืนความรู้สึกของผม ที่ต้องนำทางพวกคุณมาในครั้งนี้ มันก็ยิ่งทวีขึ้นโดยที่ผมก็ไม่รู้ตัว คุณมาเตือนเช่นนี้ก็ดีแล้ว ผมจะได้วางตัวเสียใหม่ และถ้าเผลอไปในแบบเดิมอีก ก็ขอได้โปรดเตือนให้ทราบได้ตลอดเวลา”

ครสยม บบมอเขาเบาๆ

“ฉันจะดีใจมาก ถ้าคุณปฏิบัติได้ตามที่พูด กรุณาอย่าโหดหินเหี้ยมเกรียมกับพวกเรานักเลย จะให้เราต้องพูดปรับความเข้าใจกับคุณอีกสักกี่ครั้ง ว่าเราไม่มีอะไรเป็นพิษเป็นภัยกับคุณ และปรารถนาดีกับคุณโดยบริสุทธิ์ ไม่ได้คิดว่าคุณเป็นลูกจ้างอะไรเลย นอกจากผู้ร่วมงานสำคัญ และร่วมเป็นร่วมตายกับเราอย่างแท้จริง ซ่าเราจะตายหรือรอด งานของเราจะสำเร็จหรือไม่เพียงไร มันก็ขึ้นอยู่กับคุณนั่นแหละ คนเรายังไม่เห็นแก่นแท้ของกันและกัน ยังไม่ได้ร่วมชีวิตกันอย่างที่เราผ่านผจญกันมาแล้ว ก็ยังไม่เข้าซึ้งถึงจิตใจกันหรอก ถึงฉันเอง ใน

ครั้งแรกที่เห็นคุณ ฉันก็ไม่ได้เลื่อมใสศรัทธาอะไรเลย จนกระทั่งมาเห็นน้ำใจ เห็นธาตุแท้ เห็นทุกสิ่งทุกอย่างในตัวคุณตอนลำบากยากแค้นอย่ด้วยกันนี่แหละ”

“แล้วตัวคุณเองล่ะ รู้สึกตัวบ้างไหมว่าคุณเป็นคนที่ผมหวาดระแวง และต้องระมัดระวังตัวมากที่สุด”

หล่อนเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง “ในด้านไหน?”

“ทุกด้านนั่นแหละ คุณมีลักษณะของ ‘สายลับ’ อย่างเต็มที่มีอะไรที่แอบแฝงซ่อนเร้น ทั้งในด้านงานและด้านส่วนตัว ซึ่งผมก็ไม่ชอบเหมือนกัน”

“ถ้างั้น คืนนี้ ก็เป็นโอกาสดีที่สุดแล้ว ที่เราจะได้มาปรับความเข้าใจกันเสียที”

แม่ผมทองกล่าวอย่างสงบ **ถ้าแม้ว่าจะเป็นการเล่นละครลวงก็เป็นฉากละครที่สนิทสนมยิ่ง และเขาก็จับสังเกตอยู่ทุกกิริยาท่าทีและคำพูด แต่ค้นไม่พบ**

“ความเข้าใจครั้งแรกของคุณก็ไม่ผิด ก็ฉันเป็น ‘สายลับ’ นี่ มันเป็นงานในหน้าที่ของฉันที่ถูกฝึกอบรมอย่างนั้น แต่คุณไม่เห็นหรือ นับวันที่เราร่วมเดินทางกันมา นับเหตุการณ์ที่เราผ่านผจญมาด้วยกัน ฉันหรือพวกเราทุกคน ก็แทบจะไม่มีอะไรเหลือเป็นความลับหรือซ่อนเร้นไปจากสายตาอันคมฉลาดและเท่าทันของคุณอยู่ตลอดเวลาไปได้เลย ยิ่งเดี๋ยวนี้ เราก็ไม่มีอะไรที่จะต้องเป็นความลับปิดบังคุณอีกแล้ว คุณต่างหากที่เป็นฝ่ายกำชีวิตของพวกเราเอาไว้ พูดกันตรงๆ ก็คือ ไม่ว่าพวก

เราคนใดทั้งสิ้น คุณจะหลอกให้ไปตายเสียที่ไหนเมื่อไหร่ก็ย่อมได้ใน ‘นรกดำ’ นี่”

เขายิ้มบางๆ ลูบเส้นผมตนเอง

“คุณรู้ตัวเหมือนกันหรือ?”

“พวกเราคนอื่นจะคิดอย่างไร ฉันไม่รู้ แต่ตัวฉันเองรู้เสียยิ่งกว่ารู้”

“คริส...”

“อื้อหือม์?”

“เมื่อคืน ตอนผมหนักมาก สติเลือนๆ ลางๆ ผมรู้สึกเหมือนถูกยาสะกด และขณะนั้นเบลเป็นคนดูแลผม คลับคล้ายคลับคลาว่าผมจะถูกป้อนคำถามมากมายแบบชนิดที่พวกซีไอเอหรือพวกเคจีบีรีดถามความลับของเชลยงั้นแหละ ผมไม่แน่ใจว่าผมถูก ‘ล้วง’ อะไรออกไปบ้าง”

“อย่าระแวงอะไรเลย จงเชื่อฉันเถอะ เบลเพียงแต่สอบประวัติของคุณ ในฐานะคนป่วยเพื่อจะเป็นพื้นฐานไว้สำหรับการรักษาเยียวยาเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างไปขึ้นอยู่กับความหมายว่า เราจะต้องรักษาชีวิตคุณให้ผ่านพ้นวิกฤติการณ์ให้ได้ ถึงไม่ตลอดไปก็อย่างน้อยระหว่างที่คุณยังร่วมทางอยู่กับเรา เรายอมรับว่า เราให้ยาระงับประสาทกับคุณเพื่อลดความตึงเครียด กระวนกระวาย เพื่อขยายหลอดเลือด และเพื่อให้คุณระบายความกลัดกลุ้มอัดอั้นตันใจ หรือความไม่พอใจของคุณออกมา เพื่อเราจะได้รู้และหาทางแก้ไข ขอให้คิดว่ามันเป็นการรักษาพยาบาล ไม่ใช่การสอบสวนรีดความลับจากเชลย เพราะคุณไม่ใช่เชลยของเรา ฉันนึกกลัวเหมือนกัน...คนฉลาดทันคนอย่าง

คุณ พอรู้สึกตัว รอดพ้นนาทีวิกฤตมาได้ คุณก็จะต้องคิดสงสัยแน่ๆ”

หล่อนเว้นระยะนิดหนึ่ง ก่อนจะกล่าวต่อมาว่า

“และเราก็อดสงสัยอยู่ไม่ได้จนเดี๋ยวนี้ว่า จากอาการเจ็บไข้ได้ป่วยของคุณ ซึ่งดูว่าหนักมาก ในทรรศนะแพทย์ อย่างน้อยคุณก็จะต้องนอนพักรักษาตัวอยู่ไม่น้อยกว่า 3-4 วันกว่าจะแข็งแรงเหมือนเดิม แต่กลับปรากฏว่า เพียงแค่บ่ายวันรุ่งขึ้นคือบ่ายของวันนี้คุณก็ลุกขึ้นมาเดินตัวปลิวแล้ว เบลบอกฉันว่าอยู่ไม่อยู่ คุณก็ลุกขึ้นมาถอดสายน้ำเกลือถึงที่สอง ออกหน้าตาเฉย แล้วปรี่ตรงมาที่พวกเราเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย ซ้ำยังค้นพบอีกว่า ฉันเองก็เป็นฝ่ายสลบไปแล้วด้วยพิษของแมงมุมหกขา พร้อมทั้งกลับเป็นฝ่ายเยียวยาแก้ไขฉันขึ้นมา”

“ก็แล้วคุณเองล่ะ ฟื้นขึ้นมาได้ มีอาการอะไรเหลือตกค้างไหม เป็นต้นว่าอ่อนเพลีย หมดแรง มีอาการเป็นไข้?”

เขาเป็นฝ่ายย้อนถามบ้าง

“นี่ก็เป็นเรื่องแปลกอีกเหมือนกัน มันหมายถึงว่า อำนาจอิทธิฤทธิ์สมุนไพรของคุณศักดิ์สิทธิ์มาก”

คริสเอามืออีกข้างหนึ่ง ลูบคลำรอยถูกกัด และรพินทร์ใช้มีดกรีดเป็นแผลกากบาทไว้เล็กๆ บัดนี้ปิดไว้ด้วยปลาสเตอร์

“แต่ฉันไม่แปลกใจในเรื่องที่เกิดขึ้นกับฉัน และทางคุณเป็นฝ่ายแก้ไขหรอกเพราะรู้แน่แก่ใจแล้วว่าสมุนไพรอันประกอบด้วยไสยเวทอาคม อันเป็นศาสตร์ลึกลับของทางตะวันออกนั้นมหัศจรรย์มาก คุณแก้ไขฉันได้รวดเร็ว กว่าที่ฉันหรือพวกฉันแก้ไขคุณเสียอีก แล้วฉันก็ไม่ถามคุณด้วย ว่ามันเป็นไปได้ยังไง”

“ดี! ไม่ต้องถามหรอก เพราะมันหาคิวอีดีไม่ได้ ในสิ่งที่วิทยาศาสตร์การแพทย์ค้นคว้าไปไม่ถึงและค้นคว้าไม่ได้”

“ความจริง คุณควรจะปล่อยให้พวกเราล้มหายตายจากไปทีละคน ในรูปของอุบัทวเหตุแบบนี้นะ ซึ่งจะไม่มีใครมาโทษหรือจับผิดคุณได้เลย จนกระทั่งในที่สุดพวกเราก็หมดไปเอง แล้วคุณก็เดินทางกลับได้”

คริสเอ่ยเหมือนรำพึงกับตนเอง

“สักวันหนึ่ง ผมอาจทำแบบนั้นก็ได้ ถ้าการเดินทางมันยืดเยื้อเสียจนผมหมดสินความอดทน”

รพินทร์กระซิบเรียบ ๆ

“แล้วคุณจะเอาฉันไว้ใน ‘บัญชีกำจัด’ หรือ ‘จำหน่าย’ ของคุณในเส้นทางนี้ เป็นอันดับที่เท่าไหร่?”

หล่อนกระซิบถามด้วยน้ำเสียงเช่นเดียวกัน แล้วโดยไม่รอฟังคำตอบ ปลดฝ่ามือเขาที่กุมมือหล่อนออก ถอยห่างออกมาก่อนสองสามก้าว จากนั้นก็หันหลังกลับ เดินอย่างสงบบ่ายหน้ากลับไปยังกลุ่มของพรรคพวก ที่ยังใช้ความพยายามติดต่อทางวิทยุกับศูนย์บัญชาการลอยในบริเวณแค้มป์ที่พักอย่างเงียบ ๆ

จอมพรานยังคงนิ่งสงบอยู่ในที่เดิมตามลำพัง ขณะนั้น ผีพุ่งใต้ เป็นทางสว่างเขียวจ้า ผ่านไปบนท้องฟ้าเหนือศีรษะ มองเห็นได้ถนัดจากด้านเหนือเฉียงไปทางตะวันออก ก่อนที่ดวงของมันจะลับหายวูบไป ทิ้งสะเก็ดร่วงพรายเป็นละอองเปล่ง

ประกายงามจับตา เขามองเหม่ออยู่ที่ละอองดาวเหล่านั้นจน กระทั่งลับเลือนหายไปจากคลองจักษุกลายเป็นท้องฟ้าสลัวมัวมน เช่นเดิม

“ดาวตก...”

เสียงทุ้มลึกเจนหู เจนจิต แว่วลอยๆ มาจากเบื้องหลัง

ไม่จำเป็น ที่เขาจะต้องเหลียวหลังหันกลับไปมอง เพราะเคยชินเสียแล้ว ไร้ประโยชน์ที่จะค้นหาที่มาของเสียงให้เสียเวลา

“เห็นแล้ว”

“แต่ ‘ดาว’ ในดวงใจของผู้กอง ไม่มีวันตกเหมือนดาวดวงที่เห็นนั่นหรอกนะ คงทอแสงสุกสกาวอยู่กลางใจของผู้กองทุกขณะจิต”

“ใช่! ‘ดาว’ ดวงนั้นจะไม่มีวันตกหายไปจากดวงใจของฉันได้หรอก ตลอดไป”

“แต่ ‘ดาว’ ดวงที่เดินผละจากผู้กองไปหยกๆ นั่นน่ะ ตกเสียแล้วอย่างน่าสงสาร อย่างน้อยก็น้ำตาตกใน”

“อ้อ! เดี๋ยวนี้แกสงสารหล่อนแล้วหรือ”

“ผมว่าผมเองเป็นคนใจแข็งแล้วนะ แต่ก็ยังไม่แข็งเป็นเหล็กเพชรเท่าผู้กอง”

“นี่แกกำลังจะมาไม้ไหน ปลุกปั่นยุยง หรือว่าเสียดสีเหน็บแนมอะไรฉัน?”

“เปล่า...เปล่า...ไม่มีอะไรหรอก ดาวตกเมื่อตะกี้นี้ มันเป็นแต่เพียงสะเก็ดดาวเท่านั้น ดาวจริงๆ ที่ทอแสงสุกปลั่งอยู่กลางห้วงจักรวาลจะไม่มีวันตกหรอก”

“แต่อาจจะลอยพ้นห้วงจักรวาลนี้ และไม่หวนกลับมาทอแสงให้ฉันได้เห็นอีกแล้ว”

“อย่าตีตนไปก่อนไข้น่า พี่ชายเรา”

“เมื่อคืนฉันเจ็บไข้แทบตาย ไม่เห็นแกโผล่หัวมาเยี่ยมบ้างเลย”

“โทษที ผมไม่ว่าง และก็เห็นว่าไม่จำเป็น มีทั้งนางมนุษย์ทั้งนางนาคี คอยดูแลรักษาพยาบาลให้อยู่แล้ว”

“ที่ว่าไม่ว่างน่ะ ทำอะไร?”

“ประชุม ค.ร.ม”

“ว่าไงนะ?”

“ประชุมคณะรัฐมนตรีในกรณีเร่งด่วน”

“ไอ้บ้า!”

“อ้าว! เปล่งวจีกรรมออกมาอีกแล้ว ถ้าเลิกด่าแงซายเลิกทำหน้าหงิก ๆ เสียที ชีวิตของผู้กองจะสุนทรีย์ขึ้นกว่านี้ ว่าแต่นี่แน่ะเคยรู้จักคำนี้บ้างไหม?”

“คำอะไร?”

“สัทธรรม ชีวัม สุนทารัม!”

“ฉันไม่คล่องบาลี สันสกฤต หรืออินดีอย่างแก”

“แล้วท่องมนต์บ่นคาถามาได้ยังไง ในเมื่อไม่รู้บาลี-สันสกฤต”

“ก็ท่องไปตามที่ครูบาอาจารย์ท่านสอนไว้เท่านั้น ถึงจะรู้คำแปลก็แค่คร่าว ๆ ไม่เก่งอย่างนักอักษรศาสตร์จากมหาวิทยาลัยบอมเบย์อย่างแกหรอก”

“แต่ดันไปเก่งภาษาตองเหลือง ที่มีคนพูดอยู่ในขณะนี้

ไม่ถึงหนึ่งพันคน เกือบจะสูญพันธุ์อยู่แล้ว กะเหรี่ยง แม้ว ขมุ มูเซอร์ ละว้า อีก้อ สรุปว่าภาษาที่คนทั่วๆ ไปเขาไม่พูดกัน ผ่าไปแตกฉาน”

“ก็ฉันมันคนดง แกก็รู้อยู่แล้ว...เมื่อกี้นี้พูดว่าอะไรนะ?”

“สัทธรรม ชีวัม สุนทารัม!”

“แปลว่าอะไร?”

“ความจริงของชีวิต เป็นสิ่งสุนทรีย์...จริงๆ นะ มองชีวิตให้เป็นสิ่งสวยสดงดงามเสียบ้างเถอะหัวใจก็จะเกิดความรื่นรมย์เอง จะไปจริงจังอะไรกับมันนัก คนเราเกิดมาชาติหนึ่ง อยู่กันไม่ถึงคนละร้อยปี ก็เปลี่ยนสภาพแล้ว”

“นี่แกจะมาเปิดกัณฑ์เทศน์อะไรกับฉัน?”

“ก็แค่เตือนๆ ให้ทำตัวสบายๆ เสียบ้างเท่านั้น อย่าไปเครียดอะไร ให้มันมากนัก ประเดี๋ยวเลือดก็จะไม่ขึ้นไปเลี้ยงสมอง หงิกรับประทานเหมือนเมื่อคืนนี้อีกหรอก”

“ชะ! แม่พวกนั้นสองคน พยายามจะทำไซโคเทอราปี้ฉันอยู่แล้ว นี่แกยังจะมาทำตัวเป็นหมอบำบัดโรคจิตให้แก่ฉันอีกคนงั้นรึ?”

“ก็ช่วยๆ กันไปตามมีตามเกิด ประคองผู้กองไว้ อย่าเพิ่งให้ม่องเท่งเสียก่อนตอนนี้เท่านั้น...มาคุยกันสนุกๆ ดีกว่าเอาไหม ไม่มีใครเป็นเพื่อนผู้กองตอนนี้ ผมเป็นเพื่อนแก้เหงาเอง”

“จะคุยอะไรก็คุยมา ดีเหมือนกัน”

“นายหญิงของผม คนที่ผู้กองสุดรักสุดบูชาน่ะ เธอชื่ออะไร?”

“รู้อยู่แล้ว เสือกมาถามทำไม?”

“ดาริน ถูกต้องไหม?”

“เออ”

“ดาริน แปลว่าอะไร?”

“ไม่รู้”

“โง่!”

“อ้าว ห่าดงนี่...”

“ชื่อคู่รักของตัวเอง ก็ยังไม่รู้คำแปล”

“ฉันบอกแล้วว่าฉันไม่ใช่นักภาษาศาสตร์”

“แล้ว ‘ตารา’ หรือ ‘ดารา’ อันเป็นคำเดียวกันล่ะ รู้ไหม?”

“ดารา ก็คือ ‘ดาว’ ส่วนตารา คงจะออกเสียงในภาษาชมพูทวีปกระมัง ความหมายก็ทำนองเดียวกันนั่นแหละ”

“รู้จักหลักของการผัน หรือแผลงเสียง ในตอนท้ายของคำตามหลักไวยากรณ์บ้างไหม”

“ไม่รู้โว้ย”

“อย่าโว้ยซิวะ”

“เออๆๆๆ ไม่โว้ยแล้ว...ไหนบอกมาหน่อยซิ”

“ดารา แผลง สระอา ให้เป็นสระอิ เป็น ‘ดาริ’ ถ้าต่อด้วยก.ไก่ สระอาก็กลายเป็น ‘ดาริกา’ ก็แปลว่า ‘ดาว’ อีกคำหนึ่งเหมือนกัน ทีนี้แผลงเป็นสระอิแล้ว หากไม่ต่อด้วย ‘กา’ เสียงมันขาดด้วนฟังไม่เสนาะโสตก็เลยใส่น.หนูเข้าไป กลายเป็น ‘ดาริน’ เพราะฉะนั้น ‘ดาริน’ แปลว่าอะไร? ถ้ายังไม่รู้ ก็มองขึ้นไปบนท้องฟ้าโน่น กำลังทอแสงสุกปลั่งอยู่ดวงหนึ่ง”

“แปลว่า ดาว เหมือนกันรึ?”

“เพิ่งจะถึง ‘บางอ้อ’ ฮิ! ฮิ! โง่อยู่นานแสนนานนิ”

“ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลย ให้ตาย...”

“โอ้! ดาว...วับวาวสกาวช่างงามล้ำค่า

เย้ยปวง ดาริกา อยากสอยดาวมาแนบกาย...”

“หยุดหอนเสียทีเถอะ แงซาย!”

“เดี๋ยว! ลูกคอกำลังดี นี่ก็กำลังจะฝึกร้องออกโทรทัศน์เมืองมรกตนครอยู่ ในรายการมหากุศล เพื่อหลอกให้ประชาชนเขาโทรศัพท์มาบริจาค ต่ออีกนิดนะ...

เหม่อมอง...หัวใจร่ำร้องเฝ้าปองฝันใฝ่

ได้แต่ตรมฤทัย หม่นหมองทรวงใน เศร้าซม...”

รพินทร์อดหัวเราะออกมาไม่ได้

“ให้ตายเถอะ แงซาย แกนี่มันมหายวนบาทาเข้าไส้ไปเลย สมัยก่อนก็ยังไม่เห็นทะเล้นถึงขนาดนี้”

“เห็นกำลังเศร้า ๆ ก็มาออกมุขตลกให้ฟังมั่ง จะได้หัวเราะออกสบายใจขึ้นบ้างยังไงล่ะ”

“ฮือม์ ก็ดีเหมือนกันนะ แต่ขอที...ไม่ต้องมาร้องเพลงให้ฟังอีกแล้ว”

“ปวดหัว ว่างั้นเหอะ?”

“เปล่า รำคาญหู เสียงเหมือนควายร้อง”

“อ้าว! ไหนเคยบอกว่าแงซายร้องเพลงเพราะยังไงล่ะ เห็นเคยให้บรรเลงขับกล่อมอยู่เรื่อย”

“จะเพราะแค่ไหนก็ไม่อยากฟังแล้วตอนนี้”

“แล้วจะเอายังไง นั่งรำพึงโดดเดี่ยวเปลี่ยวเอกาอยู่คนเดียว ปล่อยความคิดเผาผลาญสมองตัวเอง”

“มีอะไรที่ฉันจะทำได้ดีไปกว่านี้”

“เข้าไปคุยแก้เหงากับแม่ผมแดง หรือผมทองคนนั้นก็ได้”

“ไม่”

“ให้มันได้ยังงี้ซิ ผักองเรา งั้นแงซายไปก่อนล่ะนะ จะไปซ้อมเพลงอัดเทปทีวีที่ค้างไว้ต่อ”

“เออ เชิญเอ็งเหอะ!”

มีเสียงหัวร่อคิกๆ อยู่ครู่ แล้วก็กลายเป็นเงียบที่สุดของความเงียบ

รพินทร์คงนั่งเหม่อมองดูดาวพระศุกร์ที่กำลังทอแสง วาววับอยู่เช่นนั้น ปล่อยความคิดย้อนหลังไปสู่อดีตอันแสนหวานผ่านมาไม่นานนี้นัก เดี๋ยวนี้มันผ่านพ้นมาแล้ว และคงจะไม่มีโอกาสหวนกลับคืนมาได้อีก

“รักดาว-รักดาวฉันตรม”

เสียงทุ้มกังวาน ปานเสียงจากสวรรค์ดังแว่วมาอีก

“อ้าว! นั่นยังไม่ไปให้พ้นอีกรึ?”

เขาถาม แต่เจ้าของหรือที่มาของเสียงไม่สนใจบรรยายเป็นลำนำเพลงต่อไป

“...บุญจึงไม่สม ต้องขื่นขม ตรมทรวงใน

โอ้ ดาว...ขอรักดาวจนชีวันหาไม่

ขอโปรดดาวเห็นใจ ชุบดวงฤทัยพี่เถิดดาว...”

“แกจะบีบคั้นทรมานใจฉันไปถึงไหน แงซาย”

“สนุกดี!”

พรานใหญ่ระบายลมหายใจเยือก

“ความสนุกบนความทุกข์ของคนอื่นน่ะ เป็นบาป”

“ไม่บาปหรอก ถึงอย่างไรผู้กอง ก็ที่สุดของความทุกข์แล้ว ไม่มีอะไรจะทุกข์มากไปกว่านี้ได้อีก มาคุยเพื่อบรรเทาทุกข์กับสิ่งที่ผู้กองเรียกว่า ‘จิตใต้สำนึก’ ของผู้กองเองดีกว่า อย่างน้อยก็ยังมีโอกาสให้หงุดหงิด โมโหโทโส หรือผรุสวาทด่าทอบ้าง แล้วความทุกข์มันก็จะเบาบางลงเพราะความรู้สึกอย่างอื่นเข้ามาแทนที่ ถ้าผู้กองไม่อยากจะได้ยินเสียงของผม ก็เดินกลับเข้าไปรวมกลุ่มกับพรรคพวกเสีย แต่ถ้ายังนั่งซึมเงียบๆ อยู่อย่างนี้ ผมก็จะยังไม่ทิ้งผู้กองไปไหน คอยแหย่คอยแซวผู้กองอยู่อย่างนี้แหละ”

“แกมันเหมือนไอ้ผีร้าย ที่สิงอยู่ในดวงจิตของฉันตลอดระยะที่เดินทางมานี่ ไม่เคยเลยที่จะให้คุณ มีแต่ให้โทษ”

“วะ! ผมให้โทษอะไรผู้กอง?”

“ช่วยเหลืออะไรฉันได้มั่งล่ะ นอกจากจะซ้ำเติมให้เศร้าหนักลงไปอีก ถามอะไรที่จะให้ประโยชน์ในการเดินทางบ้าง ก็ไม่เคยบอก อ้างโน่นอ้างนี่ยัน”

“เอ้า! จะถามอะไร?”

“เธออยู่ไหน?”

“ฉันอยู่ที่นี่ ที่รักจ๋า!”

รพินทร์นิ่ง เว้นระยะเหมือนจะรอเขาอยู่ครู่ เมื่อไม่มีคำถามใดๆ อีกเสียงของแงซายก็ดังมาอีกว่า

“ถามซ้ำอีกซี ว่า ‘เธออยู่ไหน?’ ผมก็จะได้ตอบให้ว่า ‘ในดารา หรือตาฉัน’ แล้วถ้าดันถามต่อไปว่า ‘เธออยู่ไหนให้ฉันเห็นเป็นสำคัญ’ ก็จะได้ยินคำตอบว่า ‘ที่กลางใจเธอนั้น คือ

ฉันเอย' คนแต่งเพลงนี้เขาเก่ง เขาถ่ายทอดความรู้สึกของผู้กองในขณะนี้ได้ถูกต้องตรงเผงเลย ทั้งๆ ที่เขาก็ไม่เคยรู้ความในใจของผู้กองมาก่อนเลย"

"แงซาย"

"ครับผม"

"เก่งจริงหรือเปล่า?"

"ไม่เก่งไปกว่าผู้กองหรอก"

"นึกว่าเก่งจริง"

"ท้าผมเรื่องอะไร ให้โผล่ออกมาต่อยกะผู้กองงั้นรึ ถึงผมจะตัวใหญ่กว่าผู้กอง ผมก็ไม่สู้ผู้มีพระคุณสูงสุดต่อผมหรอก"

"ฉันไม่ท้าแกต่อยให้โง่หรอก เพราะฉันสู้แกไม่ได้ ถ้ายิงกระบาลกันล่ะก็ ยังพอไหว แต่ฉันรู้ว่า ขณะนี้แกมีสภาพเหมือนพ่อมดหมอผีหรือปิศาจที่เต็มไปด้วยกฤติยาอาคม จึงอยากจะขอร้องอะไรแกสักอย่างหนึ่ง เชื่อว่าไม่เกินความสามารถของแก"

"ก็อะไรล่ะ"

"ช่วยถ่ายทอดเสียงของนายหญิงของแก มาให้ฉันได้ยินทีเถอะสักนิดก็ยังดี"

"จะฟังจริงหรือเปล่า คิดว่า ถ้าได้ยินแล้ว สามารถควบ-คุมอารมณ์ตนเองได้ โดยไม่บ้าวิ่งป่าแตกไปเสียก่อนแน่หรือ"

"ฉันควบคุมตัวเองได้เสมอ ขอฟังเสียงของยอดรักฉันหน่อยแงซาย"

"ฮิ! ประเดี๋ยวจะหาว่าเราไม่แน่...เอ้า! คอยฟังเอานะ สงบจิตใจให้ดี ถ้าไม่แน่ใจว่าจะทนฟังได้ ก็ตั้งพุทโธนุสติไว้เสียก่อน"

ขาดเสียงของแงซายเพียงแค่อึดใจ ก็มีเสียงวิเวกเศร้าสะท้อนก้องลงมาจากท้องฟ้าเบื้องบน

“อัคนีรทร์! ประทับอยู่ที่ไหน รอจิตรางคนางค์ด้วย! หม่อมฉันรักพระองค์!...มอบกายถวายชีพรองพระบาทแล้ว ไฉนจึงผละหนีทอดทิ้งหม่อมฉันไว้เช่นนี้...”

พร้อมกันก็มีเสียงร่ำไห้กระซิก เป็นเสียงของดาริน วราฤทธิ์ชัด ๆ!

รพินทร์ ไพรวัลย์ ทะลึ่งพรวดลุกขึ้นยืน ขนลุกซู่ชันทั้งกายและร่างกายทกส่วนแข็งทื่อเหมือนถกสาปให้เป็นหิน ปากตะโกนออกไปสุดเสียง

“คุณหญิง! อยู่ที่ไหน คุณหญิงเรียกหาใคร...คุณหญิงดาริน!”

แล้วร่างของพรานใหญ่ก็สิ้นเรี่ยวแรง ร่วงฮวบลงไปกับพื้น เขาพยายามจะยันกายลุกขึ้น แต่ขยับเขยื้อนไม่ได้ เงยหน้าอันมีดวงตาเบิกโพลงขึ้น ก็มองเห็นแงซายยืนยิ้มยิงฟันอยู่เหมือนพญามาร...ค้ำอยู่เบื้องหน้า และบัดนั้นเอง แสงสว่างแดงฉานดุจเปลวเพลิงก็ม้วนเป็นกลุ่มหมุนติ้วขึ้นจากแผ่นดินใกล้เคียงตำแหน่งที่แงซายยืนกอดอกตระหง่านอยู่ กลายเป็นร่างโศภิตของนาคเทวี ราชธิดาแห่งบาดาลผู้มีนาคราชเป็นมงกุฎ ชี้หัตถ์เรียวงามไปยังแงซาย พร้อมกับตวาดเบา ๆ

“จักราช! อย่าคะนองในอิทธิฤทธิ์ตบะฌานของตนเองจนเกินขอบเขต เธอกำลังละเมิดกฎเกณฑ์แห่งขอบข่ายของจักรวาล ไปเสียเดี๋ยวนี้นะ ไป! เธอจะช่วยเขา หรือจะทำร้ายเขากันแน่”

ร่างของแงซาย ซึ่งบัดนี้อยู่ในชุดเกราะทองคำเยี่ยงจักราช แห่งมรกตนคร ที่รพินทร์เคยเห็นขณะขึ้นเถลิงถวัลย์ ถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ยิ้มนั้นกว้างออกไปอีกจนเห็นฟันขาวสะอาดทั้งสองแถว ก้มเศียรลงนิดหนึ่ง สง่างามอยู่ในศักดิ์กษัตริย์อันเพียบพร้อมไปด้วยบารมีและอิสริยยศ

“ขอคารวะต่อ เชษฐภคินี นาคเทวีแห่งบาดาลภพ หม่อมฉันไม่ได้มีจิตมุ่งร้ายอะไรต่อชายผู้เปรียบเสมือน‘เพื่อนตาย’และ‘พี่ชาย’ อันเป็นที่เคารพรักผู้นี้ เราหยอกล้อกันหนักๆ เช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้วและเขาก็ควรจะได้รับรู้ไว้บ้างว่าเขาเคยเป็นใครมีอดีตกาลเป็นมาอย่างไรจึงต้องมาชดใช้กรรมหนักอยู่ในชาติภพนี้ เขาควรมีสิทธิ์ที่จะรู้มิใช่รึ...เอาละ หม่อมฉันจะไปก่อน ขอประทานอภัยด้วย ในสิ่งที่พี่นางเห็นว่าไม่เป็นการสมควร และขอฝากเขาไว้ในพระเมตตาของพี่นางด้วย...ทูลลา!”

แล้วแงซาย ในร่างของจักราช ก็หันหลังกลับ ลับหายเข้าไปในเงาหิน

เทวนารีจากเกษียรสมุทร โคลงเศียรช้าๆ บ่นตามหลังไปว่า

“ไอ้เจ้าเด็กซนไม่รู้จักกาลเทศะ กำแหงหาญดีไปเถอะวิทยาอาคมจะเสื่อมสลายหมด...ไม่เข้าเรื่องเลย! จริงๆ นะ มันน่าตบนัก...”

แล้วนางก็ผินพักตร์มาทางเขา บอกเรียบๆ ว่า

“อัคนีรุทร์...เอ๊ย! พราน! ลุกขึ้นมาได้แล้ว อย่าไปสนใจ

อะไรกับมายากลไร้สาระของอดีตคนใช้เก่าแก่เจ้าเล่ห์ของคุณเลย ลุกขึ้นมาเถอะ ฉันคืนกำลังกายให้แก่คุณแล้วยังอุตส่าห์มีเจ้าตัวดีมาทำลายกำลังใจของคุณเสียอีก ลุกขึ้นมา! อย่าลืมว่าคุณคือ รพินทร์ ไพรวัลย์ อย่าให้กลุ่มพวกเจ้านายต่างชาติต่างภาษาเหล่านั้น...มาเห็นความอ่อนแอของคุณเป็นคำรบสอง”

“แต่ผมไม่เข้าใจในสิ่งที่แงซาย หรือจักราชบันดาลให้เกิดขึ้นเมื่อสักครู่นี้เลย ทำไมคุณไม่ให้ความกระจ่างแก่ผมบ้าง”

เค้าหน้างามนั้นขรึมลงจนน่าเกรง

“ฉันบอกแล้วว่า อย่าไปสนใจกับอะไรทั้งสิ้น จงสนใจเฉพาะปัจจุบัน ที่คุณเป็นและอยู่ในขณะนี้เถอะ ไม่รู้ตัวบ้างหรือยังไงว่าโรคจิตประสาทมันจะเล่นงานคุณตายอยู่แล้ว ไม่ต้องคิดไปประกอบภารกิจอื่นใดหรอก แค่ต่อสู้กับดวงจิต กิเลส นิวรณ์ที่มันรุมล้อมเข้ามาในขณะนี้ ก็จะดับขันธ์เสียก่อนแล้ว จงทำปัจจุบันกาลให้ดีที่สุด อนาคตที่ดีก็จะรออยู่แล้ว อดีตเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว แม้จะมีการเกี่ยวโยงสัมพันธ์กันบ้างก็ตาม แต่จะไปคิดถึงมันอีกทำไมในขณะที่คุณยังมีลมหายใจอยู่ชาติภพนี้ รพินทร์คือคุณในชาตินี้ และดารินก็คือเธอผู้นั้น ในชาตินี้เช่นกัน คุณจะหวนกลับไปสู่ความเป็นอัคนีรุทร์ และให้เธอผู้นั้นเป็นจิตรางคนางค์อีกทำไม จงใช้สติ ปัญญา สมาธิ และเหตุผลเข้าไตร่ตรองแก้ไขเหตุ หรือว่าเดี๋ยวนี้คุณไร้สิ่งเหล่านั้นเสียแล้วแล้วคุณจะเชื่อใคร ระหว่างฉัน ซึ่งปรารถนาดีกับคุณอย่างบริสุทธิ์กับเจ้าคู่ปรับเก่าที่กินเหลี่ยมกินเชิงกับคุณมาแต่ไหนแต่ไร แม้ว่าเขาจะรักนับถือคุณแค่ไหนก็ตาม สันดานเดิมของเขาก็ไม่เปลี่ยนไปได้หรอก แงซายชอบเห็นคุณเจ็บปวดทุกข์ยาก ชอบลองดี”

กระแสเสียงนั้น กล่าวมาอย่างเยือกเย็น กอปรไปด้วยความการุณย์

“เมื่อถามเรื่องอื่นไม่ได้ ผมก็ขอถามในเรื่องอาจจะบอกได้ก็แล้วกัน แงซายที่ผมพบเห็นเขาอยู่เสมอเป็นอะไร อนุสติความคิดฝันเพ้อไปของผมเอง หรือว่าอะไร?”

นางแย้มโอษฐ์นิดหนึ่ง

“เอาละ จะบอกให้ในข้อนี้ ไม่ใช่จิตใต้สำนึก หรือว่าคุณประหวัดคิดสร้างภาพไปเองหรอกไอ้เด็กเวรนั่นมันมาพบคุณจริงทกครั้ง แต่มาด้วยมิติที่ 4 คือดวงปราณดวงจิตที่มันผกพันอยู่กับคุณ มาด้วยอิทธิปาฏิหาริย์ของดวงจิตอันแก่กล้าฤทธิ์ ซึ่งมีอรหันตเจ้าองค์หนึ่ง อันเป็นอาจารย์ของมันเป็นผู้เปิดทางให้ ฉันบอกได้แค่นี้แหละ อย่าซักถามอะไรต่อไป มันจะมาได้ตามจังหวะและโอกาสเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อคุณอยู่คนเดียว...ในที่เปลี่ยว และตะวันหมดแสงไปแล้ว”

“กายทิพย์งั้นหรือ?”

“ใช่! ดวงจิต ก็คือกายทิพย์นั่นแหละ”

“แล้วคุณล่ะ ลักษณะเดียวกันหรือเปล่า?”

นางสั่นเศียรน้อย ๆ

“คนละลักษณะกัน ฉันจะมาจะไปเมื่อไหร่ก็ได้ทั้งสิ้น เพราะภพภูมิศักดิ์สกุลของเราผิดกัน แต่ฉันไม่ได้มีภารกิจอะไรที่จะต้องมาให้คุณพบเห็นบ่อย ๆ เหมือนเจ้านั่นหรอก”

จอมพรานสะบัดหน้าไล่ความมึนงง พยายามรวบรวมกำลังกายอันอ่อนเปลี้ยอีกครั้ง แต่ยังอยู่ในลักษณะพังพาบ เอามือยันพื้นอยู่เช่นนั้น

“ลุกขึ้นมาซิ พราน! ไม่เคยมีครั้งไหนเลยในชีวิตของคุณที่จะอ่อนแอทั้งกำลังกายกำลังใจเท่าครั้งนี้...เสียแรงเป็นคนมีวิทยาอาคม”

เสียงอ่อนโยนนั้น กล่าวเตือนมาอีก

รพินทร์กัดฟัน พยุงกายขึ้นมานั่งราบกับพื้น ยกมือขึ้นกุมสมองไม่ได้สนใจที่จะหันไปพิจารณาดูร่างงามประหลาดที่ยืนเด่นปรากฏให้เห็นอยู่ตรงหน้านั้นอีก มือทั้งสองหนีบประคองไว้ที่ขมับของตนเอง ข่มจิตเต็มที่ แต่เสียงสะอื้นเรียกนาม ‘อัคนีรุทร์’ ก็ยังคงเวี่ยแว่วอยู่ในสมองขณะนี้ตลอดเวลา ทั้งปวดร้าว ทั้งเต็มไปด้วยปริศนาซึ่งตนเองไม่อาจคลี่คลายออกไปได้

มีอยู่หลายคำถามนับไม่ถ้วนที่เขาอยากจะได้รับ แต่ก็ตระหนักแน่ว่าไม่อาจได้รับคำตอบ จากสตรีงามอันเป็นสิ่งเหนือโลกภูมิศาสตร์ซึ่งจะมาปรากฏตนให้เห็น ณ บริเวณอันเป็นที่พักชั่วคราวเหนือทะเลสาบบนยอดเขานี้ได้ แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่น่าจะให้คุณและแสดงความเป็นมิตรกับเขา (ตามที่ปรากฏมาแล้ว) ก็ตาม ซึ่งเขาก็ตระหนักดี

ได้แต่พึมพำออกมากับตนเองว่า

“จิตรางคนางค์...นั่นคือนามในบรรพชาติของคุณหญิงดารินจริงหรือ? และเราเอง คือ อัคนีรุทร์หรือ...แปลก เรื่องราวมันไปมาอย่างไรกันนี่ ใครจะให้ความกระจ่างแก่เราได้”

“ก็ฉันไม่ได้บอกกับคุณไว้ก่อนหรอกรึว่า สักวันหนึ่ง ในชาติภพนี้แหละ เมื่อคุณบำเพ็ญตบะฌานให้สูงขึ้นกว่านี้ คุณจะสามารถหมุนกาลเวลาย้อนกลับ มองไปเห็นในอดีตกาลของตัวคุณเอง แต่ไม่ใช่เดี๋ยวนี้...ขณะนี้ คุณก็คือรพินทร์ และสตรีนาง

นั้นคือ ดาริน จะพบกันอีกในชาตินี้หรือไม่ ก็เป็นสิ่งที่บอกไม่ได้ กาลเวลาเท่านั้น...จะชี้ผล”

ขณะนั้น ก็มีเสียงออดเรียกถี่ๆ ขึ้น จนเขาสะดุ้งตื่น จากภวังค์ เอามือที่กุมศีรษะออก รอบกายขณะนี้เป็นความมืดสลัวตามเดิม ไม่มีวี่แววของอะไรทั้งสิ้น และเสียงออดเป็นจังหวะถี่ ก็คือวิทยุมือถือขนาดเล็กเหน็บที่เข็มขัด ซึ่งคณะนายจ้างแจกไว้ประจำตัวนั่นเอง จึงปลดออกมา กดสวิตช์เปิดขึ้น

“ใครต้องการเรียกผม ถูกต้องไหมครับ?”

เขากรอกคำพูดออกไปเรียบๆ เบาๆ

“ถูกต้อง รพินทร์ สัญญาณวิทยุมือถือของเรายังใช้การได้ดี เสียงคุณชัดเจนมาก ขอเชิญกลับมาที่พวกเราเร็วเถอะ มีข่าวคืบหน้าจากวิทยุติดต่อเครื่องใหญ่ของเรา”

เสียงพูดเร็วปรื๋อ ดังออกมาจากลำโพงเล็กประจำเครื่อง เป็นเสียงของหัวหน้าคณะ

“ผมจะไปเดี๋ยวนี้”

เขาตอบ แล้วลุกขึ้นยืนทันที เดินบ่ายหน้าเลาะลัดจากหมู่โขดหินที่ปลีกตัวแยกมาตามลำพังนั้น กลับไปยังที่พักของกลุ่มนายจ้าง

ทุกคน รวมทั้งคริส ที่แยกจากเขามา ยังนั่งรายล้อม อยู่ที่เครื่องรับส่ง ซึ่งขณะนี้ ดูเหมือนจะหยุดการติดต่อไปแล้ว

เพราะไม่ได้ยินสัญญาณใดๆ จากเครื่องอีก แต่ละคนมีสีหน้ายุ่งยาก พอเห็นเขาเดินกลับเข้ามา ก็มองเป็นตาเดียว

"ได้ข่าวอะไรเพิ่มเติมบ้างครับ?"

จอมพรานถามขึ้น ขณะที่ทรุดกายลง

"แม้จะใช้รหัสมอร์สแล้ว ก็ยังติดต่อกันได้กระท่อนกระแท่นเต็มที..." สแตนลีย์บอกโดยเร็ว

"เขายังหาพิกัดของเราไม่ถูก เราก็พยายามที่จะแจ้งลักษณะภูมิประเทศที่เราอยู่ในขณะนี้ขึ้นไป เขาตอบลงมาว่าบริเวณแถบนี้ไม่เคยปรากฏว่ามีภูเขาไฟ และไม่ปรากฏทะเลสาบใหญ่บนภูเขาที่ทำไว้ในแผนที่เลย นอกเหนือไปกว่านั้น สื่อจากวิทยุเครื่องนี้ของเราอันควรจะจับค้นหาได้ด้วยเรดาร์จากหอควบคุมลอย เขาก็ว่าค้นไม่พบ มันกลายเป็นว่าพวกเราสูญหายไปจากจอเรดาร์ของเขาไปเสียแล้ว ค้นไม่พบมาสองวันแล้ว!"

รพินทร์เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง เอามือลูบปลายคางสาก

"เขาสั่งการอย่างไรต่อไปบ้างไหม?"

"บอกให้เราใช้ความระมัดระวังตัวสุดขีด และพวกเขาก็พยายามจะตรวจสอบจับหาตำแหน่งของเราต่อไปอย่างไม่ลดละ ขณะนี้ เพ็นตากอนกำลังอยู่ในภาวะวุ่นวายสับสน และหน่วยเหนือสูงสุดก็รับทราบข่าวแล้วว่าเราสูญหายไปจากการเฝ้าจับสังเกตด้วยเรดาร์"

รพินทร์หันไปทางคี๊ธ อันเป็นพนักงานวิทยุ ซึ่งยังจับจ้องอยู่ที่กระดาษ อันจดคำแปลรหัสมอร์สอยู่ด้วยใบหน้าอันยู่ยี่

"การติดต่อด้วยรหัส พอจะแปลความหมายได้ดีหรือเคอเนล คี๊ธ? หรืออย่างน้อยก็ดีกว่าการใช้คำพูดใช่ไหม?"

นายนั่นเกากระบาลกรากๆ แล้วเป่าลมพรูออกมา

“ไอ้รหัสเสียงสั้นๆ ยาวๆ มันก็ยังดีกว่าคำพูด ที่ฟังไม่รู้เรื่องเลย แต่ก็ยังไม่ชัดเจนนักหรอกรพินทร์ ต้องใช้วิธีเดาส่มเอาบ้างเหมือนกันเพราะบางขณะมันขาดๆหายๆ แต่ที่จับได้ชัดเจนที่สุดในตอนท้ายพวกมันถามลงมาว่า...เราแน่ใจหรือว่า เรายังอยู่ในโลกนี้ไม่ใช่เผ่นออกไปอยู่ดาวพระเคราะห์ดวงอื่นแล้ว ริยำ!”

“แต่ที่น่าแปลกที่สุดคือ วิทยุเล็กมือถือของพวกเราทุกคนกลับชัดเจนดี ไม่มีเสียงคลื่นรบกวนอะไรเลยสักนิด สังเกตจากที่หัวหน้าเรียก และโต้ตอบกับคุณเมื่อครู่นี้”

เบลเสริมมาโดยเร็วอีกคนหนึ่ง

“ผมว่าอย่าเพิ่งไปสนใจอะไรกับวิทยุประจำคณะของพวกคุณเครื่องนั้นก่อนเลยครับ ติดต่อได้แค่นี้ก็นับว่าวิเศษมากแล้ว พยายามหาโอกาสติดต่อไปเรื่อยๆในทุกตำแหน่งที่เราเคลื่อนที่ไปก็แล้วกัน ถ้าเชื่อตามทฤษฎีของผมก็คือ มีอะไรบางสิ่งบางอย่างที่เรามองไม่เห็นค้นไม่ได้มาปิดบังพวกเราไว้ จากการเฝ้าจับสังเกตของสถานีควบคุมในขณะนี้อาจเฉพาะบางสถานที่บางเขตก็ได้อย่างที่เคยปรากฏมาแล้ว ผมเองก็ไม่เข้าใจหรือรู้แน่ชัดว่า บนสถานีลอยของคุณใช้เครื่องมือก้าวหน้าขนาดไหน จับการเคลื่อนไหวตำแหน่งที่อยู่ของเราตลอดมา”

“บอกตามตรงก็ได้ เราใช้เครื่องมือทันสมัยที่สุดเท่าที่มันอยู่ เป็นเครื่องที่ใช้ติดตั้งบนสถานีอวกาศเพื่อทำการจารกรรมนั่นแหละ เครื่องชนิดนี้...สามารถจะบอกได้แม้แต่ว่า ขีปนาวุธของฝ่ายตรงข้ามของเรา...ติดตั้งอยู่ที่ไหนบ้าง จำนวนเท่าไหร่ เครื่องบินรบหรือเรือดำน้ำของประเทศไหนกระจัดกระจายอยู่

บริเวณใด บอกได้แม้กระทั่งสภาพของพื้นผิวโลกส่วนไหนจะผันแปรไปในลักษณะใด”

หัวหน้าคณะ อันเป็นอเมริกันอาวโสยอมบอกความจริงกับเขาแล้วในความลับทางสมรรถภาพของเครื่องรับส่งวิทยุพิเศษและเครื่องไม้เครื่องมือของฝ่ายที่ควบคุมอยู่

รพินทร์ซ่อนยิ้มอยู่ภายใต้สีหน้าสงบเงียบ

“ทำไมคุณไม่บอกขึ้นไปว่าขณะนี้เราอยู่ประมาณ30องศาตะวันตกเฉียงเหนือของลุ่มน้ำสาละวิน โดยให้เขาพิจารณาลำน้ำสาละวินเป็นหลัก”

“เราบอกขึ้นไปแล้ว”

เบลเอ่ยขึ้น ก่อนที่สแตนลีย์จะทันพูด

“แต่พวกเขาก็ยังค้นหาไม่พบอยู่ดี เขารู้แต่เพียงว่า แถบนี้เป็นทิวเขาสูง ๆ ต่ำ ๆ นับพัน ๆ ยอด สลับไปกับดงดิบและทุ่งโล่งกินอาณาบริเวณกว้างขวางมาก ส่วนการติดต่อที่ใช้รหัสมอร์สกมคลนรบกวนอยู่ตลอดเวลาและก่อนที่อาจารย์จะเรียกคุณเขามา คลื่นรบกวนหนักเสียจนรหัสมอร์สก็ยังจับเสียงไม่ได้ เลยต้องยุติการติดต่อก่อน”

“น่าเสียดาย ที่วิทยาศาสตร์ก้าวหน้าของพวกคุณ อันจัดว่ายิ่งใหญ่ที่สุดในโลกแล้ว ก็ยังไม่สามารถพิชิตโลกพระเคราะห์ที่เราอาศัยอยู่นี่ได้ปรุโปร่งหมดสิ้น ต่อไปนี้ เราเห็นจะขอพิซซ่าจากพวกเขากินไม่ได้อีกแล้วกระมัง...”

รพินทร์พูดเบา ๆ หน้าตาเฉย แล้วล้วงแผนที่เก่าแก่ของมังมหานรธาออกมากางแผ่อีกครั้ง พยักหน้าให้แก่ทุกคน ทั้งหมดเข้ามาตีวงล้อมทันที

จอมพรานใช้หมึกแห้งชี้ประกอบคำอธิบาย

“ไม่ต้องเอาแผนที่ ซึ่งพวกคุณทำกันไว้ขึ้นมาพิจารณาอีกแล้วครับ เสียเวลาเปล่า มาดูตามแผนที่ หรือลายแทงโบราณของผมนี่ดีกว่า ขณะนี้เราอยู่ที่บริเวณกลางลำตัวของเทือกเขานกอินทรี ตำแหน่งนี้...”

เขาวงเป็นเส้นบางๆ ลง ไปยังตำแหน่งหนึ่ง ในแผนที่เก่าคร่ำนั้น

“และนี่คือทะเลสาบที่เจ้าของลายแทงระบุบอกไว้ว่า ‘วังนาคราช’ หรือที่เราตั้งชื่อกันว่า ‘สวอน เล็ค’ พรุ่งนี้ เราจะบ่ายหน้าลงทางด้านขวามือนี่ โดยผ่านดงทึบเพื่อมุ่งเข้าหาบริเวณทุ่งหญ้าสลับไปด้วยลูกเขาเตี้ยๆ ซึ่งเคยเป็นนครร้าง เรียกในแผนที่นี้ว่า ‘นิทรานคร’ หรือนครหลับไม่รู้ตื่น และนี่คือเป้าหมายอันดับต่อไปของเรา”

ทุกคนมองหน้ากันเอง และจ้องมาที่เขาเป็นตาเดียว

“อะไรเป็นจุดดลใจของคุณ ที่จะบ่ายหน้าไปที่จุดหมาย ‘นครหลับ’ นี่ก่อน?”

นายคี๊ธถามแผ่วต่ำ

“ประสาทส่วนที่หก หรือจะเรียกว่าสัญชาตญาณของมัคคุเทศก์ที่เคยผ่านนรกดำมาแล้วบอกผมเช่นนั้น”

เขาตอบเสียงลึก ตายังไม่ละจากลายแทงเก่าที่เคยใช้

“ตามปกติที่เคยมาในครั้งก่อน ผมไม่ได้ผ่านมาโดยทางด้านนี้แต่อ้อมมาอีกทางหนึ่ง ทว่าที่หมายอันหวังไว้ มันควรจะเป็นบริเวณทุ่งบนที่ราบสูงอย่างที่วงไว้ให้ดูนี่แหละ ถิ่นนี้เต็มไปด้วยมนต์มายามืดและเป็นต้นแหล่งที่กลุ่มไอ้พวกมอนสเตอร์

ติดตามคุกคามเล่นงานเรามาตลอด ผมจะเข้าหามันบ้างละ เราจะดับกันทั้งหมด หรือจะรอดผ่านพ้นไปได้ ก็จุดสำคัญจุดนี้แหละ ความจริงผมไม่จำเป็นจะต้องบอกพวกคุณ เพราะไม่ว่าผมจะนำไปทางไหน พวกคุณก็จะต้องตามไปอยู่แล้วอย่างไม่มีเงื่อนไข เพราะฝ่ายคุณเปรียบเหมือนคนตาบอดแล้ว แต่ผมก็ยินดีที่จะบอกให้ทุกคนรู้ไว้ ว่าผมจะบ่ายหน้าไปทางไหน มุ่งจุดใดก่อน เป็นการพิสูจน์ตัวเองเหมือนกันว่า ผมก็ไม่มีลับลมคมในอะไรกับพวกคุณเลย”

“รพินทร์! คุณหมายความว่า...”

คริสผู้เงียบอยู่ตลอดเวลา อุทานออกมา แล้วชะงักค้างอยู่แค่นั้น

จอมมัคคุเทศก์ยิ้มเย็น พยักหน้าลง

“ใช่! ผมจะมุ่งเข้าหาสุสานของเมืองร้างมาไม่รู้สักกี่หมื่นกี่แสนกัปกัลป์นี้ก่อน ถ้าผมนำทางไม่ผิด พวกคุณจะได้เห็นซากวัตถุโบราณที่อาจมีอายุมากกว่ามหาพิรามิดไม่ทราบสักกี่เท่าตัว มันเป็นดินแดนมหัศจรรย์มาก”

แม่ผมทองผู้ดูเหมือนจะรู้ความนัยของนิทรานครดีกว่าทุกคนร้องออกมาโดยเร็วว่า

“ทำไมคุณไม่หาทางหลีกเลี่ยงมันเสียให้ห่าง นั่นมันแดนอันตรายขีดสุดของพวกเรา”

“เราเป็นฝ่ายเข้าหามัน ดีกว่าที่จะให้มันเป็นฝ่ายเข้าหาเราครับคริส ตลอดเวลามันก็เป็นฝ่ายเข้ามารังควานเราก่อนแล้ว และคงจะติดตามรังควานอยู่ตลอดไป เราต้องหาทางกำจัดมันเสียก่อน และครั้งนี้เป็นครั้งสองของผมที่จะต้องจัดการกับมัน”

“แล้วคุณแน่ใจหรือว่า...”

“สวรรค์หรือนรกเท่านั้นที่จะตอบได้”

เสียงของเขาห้วนเฉียบลงในทันที เค้าหน้ากระด้างเป็นหินลงตามเดิม ยิ้มเกรียมๆ ภายใต้เคราที่ขึ้นครึ้ม

“ว่าแต่พวกคุณพร้อมที่จะผจญกับผมหรือไม่เท่านั้น ถ้าไม่ผ่าน ‘ด่าน’ นี้ เราค้นไม่พบซาก บี 52 ลำนั้นแน่ และต้องเป็นฝ่ายเสียเปรียบ คอยรับมือกับพวกมันอยู่ตลอดเวลา รอแต่ว่าเมื่อไหร่จะเสียทีเพลี่ยงพล้ำเท่านั้น แต่คราวนี้เราเป็นฝ่ายชาร์จบ้างล่ะ”

“ตกลง เอาไหนเอากัน!”

อีกสามชาย รวมทั้งเชิดวุธ ตอบมาพร้อมกันเหมือนกับจะนัดกันไว้ เบลหันไปซุบซิบสอบถามอะไรคริส อึดใจใหญ่ก็มองมาทางเขาด้วยตาตื่นเบิกโพลง

“มันไม่ค่อยจะสนุกเสียแล้วล่ะ นายพราน ในการที่คุณจะนำพวกเราทั้งหมดเข้าไปประจันหน้ากับไอ้ผีดิบมันตรัย และบริวารของมันจนถึงใจกลางถิ่นของมันแบบนั้น”

“ถ้ามันจะไม่สนุก มันก็ไม่สนุกนับตั้งแต่พวกคุณมาจ้างเชิงบังคับให้ผมต้องมาทำงานครั้งนี้แล้วละ หมอเบล เราไม่มีทางเลือกอย่างอื่น ถ้าหนี...เรามีทางตายอย่างเดียว แต่เข้าสู้ถึงตัว...ถึงแดนมันเลยแบบนี้ ได้เสียก็รู้กันออกไปเลย”

เบลยังตาเบิกกว้างอยู่เช่นนั้น หันไปมองดูเพื่อนสาว คริสตบที่แขนเบาๆ

“คิดเสียว่า พวกเราทุกคน ‘ตาย’ ตั้งแต่มารับทำงานครั้งนี้แล้วเถอะ เบล แล้วก็ไม่ต้องมาคิดอะไรอีก และเราก็ตายกัน

มาหลายครั้งแล้ว ทว่าก็ฟื้นได้ทุกทีโดยความสามารถของคน นำทางของเรา สำคัญอย่างเดียว ดูแลสุขภาพทั้งจิตและกาย ของมัคคเทศก์เราให้ดีก็แล้วกัน ถ้าสติสัมปชัญญะและร่างกาย ของเขายังปกติดีทุกอย่าง เชื่อเถอะว่าเขาจะนำเราฝ่าฟันไปได้”

แพทย์สาวประจำคณะ ผู้ถนัดในเชิงโลกีย์พอๆ กับการ ผจญภัยถอนใจเฮือก เอามือโปะลงไปบนศีรษะของตนเอง พึมพำ

“คิดผิดหรือเปล่าหว่า เรา ที่อาสาสมัครมาในคราวนี้ ว่าอันที่จริงฉันมีสิทธิ์จะปฏิเสธไม่รับงานได้นะ ตั้งแต่วันแรกที่ หน่วยเหนือเรียกตัว”

ถ้าจะแปลเป็นภาษาไทย ก็คงได้ความเช่นนี้

รพินทร์มองมาที่ผู้พูดด้วยสายตาปลุกปลอบ ยิ้มให้นิด หนึ่ง เขาเข้าใจเบลดี หล่อน ‘งอแง’ ไปเช่นนั้นเอง แต่ธาตุแท้ ของแม่ผมแดง ผู้มีเรือนกายราวกับเจ้าแม่ประโลมโลกีย์ เข้มข้น ต่อภัยพิบัติทั้งปวง ไม่น้อยหน้าไปกว่าผู้ร่วมคณะคนอื่นๆ เลย แม้จะอ่อนแอกว่าคริสไปบ้างก็ตาม

“ก็น่าเสียดาย ที่เราติดต่อกับสถานีลอยของพวกคุณไม่ ได้ผลมิฉะนั้น คุณอาจขอกลับเสียเดี๋ยวนี้ก็ได้ โดยให้เขาส่งยาน ทางอากาศมารับคุณกลับ”

เบลหัวเราะ

“ฉันยังไม่กลับหรอก จนกว่าจะได้ทดลอง ‘เมคเลิฟ’ กับ มันตรัยดูสักครั้งก่อน คงพิลึกกึกกือ...ออกรสออกชาติดีพิลึกนะ หรือคุณว่ายังไง?”

“อย่าทำเล่นไปนะ เบล ผมกับคี๊ธ และด็อกเตอร์สแตนลีย์ สามคนพร้อมๆ กัน ก็คงเทียบไอ้ผีดิบหมื่นปีตัวเดียวนั้นไม่ได้”

เชิดวุธบอกมา

ทุกคนหัวเราะครึกครื้นขบขันเป็นครั้งแรกนอกจากรพินทร์เท่านั้น เพียงแต่ยิ้มๆ เขาสบายใจแล้ว ในคำพูดเล่น อันแสดงถึงความไม่ประหวั่นพรั่นพรึงของอิสซาเบล

กล่าวขอตัวกับพวกนายจ้าง ขณะที่พับเก็บแผนที่

“เป็นอันว่าได้ข้อยุติแน่นอนแล้วนะครับสำหรับแผนเดิน-ทางพรุ่งนี้ อยากจะแนะนำว่านอนพักเอาแรงกันไว้เถอะ ผมจะไปประชุมคนของผมก่อน ขอเวลาสัก 10 นาทีเท่านั้น แล้วจะกลับมานอนรวมกลุ่มด้วยตามคำสั่งของด็อกเตอร์”

กล่าวจบ เขาก็ผละไปยังพวกพรานเมืองและพวกลูกหาบที่กำลังนั่งสนทนาผิงไฟกันหนาวกันอยู่

ขณะนั้นเวลามันยังเพียงแค่สองทุ่มเศษเท่านั้น และทุกคนยังไม่ง่วง รพินทร์เรียกพรานทั้งสี่ของเขา พร้อมทั้งหัวหน้าลูกหาบเข้ามาบอกให้ทราบว่า วันรุ่งขึ้นจะบ่ายหน้าไปในเส้น-ทางใด ทุกคนรับฟังอย่างสงบ เพียงแต่บุญคำเท่านั้นที่ถามเบาๆ ว่า

“นายคิดดี ตัดสินใจแน่นอนแล้วเร้อ?”

“คิดดีที่สุด และตัดสินใจแล้ว ตาคำ ถ้าเอามันตรัยกับเวทมนตร์ของมันให้พินาศลงไปไม่ได้ เรานั่นแหละจะเป็นฝ่ายพินาศ เอาละ ใครมีปัญหาอะไรถามได้”

จันขยับตัวอย่างอึดอัด

“สำหรับตัวนายเอง หรือพวกจันน่ะไม่เป็นไรร้อก พอจะ

เอาตัวรอดกันได้ แต่พวกนายฟารั้งก๊ะไอ้พวกลูกหาบนะซี นายคิดว่า นายจะช่วยได้ทันรึ มันหลายคนอยู่นะ”

“เราเสี่ยงๆ กันมาแล้วนี่ จะเสี่ยงต่อไปอีกไม่ได้รึ เป็นฝ่ายรับอย่างเดียวไม่ได้แล้วละ ต้องเป็นฝ่ายรุกบ้าง ลูกปืนของเราก็ลงอาคมกันไว้หมดแล้วไม่ใช่หรือ”

ประโยคหลังเขาเหลือบไปทางบุญคำ ซึ่งนั่งเอามือลูบหัวทำปากหมุบหมิบเหมือนจะสวดภาวนาอะไรอยู่ พอถูกถามแกก็ยิ้มแห้งๆ

“ก็จัดการไปแล้วอย่างที่นายเห็น แล้วก็เลยด่าบุญคำนั่นแหละ ส่วนมากก็เป็นลูกปืนของฝ่ายเราเท่านั้น ของพวกนายฟารั้งยังไม่ได้เอามาเข้าพิธีที่นายเรียกว่า ‘เดียรัจฉานวิชา’ เลย ถ้าจะมีก็ของนายทหารเชิดวุธเท่านั้น แต่ของพรรค์นี้ นายเก่งกว่าบุญคำ นายรู้ดีอยู่แล้วบางทีมันก็ขลังมีอิทธิฤทธิ์ได้จริง บางทีมันก็ไม่ขลังเมื่อทิ้งเวลาห่างไปนานๆต้องมีการเข้าพิธีปลุกเสกกันไว้เสมอ”

“แต่เท่าที่บุญคำทำไว้แล้ว ฉันก็เห็นได้ผลดีนี่ โป้งเป็นล้มและถ้าล้มแล้ว ก็ไม่เห็นตัวไหนลุกขึ้นมาได้อีก นอกจากพวกของมัน หรือไอ้ช้างผีคงจะหิ้วเอาไปเอง ถ้าเรายิงมันได้ตัวละนัดล้ม เราจะเบาใจไปได้มาก สำคัญว่า ถูกลูกปืนอาคมแล้วยังเสือกเดินปรี่เข้ามาได้อีกนี่ซิ พวกเรามีอยู่เท่าไหร่ก็หวังถูกมันหักคอหมด”

เขาพยายามพูดให้กำลังใจ และหยั่งหางเสียงพรานเฒ่ามือขวาคู่ใจ เจ้าตำรับพ่อมดหมอผี

“แล้วถามจริงๆ เหอะนาย...”

แกจ้องหน้าเอามั่ง

“ลูกปืนของนายไม่ได้เอามาเข้าพิธีสกปรกของบุญคำสักกะหน่อย แต่ระยะหลัง ตอนที่มันไต่ขึ้นไปเล่นงานเราบนหน้าผาตะเคียนทองทำไมนายถึงยิงโป้งล้ม โป้งล้มทุกตัวไปเหมือนกัน ทิ้งซากไว้เป็นหลักฐานให้เราเห็นทนโท่ในตอนรุ่งสว่าง เวทมนตร์ของไอ้มันตรัยไม่อาจจะมาสิงสู่บังคับให้ลุกขึ้นมาเดินได้อีก แปลว่าไอ้ผีดิบที่ถูกลูกปืนของนายก็เสียใช้งานไม่ได้ไปอีกเลย นายเองไม่ได้เล่นทางเดียรัจฉานวิชาแต่นายใช้อะไรขอให้บุญคำรู้มั่ง”

คราวนี้เขาเป็นฝ่ายอึ้งไปบ้างชั่วขณะ ยิ้มขรึมๆ มันออกจะเป็นการยากที่เขาจะอธิบายให้บรรดาคนของเขาทั้งหลายเข้าใจได้ เพราะพื้นภูมิการศึกษาในทุกด้านแตกต่างกันมาก

“มันก็อาจเป็น ‘บางที’ หรือ ‘บางครั้ง’ เหมือนอย่างที่บุญคำว่าเหมือนกันแหละ ในกรณีที่ลูกปืนของฉันเกิดศักดิ์สิทธิ์มีอิทธิฤทธิ์ขึ้นทำให้ไอ้ผีตายซากหมื่นปีพวกนั้นถูกเข้าไปแล้วกฤติยาอาคมของมันตรัยจะหวนกลับมาบงการในซากนั้นไม่ได้อีก บุญคำก็รู้อยู่แล้วว่า ถึงแม้ฉันจะเป็นคนขาดศีลในเรื่องทำบาปฆ่าสัตว์ ฉันก็มีสัจจะเป็นอาวุธนำหน้า มีสมาธิจิตมั่นคงมันทำให้เกิดตบะบารมีขึ้นได้เหมือนกัน แต่ก็เป็นเฉพาะตัวของฉันเองเท่านั้น ไม่สามารถจะไปทำให้คนอื่นได้ ผิดกับของบุญคำที่ทำแจกจ่ายให้ใครก็ได้”

“นายหวงวิชา ปิดวิชาอีกแล้ว”

แกบ่นงึมงำ

“ไม่ได้หวง ไม่ได้ปิด บุญคำหรือทุกคนนี่แหละทำได้อย่างฉันแล้วหรือยังล่ะ ไม่ลักขโมยใคร ไม่โกหก ซื่อสัตย์กตัญญูต่อ

พ่อแม่ครูบาอาจารย์ หมั่นระลึกถึงเคารพบูชาท่านอยู่เสมอโดยไม่ลบหลู่ ไม่มากไปด้วยกิเลสตัณหา รับปากสัญญาอะไรกับใครไว้ ก็ต้องทำให้ได้อย่างนั้น ไม่แอบดผ้หญิงแก้ผ้าอาบน้ำ...”

“พอๆๆ นาย พอแล้ว บุญคำไม่อยากจะเอาวิชาจากนายแล้ว”

บุญคำรีบโบกมือขัดขึ้นทันที ทำหน้ายักษ์ใส่เขา

“หลอกด่าไอ้คำเรื่อย เรื่องนี้ก็แค่ดูเท่านั้น ไปเอาอะไรของเขามาได้ เห็นแต่ลิงแต่ค่าง เสือสิงห์กระทิงแรด จะขอมีอาหารตามั่งไม่ได้เชียวเร้อ ตาของบุญคำนะดูเป็นภาพศิลป์นานาย ไม่ได้ดูในลักษณะลามกอนาจารหรือว่าคิดไปในทางอกุศล บุญคำเดินป่าก๊ะนายโดยมีผู้หญิงมาด้วยกี่ครั้งแล้ว นายเคยเห็นบุญคำบังอาจปลุกปล้ำทำอุบาทว์กับใครมั่ง ต้นไม้มันสวยสำหรับนาย แต่ผู้หญิงแก้ผ้าก็สวยสำหรับบุญคำ เราจะชมธรรมชาติกันไปคนละอย่าง”

จัน เส่ย และเกิด หัวร่อกันครืนในคำคมของตาเฒ่ารพินทร์ เองก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ เรื่องคารมแล้ว เขาไม่เคยเห็นบรรดาพรานป่าพื้นเมืองคนไหนจะเลี้ยวลดฉับไว แก้ปัญหาไปได้สารพัดอย่างเฒ่าบุญคำจอมแก่นคนนี้ไปได้ แกเรียนหนังสือน้อย แต่พบเห็นเรียนรู้โลกมามาก ซ้ำยังมีโอกาสได้อยู่ใกล้‘บัณฑิต’มากกว่าพวกชาวป่าทั้งหลายปะเหมาะภาษาอเมริกัน หรือเยอรมันบางคำแกก็ยังฟังออก โดยเฉพาะคำสบถหรือคำหยาบคายลามกประเภทใต้สะดือ

“เออๆๆ ยอมแพ้ เอาละ ไม่ว่าอะไรแล้ว เป็นอันว่าบุญคำก็มีดีอยู่เหมือนกันในเรื่องนี้ แค่แอบดูเท่านั้นยังไม่ถึงกับ

ไปปลุกปล้ำข่มขืนหรือจับต้องลวนลามอะไรเขา นี่ก็เป็นความดีอย่างหนึ่ง”

จันหัวรอกกๆ สอดมาว่า

“พี่คำแกก็อยากลองเหมือนกันแหละนาย ไม่เชื่อลองให้แหม่มคนไหนมานอนแผ่ให้แกซิไอ้ที่ยังไม่กล้าแล้วก็อ้างเอาเป็นความดี ก็เพราะกลัวแหม่มจะถีบกระเด็นออกมาอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งกลัวถูกนายกระทืบเสียมากกว่า ถ้านายรู้เข้า”

“ห่าจิกนี่ ไอ้จัน! เดี๋ยวพัดเอาหัวแม่ตีนเข้าไปกวนในคอหอยซะเลย”

บุญคำว้ากออกมาแล้วถีบจันหกคะเมนเคนเค่ลงไปขยับจะลุกขึ้นแตะซ้ำท่ามกลางเสียงฮาครืนของพวกลูกน้องแต่รพินทร์กดไหล่ไว้เสียก่อน ให้แกนั่งลงตามเดิม เสียงบุญคำยังด่าโขมงโฉงเฉง

“ว่าถึงเรื่องงานสำคัญดีกว่า อย่าไปแก้เกี้ยว ไล่เตะคนที่เขารู้ทันเลย ตาคำ”

“หมด ‘มู้ด’ โว้ย! ต่อไปนี้ พวกมึงตัวใครตัวมันก็แล้วกัน...ไอ้พวกลูกขุนพลอยพยัก ซ้ำเติมกูอยู่เรื่อย ต่อไปนี้พวกมึงแก้ไขเอาเองก็แล้วกัน กูน่ะสบายมาก อย่างดีก็กลายเป็นไอ้ผีดิบ ‘มันตู’ไปอีกคนคู่กับไอ้มันตรัยแล้วคราวนี้กูจะเสียบให้หมด...ไม่เหลือไว้ซักคน สำหรับนังพวกแหย่ยั่วกามทั้งหลาย”

จันยกมือไหว้ปลกๆ พูดพลางหัวร่อพลาง

“โทษที พี่คำดวย ต่อไปนี้ไม่แซวอะไรอีกแล้ว โธ่ ล้อเล่นหน่อยเดียวเท่านั้น”

“เฮ้ย! มึงเรียกกูว่ายังไงนะ?”

บุญคำแยกเขี้ยวชี้หน้ามา จันทำหน้าเหลอหรา ขณะที่เกิด เส่ย และหัวหน้าลูกหาบหัวเราะกันงอหาย

“อ้าว! ฉันก็เรียกพี่คำว่าพี่คำนะซิ”

“แต่กูสาๆ ว่าจะมีคำต่อท้ายด้วยนี่หว่า บอกมานะไอ้จันเรียกกูตะกี้นี้ว่าไง?”

ท่าทางแกจะเอาเรื่องอีก แต่เกิดและเส่ยช่วยกันยึดแขนไว้ ไม่ให้ลุกขึ้นเต้นหนุมาน ช่วยกันแก้ตัวให้ว่า

“หูฝาดน่า ลุง น้าจันเขาก็เรียกว่า ‘พี่คำ’ ด้วยความนับถือนั่นแหละ หูยังงี้เขาเรียกว่าหูหาเรื่อง หูไม่ดี”

“หูกูดี ทำไมหูกูถึงจะไม่ดี!...”

แกหันมาตวาดพรานเด็กหนุ่มทั้งสองลั่น โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงชี้หน้าจันผู้กำลังคิกๆ อยู่อีก

“ลูกอีช้างลงโกรก ถึงของกูจะ ‘ดำ’ กูก็ดำเด็ดนะโว้ย ชโลมฝี่นผสมน้ำมะเขือขื่นด้วย ใครเจอเข้าไป เห็นครางอ่อยเรียกหากูทุกนางไป รึมึงจะพนันก๊ะกู”

รพินทร์จุ๊ปากลั่น ยกมือขึ้นโบก

“พอๆ หยุดกันที งานเป็นงานตาย รออยู่ข้างหน้าอีกไม่กี่ชั่วโมงแล้ว ยังมาเล่นอะไรไม่เป็นเรื่องกันอยู่อีก ไอ้พวกนี้ ตาคำ ก็ไอ้ปากเสียปากชั่วอย่างนี้ยังไงล่ะ ถึงใช้ในทางพระพุทธคุณไม่ขึ้น ได้แต่ในทางคุณไสยจัญไรวิชา ซึ่งมันไม่จีรังถาวรอะไร ไปเจอเอาของประเภทเดียวกันที่มันเหนือกว่า ก็วิ่งตูดชี้ป่าราบไป... มาพูดกันเรื่องงานให้รู้เรื่องกันเสียที”

“ก็นายสั่งมาซิ จะเอายังไง ลุยเป็นลุย ไอ้คำน่ะ ไม่ยั่นร้อกเคยมาแล้ว ไม่ใช่ไม่เคย”

แกตอบสะบัดๆ สงบกิริยาลงแล้ว แต่ยังไม่วายค้อนปะ-หลับปะเหลือกไปทางเจ้าลูกน้องทั้ง 3 ตัว แล้วพาลทุบหลังหัวหน้าลูกหาบเสียอีกตุบใหญ่ เพราะยังหัวร่อตัวหงิกตัวงออยู่

“ในการมุ่งเข้านิทรานคร เผชิญหน้ามันตรัย และบริวารของมันคราวนี้ ไม่ว่าช้างผีสิงหรือไอ้พวกผีดิบหมื่นปีที่มันไปขนออกมาจากป่าช้า ฉันมอบให้เป็นหน้าที่ของบุญคำรับผิดชอบโดยดูแลไอ้พวกนี้และลูกหาบไว้ทุกคน ส่วนทางด้านเจ้านายเป็นเรื่องของฉันเอง”

ตาเฒ่าหึๆ ในลำคอ หันไปทางลูกน้อง

“ว่ายังไง พวกมึง ไอ้ปากหอยปากหมี?”

จัน เกิด และเส่ย ยกมือวันทาท่วมหัว

“ลูกช้างขอฝากตัวด้วยจ้ะ พระอาจารย์คำ...แต่พระอาจารย์พูดผิดนะ เขาเรียก ‘ปากหอยปากปู’ ไม่ใช่ปากหอยปากหมี ปากแบบนั้นน่ะมันเป็นปากของพระอาจารย์เองตังหาก ฮิฮิ”

ประโยคสุดท้าย ไม่ทราบเป็นเสียงใครในหมู่สามคน ที่เล็ดลอดบีบเสียงออกมา ซึ่งบุญคำถลึงตามอง แต่หาตัวคนพูดไม่พบ นอกจากเขม่นจ้องไปทางเกิดกับเส่ยสองคน แล้วตะคอกออกมาว่า

“เอาละ ต่อหน้านาย ที่มีวิชาดีนี่แหละ พวกมึงเอาลูกปืนออกมาวางกองไว้ตรงหน้า กะเดี๋ยวกูจะตรวจดูให้ว่า ยังใช้การได้หรือเปล่าหรือว่าจะต้องปลุกเสกลงเลขยันต์ยังไงต่อไป หลายวันมาแล้ว จากวันทำพิธีจัญไรของกู ป่านนี้อาจเสื่อมไปแล้วก็ได้ แล้วพวกมึงเก๊าะจะตายห่ากันหยังก๊ะเขียด”

พรานลูกน้องทุกคน รีบกระวีกระวาดงัดเอาลูกไรเฟิลที่มีประจำตัวอยู่ในขณะนี้ ออกมาวางกองไว้บนผ้าขาวม้าของแต่ละคนตรงหน้าแล้วพากันยืมแหงๆ เมื่อสบตาแกทแลถลึงทงหน้าบูดมา รพินทร์ยิ้มๆ ตบมาที่ไหล่ของแกเบาๆ

“น่า! บุญคำ ใจเย็นๆ ไว้ อย่าไปโกรธเคืองอะไรมันเลย แต่ละคนมันก็เปรียบเหมือนลูกๆ หลานๆ ทั้งนั้น มันเสียท่าศัตรูล้มหายตายจากไป บุญคำก็จะลำบาก นอกจากจะต้องแบกของหนักคนเดียวแล้ว ยังไม่มีลูกไล่สำหรับจะเตะถีบเล่นอีก ช่วยมันหน่อย นึกว่าเห็นแก่ฉันก็แล้วกัน”

“เวลาจะหลอกใช้ละก็พูดดี นายกู แต่พอได้โอกาสทีไรเป็นให้ท้ายไอ้พวกนี้แหย่บุญคำทุกที ตัวเองรึ ก็ออกปราดเปรื่องเรืองฤทธิ์ไม่ยอมช่วยลูกน้อง โยนหน้าที่มาให้ไอ้คำหมด”

“ไม่ใช่ไม่ช่วย ก็บอกแล้วยังไงว่าเราแบ่งหน้าที่กัน บุญคำไม่แน่จริง ก็คงไม่บุกป่าฝ่าดงร่วมกับฉันมาได้ทุกวันนี้หรอก”

จอมพรานพูดมาอย่างเอาใจ ยานคางช้าๆ

“ของเสนียดจัญไร ก็ต้องแก้กันด้วยความเสนียดจัญไร เกลือต้องจิ้มเกลือ แล้วนายอย่ามาว่าคราวหลังก็แล้วกัน...บอกก่อน บุญคำจะทดลองตรวจดูคุณไสยที่ลงไว้ในลูกปืนของไอ้พวกนี้ทุกนัด ว่ายังใช้เล่นงานกับไอ้ผีหมื่นปีพวกนั้นได้อยู่อีกหรือเปล่า นายอย่าใช้อาคมของนายมาสกัดกั้นไว้นะ ม่ายงั้นตรวจสอบไม่รู้เรื่อง”

รพินทร์พยักหน้า

“เอาเหอะ ตามสบาย แต่ฉันจะนั่งดูอยู่ด้วย”

บุญคำสูดลมหายใจลึก ขยับตัวนั่งขัดสมาธิ หลับตาลง

มือทั้งสองวางซ้อนกันอยู่บนตัก แกก็แน่จริงเหมือนกัน ไม่มีพิธีรีตองอะไรมาก ก่อนจะสงบนิ่งไป บอกมาว่า

"เอาละ ทุกคนเงียบๆ ห้ามทำอะไรให้เป็นการทำลายสมาธิของกูเป็นอันขาด ตามองดูที่กองลูกปืนของพวกมึง รอสักกะเดี๋ยว ถ้ากูเป่าพรวดลงไปกลางวงล้อมนี่ แล้วเห็นลูกไหนนัดไหนมันกระโดดขึ้นเต้นหย็องแหย็งได้เหมือนกบเขียด ให้เก็บลูกปืนนัดนั้นขึ้นมา นัดไหนมันนิ่งอยู่กับที่โดยไม่ขยับ ทิ้งมันไว้ก่อน...ระวัง กูจะเริ่มละนะ ไม่นานหรอก แค่ 3-4 นาทีก็ รู้เรื่อง"

ความเงียบเข้าปกคลุมบริเวณนั้นทันที ทุกคนที่นั่งล้อมอยู่ สงบปากคำเงียบกริบ หมดอาการเล่น นอกจากจะจ้องดูลูกปืนที่กองวางอยู่บนผ้าขาวม้าของแต่ละคนนิ่ง

รพินทร์ ไพรวัลย์ เองก็สงบเงียบเช่นกัน ปล่อยดวงจิตของเขาให้สงบและว่างเปล่า เพื่อเปิดทางให้แก่ไสยเวทอาคมของบุญคำอย่างเต็มที่...

เวลาผ่านไปอย่างสงบเงียบ ได้ยินแต่เสียงฟืนในกองไฟที่ก่อไว้ปะทุเปรียะประเป็นระยะๆแล้วปรากฏการณ์น่าประหลาด ก็อุบัติขึ้นกับสายตาของรพินทร์ และพรานพื้นเมืองของเขาทุกคนที่นั่งสงบใจจ้องดูกองลูกปืนตรงหน้าตนเองรายล้อมอยู่รอบๆ ตัวบุญคำ

เหมือนการสำแดงมายากล แต่มันก็ไม่ใช่...บุญคำ ผู้นั่งบริกรรมนิ่งอยู่ ก้มลงมาอมลมแก้มโป่ง เป่าผัวะลงมากลางวง

กองลูกปืนของแต่ละคนที่นำออกมาวางอยู่บนผ้าขาวม้าตั้งอยู่กับพื้นตรงหน้า สำแดงอาการพลิกหมุนขยับตัวดิ้นไปมากระทบกันกึกกักราวกับสิ่งมีชีวิต ประจักษ์ชัดกับทุกสายตาแม้แต่รพินทร์เองผู้เฝ้าจับตาพินิจดูอยู่ ครั้งแรกมันก็เบา ๆ ก่อนทุกกองมีอาการเหมือนกันหมด

บุญคำยังไม่ลืมตา ภายหลังจากเป่าลงมาแล้ว ก็ดึงกายกลับไปนั่งบริกรรมตามเดิมอีก ริมฝีปากหมุบหมิบโอมอ่านหรือท่องบ่นอะไรของแก ครั้งแรกก็ไม่มีเสียง แต่เริ่มจะปรากฏเสียงผ่านปากออกมาดังขึ้นทุกขณะ และเมื่อแกยิ่งรัวเสียงท่องคาถาเร็วขึ้นเท่าใด ก็เหมือนจะเป็นการเร่งให้บรรดาลูกปืนเหล่านั้นมีปฏิกิริยาของการเคลื่อนไหวรุนแรงขึ้นเท่านั้น ครั้งแรกมันขยับกลิ้งหมุนไปหมุนมา ต่อมาแต่ละนัดก็หมุนตัวเป็นวงกลม

และบัดนี้ สภาพของมันไม่ผิดอะไรกับข้าวตอกแตกปะทุอยู่กลางกระทะทรายที่คั่วอยู่กระโดดขึ้นจากพื้นเป็นโกลาหลไปหมด บางนัดกระดอนเหมือนถูกจับโยนขึ้นมาสูงจากพื้นร่วมฟุต ท่ามกลางการนั่งจ้องเบิกตาโพลงของเกิด เส่ย จัน และหัวหน้าลูกหาบที่เข้ามาร่วมวงอยู่ด้วย พวกนั้นพากันร้องครางฮือกันออกมาพร้อม ๆ กัน

“เร็ว! นัดไหนมันกระดิก หรือกระโดดได้ เก็บขึ้นมา!”

เสียงตาเฒ่าเจ้าคาถาร้องบอกมาทั้งที่ยังหลับตาอยู่

เจ้าพวกสี่คนที่ล้อมวงดูลูกปืนของตนเองอยู่ รีบกระวี-กระวาดตะครุบลูกปืนนัดที่เต้นพล่านเหมือนตั๊กแตนกระโดดเหล่านั้นลงย่ามในทันที โดยเลือกเอานัดที่มันเต้นแรง ๆ ขึ้นมาก่อนและก็คอยจ้องเก็บไปตามลำดับนัดที่ยังเหลือวางอยู่กับพื้น

โดยไม่ขยับเขยื้อน ก็เริ่มเคลื่อนไหวต่อไป และในที่สุดก็เต้นหย็องแหย็งขึ้นมาอีกอย่างมหัศจรรย์ยิ่ง

ต่อมาชั่วไม่กี่อึดใจเท่านั้น กระสนของแต่ละคนที่นำมากองไว้ก็ถูกรวบเก็บขึ้นมากำแน่นอยู่ในมือของเจ้าของแต่ละคน เพราะไม่มีนัดไหนเลยสักนัดที่จะอยู่นิ่ง โดยไม่โลดเต้นขึ้นมาอย่างต่ำที่สุดก็กระโดดสูงจากพื้นสองสามนิ้ว เอาส่วนปลายลงบ้าง ส่วนหัวลงบ้างมีอยู่นัดหนึ่งในกอง ของเกิดดูจะเฮี้ยนจัด ดีดลอยสูงขึ้นไปเหนือศีรษะของทุกคนร่วมวา และเป็นนัดสุดท้ายเสียด้วยขากลับตกลงมากระทบกลางกระบาลของเจ้าของดังโป๊กแรงราวกับใครมาเขกหัวจนเจ้าตัวร้องโอ๊ก ยกมือคลำหัวป้อยนัดนั้น ก่อนจะกระเด็นตกลงพื้น รพินทร์เอื้อมมือไปคว้า...กำไว้มันสงบนิ่งอยู่ในอุ้งมือของเขา

บุญคำลืมตาขึ้นช้า ๆ แล้วมองไปยังลูกน้องแกทุกคน ถามว่า

“มีมั่งไหมวะที่ไอ้นัดไหนมันนอนนิ่งอยู่เฉย ๆ โดยไม่ยอมกระดิกเลย”

ทุกคนไม่ตอบแก แต่พนมมือไหว้ท่วมหัวอย่างปีติยินดีและเลื่อมใสขยาดฤทธิ์

“พระอาจารย์บุญคำแน่จริง ๆ ให้ตายเถอะ แบบนี้ต่อให้โคตรของไอ้มันตรัย ก็ขอให้มันเรียงหน้าเข้ามาเถอะ!”

เส่ยพูดขึ้น ไม่พูดเฉย ๆ ลงทุนโก้งโค้งกราบเลย

“พวกเอ็งดูไว้ให้เห็นเป็นขวัญตา ถ้าไม่ใช่เพราะนาย ข้าก็ไม่ทำให้ดูซึ่ง ๆ หน้าหรอก ต่อไปนี้พวกเอ็งไม่ต้องกลัวอะไรไอ้พวกนั้นอีกแล้ว ตูมไหน...ตูมนั้น...ถูกที่ไหนก็ได้ รับรองไม่มีวัน

กระดิกเคลื่อนไหวได้อีกเลย ถ้าข้าไม่ดีจริง ข้าก็เดินตามหลังนายรพินทร์มาไม่ได้จนทุกวันนี้หรอกวะ แล้วก็จำได้ด้วย...”

แกชี้หน้ากราดสำทับ

“คราวหลังอย่าเสือกมาทะลึ่งก๊ะข้าอีกพ่อจะสั่งให้ลูกปืนผีลงพวกนั้นนั่นแหละ เข้าไปเต้นอยู่ในท้องของพวกเอ็ง ไม่เชื่อจะลองดูก็ได้”

ลูกน้องพรานทุกคนยิ้มแหยๆ ไม่มีใครบังอาจกระเซ้าเย้าแหย่ต่อปากต่อคำกับพรานเฒ่าอาวุโสอีก ได้แต่ยกมือไหว้กันปลกๆ ตาเฒ่าหัวร่อหึๆ ในลำคอ แล้วเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่เจ้านาย บอกว่า

“อย่าว่าแต่คุณไสยอาคมของไอ้มันตรัย ที่จะมาสิงสู่บงการพวกบริวารของมันเลยนาย ต่อให้พวกมันพกเหล็กไหลมาด้วย ก็ไม่มีวันเหลือหรอก เจอลูกปืนเข้าพิธีของบุญคำเข้า... เป็นกระจุยหมด สิ่งที่มันกำลังเล่นงานเราอยู่เป็นสิ่งอัปมงคล เราก็ต้องแก้มันด้วยอัปมงคลวิชาเหมือนกัน ส่วนนายจะใช้ทางมงคลวิชาของนายก็ใช้ไปเถอะ คุ้มครองพวกฟารั้งไว้ให้ได้ด้วยก็แล้วกัน”

จอมพรานพยักหน้าลง เขาเองก็อดไม่ได้ที่จะต้องยอมรับนับถือแกในเรื่องนี้

“ตกลง บอกแล้วยังไงว่าเราแบ่งหน้าที่กัน กระสุนทุกนัดยังใช้การได้ดี ยิ่งปลุกเสกซ้ำ มันก็ยิ่งแรงฤทธิ์ สำคัญแต่ว่า อย่าให้ปืนแตกก็แล้วกัน แล้วก็อย่าให้กางเกงในของแหม่มสองคนนั่นหายบ่อยนัก เขาจะสงสัยเอาได้”

บุญคำหน้าเจื่อนลงนิดหนึ่ง แล้วก็วางขรึมตามเดิม

“ก็แค่ยืมมาเข้าพิธีหน่อยเดียวเท่านั้น โชคยังดีที่เจอเรื่องอุบาทว์ทีไร เรามีผู้หญิงมาด้วยทุกที ก็ยังพอได้อาศัย นี่ถ้ามีเฉพาะผู้ชายล้วนๆ บุญคำเห็นจะจนปัญญาเหมือนกัน ส่วนที่นายว่าปืนจะแตก ก็รับรองว่าไม่แตกซิน่า ส่วนเสียมันก็มีแค่อย่างที่นายเตือนไว้นั่นแหละ ปืนของพวกเราคนไหนใช้กระสุนลงอาคมแบบนี้ ต่อไปก็ใช้ยิงสัตว์เพื่อหวังกินเนื้อไม่ได้สะดวกแล้ว เพราะเนื้อสัตว์มันจะเน่าเร็วกว่าปกติ แต่บุญคำก็มีพิธีช่วยล้างอาถรรพณ์ได้ ขอให้เราแน่ใจว่า จะเลิกใช้กระสุนพวกนี้เสียก่อนเท่านั้น เรียนผกได้ก็ต้องเรียนแก้ได้”

ได้ที ตาเฒ่าเริ่มคุยโวตามประสาของแก รพินทร์หัวเราะเบาๆ

“อืมม์! เก่ง...เมื่อเรียนผูกได้ และเรียนแก้ได้ก็ไหนลองแก้กระสุนนัดนี้ดูซิ”

กล่าวจบเขาก็โยนกระสุนนัดที่ลอยสูงขึ้นไปจากพื้นมากผิดปกติ และหล่นลงมากระทบหัวเกิด จนเจ้าตัวครางอู้ ซึ่งเขาคว้าเอาไว้ได้แล้วกำอยู่ในมือขณะนี้ไปให้แก บุญคำรับไว้ด้วยสัญชาตญาณ พอคว้าหมับได้ แกก็สะดุ้งโหยงร้องออกมาอย่างตกใจว่า

“โฮ้ย! อะไรกันนี่ นัดนี้ทำไมมันถึงร้อนจี๋ยังกะไฟลนแบบนี้ล่ะนาย”

“ก็นั่นน่ะซิ ทำไมมันถึงร้อนแบบนั้น บุญคำเก่งมาก ที่ปลุกเสียจนมันกระโดดสูงขึ้นไปตั้งวา ผิดไปจากทุกนัด หล่นลงมาลงหัวเกิดตะกี้แต่ฉันรับเอาไว้ได้...ไหน เก่งจริงลองแก้ดูซิ

ถ้าแก้ไม่ตกล่ะก็ มันกำลังจะระเบิดใส่มือบุญคำในไม่กี่อึดใจข้างหน้านี่แหละ เพราะมันร้อนจี๋ขึ้นทุกขณะแล้ว”

เป็นจริงตามที่เจ้านายว่า บุญคำตาเหลือก กระสน .375 แม็กฯ นัดนั้นร้อนผิดสังเกต จนแกแทบจะถืออยู่ในมือไม่ไหว พยายามเป่าลงไปสองสามครั้ง มันก็ไม่คลายความร้อนลง มีแต่จะทวีขึ้นทุกทีเหมือนถูกไฟลน ในที่สุดแกก็รีบลนลานโยนกลับคืนมาให้เขา

“นาย! ช่วยที บุญคำเอามันไม่อยู่แล้ว มันกำลังจะแตก!”

รพินทร์รับกลับคืนมากำไว้ในมืออีกครั้ง หัวเราะหึๆ

“ไหนว่าเรียนผูกได้ แล้วเรียนแก้ได้ยังไงล่ะ คราวนี้แก้ไม่ได้เหรอ”

“มันระเบิดแน่นาย อีนัดนั้นมันเอาเรื่องแน่แล้ว แล้วถ้ามันตูมขึ้นมากลางวงนี่ มันก็ลูกระเบิดย่อยๆ เราดีๆ นี่เอง ไหนจะหัวกระสุนไหนจะสะเก็ดปลอก นายมีดีกว่าบุญคำ นายแก้ทีเถอะ”

สมุนขวาจอมแก่นของเขาโวยวายมาละล่ำละลัก ตั้งท่าจะเผ่นหนีเอาตัวรอดออกไปจากวงที่นั่งกันอยู่ แต่รพินทร์คว้าไหล่ได้ทัน กดให้นั่งลงตามเดิม บอกเรียบๆ ว่า

“จำไว้ คุณไสย จัญไรวิชา ให้คุณกับเจ้าของได้ ก็ให้โทษกับเจ้าของได้เหมือนกัน เหมือนกระสุนนัดนี้เป็นตัวอย่าง มันกำลังจะทำพิษเอากับบุญคำแล้ว และถ้าไม่รู้จริง แก้ไม่ตก มันก็เกิดภัยกับพวกเราก่อนที่จะเอาไปใช้ประโยชน์ เอาละ ฉันจะแก้ให้ด้วย มงคลวิชา...”

กล่าวจบ เขาก็เอามือที่กำกระสุนอันร้อนจี๋นัดนั้นยื่นไป

เบื้องหน้า คว่ำด้านฝ่ามือลงกับพื้นดิน เพ่งกระแสจิต กลั้นใจภาวนาเรียกอาโปธาตุ สงบนิ่งไปกึ่งอึดใจ

ความร้อนจากลูกปืนนัดนั้น ที่กำลังทวีขึ้นทุกขณะ บัดนี้ลดลงในทันที จนกระทั่งกลายเป็นเย็นเยือก มีไอน้ำเกาะราวกับแช่ไว้ในตู้เย็นในช่องน้ำแข็ง แล้วโยนลงไปตรงพื้นเบื้องหน้าของทุกคน ทำเอาทั้งหมดสะดุ้งโหยง ขยับจะเผ่นเพราะกลัวมันจะระเบิดขึ้น

“หยิบขึ้นมาใหม่ บุญคำ แล้วดูซิ ว่ามันเป็นยังไงบ้าง”

เขาบอกต่อมาเรียบๆ เช่นเดิม ตาคำทำท่าปอดๆ ใจจริงแกอยากจะลุกขึ้นแล่นไปให้พ้นรัศมีโดยเร็วที่สุด แต่เมื่อเจ้านายบอกเตือนมาอีกครั้ง จึงแข็งใจหยิบขึ้นมา

“นาย!...”

แกร้องหน้าตื่น

“ตอนนี้มันเย็นเจี๊ยบ ยังกะก้อนน้ำแข็งเลย”

แล้วแกก็ส่งเวียนไปให้พรรคพวกลองจับคลำดู ทุกคนหันไปมองหน้าพรานใหญ่ ผู้เป็นเจ้านายเป็นตาเดียว

“พุทธัง ธัมมัง...นายทำยังไงนี่”

เสียงจันอุทานออกมาเบาๆ

“ความร้อนก็คือธาตุไฟ ความเย็นก็คือธาตุน้ำ ก็ไม่ต้องทำอะไรมากหรอก เพียงขอธาตุน้ำจากแม่พระธรณีให้เข้าไปดับความร้อนในลูกปืนนัดนั้นเท่านั้น ตอนนี้แก๊ปกับดินปืน มันเปียกชื้นไปหมดแล้วต่อให้ยิงก็ไม่ลั่น กระสุนนัดนั้นก็ยิงไม่ได้อีกแล้ว ทิ้งมันไปเสีย...เอาละเรามาลองอะไรกันเล่นๆ พอหอมปากหอมคอ ของจริงที่เราจะพบและใช้ ‘วิชา’ ของเรามันรอคอยอยู่ข้าง

หน้าแล้ว ขอให้ทุกคนนอนหลับให้สบายเตรียมสำหรับวันพรุ่งนี้ คืนนี้ไม่ต้องห่วงอะไรทั้งสิ้น แล้วพบกันใหม่ตอนย่ำรุ่ง”

กล่าวจบ รัฟนิทรลุกขึ้น เดินกลับเข้ามายังตำแหน่งพักนอนของนายจ้าง

ขณะนี้นอนเรียงรายกันเป็นหน้ากระดานอยู่ภายใต้ผ้าพลาสติกที่ขึงกั้นน้ำค้าง ดูเหมือนจะมีการจัดเตรียมแบ่งที่ไว้ให้สำหรับเขาแล้ว ทางด้านขวามือสด ชิดกับหัวหน้าคณะซึ่งนอนริมอยู่ก่อนแล้วถัดไปเป็นอิสซาเบล คริสและคี๊ธ ส่วนเชิดวุธนั้น ก็ขนาบริมสุดทางอีกด้านหนึ่ง

มันแปลว่าผู้หญิงสองคนของคณะถูกนอนกั้นไว้ตรงกลางโดยขนาบข้างด้วยผู้ชายด้านละสองคน ซึ่งก็เป็นรูปแบบของการนอนที่ถูกต้องแล้ว และการที่ด็อกเตอร์สแตนลีย์กันที่เตรียมไว้ให้เขาทางด้านของตน ก็คงเป็นเพราะประสงค์จะหาโอกาสคุยปรึกษาหารืออะไรด้วยก่อนจะหลับนั่นเอง-เขาเดาเอา

เมื่อพรานใหญ่หย่อนตัวลง พร้อมกับอัฐบริขารในการนอนของเขา สแตนลีย์ก็ขยับตัวเข้าไปอีก แบ่งแบล็งเกตผืนใหญ่เผื่อมาให้เขา

ขณะที่เขาเอนกายลงนอนหงายเหยียดยาว และหรุบปีกหมวกลงมาปิดหน้า เสียงอเมริกันอาวุโสก็เปรยขึ้นเบาๆ ว่า

“คืนนี้ เป็นคืนที่สองแล้ว ที่เราพักกันอยู่ที่นี่ และหวังว่าคืนนี้ก็จะผ่านไปอย่างเรียบร้อย ไม่มีอะไรตื่นเต้นที่จะต้องปลุกให้เราพรวดพราดกันขึ้นมาระหว่างหลับ”

“ผมก็มั่นใจเช่นนั้น ด็อกเตอร์”

“ผมยังขอยืนยันอยู่ตามคำพูดเดิมที่ให้ไว้แก่คุณนะ”

“คำพดอะไรครับ”

“นับจากพรุ่งนี้เป็นต้นไป อีกหนึ่งเดือน ถ้าเรายังไม่ได้เค้าเงื่อนอะไรเลย เราจะบ่ายหน้ากลับกันละ”

“อย่าไปคิดกังวลอยู่เลยครับ เอาว่าฝ่ายคุณอยากจะกลับเมื่อไหร่ก็บอกผมก็แล้วกัน แต่สำหรับผมถ้ายังไม่ได้ข่าวอะไรผมก็ยังไม่อยากกลับ นี่คือความจริงใจของผม”

“คืนนี้ หนาวมาก!”

“ต่อไป ไม่ว่าหนาว หรือร้อน จะมากมายกว่าที่เราผ่านพบกันมาแล้ว”

“ถ้าไม่มีกรณีพิเศษอะไรออกไป ต่อไปนี้ผมอยากจะให้คุณมานอนรวมกลุ่มกับพวกเราทุกครั้งที่พัก ขัดข้องไหม”

“ไม่ขัดข้องครับ และไม่เฉพาะแต่ผมเท่านั้น พรานของผมหรือลูกหาบทุกคนก็อาจต้องเข้ามาสุมนอนรวมกลุ่มกับพวกคุณด้วย เรียกว่าเรานอนรวมกันทั้งหมด สุดแต่สถานการณ์แต่ละครั้ง และรูปแบบของการนอนก็อาจไม่เรียงหน้ากระดานเหมือนอย่างนี้ แต่อาจต้องนอนในรูปรัศมีแฉกของดาว คือทั้ง 20 คนพวกเรานอนโดยมีศีรษะหันเข้าหากัน และปลายเท้าหันออกรอบทิศ ป้องกันไม่ให้อะไรมันย่องมาทางด้านศีรษะของเราแต่ละคนได้ ในบางภูมิประเทศ และบางทีก็ต้องพักนอนในตอนกลางวัน และออกเดินทางในตอนกลางคืน ตามแถบที่แห้งแล้งร้อนระอุเหมือนทะเลทราย”

“จะมีภูมิประเทศอย่างที่คุณบอกเหมือนกันรึ?”

“เท่าที่ผมเคยผ่านมาแล้ว มันมีสัตว์ร้ายหรือสิ่งร้ายอะไร เราไม่กลัว แต่เรากลัวในความกันดารของภูมิประเทศ และภัยจากธรรมชาติ ถึงอย่างไรผมก็เชื่อมั่นในความทรหดอดทนของพวกคุณทุกคน รวมทั้งเครื่องยังชีพทันสมัยที่พวกคุณมีติดมาด้วยพร้อม”

แล้วเพื่อเป็นการตัดบท ไม่ให้อเมริกันอาวุโสพูดคุยอะไรกับเขาอีก รพินทร์ก็บอก

“...กู๊ดไนท์!”

ติดต่อกันมา เป็นการปิดท้ายประโยคของเขา ซึ่งหัวหน้าคณะก็เงียบเสียงไปในทันทีเหมือนกัน แม้ว่าโดยแท้จริงยังอยากที่จะมีอะไรพูดจากับเขาต่อไปก็ตาม...

ระยะเวลาตั้งแต่บ่ายของวันนี้ เวลาเดียวกับที่รพินทร์เริ่มแก้ไขพิษแมงมุมหกขาให้แก่คริสติน่า อันคณะทั้งหมดพักแรมกันอยู่บนยอดเขาอินทรี เหนือชายฝั่งทะเลสาบใหญ่ มันก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่คณะเชษฐา วราฤทธิ์ นาดิดชะนัก ไม่บังอาจดัดทางเข้าไปในช่องถ้ำใต้ภูเขาซึ่งปรากฏเห็นเป็นรอยใหม้เกรียมไปหมดด้วยความร้อนแรงซึ่งเกิดขึ้นจากอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่ยังไม่สามารถพิสูจน์ได้

ทั้งหมดไม่อาจหาญเสี่ยงพอที่จะอาศัยเส้นทางในถ้ำใต้ภูเขานั้นเข้าไปตามเจตนาในการนำทางของหนานอินได้ เพราะเมื่อทดลองสำรวจลึกเข้าไปเพียงเล็กน้อย ระดับของความร้อนก็ยิ่งทวีเพิ่มขึ้นจนทนไม่ไหว

จากเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึงล่วงหน้า อันทำให้ไม่สามารถ

ลอดผ่านใต้ถ้ำเพื่อตัดทางได้นั่นเอง ทุกคนไม่มีทางเลือกอย่างอื่น เมื่อดารินอันมีสติสัญชาตญาณพิเศษติดต่อเข้าใจกันได้กับเจ้าด้วน อดีตช้างป่าเกเร ซึ่งบัดนี้ได้กลายมาเป็นช้างค่บารมีของหล่อนไปเสียแล้ว ได้ตะโกนเรียกหาและบอกความกับมันขอให้มันช่วยนำทางไปก่อน ในขณะที่ทั้งคณะยังไม่อาจมองเห็นลู่ทางหรือตัดสินใจเลือกทางอื่นใดได้

ตลอดระยะเวลาบ่าย มาจนกระทั่งใกล้ค่ำของวันนี้ ทั้งคณะจึงจำต้องเดินอ้อมเลาะลัดไปตามไหล่เขาสลับไปกับป่าหินวนเวียนคดเคี้ยวไปมา ประเดี๋ยวมีท่าว่าจะไต่ขึ้นสูง ประเดี๋ยวก็ทิ่มลาดลงต่ำไปสู่แอ่งอันมีลักษณะเหมือนหุบ...ครั้งแล้วครั้งเล่า มีดาริน วราฤทธิ์ สะกดตามหลังเจ้าด้วน ซึ่งเดินนำดุ่มๆ ให้เห็นระยะที่ไม่ห่างออกไปเท่าใดนัก

ระหว่างนี้ทุกคนจำเป็นต้องฝากความหวังไว้แก่เจ้าด้วนชั่วคราวในเส้นทางเบื้องหน้า เปรียบเสมือนตัวมันจะเป็นมัคคุเทศก์ฉะนั้น

พรานชดหรือคุณชายอนุชากับหนานอิน เดินทอดระยะคุมอยู่เบื้องหลังน้องสาวอีกทีหนึ่ง ในสภาพที่ไม่ยอมประมาท ส่วนเชษฐาไชยยันต์ตามมาอีกชุดหนึ่ง โดยมอบหมายให้คะหยิ่นคุมลูกหาบท้ายขบวนเส้นทางเดินอยู่ในเกณฑ์สะดวกพอสมควร มีแต่ไต่ขึ้นและไต่ลงไปตามภูมิประเทศอันแห้งแล้งนั้น ไม่ต้องบุกเข้าไปตามพงรกทึบ นานๆ จะมองเห็นต้นไม้ย่อมๆ ชนิดมีรากเกาะติดกับหินขึ้นโผล่แซมอยู่เป็นกลุ่มๆ ตามแนวหินผาสองฝั่งทางสักครั้ง นอกนั้นล้วนแต่โขดผาศิลาราย รูปร่างลักษณะแปลกๆ อันเป็นฝีมือธรรมชาติเสกสรรไว้ทั้งสิ้น

ความที่เคยผ่านพื้นภูมิประเทศชนิดนี้มาก่อนแล้วจนเจนตาในการเดินทางผจญภัยครั้งก่อน ไม่ทำให้ทุกคนในคณะมีความทึ่งหรือประหลาดใจอะไรเป็นพิเศษทั้งสิ้น นอกเหนือประการเดียว คือความระวัง...เตรียมตัวรับภัยที่อาจโผล่จู่โจมออกมาในรูปแบบต่างๆ ซึ่งอาจเกิดขึ้นเมื่อใดก็ได้ชนิดไม่มีสิ่งใดมาประกัน

ตะวันอ่อนชายลงไปตามลำดับ บางขณะลับสันเขา เมื่อผ่านเข้าทิวขุนเขาสูงที่บังอยู่ทางด้านตะวันตก บางขณะก็โผล่ดวงแดงฉานสุกก่ำลงมาให้เห็นอีก เมื่อฉากของทิวด้านตะวันตกโปร่งโล่ง สุดแต่มุมทิศทางของการเดินจะนำไป

ดารินเหงื่อออกโชกทั้งกายราวกับอาบน้ำ แต่ฝีเท้าของหล่อนไม่ตก หรือแสดงอาการอ่อนเปลี้ยหมดแรงเลย หล่อนเดินสาวรอยเจ้าด้วนไปราวกับพรานอาชีพ ที่ผ่านในการเดินไพรมานานนับสิบๆ ปี **ถูกแล้ว...หล่อนไปด้วยพลังส่วนพิเศษในดวงจิต ไปด้วยพลังแห่งความรัก ความห่วงหาอาทร ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ไม่มีใครจะอธิบายได้**

ลักษณะการก้าวเดินไปอย่างมั่นคงคล่องแคล่วแต่ละก้าว ก็ได้ลักษณะของการคอยตรวจตราภูมิประเทศ สิ่งแวดล้อมที่ผ่านไปโดยถี่ถ้วนระมัดระวังก็ดี มันเป็นลักษณะเดียวกันกับจอมพรานผู้ยิ่งใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่มีผิด จนทำให้ทั้งเพื่อนและพี่ชายทั้งสองที่ตามหลังไปทุกระยะ โดยเฉพาะจับสังเกตอยู่สุดแสนที่จะพิศวง และแทบไม่เชื่อสายตา...ว่าน้องสาวคนเล็กของคณะ จะกลายเป็นคนกร้าวแกร่ง แข็งแรงบึกบึนเกินสภาพถึงเพียงนี้

หล่อนน่าจะมีอาการซวนเซ หรือหยุดพัก อันแสดงถึงความหมดแรงอ่อนเพลียบ้าง นั่นเป็นความคิดและห่วงใยของพวกพี่ๆ แต่เปล่าเลย...ไม่มีอาการชนิดนั้นจะส่อให้พวกพ้องเห็นแม้แต่น้อย

อนุชาผู้สืบเท้าตามหลังเว้นห่างมาพอประมาณคู่กับหนานอิน ก็เป็นคนจริงเหมือนกัน เขาไม่มีการทักท้วงห้ามปรามหรือเรียกให้น้องสาวผ่อนฝีเท้าลงมารวมกลุ่มใดๆ ทั้งสิ้น คงปล่อยหล่อนบุกบั่นนำหน้าโดดเด่นออกไปตามลำพังเช่นนั้น เพียงแต่คอยสังเกตจับดตลอดเวลาเท่านั้น จนหนานอินอดไม่ได้ที่กระซิบบอกว่า

“นายหญิงเดินน่ากลัวเหลือเกินวันนี้ ไม่ยอมหยุดพักรอพวกเราบ้างเลย ขนาดหนานอินเองก็เดินป่ามาตลอดชีวิต บ่ายวันนี้ยังขาลาก นายจะไม่เรียกนายหญิงให้ลงมารวมกลุ่มกับพวกเราหรือ?”

อนุชาสั่นศีรษะ ยิ้มน้อยๆ ขณะป้ายแขนเสื้อเช็ดเหงื่อที่กำลังจะย้อยเข้าตา

“ปล่อยเขาเถอะ ลุงอิน นายหญิงมีอะไรในตัวแปลกๆ ที่เราคิดไปไม่ถึงเสมอ ในเมืองนายหญิงอาจงอแงอ่อนแอเหมือนผู้หญิงทั่วๆ ไป แต่ในป่าและในความจำเป็นอย่างที่เราพบกันอยู่ในขณะนี้ นายหญิงไม่ใช่ ‘ผู้หญิง’ หรอก เขาอาจแข็งแรงกว่าพวกเราเสียอีกก็ได้ ฤทธิ์เดชแห่งความรัก มันยิ่งใหญ่กว่าอะไรทั้งสิ้น เราคอยระวังหลังเขาให้ดีก็แล้วกัน แถวนี้ฉันรู้สึกว่าจะเห็นร่องรอยของเสือภูเขา”

เพียงแต่ขาดเสียงพูดของอนุชาเท่านั้น เงาของอะไรชนิด

หนึ่งกระทบแสงตะวันบ่ายจัดเป็นท่อนสีเหลืองลายพร้อยไปด้วยจุดดำ ก็ปรากฏวูบขึ้นบนแง่หินสูงจันมีลักษณะเป็นชะง่อนชะโงก ขณะนั้นดารินเดินผ่านหินก้อนนั้นไปแล้วประมาณ 10 ก้าว ลักษณะของมันหมอบเตรียมกระโจน

อดีตพรานชด กับครูพรานตวัดไรเฟิลขึ้นพร้อมกันด้วยสัญชาตญาณ แต่ราวกับนกรู้ ไอ้วายร้ายแห่งขุนเขาตัวนั้นโดดแผล็วหายลงไปในบริเวณหน่อหินที่อยู่เต็มไปหมด พ้นลับไปจากสายตาก่อนที่ทั้งสองจะทันลั่นไกเพียงชั่วกึ่งวินาที

เชษฐา ไชยยันต์ และพวกลูกหาบที่กำลังเดินตามหลังมาไม่ทันเห็นเป้าหมาย เห็นแต่เพียง...อนุชาและหนานอินกำลังยืนประทับปืนค้าง

“อะไร?”

เสียงเชษฐาร้องถามมา เนื่องจากทั้งสองฝ่ายเว้นระยะไม่ห่างกันนัก จึงพอจะร้องถามกันได้โดยไม่ต้องใช้วิทย อนชาไม่ตอบ รีบจ้ำพรวดๆ ตามหลังดารินผู้ยังเดินเป็นปกติไปโดยเร็ว คงมีแต่หนานอินเท่านั้นที่ผ่อนฝีเท้ารอเชษฐาและไชยยันต์ที่เกือบจะเป็นวิ่งเหยาะๆ ขึ้นมา

“นายใหญ่ไม่เห็นอะไรรึ ตะกี้?”

พรานครูย้อนถามเบาๆ

“ไม่ทันเห็น มีอะไรรึ?”

ไชยยันต์ถามเร็วปรื๋อระคนหอบๆ

“แมวใหญ่ แต่ไม่ใช่ไอ้โคร่งหรอก พวกที่มันหากินตามภูเขาสูงน่ะขนาดพอๆ กับไอ้ดาว รูปร่างก็คล้ายๆ กัน โดดขึ้น

มาบนยอดหินก้อนนั้น พอนายหญิงเดินคล้อยหลังไปหน่อยเดียว หนานอินกับนายชดยิงไม่ทัน มันโดดหลบลงไปเสียก่อน”

เบื้องหน้าห่างออกไป อนุชาคงเร่งฝีเท้ากวดติดตาม หลังดาริน ผู้กำลังเดินดุ่มๆ ไปด้วยอาการปกติ โดยหมายจะตามให้ทันภายในสองสามนาทีให้ได้ แต่ก็ไม่ใช้วิทยุ หรือตะโกนเรียกใดๆ ทั้งสิ้น อดีตท่านทูตทหารบก พี่ชายใหญ่จึงดึงวิทยุออกจากเอวทันที

“น้อย! หยุดก่อน” เขาสั่ง

เสียงน้องสาวตอบมาทางวิทยุเช่นนั้น แต่ยังไม่ยอมหยุด ขณะนั้นทิศทางกำลังบ่ายหน้าลงเบื้องต่ำ อันเคยเป็นทางน้ำไหลในเวลาฝนตก ซึ่งเป็นกรวดปนลูกรังแดง

“อย่าเสียเวลาหยุดเลยค่ะ ทุกคนตามมาก็แล้วกัน ขณะนี้น้อยมองเห็นหุบของป่าไม้ทึบสีเขียวครึ้มอยู่ข้างล่างแล้ว และดูเหมือนจะได้ยินเสียงน้ำตกขนาดใหญ่ด้วย ภูมิประเทศที่เรากำลังบ่ายหน้าลงไปเป็นดงดิบแล้ว เราจะลงไปให้ถึงที่นั่นก่อนตะวันตกดิน!”

หล่อนตอบมาด้วยเสียงเรียบปกติ ดังได้ยินพร้อมกันหมดจากวิทยุทุกเครื่องที่มีติดตัวกันอยู่

มีเสียงอู้ซ่าของสายน้ำตกขนาดใหญ่ แว่วมาให้ทุกคนได้ยินจริงๆ จากบริเวณที่ต่ำลงไปเบื้องหน้า จะว่าอุปาทานก็ไม่เชิง แต่ความเหน็ดเหนื่อยของทุกคน ทำให้หูอื้อ และไม่ทันจะเงี่ยหูจับเสียง เพิ่งจะมาสำเหนียกเมื่อดารินบอกขึ้นมาให้ทราบนั่นเอง

"น้ำตก หรือป่าดิบ มันไม่สำคัญหรอก แต่รู้ตัวบ้างหรือเปล่าว่าอะไรมันด้อมๆ มองๆ เธออยู่ข้างหลัง?"

"ไม่ใช่เฉพาะข้างหลังหรอกค่ะ มันซ่มอย่รอบตัวเต็มไปหมด เพียงแต่ยังไม่โผล่ออกมาให้เห็นถนัดเท่านั้น"

"แปลว่าเธอรู้ตัวแล้ว!"

ไชยยันต์ร้องออกมาอย่างงุนงงระคนตกใจ

"เฉยๆ สงบ ไว้เถอะ ไชยยันต์ ขณะนี้เรากำลังผ่านเข้ามาในเขตของเสือดาวภูเขา มันอยู่กันเป็นฝูงทีเดียว ไม่แน่ใจว่าจำนวนเท่าไหร่ แต่เห็นจะไม่ต่ำกว่า 7 ถึง 10 ตัว ขนาดของมันไม่ใหญ่นักแต่ถ้าพร้อมใจกันรุมโจมตีเข้ามาทั้งฝูงก็อันตรายมาก ฉันสวดแผ่เมตตาให้แก่พวกมันแล้ว และขอเพียงแค่ผ่านอาณาบริเวณของมันเท่านั้นไม่คิดที่จะทำอันตรายอะไรมันเลย แต่ถ้าแผ่เมตตาให้แล้วมันยังไม่รับก็เห็นจะช่วยไม่ได้ และเพื่อความไม่ประมาท เธอและพี่ใหญ่เปลี่ยนจากไรเฟิลมาเป็นลูกซองออโตหรือปั้มได้แล้ว เตือนพวกลูกหาบให้รู้ตัวและระวังไว้ด้วย"

ขาดเสียงของดาริน ก็มีเสียงของอนุชาพูดแทรกวิทยุขึ้นมาอีกคน

"ทำตามที่น้อยบอกเร็วเข้า! เปลี่ยนจากไรเฟิลมาเป็นลูกซองได้แล้ว ทั้งพี่ใหญ่และไชยยันต์!"

ทั้งๆ ที่ยังไม่เข้าใจอะไรนัก เชษฐากับไชยยันต์ถอยหลังไปปะทะกับพวกลูกหาบ ที่กำลังเดินตามกันมาเป็นทิว และปฏิบัติตามที่ได้รับคำแนะนำทันที เชษฐาส่งไรเฟิลในมือไปแลกกับลูกซองเบราว์นิ่งออโต 5 นัดจากหัวหน้าลูกหาบ พร้อมเข็มขัดบรรจุกระสุน ส่วนไชยยันต์ก็แลกเอาเรมิงตันปั้ม 28 นิ้ว มา

จากลูกหาบอีกคนหนึ่ง ทั้งสองขยับลำเลื่อนตรวจดูกระสุนที่บรรจุอยู่ แล้วเตือนให้พวกนั้นเตรียมพร้อม ตนเองทั้งสอง **รีบ**จ้ำพรวดๆ ตามหลังน้องสาวและน้องชายขึ้นไปในทันที

เบื้องหน้าอนุชากวดมาทันดารินแล้ว ฉวยต้นแขนหมับ จับให้หยุดนิ่งอยู่กับที่ พี่น้องผู้ต่างคนต่างทันกัน...มองตาส่วนหนานอิน เชษฐา ไชยยันต์ กำลังพากันจับหมู่ตามมาอย่างเร่งด่วน

“อย่าชะล่าใจให้มากนัก น้อย!”

พี่ชายกลางเตือนเสียงต่ำๆ

น้องสาวคนสวยยิ้มกร้านๆ เอาหลังมือเช็ดเหงื่อที่จับพราวบนขนตา กระซิบเช่นเดียวกัน

“พรานชด...”

หลอนเรียกนามสมญาของพชาย

“แน่จริงหรือเปล่า?”

“ถ้าไม่แน่จริง ฉันก็เป็นพี่ชายของผู้หญิงอวดดีที่ชื่อดารินไม่ได้หรอก เตือนไว้อีกครั้ง แม้เธอจะได้ถ่ายทอดวิชาสารพัดมาจากรพินทร์แต่มันก็ยังไม่มากนักหรอก อย่าทระนงไป เธอไม่รู้หรอกว่าเมื่ออึดใจที่ผ่านมานี้ เส้นยาแดงผ่าแปด...มันกระโจนขึ้นมาทางชะง่อนหินด้านหลังเธอแล้ว”

หล่อนยักไหล่ กลับย้อนมา

“เพิ่งเห็นเหรอ? ช้ามาก...ที่เพิ่งจะมาเห็นเอาอีตอนนั้นความจริงมันโผล่ทางด้านโน้นบ้าง ด้านนี้บ้าง รอบตัวเราเต็มไป

หมด แอบมองเราอยู่ตลอดเวลาแล้ว เอาละ ถ้าแน่จริงล่ะก็แยกมากับน้อยทางด้านนี้ตามลำพังสองคนไหมล่ะ เราปล่อยให้พี่ใหญ่ ไชยยันต์ ลุงอินและพวกนั้นไต่ทางตามหลังเจ้าด้วนลงไปก่อน”

อนุชาก็แน่จริง สมกับอดีตของเขาเหมือนกัน ชายตามองดูน้องสาวอย่างเขม่นๆ แล้วหันมาทำสัญญาณตีมือ พร้อมกับพูดกรอกลงไปในวิทยุว่า

“ไม่ต้องตามมาที่ผมกับน้อยนี่ครับ พี่ใหญ่ ขอให้แยกลงตามทางด่านน้ำไหลซีกซ้ายมือ น้อยเขามีธระส่วนตัวหน่อย และผมจะอยู่เป็นเพื่อนเขา เดี๋ยวจะตามลงไป บอกพวกเราทุกคนถ้าเห็นตัวถนัดเมื่อไหร่ยิงทันทีนะครับ และให้ระวังขณะที่ผ่านแก่งแง่โขดหิน หรือยอดหินสูงๆ พวกนี้จะกระโจนลงมาจากที่สูง”

เชษฐา และไชยยันต์ ไม่สงสัยหรือรู้ความนัยอะไรระหว่างอนุชาและดาริน เมื่อได้รับคำแนะนำเช่นนั้นก็หักแยกลงเส้นทางด้านซ้ายมือทันที โดยมีหนานอินเป็นผู้นำลงไป ไม่มีอะไรจำเป็นจะต้องห่วงดารินในเมื่ออนุชาอยู่ด้วยแล้วเช่นนั้น และเชื่อสนิทตามที่อนุชาวิทยุบอกมาว่าดารินคงจะมีภารกิจทางด้านส่วนตัวตามธรรมชาติ

พอพวกนั้นเลี้ยวขบวนแยกลงไปทางด้านซ้ายแล้ว

อนุชาก็หันมาเลิกคิ้วกับน้องสาว

“เอาละ เธอจะลองดีอะไรกันพี่”

“มาสัญญากันก่อน ตกลงไหม?”

“สัญญาอะไร?”

“ถ้าพาไปให้เห็นอะไรชัดๆ กับตาแล้วล่ะก็ ยืนดูอยู่เฉยๆ อย่ายิง! ยกเว้นอย่างเดียว ถ้าหากมันกระโจนเข้าใส่จึงอนุญาตให้ยิงป้องกันตัวได้”

อดีตพรานชด จ้องหน้าเขม็ง

“อ๋อ! ได้ แต่ถ้ามันขบขมองเธอล่ะ?”

“นี่แหละ คือสิ่งที่เราจะลองดูกัน ว่ากำลังใจของเราทั้งสองใครจะแน่กว่าใคร ถ้าน้อยบาดเจ็บหรือตายก็ปล่อยน้อยได้เลย เอาตัวพี่กลางให้รอดคนเดียวเท่านั้นเป็นพอ”

“พูดบ้าๆ เธอจะมาไม้ไหนนี่น้อย...”

“มันเป็นการทดสอบระหว่างเราสองคน...ในป่าใหญ่ไพรดำนี่ยังไงคะ อย่างน้อยพี่กลางก็จะได้เลิกดูว่า หรือคอยห่วงกังวลกับน้อยเสียที ไปคอยห่วงกังวลกับพี่ใหญ่หรือไชยยันต์ตลอดจนคนอื่นๆ เถอะ”

“ตกลง”

“กล้าพอที่จะสะพายปืน โดยแสดงให้เห็นว่าไม่พร้อมจะเข่นฆ่าราวีพวกมันไหมคะ?”

ถูกท้าเข้าแบบนั้น อนุชาหัวเราะแค่นๆ เหวี่ยงไรเฟิลที่ถือเตรียมระวังยิงอยู่ สะพายไหล่ทันที

“อ๋อ! ได้”

ดารินปฏิบัติตามเช่นกัน ไรเฟิลที่ถืออยู่ในมือตลอดระยะเวลาทางที่เดินมา สะพายไว้กับไหล่แล้วหล่อนก็พยักหน้าพร้อมกับออกเดินเลาะลัดไปตามหมู่โขดหิน อันเป็นซอกแคบๆ นั้น

พี่ชายกลางเดินไปอย่างกระชั้นชิด กวาดตามองสังเกตไปโดยรอบ

พอเลี้ยวลับซอกหินที่ยืนกันอยู่แต่แรก ไปได้แค่ไม่กี่เมตร เท่านั้นก็ได้ยินเสียงขู่แฝ่เหมือนเสียงแมวขนาดใหญ่ดังแว่วออกมาเบาๆ ต่อมาก็เป็นเสียงคำราม ดารินหันมาชายตาดูพี่ชายกลาง เขาเม้มริมฝีปากแน่น ยังเดาไม่ออกว่าน้องสาวจะเล่นพิเรนทร์อะไร ได้แต่จ้องเขม็งอยู่เช่นนั้น ไรเฟิลสะพายไว้กับไหล่แล้วก็จริง แต่มือแตะอยู่ด้ามปืนพก .44 แม็กนั่มข้างเอวหล่อนอมยิม จับแขนเขาพาเดินต่อไป

ลับเหลี่ยมมุมหินนั่นเอง อนุชาก็ยืนตะลึง ข้อมือของเขาข้างที่กำด้าม .44 แม็กฯ อันกำลังจะชักออกมาถูกน้องสาวยึดไว้มั่น พร้อมกับเสียงกระซิบเบาๆ ว่า

“อย่า!”

เลือดในกายของอนุชาเย็นเฉียบ แทบจะจับเป็นก้อนแข็ง แต่ดารินมองไปยังโพรงของซอกหินใหญ่ อันเป็นเวิ้งนั้นด้วยอาการสงบนิ่ง

สิ่งที่เห็น...เสือดาวภูเขาเพศเมียตัวหนึ่งกำลังนอนตะแคงหันหน้ามาทางบุคคลทั้งสอง ดวงตาของมันในเงาสลัวเขียวปลาบลุกโชนราวกับฝังไว้ด้วยมรกต อ้าปากแยกเขี้ยวแดงฉาน เป็นเขี้ยวแหลมโค้งทั้งล่างและบน

ซุกอยู่ในซอกท้องของมัน ที่หันออกมาทางด้านหน้า คือลูกน้อยตัวเล็กๆ ขนกำลังฟูน่ารัก อายุไม่น่าจะเกิน 4 อาทิตย์ ขนาดแมวบ้าน...กำลังนอนดูดนมนังแม่อยู่ 3 ตัว ในบริเวณนั้นมีกระดูก และเศษเนื้อของสัตว์ประเภทเลียงผา หรือแพะภูเขา

ทิ้งอยู่กลาดเกลื่อน คาวเลือดคาวเนื้อยังสดๆ อยู่ กลิ่นสาบสางโชยมาสัมผัสจมูกอย่างแรง

ท่าทีของนังแม่ เหมือนจะพุ่งกระโจนเข้าใส่ แต่มันก็เพียงแต่อ้าปากแสยะขู่ และนอนให้ลูกดูดนมอยู่เช่นนั้น สองตาน่าสะพรึงกลัวจ้องเขม็งมาที่มนุษย์หนุ่มสาว ซึ่งเข้ามายืนมองมันอยู่จนถึงโพรงถ้ำห่างเพียงไม่เกิน 4-5 วา

แม้จะจิตใจกล้าแข็ง และผ่านเผชิญกับอะไรต่ออะไรมาแล้วสารพัด บัดนี้ อนุชา วราฤทธิ์เหงื่อแตกพลั่ก ยืนกายแข็งไปหมด ระยะขนาดนี้ แม้แต่ปืนพกสั้น เขาก็ชักไม่ทันแน่ หากมันชาร์จเข้ามา

แต่น้องสาวของเขายืนสำรวมนิ่ง มือทั้งสองประสานเข้าหากันในระดับเข็มขัด ดูเหมือนหล่อนกำลังสงบจิตภาวนาอะไรอยู่ในใจ และอึดใจต่อมา จึงค่อยๆ ย่อกายลงนั่งคุกเข่ากับพื้นดีดนิ้วเบาๆ

แล้วสิ่งที่ 'พรานชด' ไม่เชื่อสายตา ก็พลันปรากฏขึ้น

ลูกน้อยน่ารักราวกับตุ๊กตาของมัจจุราชแห่งขุนเขาสูง ก็ผละจากเต้านมนังแม่ เอี้ยวคอมามองทางหญิงสาว อาการของมันเหมือนลูกแมว ที่มองเห็นมนุษย์อันเคยให้ความปรานี พากันผละออกจากท้องแม่ของมันคลานต้วมเตี้ยมเตาะแตะ เดินตรงเข้ามาหาดารินทั้งสามตัว ตาของหล่อนไม่กะพริบเลย แต่ดีดมือเรียกอยู่เช่นนั้น

"เข้ามา ไอ้หนู! เข้ามานี่ ฉันไม่มีอันตรายอะไรกับเจ้าหรอก...และสำหรับเธอ แม่พยัคฆี! จงสงบนิ่งอยู่ตรงนั้น เราไม่

เคยมีเวรภัยใดๆ ต่อกันมาก่อนเลย และพวกเราจะไม่เป็นพิษเป็นภัยใดๆ แก่เธอ ลูกของเธอ หรือพวกเธอด้วย นี่คือสัจจาธิษฐาน”

ขณะที่ยังยืนตะลึง อนุชาได้ยินเสียงกระซิบนั้นอย่างชัดเจน

แม่เสือหุบปากที่อ้ากว้างลงแล้ว แต่ยังแยกเขี้ยวขาวนอนสงบนิ่งอยู่ตรงนั้นเหมือนถูกสะกด ส่วนลูกเล็กๆ น่ารักของมันทั้งสามตัวเดินส้มลุกคลุกคลานเข้ามาวนอยู่รอบกายของดารินคลอเคลีย เอากายเสียดสีกับเข่าของหล่อน ส่งเสียงร้องเบาๆ

ดารินประคองอุ้มขึ้นมาจูบบนหัวของมันทีละตัว ลูบคลำเล่นอยู่ชั่วขณะ ในขณะที่นังแม่ยังมองมานิ่งโดยไม่ขยับเขยื้อน ต่อจากนั้นหล่อนก็ผลักมันเบาๆ ทั้งสามตัว สั่งว่า

“ไป! กลับเข้าไปหาแม่ของเจ้าตามเดิม!”

เหมือนจะรู้ภาษา เจ้าเสือน้อยเพิ่งจะเกิดทั้งสามตัวผละจากมนุษย์สาว เตาะแตะคลานกลับเข้าไปปีนป่ายอยู่บนตัวนังแม่ของมันตามเดิม แต่ยังไม่วายหันหน้ามามองดูหล่อน

ดารินลุกขึ้นยืนตรง แล้วจับมือพี่ชาย ก้าวถอยหลังช้าๆ โบกมือให้

“ลาก่อน พยัคฆี และลูกน้อยทั้งสาม เจ้าและข้ามีเลือดเนื้ออันเดียวกัน เป็นสัตว์ร่วมโลกร่วมปฐพีเดียวกัน ขอให้จำเริญสุขตามอัตภาพเถอะ เราเพียงแต่ขออาศัยผ่านแดนมาเท่านั้น!”

เสียงคำรามในลำคอของนังแม่ ซึ่งใหญ่ขนาดหมาแอลเซเชี่ยนเบาๆ ครั้งหนึ่ง แล้วมันก็ก้มลงเลียลูกทั้งสามตัวโดยไม่แสดงอาการสนใจอะไรกับหล่อนและอนุชาอีก

ราชสกุลสาวจูงมือพี่ชายกลางกลับออกมาจากตำแหน่งที่เคยยืนกันอยู่ที่เดิม อนุชายังคงมองน้องสาวตาค้างอยู่เช่นนั้น สะบัดหน้าเราๆ ขจัดความมึนงง

“น้อย!...”

เขาคร่างออกมาแหบๆ

หล่อนยกมือแตะริมฝีปาก

“ไม่ต้องพูดอะไรอีกค่ะ และเก็บเรื่องนี้ไว้เสีย ไม่ต้องไปพูดให้พี่ใหญ่ ไชยยันต์ หรือใครได้ยินเป็นอันขาด”

“พวกเราที่ล่วงหน้าไปก่อน จะถูกพวกมันโจมตีไหมนี่”

“รับรองว่าไม่ค่ะ”

“น้อยทำได้ยังไงนี่ ในสิ่งที่น้อยพาพี่ไปให้เห็น”

“หนานอิน ที่ว่าเก่งกาจนัก เคยทำอย่างนี้ได้ไหมคะ?”

ดารินกลับย้อนถามมาแผ่วเบา

“ไม่มีทาง แต่เธอ...”

“ค่ะ น้อยทำได้...โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีสติพร้อมอยู่ในตัวเช่นนี้น้อยเห็น น้อยรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาแล้ว ครั้งแรกมันจะเล่นงานเจ้าด้วนของเราเสียด้วยซ้ำ แต่เมตตาจิตที่น้อยแผ่ให้ ทำให้มันไม่เข้ารุมทำอันตรายใดๆ กับช้างของเรา พี่กลางก็รู้อยู่แล้ว เสือประเภทนี้หลายๆ ตัวกระโดดเกาะหลังช้าง กัดตะกุยจนทะลุหลัง แล้วลงไปกินเครื่องในจนช้างล้ม มันอยู่กันเป็นฝูง มันล้มสัตว์ใหญ่จับมาเป็นอาหารได้ทุกชนิดนั่นแหละ พวกเราถ้าเปิดศึกกับมันในถิ่นนี้ ถึงเราจะยิงตายหมดแต่อย่างน้อยคนของเราก็จะต้องเจ็บและตายกันบ้าง...ไม่คนก็สองคนเพราะมันจะหลบซ่อนตามที่ลับตา แล้วกระโจนเข้าขย้ำโดยเราป้องกันไม่ทัน...

แต่ตอนนี้เราปลอดภัยแล้วค่ะ ไป! เดินตามพวกนั้นไปได้แล้วเดี๋ยวเป็นห่วงแย่”

สองพี่น้องออกเดินไปด้วยกัน ตามหลังหม่คณะที่เห็นล่วงหน้าลิบ ๆ ลงไปก่อนแล้ว อนุชาเอามือขยี้ปลายจมูก เขาไม่อาจเข้าใจน้องสาวของเขาได้เลย

“พี่อยากรู้ว่าน้อยทำได้ยังไง ในสภาพที่พี่เห็นนั่น? บอกได้ไหม? รพินทร์หรือที่เป็นครูสอนเธอ?”

ดารินสั่นศีรษะช้า ๆ

“รพินทร์จะสอนแต่เฉพาะวิธียิงสัตว์ เดินป่าและแก้อาถรรพณ์เท่านั้นค่ะ และก็เป็นการสอนชั้นประถมเท่านั้น เรียนจากเขายังไม่ถึงขั้นมัธยมต้นเสียด้วยซ้ำ แต่มหาฤาษีโกฑัญญะ... และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่คุ้มครองตัวน้อยขณะนี้ต่างหาก ที่เข้ามาดลจิตดลใจ สอนให้น้อยควรทำอย่างไรบ้าง คราวนี้พี่กลางพอจะเชื่อมั่นวางใจในตัวน้อยได้หรือยังคะ ว่าถึงอย่างไรกลางป่าทุกหนทุกแห่ง น้อยเอาตัวรอดได้เสมอขณะนี้ น้อยยึดมั่นอยู่อย่างเดียว คือเมตตาต่อทุกสรรพสัตว์ จะไม่เบียดเบียนทำร้าย เว้นไว้แต่ประการเดียว ถ้าแผ่เมตตาแล้วไม่รับ ยังจะเข้ามาราวีอีกก็ต้องถือว่าเคยมีเวรกรรมกันมาก่อน ซึ่งก็ต้องแก้ไขไปตามแต่จะเห็นสมควร”

อนุชาโอบแขนไปกอดน้องสาวไว้แน่น พยักหน้าลง

“พี่เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่า น้อยมี ‘บารมี’ จากกุศลจิต และทานที่ตั้งมั่นไว้แล้ว เป็นอำนาจทางจิตที่ยิ่งใหญ่มาก พี่แทบไม่เชื่อสายตาเมื่อกี้นี้ รู้สึกเหมือนถูกสะกดจิต หรือฝันไป แต่มันก็เป็นความจริง เอาล่ะ เมื่อน้อยมีตบะฌานถึงขนาดนี้แล้ว พี่ก็

สบายใจขึ้นมากทีเดียวและหมดกังวลไปเกือบหมด บอกตามตรงยอมแพ้...”

“น้อยไม่คิดที่จะเอาแพ้เอาชนะพี่กลางหรือใครทั้งสิ้นเลยค่ะ ก็บอกแล้วยังไงว่า อยากจะให้พี่กลางไว้วางใจน้อยเท่านั้นและบอกไว้ก่อนเลย...ถ้าแม้ว่าเกิดเหตุภัยฉุกเฉินอะไรขึ้น หรือน้อยมีอันเป็นไปต้องพลัดพรากสูญหายไป ก็อย่าห่วงให้มากนักคอยปลอบใจพี่ใหญ่และไชยยันต์ตลอดจนพวกเราทุกคนไว้ด้วยว่าถึงอย่างไรๆ น้อยก็จะต้องรอดปลอดภัยเสมอ ที่ไม่แน่ใจก็มีอยู่ประการเดียวเท่านั้น...”

เสียงของหล่อนพร่าเครือลง กลายเป็นกระซิบเหมือนรำพึงกับตนเอง

“นั่นก็คือน้อยจะตามรพินทร์ได้พบหรือไม่ หรือทันการหรือไม่เท่านั้น สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายปิดทางในด้านนี้สำหรับน้อยทั้งหมด ไม่ยอมให้ข่าวอะไรเลยทั้งสิ้น มันมืดมิดเหลือเกิน”

พชายกอดแนนเข้ามาอีก

“ทำใจดีๆเข้าไว้...ทำใจให้แน่วแน่มั่นคงเหมือนตอนที่น้อยเข้าไปพบกับแม่เสือตัวนั้นจนถึงถ้ำของมันพี่รับรองว่าเราจะต้องได้ข่าวเขาแน่นอน...ไม่ช้าก็เร็ว และน้อยต้องทำใจให้ได้ สมมุติว่าเราตามไปพบเขาในสภาพที่หาชีวิตไม่แล้ว”

หล่อนฝืนยิ้มทั้งน้ำตาคลอ

“ค่ะ น้อยทำใจไว้แล้ว และรู้ว่า ชีวิตของมนุษย์เรา มันไม่สมหวังไปหมดเสียทุกสิ่งทุกอย่างหรอก”

ขณะนั้นเอง ก็มีเสียงเรียกวิทยุมาจากพี่ชายใหญ่

“สองคนนั่น เร่งฝีเท้าหน่อย เราพบดงดิบ และหน้าผาน้ำตกขนาดใหญ่คอยอยู่เบื้องหน้าแล้ว เป็นน้ำตกแหล่งที่ใหญ่และสวยงามที่สุดนับตั้งแต่เราเคยเดินป่ากันมา ไหลลงมาจากเทือกเขาสูงลิบข้างหน้า เจ้ามัคคุเทศก์หางด้วนของน้อย นำทางได้วิเศษสุด มันนำเรามาพบกับแหล่งที่สมบูรณ์ที่สุด ทั้งน้ำ พืช และสัตว์!”

“เรากำลังตามไปเดี๋ยวนี้ครับพี่ใหญ่ แต่ขอทราบ เห็นวี่แววของเสือภูเขาอีกบ้างไหม มันติดตามไปบ้างหรือเปล่า?”

อนุชาร้องถามลงไปในวิทยุมือถือของเขา

“ไม่มีเลยแม้แต่เงา ไม่โผล่มาให้เห็นสักตัว ตอนนี้เราส่องกล้องมองเห็นแต่ลิง ค่าง ชะนี และนกสารพัดชนิด ไม่น่าเชื่อเลยว่า จากสภาพอันแสนจะกันดารแห้งแล้ง จะมีป่าอุดมสมบูรณ์ซ่อนอยู่ข้างล่าง...แต่มันก็น่าระแวงภัยอยู่เหมือนกัน”

เชษฐาตอบขึ้นมาอย่างยินดี

“ยังมองเห็นเจ้าด้วนอยู่อีกไหมคะ พี่ใหญ่?”

ดารินถามลงไปบ้าง

“ตอนนี้มันหายไปแล้ว สงสัยจะเข้าไปหาอาหารกินในป่าล่าง มันเองก็ต้องการน้ำและอาหารเหมือนกัน แต่มันก็ทำหน้าที่ดีที่สุดแล้วรีบหน่อย ใกล้ค่ำเต็มที เวลาไม่คอยท่าแล้ว!”

สองพี่น้อง เร่งฝีเท้าติดตามคณะลงไปโดยเร็ว ชิงแสงสุดท้ายของทิวากาลจะลับสิ้นไป

หนานอิน กำหนดที่วางแค้มป์ไว้เรียบร้อยแล้ว โดยเลือกชัยภูมิอันคิดว่าเหมาะที่สุดตามความชำนาญของแก ห่าง

ออกจากบริเวณเส้นทางน้ำตกพอไม่ให้เสียงน้ำที่ไหลถะถั่นลงมาเหล่านั้นดังอื้ออึงเกินไปนัก เพราะเท่ากับเป็นการกลบเสียงอื่น ๆ ที่จะเกิดขึ้นด้วย และบัดนี้ คณะฝ่ายนายจ้างทั้งหมดกำลังยืนแหงนสำรวจดูภูมิประเทศใหม่อันมาพบเข้าอย่างไม่คิดล่วงหน้า

ลักษณะของมันแปลกมาก เป็นน้ำตกขนาดใหญ่ที่สุดเท่าที่ทุกคนพบเห็นกันมาแล้วในป่า ต้นทางมาจากเบื้องสูงมากเป็นช่องชั้นลิบลิ่วขึ้นไป โดยละผ่านแอ่งที่คอยรองรับอยู่เป็นชั้น ๆ นับแทบไม่ถ้วนเมื่อส่องกล้องสำรวจสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ละอองไอน้ำขาวมัวไปหมดเหมือนเป็นแม่น้ำทั้งสายที่ไหลผ่านลงมาจากภูเขาโดยกระโจนลดต่ำลงมาเป็นลำดับ และดูเหมือนจะมีทิศทางแยกออกเป็นหลายสาย เมื่อก่อนจะมาถึงลำธารชั้นล่างสุด ซึ่งจะไหลแยกเป็นเส้นธาร ห้วยละหานมากมายหลายแคว ขณะที่มายืนส่องกล้องกันดูอยู่บนแท่นหินใหญ่เหนือลำธาร อันกำลังไหลเชี่ยวกรากเป็นเกลียวอยู่นั้น ละอองน้ำจากเบื้องบนที่แผ่กระจายปกคลุมไปทั่ว ทำให้เกิดอาการเย็นฉ่ำและเปียกชื้นกันไปหมด ความร้อนระอุผะผ่าวที่ผ่านมาตลอดทั้งวันนี้ เปลี่ยนสภาพไปเป็นตรงข้าม และทำท่าจะกลายเป็นความหนาวเย็นขึ้นในทันที

บริเวณโดยรอบใกล้เคียง เต็มไปด้วยเครือเถาวัลย์พันธุ์ไม้น้ำกล้วยไม้พันธุ์ต่าง ๆ ออกดอกสะพรั่ง สวยสดงดงามทั้งดอกและใบ ซ้ำยังมีดงกล้วยป่าบางชนิดออกเครือทั้งยังดิบ และสุกเหลืองอร่าม มีรอยนกจิกกินอยู่ในชายดงฝั่งตรงข้าม

ลึกเข้าไปอีก เป็นป่าดึกดำบรรพ์ทึบทะมึน เขียวครึ้มไป

ด้วยยอดไม้สูงแบบดงดิบ ล้วนแล้วแต่ไม้ใหญ่มีอายุอย่างต่ำก็ 2-3 ร้อยปีขึ้นไปทั้งสิ้น สำหรับพวกที่มีลำต้นสูงชะลูดเหล่านั้น ชะนีโหวกโวย ค่างก่ตะคอกโครกครากและไล่กันอยู่ตามกิ่งไม้สูง ไหวยวบยาบรอบด้านไปหมด ผีเสื้อและนกหลากๆ สี เป็นส่วนประกอบของบริเวณทั่วไป

แก่งแง่โขดหินรอบตัว กระทบปลายแดดผีตากผ้าอ้อมเป็นประกายราวกับเพชรนิลจินดา แลสูงขึ้นไปบนตะพักแอ่งน้ำชั้นที่มีน้ำกระโจนลงมา แดงสะพรึบไปด้วยมะไฟป่า หรือผลไม้ป่าที่อาจจะกินได้และกินไม่ได้ สลับสีสันงามลานตาไปหมด เหมือนทุกคนมายืนอยู่เบื้องหน้าของฉากอันประดับด้วยวอล-เปเปอร์ชนิดที่วาดลวดลายไว้เป็นไพรเถื่อนพงพฤกษ์สำหรับปิดฝาผนังเพื่อสร้างบรรยากาศภายในตึกคอนกรีตกลางกรุง

ระหว่างที่คะหยันคุมพวกลูกหาบจัดเตรียมที่พักและก่อฟืนหุงหา กลุ่มนายจ้างทั้งหมดและหนานอิน ยังคงยืนสำรวจพิจารณาบริเวณน้ำตกขนาดใหญ่นั้น โดยยืนเรียงรายแยกกันอยู่คนละมุม ใช้กล้องส่องสำรวจไปทั่วๆ เบื้องสูงขึ้นไป

แล้วเชษฐาก็ชูมือขึ้นสูง ดีดแรงๆ หลายครั้ง เรียกให้พรรคพวกที่แยกย้ายกันสำรวจอยู่ยังมุมต่างๆ ให้เข้ามารวมกลุ่ม

“ลุงอินเคยผ่านมาพบแหล่งน้ำตกใหญ่บริเวณนี้ก่อนหรือเปล่า?”

นั่นเป็นคำถามแรกของหัวหน้าคณะ ที่มีไปยังครูพราน

“เคย นายใหญ่ หนานอินก็ตั้งใจจะพาทะลุถ้ำที่เราพยา-

ยาม จะเข้าไปเมื่อตอนบ่ายนี้ จะตัดทางออกมาที่นี่แหละ แต่เราเข้าไปไม่ได้อย่างที่เห็นแล้ว ไอ้ด้วนมันพาเลาะลัดมาตามร่องเนินเขาจนมาถึงที่นี่ได้เหมือนกัน”

“แปลว่าเราไม่ผิดเป้าหมายที่เจตนาและมุ่งหน้ามาตามแผนเดิมของลุงน่ะซิ”

ไชยยันต์ถามสวนมาโดยเร็ว ครูพรานสั่นศีรษะ

“ไม่ผิด นายทหาร เพียงแต่ผิดกันคนละเส้นทางเท่านั้น หนานอินจะพามุดถ้ำ แต่มุดมาไม่ได้เพราะมันร้อนจัดผิดปกติไปมาก นายหญิงให้ไอ้ด้วนนำ เราก็เดินตามมันมาส่งเดชเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรมไปตามเรื่อง แต่มันก็นำมาตรงกับที่หนานอินต้องการมาให้ถึงก่อนค่ำวันนี้แหละ...”

แล้วแกก็ชี้มือไปทางด้านหลัง

“ก่อนที่เราจะลงมาถึงใต้น้ำตกใหญ่นี่ ตรงภูเขาถิ่นของไอ้ดาวฝูงนั้น ต่ำลงไปอีกสักลูกเขาหนึ่ง จะเป็นปากถ้ำด้านหนึ่งเป็นเส้นทางออก ถ้าเรามุดกันเข้ามาอย่างที่หวังไว้ครั้งแรก”

“กลางเคยผ่านมาที่นี่พร้อมกับลุงอินบ้างไหม สมัยก่อนนี้?”

พี่ชายใหญ่หันมาถามน้องชาย อดีตนักเดินดงของเขา

“ไม่เคยครับ ครั้งก่อน ผมกับลุงอินไม่เคยผ่านมาทางนี้ ลุงอินคงจะผ่านมาตามลำพังเพราะแกบุกอยู่ในนรกดำนี่นานก่อนที่จะมาเดินอยู่กับผม มันแปลกมากในความเปลี่ยนแปลงของภูมิประเทศอย่างกะทันหัน แค่ไม่กี่ 10 กิโลเมตรมานี่เอง เรายังเดินกันอยู่ท่ามกลางภูเขาแห้งแล้ง มีลักษณะเป็นภูเขาไฟแล้วจู่ๆ พอพ้นทิวเขาอันร้อนอย่างมหากาฬเหล่านั้น ก็พบกับ

ป่าดิบอันชุ่มชื่นต่อเชื่อมกันเลย แต่ก็นั่นแหละ ‘นรกดำ’ มีอะไรที่ประหลาดๆ ไม่น่าเชื่อเสมอ”

เชษฐา เงยมองระสูงขึ้นไปยังยอดของทิวเขาเบื้องบนอันแทบจะยันเมฆนั้นอีกครั้งอย่างใคร่ครวญ พึมพำเบาๆ

“ตรงที่เรามายืนกันอยู่นี่ มันก็ยอดเขาอยู่แล้ว แต่ยังมีสูงซ้อนขึ้นไปอีกจนคำนวณไม่ได้ มีแอ่งของน้ำตกที่รองรับกันอยู่เป็นชั้นๆ นับไม่ถ้วน ลดหลั่นกันลงมาเป็นลำดับทีเดียว เดินกับรพินทร์คราวก่อนนั้นก็ไม่เคยพบแหล่งน้ำตกที่ใหญ่ถึงขนาดนี้ ตามปกติแล้ว น้ำตกมันควรจะเป็นไปตามฤดูกาล ถ้าฝนชุกตกบนยอดเขามากๆ น้ำมันก็จะไหลแรง แต่สังเกตตลอดระยะเวลาที่เราเดินมานี่ ไม่เคยปรากฏฝนมากมายเลย...มีแต่ความแห้งแล้ง แต่น้ำที่นี่ดูเหมือนจะไหลแรงตลอดกาลไม่มีที่สิ้นสุด มันมาจากไหนกันนี่ ราวกับแม่น้ำทั้งสายไหลลงมาจากภูเขา”

“เป็นไปได้ไหมคะ ที่ว่า ส่วนใดส่วนหนึ่งบนยอดสูงสุดของเทือกนี้ มีทะเลสาบอยู่บนนั้น และมีฝนตกอยู่บนเทือกสูงนั้นตลอดเวลา”

ดาริน[illegible]คิด ขณะที่พูดเหมือนรำพึง

“ก็...อาจเป็นไปได้เหมือนกันนะ จากสายตาที่คำนวณดูนี่...”

พี่ชายใหญ่เว้นระยะไปชั่วอึดใจ

จากยอดเขาอันเป็นแหล่งที่มาของกระแสน้ำกับตำแหน่งที่เรายืนกันอยู่นี่ ห่างกันนับสิบๆ กิโลเมตรทีเดียว น้ำไม่ได้ไหลลงมาในแนวดิ่งตรง แต่ไหลระลงมาเรื่อยๆ จากยอดที่ห่างลิบๆ

ออกไปโน่นมันอาจมีทะเลสาบใหญ่ อันเป็นที่มาของกระแสน้ำเหล่านี้อย่างน้อยว่าก็ได้”

“ถ้าจะพูดถึงหลักภูมิศาสตร์ มันก็เป็นไปได้ทั้งนั้น...”

ไชยยันต์ว่า

“ใต้ทะเลหรือมหาสมุทร...ยังมีภูเขาได้ เพราะฉะนั้นบนยอดเขาสูงสุด ก็น่าจะมีทะเลได้เหมือนกัน ตามหลักฐานตำนานของโลกพระเคราะห์ดวงนี้ แม้แต่ยอดหิมาลัยก็เคยจมอยู่ใต้มหาสมุทร มิฉะนั้นนักสำรวจก็คงไม่ขุดพบเปลือกหอยสังข์บนยอดหิมาลัยหรอก อย่าไปมัวคิดค้นสนใจอะไรกับมันเลย เราพบแหล่งน้ำ...พบป่าอันเต็มไปด้วยสัตว์และพืชพันธุ์ภายหลังจากผ่านความแห้งแล้งมาตลอดก็น่าจะพอใจแล้ว ว่าแต่มาคิดถึงบริเวณที่เราจะพักนอนกันคืนนี้ก่อนเถอะว่ามันจะปลอดภัยเพียงพอไหมจากภัยที่จะมาในทุกรูปแบบ”

อดีตพรานชดหันไปซุบซิบหารืออะไรกันอยู่กับพรานเฒ่าคู่ใจอยู่พักใหญ่ ก็หันมาบอกทุกคนว่า

“ไม่มีอะไรจะมารับประกันให้ได้ทั้งนั้นแต่เราก็จะพยายามระมัดระวังตัวเองอย่างมากที่สุด อันถือเป็นหลักปฏิบัติกันมาแล้วโดยตลอด สำหรับลุงอินให้คำรับรองแต่เพียงว่า ตำแหน่งวางแค้มป์จะให้ความปลอดภัยมากที่สุดเท่าที่แกจะหาได้ในแถบนี้ รวมทั้งถ้าเกิด ‘แจ็คพ็อท’ น้ำตกมันพุ่งแทงลงมามาก ๆ แบบเดียวกับเกิดน้ำป่ากะทันหันในตอนกลางคืน เราก็ยังพอมีที่หลบยึดเหนี่ยวได้ เพราะจะเข้าไปนอนในหลืบหินตำแหน่งที่จะไม่ถูกน้ำพัด นอกจากสายน้ำจะกระโจนเข้าไปหมด หากเกิดกรณี

เช่นนั้นขึ้น อ้อ! อีกอย่างหนึ่งที่ทุกคนควรจะระวังไว้ เวลาจะลงอาบน้ำหรือท่องลุยไปตามลำธาร...”

อนชาเอ่ยในตอนท้ายเสียงผิดไป เหมือนจะเพิ่งนึกขึ้นมาได้

“เวลาทุกคนลงอาบน้ำก่อนค่ำวันนี้ขอให้ระวังตัวให้มาก แถบนี้มันมีสัตว์ประเภทเลื้อยคลานชนิดหนึ่งที่มีพิษร้ายอันตรายมาก มักจะหลบอาศัยอยู่ตามแก่งแง่หินหรือพงรกริมธารน้ำ ลักษณะของพวกมันอยู่กันเป็นฝูง รูปร่างเหมือนคางคก แต่ตัวเขื่องกว่าเล็กน้อย มีเดือยแหลมอยู่ใต้คาง ถ้าหากเข้าไปใกล้ถิ่นอาศัยของมัน มันจะตรงเข้ามาอย่างดุร้ายเหมือนสัตว์หวงถิ่น และใช้เดือยใต้คางของมันโขกสับ ถ้าถูกเดือยของมัน จะมีพิษยิ่งกว่าถูกจงอางกัดเสียอีก ถึงเราจะมียาแก้พิษที่พอจะป้องกันได้ แต่ก็ควรจะหลีกเลี่ยงเสีย ไม่ควรให้มันเข้ามาเล่นงานได้ เพราะจะทำให้เสียเวลาเจ็บป่วยกันเปล่า ๆ พรานรุ่นเก่าเขาถือว่ามันเป็นบริวารของ ‘สางห่า’ เหมือนกัน และเรียกมันว่า ‘สางห่าน้อย’ หรือจะพูดให้ฟังง่ายเข้าก็คือ คางคกลำธารที่มีพิษนั่นแหละลุงอินบอกว่าแถวนี้ชุมมาก”

“ถ้างั้น ใครจะอาบน้ำก็รีบ ๆ เสียเดี๋ยวนี้เลย และอย่าแยกกลุ่มกันไปไกล ให้บอกพวกพรานของเราทุกคนด้วย และให้ลุงอินสำรวจบริเวณที่จะลงอาบน้ำเสียก่อน...”

เชษฐาสั่งมาโดยเร็ว แล้วหันไปทางน้องสาว

“สำหรับน้อย...จัดการสะสางตัวเองให้เร็วที่สุด อย่ามัวแต่เถลไถลเดินชมดงเล่นอยู่แถวนี้ ธรรมชาติมันสวยก็จริง แต่มันก็มีพิษร้ายอยู่ในตัวของมันทุกฝีก้าวย่าง”

หล่อนรับคำอย่างว่าง่าย ทุกคนกรากกรำหมักหมมมา ทั้งวันแล้วต่างต้องการชำระร่างกายทั้งสิ้น หนานอินกระโดดไปตามโขดหินที่งอกเต็มไปหมด คร่เดียว แกก็ชี้กำหนดให้ว่าควรจะมีตำแหน่งไหนบ้าง...ที่ปลอดภัยในการลงอาบน้ำ แล้วก็ตะโกนส่งภาษาไปทางพวกลูกหาบพื้นเมืองสั่งความให้รู้กัน ทุกอย่างกระทำอย่างเร่งด่วนแข่งกับแสงโพล้เพล้ ที่เริ่มจะขมุกขมัวลงเป็นลำดับ

ในมุมของวงล้อมก้อนหินใหญ่ และน้ำตื้นๆ เพียงแค่ศอกเศษปราศจากพงรกหรือซอกอันน่าสงสัย ดารินถูกกำหนดให้ใช้เป็นห้องน้ำตามลำพัง หล่อนใช้ขันพลาสติกตักอาบ แทนที่จะลงไปว่ายเล่นอยู่ในบริเวณที่ลึกและห่างออกไป เพราะปฏิบัติตามข้อแนะนำของหนานอิน ส่วนพวกลูกหาบก็ลงอาบกันอย่างสงบเสงี่ยมเงียบๆ อีกด้านหนึ่ง โดยมีหนานอินคุมเชิงคอยดูแลอยู่ ไม่มีใครแสดงอาการสำเริงสำราญ หรือปราศจากความสำรวมในกระแสน้ำอันเย็นเฉียบนั้น ต่างระมัดระวังตัวอยู่ทุกขณะจิต

อนุชาอาบเสร็จก่อนทุกคน ขณะนี้ ขึ้นมารับหน้าที่นั่งบนยอดหิน คอยคุมให้แก่น้องสาวคนเล็ก โดยนั่งหันหลังให้เขาร้องเตือนอยู่ตลอดเวลาให้หล่อนอาบน้ำให้เสร็จเสียโดยเร็ว

“พี่กลางคะ”

“ฮือม์”

“ตั้งแต่ผ่านทุ่งแฝกที่มีรอยไฟไหม้เราแน่ใจแล้วว่ารพินทร์

พยายามปีนไต่ขึ้นไปบนเทือกสูงของยอดเขาอินทรี ส่วนพวกเราใช้เส้นทางเดินด้านล่าง”

“แล้วยังไง?”

“จะเป็นไปได้ไหมคะ ปลายน้ำตกด้านล่างที่เรามาพักกันอยู่นี้...น่าจะเป็นตำแหน่งเบื้องต่ำ ส่วนฝ่ายของรพินทร์ขณะนี้น่าจะอยู่บนต้นน้ำตกอยู่ยอดเขาสูงลิบนั่น”

“เดายาก! อาจเป็นไปได้ และอาจเป็นไปไม่ได้เท่าๆ กัน แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้น ระยะมันก็ห่างกันมากเหลือเกิน และแม้ว่าพวกเขาจะอยู่บนยอดเขาเทือกเดียวกันนี้ซึ่งสูงลิบขึ้นไป วันต่อๆ ไปเขาก็จะต้องบ่ายหน้าลงต่ำ เพื่อมุ่งเข้าหาดงดิบแน่นอน ถ้าน้อยแน่ใจว่าเขาจะมุ่งเข้าหาแหล่งอันเคยเป็นที่ตั้งนิทรานครมาก่อน”

“เราจะหาทางดักสกัด ในทิศทางลงของเขาได้ไหมคะ?”

“ยาก! ทั้งเทือกเขาเทือกนี้ และทั้งป่าดงดิบดึกดำบรรพ์มันกว้างใหญ่เหลือเกิน มีทิศทางลงนับหมื่นๆ จุด ทางด้านเราเอง มุ่งเข้าหานิทรานครเป็นเป้าหมายต่อไปดีกว่า โอกาสพบหรือได้ร่องรอย ย่อมมีมากกว่าที่จะไปมัวค้นหาดักทางบ่ายหน้าลงของพวกเขา”

“สมมุติว่า ถ้าเขาอยู่ด้านบนขณะนี้และเราอยู่ด้านล่างขณะนี้จริง มันก็ไม่ห่างกันมากแล้วนะคะ”

“ถ้าในเมือง มันก็ไม่ห่างมากหรอก แต่ในป่าทึบแบบนี้ ระยะจากยอดเขาและตีนเขา อาจเดินหากันทั้งชาติไม่พบก็ได้ ว่าแต่เรื่องนิทรานครเถอะ พี่กับลุงอินไม่ชำนาญนะ และไม่รู้ด้วยว่ามันควรอยู่ทิศไหนตำแหน่งไหนของเทือกเขาลูกนี้”

“น้อยจะพยายามค่ะ พี่ใหญ่ ไชยยันต์ หรือแม้แต่คะหยิ่นก็เคยผ่านกันมาแล้ว ถ้าเข้าถึงบริเวณจริงๆ เราพอจะมีจุดให้อาศัยสังเกตเห็นได้ มันอยู่ในป่าวงล้อมของป่าดงดิบ ซึ่งใจกลางเป็นทุ่งโล่ง สลับป่าโปร่งและมีเนินเขารูปหลังเต่าเรียงรายอยู่นับไม่ถ้วน อาณาบริเวณอันเคยเป็นซากนครโบราณหลายร้อยตารางกิโลเมตรทีเดียวซึ่งในครั้งนั้นเราก็ยังสำรวจกันไม่ทั่ว น้อยมีความรู้สึกเหมือนกับว่า...”

เสียงพูดเรื่อยๆ ของน้องสาวขาดหายไปเสียเฉยๆ เหมือนไม่อยากจะกล่าวต่อ

“ว่าไปซิ เหมือนกับว่าอะไร?”

“เหมือนกับว่า ครั้งหนึ่งมันเคยเป็น...เป็นบ้านเก่าของน้อยเอง! และการที่น้อยจะเดินทางไปยัง ‘บ้านเก่า’ ก็ไม่น่าจะยากนัก”

พี่ชายจุ๊ปากมาเบาๆ ควักบุหรี่จุดสูบ

“บ้า! เพ้อเจ้อ...รีบอาบให้เสร็จเร็วๆ เถอะ มีอะไรก็ค่อยไปหารือกันตอนกินข้าวเย็น จวนจะหมดแสงเต็มทีแล้ว พวกลูกหาบและคนอื่นๆ เขาก็ขึ้นกันหมดแล้ว มีแต่น้อยคนเดียวที่มัวแต่ละเลียดอยู่”

เสียงน้องสาวเงียบหายไป อนุชาก็นั่งสูบบุหรี่อยู่เงียบๆ พอบุหรี่หมดตัว เขาร้องเรียกเบาๆ อีกครั้ง ไม่ได้ยินเสียงตอบจึงหันกลับมา

ใจหายวาบ! พร้อมกับเผ่นพรวดขึ้นยืนทันที!!

เบื้องต่ำจากที่ยืนบนโขดหินลงไปอันเป็นแอ่งน้ำ เห็นแต่ขันพลาสติกที่ดารินใช้ตักรดตัวลอยอยู่ในน้ำที่แลตื้นลง

ไปเห็นพื้นกรวด บนแท่นหินใกล้ๆ เสื้อผ้าทั้งชุดเก่าและชุดใหม่ที่เตรียมมาเปลี่ยนของดารินยังวางอยู่ตรงนั้น พร้อมไรเฟิลประจำตัวและเข็มขัดปืนสั้น

กิ่งไม้แห้งเล็กๆ เป็นง่าม ที่หักไว้กับพื้นกรวดใกล้ตำแหน่งที่หล่อนเคยนั่งอาบน้ำอยู่ เห็นสร้อยพระอันมีพระสมเด็จฯ และหลวงพ่อวัดปากน้ำ ห้อยคล้องอยู่ที่เดิม มันหมายถึงว่าหล่อนถอดออกจากตัวขณะที่อาบน้ำ

"น้อย!"

เขาตะโกนสุดเสียง พร้อมทั้งกระโจนโครมลงไปตรงแอ่งน้ำตื้นนั้น กวาดสายตาไปรอบๆ ไรเฟิลในมือขยับลูกเลื่อนทันที

วี่แววที่จะเห็นมีคือ รอยน้ำที่กระเพื่อมเพราะการกระโจนลงมาของเขาเอง ซึ่งขณะนี้มันจมอยู่แค่ครึ่งหน้าแข้งเขา มองละไปยังฝั่งตรงข้าม พื้นเต็มไปด้วยต้นว่านกระดาษและเฟิร์น สลับไปด้วยก้อนหินตะไคร่จับเขียวลักษณะเหมือนเส้นทางด่านสำหรับสัตว์ลงกินน้ำ คลับคล้ายคลับคลาว่าจะเห็นแผ่นหลังขาวๆกาลงเดินแหวกเข้าไปในพงเฟิร์นและว่านกระดาษนั้น

อนุชามีเสียงเท่าไหร่ ก็ตะโกนออกไปเท่านั้น พร้อมกันก็ตะลุยแล่นตัดแอ่งน้ำซึ่งกว้างประมาณ 7-8 เมตรนั้น พุ่งไปยังทิศทางที่มองเห็นหลังแวบๆ นั้นทันที อย่างเร็วที่สุด

กระโจนขึ้นฝั่ง ตะลุยตามหลังที่เห็นไป พอดงเฟิร์นถูกแหวกออก เขากเห็นเบื้องหลังของดาริน วราฤทธิ์ ถนัด หลอนกำลังเดินเท้าเปล่าเปลือย **ร่างกายกระโจมอกด้วยผ้าเช็ดตัวผืนเล็กสั้นลอยขึ้นมาถึงโคนขากำลังเดินในลักษณะเหมือนคนต้องมนต์สะกดไม่ยินยลกับสิ่งใดทั้งสิ้น เคลื่อนเข้าไปสู่**

อะไรชนิดหนึ่ง ที่ยืนสองขา...สูงตระหง่านทะมึนอยู่ มันกำลังโบกมือทั้งสองขึ้นเรียกช้าๆ และตัวมันเองก็เดินถอยหลัง หล่อนก็เดินอย่างแช่มช้าตามมันไปในลักษณะลืมตัว!

อนุชาตวัดไรเฟิลขึ้นไหล่ทันที เล็งไปที่ใบหน้าแห้งเกราะติดกระดูกนั้น แต่เขาก็ยังเหนี่ยวไกไม่ได้ชั่วกึ่งวินาที เพราะแม้ร่างมันจะสูงใหญ่กว่าดารินสักขนาดไหนก็ตาม แต่บังเอิญขณะนั้นหล่อนก้าวขึ้นไปบนแง่หิน และมีส่วนหลังบังไอ้ผีดิบไว้ ศีรษะใหญ่โตของมัน โผล่สูงพ้นศีรษะดารินประมาณ 1 ฝ่ามือ เป็นบริเวณหน้าผาก แต่อนุชาก็ไม่แน่ใจว่าเขาจะยิงข้ามหัวน้องสาวเพื่อแหกกะโหลกที่เห็นอยู่นั้นได้เพราะถ้าเขาพลาดนิดเดียวด้วยความตื่นเต้นรีบด่วน ศีรษะของดารินนั่นแหละ ที่จะระเบิดเป็นเสี่ยงออกไปจากอำนาจลูกปืนยิงสัตว์ใหญ่

เมื่อยิงยังไม่ได้ในขณะนั้น อดีตพรานชด ก็กระโจนตามหลังเข้าไปอย่างไม่คิดชีวิต

และบัดนั้นเอง เงาทะมึนสูงใหญ่พอๆ กันกับที่กำลังสะกดให้ดารินเดินตาม แต่หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวกว่ามาก ก็โผล่พรวดออกมาจากเงาหินทั้งสองด้านริมทางผ่าน ปะทะร่างที่กำลังวิ่งตะกายไล่หลังไปของเขาอย่างจังราวกับวิ่งไปชนท่อนไม้ทั้งท่อน

อนุชาหงายหลังผลึ่ง ก้นกระแทกจ้ำเบ้าลงกับพื้น ไรเฟิลในมือหลุดกระเด็นเข้าไปในพงเฟิร์น

เขาพลิกตัวกลับในสภาพอันลุกลน ผงกกายขึ้นพร้อม

มือที่ปาดไปยังด้ามปืนพก .44 ที่ติดเอวอยู่ แต่มันดูเหมือนจะช้าไปเสียแล้ว เพราะตีนอันเต็มไปด้วยกระดูก และหนักอึ้งของเจ้าตัวที่ย่างสามขุมเข้ามาใกล้ที่สุด เหยียบวบลงมากลางอกเขาแล้วกดให้นอนหงายราบลงไปกับพื้น ลักษณะของมันเหมือนจะใช้ตีนใหญ่โตมโหฬารข้างนั้น เหยียบขยี้เขาให้แหลกลงไปกับพื้น

ความรู้สึกของอนุชายามนี้เหมือนมีก้อนหินมหึมาทับอกไว้ ขยับเขยื้อนส่วนกายไม่ได้ นอกจากมือและเท้าที่ดิ้นกระแด่วไขว่คว้าหาทางสู้สุดฤทธิ์ เขาพยายามจะจับขามันไว้ ใช้หลักการต่อสู้มือเปล่าอันเคยชำนาญสารพัดวิธี ที่จะปลดฝ่าเท้าที่เหยียบลงมากลางทรวงอกออกไปให้ได้ แต่ปราศจากผล เขาเริ่มหายใจไม่ออก รู้สึกเหมือนกระดูกอกจะหักออกไป และไอ้ผีดิบอีกตนหนึ่งที่โผล่จังก้าออกมาพร้อม ๆ กับตัวที่เหยียบอกเขาไว้ ก็กำลังยกฝ่าเท้าจะเหยียบลงมากลางใบหน้า

มันเป็นช่วงวินาทีวิกฤติที่สุด ที่อนุชา วราฤทธิ์ มองเห็นมรณกาลลอยอยู่เบื้องหน้า แม้แต่จะเปล่งเสียงร้อง ก็ยังไม่มีเสียงใด ๆ ลอดริมฝีปากออกมาได้ จุกแน่นอึดอัดไปหมด

ทุกสิ่งทุกอย่างมันเกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน

ณ บัดนี้ ระหว่างที่สติยังพอจะมีเหลืออยู่บ้างแต่น้อย เต็มทีโสตเขาได้ยินเสียงหัวเราะแหบ ๆ เย้ยหยัน เค้าหน้าอันแสนจะน่าเกลียดของไอ้มัมมี่นับอายุไม่ได้ และสภาพซากอันกะรุ่งกะริ่งแต่ใหญ่โตของมัน กับฝ่าตีนอันแลเห็นกระดูกหุ้มหนังยาวร่วมฟุตของอีกตัวหนึ่ง ที่กำลังลอยต่ำลงมาในระหว่างใบหน้าและลำคอของเขา...

“โส ปิ ติ อิ!...”

เขาภาวนา อิติปิโสถอยหลังอยู่ในใจได้เพียงแค่นั้น!...

ก่อนที่ฝ่าตีนเต็มไปด้วยกระดูกนั้น จะสัมผัสกับจุดสำคัญในร่างกายของอนุชา วราฤทธิ์ ผู้ไม่สามารถจะช่วยเหลือตัวเองอยู่ได้ในขณะนี้ สองหูของเขาก็ก็กก้องไปด้วยกัมปนาทของเสียงปืน ที่ประสานกันดังสะเทือนไปหมด ทั้งบรรยากาศเงียบสงบบริเวณนั้น

ราวกับเสียงสายฟ้าจากพระผู้เป็นเจ้าในสรวงสวรรค์ ฟาดลงมาในขุมนรกที่กำลังเต็มไปด้วยความทรมาน และสิ้นหวังของสัตว์ต้องทัณฑ์

พร้อม ๆ กับเสียงปืนที่จำแนกนัดไม่ถูก ฝ่าตีนของไอ้ผีดิบทั้งที่เหยียบตรึงทรวงอกเขาไว้...และทั้งที่กำลังจะกดลงมายังกระเดือก ลอยหลุดออกไปในทันที ดวงตาของอนุชาอันเบิกอยู่เขาจึงพอมองเห็นได้ในแสงขมุกขมัวของสนธยาย่ำ ไอ้เจ้าของตีนมหาภัยทั้งสองตนผงะห่างจากร่างที่กำลังนอนหงายแผ่ของเขา ด้วยลักษณะหมุนผวา นั่นเกิดจากอำนาจของหัวกระสุนน้ำหนัก 500 เกรน แรงกระแทกขนาด 5,000 ฟุตปาวนด์ที่พุ่งมากระทบ และคงกระหน่ำกระทบ หรือกระทุ้งต่อไปโดยการยิงติดต่อกันมาถึยิบ

ภาวะวิกฤติของเขาผ่านพ้นไปแล้วขนาดไมโครเซ็กกันด์หรือ 1 ในล้านวินาที และนักต่อสู้ผจญภัยอย่างอนุชาก็ตระหนักดีว่า เขายังไม่สมควรที่จะผงกศีรษะ หรือลุกขึ้นก่อนในขณะนี้

ท่ามกลางความฉุกละหุกของลูกปืนจากพรรคพวก อันระดมยิงช่วยมาจากเบื้องหลังเพราะฉะนั้นร่างกายของเขาเอง อาจถูกกระสนเข้าได้ จึงคงนอนราบอยู่กับพื้น ฟังเสียงปืน เสียงร้องเอะอะที่ฟังแซ่ประสานไม่ได้สรรพและมองเห็นภาพไอ้ผีดิบใหญ่โตทั้งสองตัว ที่กำลังหมายปองชีวิตเขาอยู่หยกๆ พลิกผงะซวนเซหมุนอยู่ไปมา ในระยะที่มันยังยืนอยู่ใกล้ๆ กับที่เขานอนอยู่ในขณะนี้ เห็นถนัดว่ามันถูกลูกปืนอย่างจังทะลุผ่านลำตัวบริเวณหน้าอก เศษวัสดุอันอดีตกาลเคยเป็นเนื้อหนังมังสาและกระดูก ปลิวกระเด็นออกมาจากบาดแผลทางออกตามหัวลูกปืนที่คว้านทะลวงบิดตัวออกไป

มันจะเจ็บปวด...หรือมีความรู้สึกอย่างไรเขาไม่อาจทราบได้เพราะไม่ปรากฏเสียงร้องหรืออาการดิ้น **สภาพที่มันถอยผละหมุนคว้างเป็นไปอย่างหุ่นยนต์ที่ถูกแรงกระทุ้งเสียมากกว่า** และเจ้าตัวหนึ่งที่กำลังหันหลังให้เขา สองตีนเดินสวบๆ ทำท่าจะผละหนี ศีรษะอันวางอยู่บนลำคอแข็งทื่อเหมือนท่อนไม้ของมันบัดนี้หักพับลงเห็นคาตา ด้วยกระสุน .458 แม็กนั่มแอฟริกัน ถ้าไม่จากมือของพี่ชายใหญ่เชษฐาก็คงจากไชยยันต์คนใดคนหนึ่งที่ซัดอย่างไม่ยั้งมาจากอีกฝั่งของแอ่งน้ำ

และแม้คอมันจะหักพับลงมาแล้วเช่นนั้นก็ตาม สองตีนของมันยังก้าวเดินด้วยอาการหนีต่อไป

“ยิงกระดูกขาของมัน นาย!”

เสียงตะโกนลั่น แหวกขึ้นมาจากเสียงปืนเหล่านั้น เป็นเสียงหนานอิน

อีกสองสามเปรี้ยง ที่ดังไม่ห่างจากตัวอนุชาเท่าไหร่นัก

ทำให้เขาเห็นภาพของไอ้ตัวนั้นทรุดฮวบ เพราะกระดูกขาบริเวณบานพับถูกทำลายด้วยกระสุน มันล้มลงไปคากอเฟิร์นในลักษณะประหลาดผิดมนุษย์ หรือสัตว์มีชีวิตทั้งหลาย คือขาซ้ายตำแหน่งที่ลูกปืนทำลายกระดูกหักย่อยยับงอไปข้างหน้า เพราะทานน้ำหนักส่วนบนไม่ไหว หัวเข่าพุ่งไปทางด้านหน้า ส่วนตัวของมันเอนมาทางเบื้องหลัง เหมือนคนคุกเข่าและนอนหงายหลัง เสียงมันฟาดลงกับพื้น ดังสะเทือนแผ่นดินจากน้ำหนักกระดูกใหญ่โต

ตัวที่สอง อันจำได้ว่าเป็นตัวที่พยายามจะเหยียบลงมาที่กระเดือกเขา...กลายเป้ากระสุนต่อไปอย่างดุเดือดของฝ่ายมนุษย์ ครั้งนี้ไม่เพียงแต่เสียงไรเฟิลเท่านั้น เขาได้ยินเสียงโพล่งๆกว้างๆของกระสุนชนิดลูกซอง ระเบิดแซ่ซ้ำติดตามมาด้วย นั่นแปลว่าเป็นการช่วยยิงจากบรรดาลูกหาบที่คงจะแล่นตามมาถึง ระดมช่วยกันอีกเป็นการใหญ่

ศีรษะของมันส่วนบน บริเวณหน้าผากขาดกระจุย กระเด็นเป็นฝอยดำๆ เหมือนเปลือกของตอไม้ผุ ปลิวว่อนกระจายไปราวกับถูกระเบิดแหก แล้วชั่วพริบตาต่อมาของการระดมยิงโดยไม่นับไม่ยั้งจากกระสุนนานาชนิด ทั้งส่วนหัวของมันก็กุดด้วนหายไปในทันที ราวกับหัวตอไม้ที่ถูกขวานสับซ้ำๆ เหลือแต่บ่าอันปราศจากหัว

และโดยร่างกายอันปราศจากหัวนั้น มันก็หลบแวบเข้าไปหลังโขดหินใหญ่ที่มันโผล่ออกมาทันที กระสุนที่ติดตามมาอีกเป็นสาย จึงพุ่งเข้าปะทะก้อนหินที่จับเขียวไปด้วยตะไคร่ แตกเป็นสะเก็ดขาวเว่อนับตำแหน่งไม่ถ้วน

มีเสียงฝีเท้าหลายคู่วิ่งตูมตามตะลุยข้ามแอ่งน้ำตื้น ๆ ตรงเข้ามาที่เขา เสียงตะโกนเรียกนามเขา นามของดารินฟังไม่เป็นสำ มันเป็นสรรพสำเนียงของความโกลาหลตกใจสุดขีด

แล้วใครคนหนึ่งก็พรวดเข้ามาประคองเขาไว้ กระชากขึ้นมาในอ้อมแขน พลางก็ตะโกนละล่ำละลักว่า

“ตามนายหญิงต่อไปเร็ว หนานอินจะดูนายชดเอง!”

เขารู้แน่ว่าผู้ถึงตัวเขาก่อน และก้มลงประคองอยู่ในขณะนี้คือพรานเฒ่าคู่ใจ อีก 4-5 คน อันคงมีทั้งเชษฐา ไชยยันต์ คะหยิ่น และหัวหน้าลูกหาบที่พรูเข้ามาถึงในวินาทีติด ๆ กัน **พากันวิ่งตะลุยต่อไป...มุ่งไปทางดาริน อันไม่มีใครบอกได้ว่าหล่อนกำลังตกอยู่ในภาวะใดขณะนี้**

ขณะที่อดีตพรานชด หรืออนุชา วราฤทธิ์ กำลังลุกขึ้นมานั่งถ่างเขาสะบัดหน้าเร่า ๆ อยู่ โดยมีหนานอินเขย่าไหล่ เรียกอยู่ถี่ ๆ เขาได้ยินเสียงซุลมุนเคลื่อนไหวอยู่รอบตัว พวกลูกหาบทั้งหมดคงจะแล่นตามกันมาทุกคน และกำลังวิ่งผ่านกายเขาในขณะนี้ เสียงหนานอินเองก็ตะโกนสั่งความอยู่ชนิดลิ้นพันกันล้งเล้งไปหมด

“เฮ้ย! พวกเอ็งตามนายใหญ่ไป อย่าไปตามไอ้ตัวที่มันหัวขาดหรือตัวอื่นที่จะโผล่ออกมาล่อ ให้ตามเฉพาะตัวที่มันจะเอานายหญิงไป”

มีเสียงโห่ร้องเอะอะแบบไล่ราว เสียงปืนยังคงระเบิดเปรี้ยงปร้างไม่เป็นล่ำ ส่วนคะหยิ่นก็ตะโกนสนั่นป่า เตือนพวกลูกหาบให้ระวังจะยิงถูกกันเอง

สามวินาทีต่อมา อนุชาพอจะได้สติขึ้นมาบ้างแล้ว ผุดลุกขึ้นยืนแต่หนานอินยังจับแขนยึดไว้มั่น ร้องถามอาการของเขาเป็นรถไฟด่วน อดีตพรานชดตอบมาเร็วปรื๋อเกือบเป็นเสียงตวาด

“ฉันไม่เป็นไร...ตามนายหญิงกันเดี๋ยวนี้!”

พร้อมกับร้อง เขาก็ก้มลงไปตะกุยค้นหาไรเฟิลของตนเองที่จำได้ว่าหล่นอยู่ริมทาง คว้าขึ้นมาได้ แล้วก็ออกแล่นตามพวกพ้องทั้งหมดที่วิ่งเป็นขบวนเป็นทางราบแหวกกอเฟิร์นไปเบื้องหน้า

บัดนี้ เสียงปืนหยุดสงบลงแล้ว มีแต่เสียงจอแจจ้อกแจ้กของพรรคพวกกลุ่มใหญ่ อันยืนแวดล้อมอยู่ตรงก้อนหินซึ่งมีลักษณะเป็นเนินลาดสูงขึ้นไป รอบด้านเต็มไปด้วยวัชพืชพงรก มองเห็นพี่ชายใหญ่ไชยยันต์กำลังช่วยกันจับแขนดาริน ผู้ยืนตัวแข็งนิ่ง ตาเหม่อลอยอย่างคนไร้สติอยู่ตำแหน่งนั้น และรอบด้าน คะหยิ่นกับพวกลูกหาบทุกคน ยืนรายล้อม บ้างกำลังจ้องตะลึงยืนดู บ้างก็กำลังแหวกหาอะไรอยู่ในพงรกใกล้ๆ ภาพทุกอย่างเป็นเงาสลัว

“ไฟฉาย ใครมีติดตัวมามั่ง!”

นั่นเป็นเสียงตะโกนของเชษฐา

เพียงแค่ขาดเสียงของเขา ก็มีลำแสงไฟฉายสองสามดวงซึ่งอาจมีติดมืออยู่ในบรรดาลูกหาบส่องจ้าเข้าไปที่ร่างของดารินซึ่งบัดนี้มีเพียงผ้าเช็ดตัวเล็กๆ บางๆ ผืนเดียวนุ่งกระโจมอกอยู่

หล่อนยืนอยู่ในลักษณะคนถูกสะกดจิต มิไยพี่ชายและเพื่อนจะเขย่าเรียกตัวอย่างไรก็ไม่รู้สึก

ไอ้จอมผีดิบมันตรัย หรือสมุนบริวารของมัน (ถ้าหากจะมีอยู่อีก) บัดนี้เร้นหายไปหมดแล้วอย่างมองไม่เห็นตัว คะหยิ่นขยับจะตะลุยตามลึกเข้าไป จากรอยป่าเฟิร์นที่เห็นแหวกลู่เป็นทาง แต่หนานอินตวาดเรียกให้มันหยุดอยู่เพียงแค่นั้น

แล้วอนุชาผู้เกือบจะถึงแก่ชีวิตโดยรอดได้อย่างหวุดหวิด ก็กระโจนพรวดเข้าไปถึงตัวน้องสาว เขายังไม่แตะต้อง แต่จ้องหน้า โดยขอไฟฉายจากมือลูกหาบคนหนึ่ง ไปส่องดูหน้าอันซีดไม่มีสีเลือดนั้น

“อย่าเพิ่งเรียก หรือทำอะไรก่อนเลยครับ พี่ใหญ่!...”

เขาบอกขึ้นอย่างกระหืดกระหอบ ภายหลังจากการพิจารณา

“แล้วอย่าเพิ่งถามอะไรทั้งนั้นรีบกลับที่พักกันเดี๋ยวนี้เถอะผมจะแบกน้อยไปเอง”

กล่าวจบ อนุชาก็ตวัดอุ้มน้องสาวลอยขึ้นในอ้อมแขน โดยโยนไรเฟิลของตนเองไปให้ไชยยันต์ช่วยถือไว้ พาเดินจ้ำพรวดๆ ย้อนกลับมายังแอ่งน้ำตำแหน่งที่เป็นต้นเหตุเกิดเรื่อง หนานอินเชษฐา ไชยยันต์ และทุกคนออกวิ่งเหยาะๆ ล้อมหน้าล้อมหลังตามมาทั้งชุด

พอผ่านตำแหน่งที่ดารินนั่งอาบน้ำอยู่ อนุชาก็ร้องบอกเร่งร้อนมาอีกว่า

“ลุงอิน...เอาเสื้อผ้า ปืนของนายหญิงมาด้วย...และพี่ใหญ่ฉายไฟดูให้ดี มีกิ่งไม้เล็กๆ ปักอยู่ตรงนั้น พระเครื่องของน้อยแขวนอย่ เอามาด้วยครับ เขาถอดหลวงพ่อออก ขณะที่ลงไปอาบน้ำ”

ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ ตรงเข้าไปสำรวจตรงบริเวณนั้นทันทีในขณะที่อนุชาอุ้มน้องสาวลุยขึ้นไปยังฝั่งอันเป็นที่ตั้งแค้มป์ซึ่งบัดนี้ก่อไฟไว้ 3 กองใหญ่ๆ กำลังลุกโชติ การหุงหาและการย่างเนื้อ ยังคงคาค้างอยู่ในภาวะนั้น เพราะยังไม่เสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์นก

ขณะนั้นก็มีเสียงของคะหยิ่น ผู้อดีตเป็นคนกลัวผี และสิ่งประหลาดๆ อันพิสูจน์ไม่ได้มากที่สุด แต่มาบัดนี้กลายมาเป็นคนกล้าหาญบ้าระห่ำดีเดือดที่สุด คงเนื่องมาจากผ่านเทือกพระศิวะกับรพินทร์มาก่อนแล้ว เป็นบทเรียนเปลี่ยนนิสัยเดิม ก็ตะโกนมาจากเบื้องหลังว่า

“ไอ้ตัวที่นายใหญ่กับนายทหารยิงกระดูกขาหลังแหลกยังนอนเป็นท่อนหินอยู่นี่ จะให้ทำยังไง?”

หลักฐานซากของไอ้ผีดิบ ทิ้งไว้ให้เห็นในขณะนี้ 1 ตัวแล้วโดยยังไม่อาจลากซากของมันเองหลบหนีไปได้จากกลุ่มตามล่า

หนานอินก็ร้องบอกไปว่า

“ปล่อยมันไว้นั่นแหละ อย่าเพิ่งไปยุ่งก๊ะมัน เสือกไปอยู่คนเดียวเดี่ยวมันก็คว้าคอมึงเสียเท่านั้นไอ้คะหยิ่น ตอนนี้ร่างกายมันไปไม่ได้เร็ว มันก็ถอดวิญญาณออกไปก่อนแล้วทิ้งไว้แค่ซากเท่านั้น”

เชษฐาฉายไฟกราดดูรอบๆ พบตำแหน่งแขวนพระเครื่อง

ของน้องสาวคนเล็ก ซึ่งถอดไว้ขณะที่ลงอาบน้ำตรงตามที่น้องชายกลางบอก จึงคว้าขึ้นมา จบบูชาขึ้นเหนือศีรษะ แล้วใส่กระเป๋าเสื้อ สาวเท้าตามหลังอนชาอันนำดารินล่วงหน้ามาก่อนทันที

อนุชานั้น พออุ้มน้องสาวมาถึงบริเวณที่พักนอนล้อม รอบด้วยกองไฟ ก็วางร่างลง เอาผ้าห่มคลุมตัวให้บังร่างกายอันเกือบจะเปลือยและล่อแหลมต่อสายตา เพราะกระโจมอกไว้เพียงผ้าเช็ดตัวผืนเท่ากระแบะมือ มันก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่เชษฐา ไชยยันต์ และทุกคนติดตามเข้ามาถึง

ดารินนอนลืมตาโพลงอยู่เช่นเดิม ไม่ยินยลอะไรทั้งสิ้นต่อความโกลาหลที่เกิดขึ้นรอบกาย เชษฐา ไชยยันต์พรวดเข้ามานั่งขนาบใกล้อยู่คนละด้าน พยายามจะเรียก แต่อนุชายกมือขึ้นเป็นสัญญาณให้ทุกคนสงบ บัดนี้อดีตพรานชดปรับสติอารมณ์ได้เรียบร้อยแล้ว แต่สีหน้ายังเครียดขรึม ส่วนพี่ชายใหญ่และเพื่อน ในสภาพตื่นตระหนกสีหน้าเหมือนปลาสำลักน้ำ

“ทุกคนเฉยๆ ไว้ก่อน!...ไม่เป็นไร ผมรับรองว่าไม่เป็นไรน้อยจะปลอดภัยทุกอย่าง...”

“พี่ใหญ่ครับ พระเครื่องของน้อย ส่งมาให้ผมเถอะ เร็ว!”

เชษฐาเองขณะนี้ เขาก็พยายามที่จะปรับสติอารมณ์ที่กำลังกระเจิดกระเจิงอยู่ให้สงบลง ภายใต้สีหน้าเยือกเย็น ส่วนไชยยันต์นั้นยังอยู่ในภาวะตื่นเต้น กายสั่นเทิ้ม **เหตุการณ์ร้ายแรงเพียงไหนก็ตามที่เผชิญกับตนเอง เขาไม่เคยประหวั่น**

พรั่นพรึงเลยสำหรับอดีตนายทหารปืนใหญ่ แต่นี่มันมาเกิดขึ้นกับบุคคลที่ทุกคนห่วงที่สุดในคณะ คือดาริน ซึ่งยังไม่อาจทำนายอนาคตถูกว่า จะเป็นไปในลักษณะไหน

ไชยยันต์สารภาพกับตนเองว่า ตกใจเป็นอย่างยิ่ง เขาแล่นมาถึงบริเวณเกิดเหตุพร้อมกับเชษฐา ไม่เห็นต้นเหตุว่ามันเกิดขึ้นอย่างไร แต่เห็นภาพของไอ้ผีดิบสองตัวที่กำลังรุมเล่นงานอนุชา ซึ่งเขาเป็นคนระเบิดกระสุนออกไปพร้อมๆ กับเชษฐานั่นแหละ และยิงจนหมดแม็กกาซีนที่บรรจุอยู่ในไรเฟิลประจำตัว ซ้ำยังใช้ปืนพกสั้น .44 ยิงต่อไปอีกโดยไม่นับ เมื่อกระสุนไรเฟิลหมดเท่าที่บรรจุอยู่ โดยบรรจุซ้ำไม่ทันใจ

เชษฐาล้วงกระเป๋าเสื้อ ส่งสร้อยพระเครื่อง ซึ่งมีหลวงพ่อห้อยอยู่เพียงสององค์ สมเด็จวัดระฆังและสมเด็จวัดปากน้ำ อนุชารับมา จบด้วยมือทั้งสองพนมขึ้น สวดท่องคาถาอาราธนาอยู่อึดใจใหญ่ แล้วประคองศีรษะของดารินขึ้น ค่อยๆ บรรจงคล้องพระเครื่องประจำตัวของหญิงสาวกลับคืนเข้าสู่คอ

ทันทีที่หลวงพ่อคล้องผ่านศีรษะ และแขวนกลับเข้าสู่ลำคอตามเดิม ทุกคนเห็นดวงตาที่เบิกค้างเต่งของดาริน อันปราศจากแววนั้น กะพริบลงทันที ทุกสายตาจ้องมองนิ่งมาเป็นตาเดียวรอคอยดูอยู่ หล่อนกะพริบตาครั้งแรกแล้วลืมตาขึ้น ต่อมาก็กะพริบถี่ๆขึ้น ประกายชีวิตเริ่มปรากฏขึ้นที่แววตาทั้งคู่แล้วผิดแผกไปกว่าที่เป็นอยู่เมื่อครู่นี้

ยังไม่มีใครเรียกหล่อนทั้งสิ้น นอกจากล้อมดูอยู่เฉยๆ อนุชานั้นสอดมือเข้าไปในผ้าห่มที่เขาเองเป็นผู้คลุมร่างให้ จับ

อยู่ที่ชีพจรรู้สึกได้ทันทีว่า...จากจังหวะเต้นที่อ่อนและแช่มช้ามาก เริ่มจะแรงและเร็วขึ้นเป็นลำดับ

อึดใจใหญ่ต่อมา หล่อนจึงขยับตัว กวาดตามองดูหน้าของทุกคนที่แวดล้อมอยู่รอบด้าน ร้องอะไรในลำคอออกมาเบาๆ คำหนึ่ง เป็นสำเนียงประหลาดใจ ทำท่าจะผงกศีรษะขึ้น แต่อนุชาแตะไปที่หน้าผากกดให้นอนพักอยู่ตามเดิม

“อย่าเพิ่งพูดหรือขยับตัวอะไรทั้งสิ้น...ได้ยิน และเข้าใจที่พี่สั่งนี่ไหม ถ้าเข้าใจ...ให้พยักหน้า”

ดารินพยักหน้าช้าๆ ลงครั้งหนึ่ง แสดงว่าหล่อนรู้สึกตัวแล้วแน่นอน

“เอาละ ต่อไป...สงบจิต สวดพระคาถาชินบัญชรไป 3 จบก่อนเริ่มต้นเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องทำอะไรก่อนทั้งนั้น”

หล่อนหลับตาลง พนมมือทั้งสองขึ้นบนทรวงอก แล้วภาวนาตามคำสั่งทันที...

ระหว่างที่ดารินตกอยู่ในภาวะสวดภาวนา เหมือนจะเข้าฌานสมาธิอยู่นั้น อนุชาถอนใจออกมาได้โล่งอก สะกิดกระซิบกับครูพรานหนานอิน ให้เข้ามานั่งคุมทางด้านปลายเท้าไว้อีกคนหนึ่ง แล้วพยักหน้ากับพี่ชายใหญ่และไชยยันต์เป็นสัญญาณให้ถอยห่างออกมา ตนเองถอยไปนั่งอยู่ที่กองไฟที่ก่อไว้ เชษฐา ไชยยันต์ ตามเข้ามาด้วย

เขาจึงเริ่มต้นอธิบาย

“ผมพลาดเพียงแค่นิดเดียวเท่านั้นครับ คือนั่งเฝ้าน้อยก็จริงแต่หันหลังให้...เลยไม่ทันเห็นว่า ก่อนอาบน้ำ เขาถอดพระแขวนไว้กับกิ่งไม้แห้งที่ตัวเขาเองหักไปปักไว้ใกล้ๆตัวนั่นแหละ... ผมไม่คิดว่ามันจะฉวยโอกาสเพียงแค่จังหวะสั้นๆนิดเดียวระหว่างนั้น ความจริงน้อยก็พูดคุยอยู่กับผมจ๋อยๆ ตลอดเวลา ระยะมันก็ห่างกันระหว่างผมที่นั่งอยู่บนยอดหิน และน้อยนั่งอาบน้ำในแอ่ง...แค่ไม่เกิน 3-4 วาเท่านั้น พอเห็นเงียบเสียงไปและผมสูบบุหรี่หมดตัว เรียกให้เขาขึ้นได้แล้ว ปรากฏว่าเงียบหายไป ไม่มีคำตอบ หันกลับมาเท่านั้น เห็นถูกมันสะกดเดินตามต้อยๆไปเสียแล้ว แต่ก็หลัดๆ แค่ไม่กี่อึดใจเท่านั้น...”

“พวกเราได้ยินเสียงเอะอะโวยวายของเธอ...”

เชษฐาบอกแผ่วต่ำ

“ทุกคนตกใจหมด รู้แน่ว่าเกิดเรื่องร้าย จึงวิ่งตามไปโชคดีที่ระยะมันไม่ห่างนัก เห็นเธอกำลังนอนแผ่หราหมดท่าอยู่ไอ้สองตัวนั่นกำลังเหยียบ ก็เลยยิง และใครต่อใครอีกหลายคนของพวกเรา ก็ตามไปติดๆ ช่วยระดมยิงเป็นการใหญ่”

“ครับ ถ้าพี่ใหญ่ ไชยยันต์ และพวกเราช้ากว่านั้นอีกนิดเดียว ผมถูกมันเหยียบกระเดือกแตกไปแล้ว ตอนที่ผมเสียท่ามันเกิดขึ้นขณะที่ผมกวดตามหลังน้อยที่เห็นแวบๆ เดินตามไอ้มันตรัยไป จะยิงมันตอนนั้นก็ไม่ถนัดเพราะมุมยิงไม่อำนวย ผมจึงไล่กวดตาม พอผ่านแง่หินใหญ่ บริวารของมันสองตัวอย่างที่ทุกคนเห็น ก็โผล่ออกมากระแทกผมล้มหงายลง แล้วมันก็ช่วยกันเหยียบผมก่อนที่จะตั้งตัวทัน หลังจากนั้นก็อย่างที่ทุกคนเห็นกับตาแล้ว...”

“แปลว่า...ช่วงวินาทีวิกฤติที่เกิดขึ้น ตอนที่น้อยหยุดพูดกับแกไปเดี๋ยวเดียวเท่านั้น?”

ไชยยันต์ขมวดคิ้วถาม

“ใช่ แป๊บเดียวเท่านั้น แสดงว่ามันรอจังหวะโอกาสอยู่ตลอดเวลาแล้ว มาประกอบกับที่น้อยถอดพระออกจากคอด้วย”

เชษฐาเม้มริมฝีปากแน่น ไชยยันต์ครางอะไรในลำคอ แล้วเป่าลมออกจากปาก

“เห็นไหม ประมาทไม่ได้เลยแม้แต่วินาทีเดียว นี่แปลว่ามันดักคอยเราอยู่แล้ว ตรงบริเวณที่เรายึดถือเป็นแหล่งพักนี่”

อนุชายิ้มแค่นๆ

“มันดักคอยรอจังหวะจะเล่นงานเราทุกหนทุกแห่งแหละจนกว่าเราจะพินาศ...หรือมันจะพินาศ จุดประสงค์ของมันเฉพาะคราวนี้ก็คือใช้อำนาจจิตตานุภาพสะกดน้อยออกไปก่อน และถ้าเราสกัดไม่ทัน มันก็เอาน้อยไปเลย เอาไปไหน...นรกเท่านั้นที่จะรู้ได้ แต่ที่แน่ๆ ก็คือมันจะยังไม่ทำอันตรายใดๆ น้อย แค่เอาตัวไปเท่านั้น ส่วนพวกเรานี่ซิมันเอาตายแน่ และถ้ามันเอาน้อยไปได้เมื่อไหร่ ก็เท่ากับมันล่อเราให้เข้าไปสู่กับดักแน่นอน ซึ่งเราเสียเปรียบเต็มประตู ศึกระหว่างเรากับมันตรัยครั้งนี้ น่าหนักใจมากครับ”

“แล้วเธอคิดว่ามันไปไหนแล้ว ขณะที่เกิดยิงกันขึ้น ทั้งๆที่มันสะกดน้อยออกไปได้แล้ว”

“ผมเข้าใจว่าพอพวกเรารู้ตัว และเปิดศักราชยิงขึ้น ไอ้ตัวสำคัญที่สุดก็ผละหนีทันที เพราะจะต้องพยายามสงวนรักษาซากอันสมบูรณ์ที่สุดของมันไว้ คือซากของนักรบตนนั้น เพราะ

ถ้ามันเอาตัวน้อยไปในขณะที่เรารู้ตัวแบบนี้ มันก็รู้ว่าเราจะต้องตามมันถึงที่สุดในระยะที่มันหนีไม่พ้น แล้วร่างที่มันสงวนที่สุดก็จะถูกทำลาย จริงอยู่วิญญาณของมันถอดได้ แต่ร่างที่มันใช้โดยมันพอใจที่สุดก็จะต้องถูกเราทำลายเละ จึงสงวนไว้ก่อนปล่อยให้บริวารของมันรับหน้าไปพลาง ๆ เพราะแม้จะถูกทำลายมันก็ไม่กลัว ยังไปสิงสู่ด้วยอาคม เรียกตัวอื่น ๆ อันมีอยู่มากมายมาใช้ได้ตลอดกาล ไม่สังเกตหรือครับ มันวางกำลังของมันไว้รอบป่า แอบเอาไปซุ่มไว้ตามที่ต่าง ๆ ตรงจุดที่เราจะต้องเดินผ่านตอนที่เราจะเข้าถ้ำนาคราช โดยหนานอินหมายจะพาเข้าไป เราก็ยังพบซากที่มันทิ้งเพื่อดักไว้รอ ถูกความร้อนของตัวที่หนานอินเรียก ‘สางห่า’ หรือพญานาค แผดเผาในขณะที่เลื้อยผ่านเข้าไปในถ้ำ กลายเป็นขี้เถ้าไปเลย นั่น ถ้าสางห่าไม่เลื้อยนำหน้าเราเข้าไปเสียก่อน ผมว่าเราทั้งคณะหรือคนใดคนหนึ่งคงถูกพวกมันดักโจมตีระหว่างที่มุดเข้าไปในถ้ำแน่นอน!”

“เรากำลังจะมุ่งเข้าหานิทรานครอยู่พอดี มันก็มาดักเล่นงานเสียก่อนแล้ว...”

เชษฐาพึมพำหรี่ตาลง

“คืนนี้ยังไม่รู้เลยว่ามันจะมาไม้ไหนอีก”

“ไม่ต้องห่วงครับพี่ใหญ่ ผมกับลุงอินพร้อมอยู่เสมอ มันทำเราข้างเดียวไม่ได้หรอก มีได้มีเสียเหมือนกัน เราพลาดก็เป็นที่ของมันแต่ถ้ามันพลาดเราก็ไม่เอาไว้ ถึงน้อยเองเขาก็เตรียมรับเต็มที่ เมื่อครู่ใหญ่ที่เกิดเรื่องนี่ มันเป็นความพลั้งเผลอของเขาเท่านั้น ก่อนหน้าเกิดเหตุเรายังคุยกันอยู่เลย น้อยบอกว่าจะมุ่งนิทรานครให้ได้ ซ้ำยังบอกอะไรเป็นนัย ๆ พิกล”

อนุชาชะงักไปเพียงแค่นั้น เชษฐา ไชยยันต์ ถามพร้อมกันอย่างสงสัย

“นัย? อะไร?”

“เขาบอกว่ามันเป็น‘บ้านเก่า’ของเขา ซึ่งเขาจะต้องกลับไปให้ได้ ขณะที่พูดดูเขามีความมั่นใจอย่างเต็มที่ แล้วหลังจากนั้นเดี๋ยวเดียวก็เกิดเรื่องขึ้น พี่ใหญ่กับไชยยันต์คิดไหมครับ ว่าพอจะหาทางมุ่งเข้าหาบริเวณอันเป็นที่ตั้งของนครโบราณที่เคยผ่านมาแล้วนี้ได้ สำหรับผมกับหนานอินไม่รู้อะไรมาก่อนเลย”

เชษฐาเอานิ้วเกาหัวคิ้ว พยายามใช้ความคิดตริตรองเต็มที่แล้วหันไปสบตาไชยยันต์ อดีตนายทหารปืนใหญ่เพื่อนร่วมตายมาทุกสมัยยิ้มขรึมๆ

“ฉันเชื่อว่าฉันพอจะจำภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อมได้ และตัวฉันเองก็เคยเข้าไปติดอยู่ในสุสานใต้ลูกเขาของนครนี้มาแล้ว...เอาน่ะ! เชื่อว่ามันคงไม่เกินความสามารถหรอก คะหยิ่นก็อยู่อีกทั้งคน หนักใจอยู่อย่างเดียว เราจะแก้เวทมนตร์กฤติยาอาคมของมันได้ยังไง”

“เมื่อถึงเวลา เราคงคิดออกเอง เรามีทีเอนที. และเรามีหนานอินซึ่งในทางไสยเวทอาคม หรือการแก้กันในด้านนี้แล้วแกก็ไม่น้อยหน้าไปกว่าใคร เว้นแต่แกจะไม่คุยเท่านั้น ทุกคนรู้ดีอยู่แล้ว ลุงอินนั้น ถ้าไม่แน่จริง แกก็ย่ำในแถบ ‘นรกดำ’ มาไม่ได้ตลอดทั้งชีวิตของแกหรอก พูดก็พูดเถอะ รพินทร์เองแท้ๆ ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ เขาก็ยังไม่อยากจะเข้ามายุ่งในถิ่นนี้ แต่หนานอินเดินเหมือนในบ้านของแกเองมานานนม ความจริงอีกอย่างหนึ่งเราไม่ควรจะมองผ่านก็คือ ถ้าลุงอินเป็นคนโลภเห็น

แก่โภคทรัพย์ ความร่ำรวย ป่านนี้แกก็รวยไปนานแล้วจากทรัพย์ในป่าที่แกพบ แต่แกไม่เคยแตะต้องเลย คงใช้ชีวิตแบบพรานไพรสัญจรไปเรื่อยๆ สมถะ อาศัยอยู่กินหลับนอนไปวันๆ ไม่เคยสะสมทรัพย์สมบัติอะไร ไม่เคยมีลูกเมียหรือบ้าน นี่ก็แสดงว่าแกถือสัจจะอะไรของแกเหมือนกัน คนประเภทนี้ทำอะไรได้เหนือกว่าปุถุชนธรรมดา”

คำพูดของอนุชา ทำให้เชษฐาและไชยยันต์รู้สึกใจชื้นขึ้นมาบ้าง และเห็นจริงด้วย ถูกแล้ว ถ้าหนานอินไม่เก่งในเชิงไพรและเวทมนตร์คาถาจริงๆ แล้ว แกก็คงไม่อายุยืนมาจนพ้นวัยจนเรียกได้ว่าแก่...กลับมามีสภาพเหมือนคนหนุ่มได้อีกครั้ง พิสูจน์ได้จากสายตาของแกที่กลับมองเห็นชัดตามเดิมและความคล่องแคล่วแข็งแรงในการเดินดงชนิดลูกหาบหนุ่มๆ หรือเจ้าคนดงโดยธรรมชาติอย่างคะหยิ่นก็ยังสู้ไม่ได้

ยิ่งถ้าจะเปรียบเทียบกับบุญคำ อันเป็นมือขวาของรพินทร์ก็เชื่อได้แน่ว่าห่างกันหลายขุม ตาคำโม้เสียมากกว่าฝีมือจริง ส่วนหนานอินไม่เคยโอ้อวดยกตัวเลย ประวัติชีวิตในการบุกไพรของแกเท่านั้นที่จะเป็นเครื่องรับรองได้อย่างดี

ย้อนมองหลัง ลึกลงไปในอดีต ไม่ใช่หนานอินคนนี้หรอกหรือที่โอบอุ้มเอาชีวิตเด็กชายน้อยๆ อันมาจากดินแดนลึกลับฝังศพของมารดาเด็กผู้นั้นด้วยมือเองกลางไพรเถื่อน แล้วต่อมาก็นำเด็กผู้นั้นไปมอบไว้ให้แก่พระธุดงค์ในระดับอรหันต์ จนกระทั่งในที่สุด เด็กคนนี้ก็กลายมาเป็น ‘แงซาย’ และกลายมา

เป็น ‘จักราช’ แห่งมรกตนครต่อไป ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ตระหนักดี และกำลังคิดอยู่ในใจ เพียงแต่ไม่ได้เอ่ยออกมาเท่านั้น

“เรากลับเข้าไปดูน้อยกันเถอะ รู้สึกตัวแล้วก็จริง แต่ไม่รู้จะมีอาการอื่นแทรกซ้อนหรือเปล่า”

ในที่สุด เชษฐาก็เอ่ยขึ้น ชวนน้องชายและเพื่อนย้อนกลับเข้าไปยังบริเวณที่พักนอนของคณะทุกคน